KRISTUKSEN VERTAUKSET

Ellen G. White

New Covenant Publications International Ltd. Finnish

Tekijänoikeus © 2020. Uuden Liiton Kansainväliset Julkaisut

Kaikki oikeudet pidätetään. Mitään tämän kirjan osaa ei saa jäljentää tai siirtää missään muodossa tai millään tavalla ilman tekijän nimenomaista kirjallista lupaa, paitsi jos kriittisissä artikkeleissa ja arvosteluissa on lyhyitä lainauksia. Lähetä kaikki olennaiset kysymykset kustantajalle.

Kaikki oikeudet pidätetään. Mitään tämän kirjan osaa ei saa jäljentää tai siirtää missään muodossa tai millään tavalla, sähköisesti tai mekaanisesti, mukaan lukien valokopiointi, tallennus, tai tietojen tallennus- ja hakujärjestelmä - paitsi arvostelija, joka voi lainata lyhyitä kohtia aikakauslehdessä tai sanomalehdessä painettavassa tarkistuksessa - ilman kustantajan kirjallista lupaa.

ISBN: 359-2-85933-609-1

ISBN: 359-2-85933-609-1

Luettelointi julkaisutiedoissa

Toimitus ja Suunnittelu: Uuden Liiton Kansainvälinen Ryhmä

Painettu Yhdistyneessä kuningaskunnassa.

Ensimmäinen painatus 26. toukokuuta 2020

Julkaissut : Uuden Liiton Kansainvälinen Ryhmä

New Covenant Publications International Ltd.,

Kemp House, 160 City Road, London, EC1V 2NX

Käy verkkosivustolla: www.newcovenant.co.uk

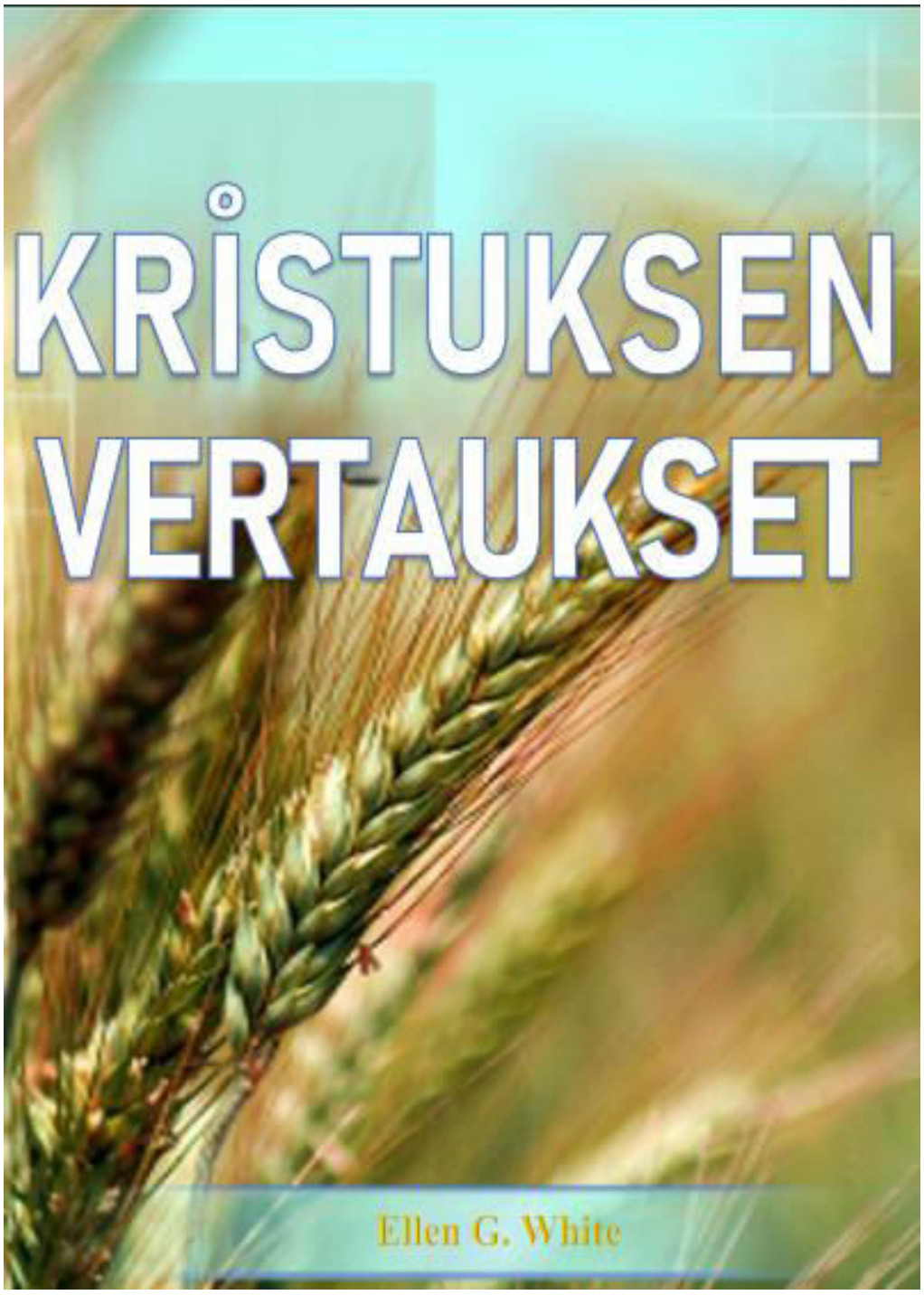
KRISTUKSEN
VERTAUKSET
Ellen G. White

In Christ's parable teaching the same principle is seen as in His own mission to the world. That we might become acquainted with His divine character and life, Christ took our nature and dwelt among us. Divinity was revealed in humanity; the invisible glory in the visible human form. Men could learn of the unknown through the known; heavenly things were revealed through the earthly; God was made manifest in the likeness of men. So it was in Christ's teaching: the unknown was illustrated by the known; divine truths by earthly things with which the people were most familiar.

Tämä sivu on jätetty tarkoituksella tyhjäksi

New Covenant Publications

International Ltd.

Uudistetut Irjat, Muunnetut Mielet

New Covenant Publications International Ltd.,
Kemp House, 160 City Road, London, EC1V 2NX

Email: newcovenantpublicationsintl@gmail.com

Kiitokset

Omistettu Jumalalle.

Esipuhe

New Covenant Publications International yhdistää lukijan jumalalliseen suunnitelmaan, joka sitoo taivaan ja maan ja vahvistaa rakkauden laki jatkuvuutta. Logo, liiton arkki edustavat läheisyyttä Kristuksen Jeesuksen ja Hänen kansansa välillä ja Jumalan lain keskeisyyttä. Kuten on kirjoitettu: “Tämä tulee olemaan liitto, jonka teen Israelin huoneen kanssa, sanoo Herra:" Laitan lakini heidän sisäosaansa ja kirjoitan sen heidän sydämiinsä, ja he ovat minun kansani, ja minä olen heidän jumalansa. ” (Jeremian 31: 31-33; Hepr. 8: 8-10). Itse asiassa uusi liitto osoittaa lunastusta, jonka synnyttävät riistämättömät riidat ja sinetöivät verta.

Lukemattomien vuosisatojen ajan monet ovat kärsineet vaikeista kärsimyksiä ja käsittämätöntä sortoa, joka on laskettu hävittämään totuus. Erityisesti pimeinä aikoina tämä valo oli tunkeutunut ja hämärtänyt ihmisten perinteitä ja suosittua tietämättömyyttä, koska maailman asukkaat olivat halvanneet viisautta ja ylittäneet liiton. Kompromissin heikkeneminen leviävien pahojen kanssa aiheutti tällaisen hallitsemattoman rappeutumisen ja hartaan epäinhimillisyyden vitsauksen, että monet elämät uhrattiin perusteettomasti ja kieltäytyivät antamasta omantunnonvapautta. Kuitenkin menetetty tieto elvytettiin, etenkin uskonpuhdistuksen aikana.

1600-luvun uskonpuhdistuksen aikakausi herätti totuuden, perustavanlaatuisen muutoksen ja siitä seuraavan turbulenssin hetken, mikä heijastui vastareformaatiossa. Kuitenkin tämän volyymin avulla voidaan selvittää tämän yksittäisen vallankumouksen kiistaton merkitys uudistajien ja muiden rohkeiden pioneereiden näkökulmista. Heidän kirjanpidostaan voidaan ymmärtää raivostavat taistelut, syyt tällaiseen ilmiömäiseen vastarintaan ja yliluonnollisiin interventioihin.

Mottomme: “Uudistetut Kirjat, Muunnetut Mielet” korostaa kriittisen aikakauden säveltämää erillistä kirjallisuuden tyyliä ja sen vaikutusta. Se kuvastaa myös henkilökohtaisen uudistamisen, uudestisyntymisen ja muutoksen kiireellisyyttä. Koska Gutenbergin painotalo, jota yhdisti käännöstoimisto, levitti uudistetun uskon periaatteita, noin 500 vuotta sitten, digitalisoitu lehdistö ja verkkomedia välittäisivät kaikilla kielillä totuuden valon viimeisinä aikoina.

Sisällysluettelo

Luku 1—Opetus wertauksin. 6
Luku 2—”Kylwäjä läksi kylwämään.” 12
Luku 3—”Ensin kylwö, sitten tähkä”. 31
Luku 4—Rikkaruoho. 35
Luku 5—”Sinapinsiemenen kaltainen.” 39
Luku 6—Muita kylwöstä saatuia opetuksia. 42
Luku 7—”Hapatuksen kaltainen.” 49
Luku 8—Kätkettyjä aarteita. 54
Luku 9—Helmi. 63
Luku 10—Werkko. 67
Luku 11—Uutta ja wanhaa 69
Luku 12—Rukoilla antaakseen. 77
Luku 13—Kahdenlaisia rukoilijoita. 85
Luku 14—Jumala auttaa oikeuteen walittunsa. 94
Luku 15—”Tämä wastaanottaa syntisiä” 105
Luku 16—Kadotettu ja jälleen löydetty. 115
Luku 17—”Anna sen olla vielä tämä vuosi.” 124
Luku 18—”Menkää kaduille ja kujille.” 129
Luku 19—Anteeksiannon määrä. 141
Luku 20—Woitto, joka on tappio. 147
Luku 21—”Suuri juopa lujitettuna.” 152
Luku 22—Sanoa ja tehdä. 161
Luku 23—Herran wiinitarha. 170
Luku 24—Ilman hääpukua. 187
Luku 25—Talentti. 196
Luku 26—”Ystäwiä wäärästä mammonasta” 225
Luku 27—”Kuka on lähimäiseni?” 231
Luku 28—Palkinto armosta. 240

Luku 29—”Mennä ylkää vastaan.”..... 250

Jakso 1—Luonnollisesta hengelliseen.

Luonto on jumaluuden heijastus.

Luku 1–Opetus wertauksin.

Kristuksen wertauksilla opetuksessa ilmenee sama periaate, joka on pohjana hänen omalla tehtäwällään maailmassa. Hän puki päällensä meidän luontomme ja asui meidän seassamme, jotta me oppisimme tuntemaan hänen jumalallisen luonteensa ja elämänsä. Jumaluus otti inhimillisen muodon, näkymätön kirkkaus näkywäisen. Ihmisille annettiin tilaisuus käsittää tuntemattomat tunnettujen awulla, taiwaalliset asiat maallisten kautta. Jumala ilmeni ihmiswertauksissa. Samoin oli Kristuksen opetuslasten laita: tuntemattomat selweniwät tunnettujen kautta, jumalalliset totuudet sellaisten maallisten esineitten kautta, jotka oliwat ihmisille kyllin tuttuja. {KW 17.1}

Raamattu sanoo: ”Tämän kaiken Jeesus puhui wertauksin kansalle… jotta käwisi toteen, mikä on puhuttu profeetan kautta, joka sanoo: Minä awaan suuni wertauksiin, minä julistan sitä, mikä on ollut salassa maailman perustamisesta asti.”1 Luonnollisia seikkoja käytetään wälikappaleena hengellisten esittämiseen; luonnosta otettuja esimerkkejä ja Kristuksen kuulijain omia kokemuksia sowitetaan kirjotetun sanan totuuksiin. Kristuksen wertausten tarkotus on wetää ajatukset pois luonnollisesta kuningaskunnasta hengelliseen ja täten muodostaa silmukoita siinä totuuksien ketjussa, joka yhdistää ihmiset Jumalaan ja maan taiwaaseen. {KW 17.2}

Niissä aiheissa, jotka Kristus otti luonnosta, puhui hän esineistä, jotka hän omin käsin oli tuottanut ja joille hän itse oli antanut niiden ominaisuudet ja woiman. Kaikki luodut esineet oliwat alkuperäisessä täydellisyydessään Jumalan ajatuksen ilmaisu. Ewan kodissa ilmeni luonto Adamille ja Ewalle täynnä {KW 18.1}

Jumalan wiisautta, ylenpalttista Jumalallista opetusta. Wiisaus puhui silmälle ja meni sydämeen, sillä ne oliwat yhteydessä Jumalan kanssa hänen luotujen töittensä kautta. Mutta niin pian kuin pyhä ihmispari rikkoi korkeimman lain, wäistyi Jumalan kaswojen kirkkaus pois luonnosta. Maa on nytkirottu ja synnin saastuttama. Mutta tässä turmeltuneessakin tilassa on wielä paljon kaunista. Jumalan näytelmäwarasto ei ole ehtynyt: oikein ymmärrettynä luonto yhä puhuu Luojastaan. {KW 18.2}

Kristuksen aikana oliwat ihmiset kadottaneet tämän luonnon tarkotuksen

näkywistään ja oliwat melkein lakanneet etsimästä Jumalaa hänen töistään. Ihmisten syntisyys oli heittänyt werhon luomakunnan waloisalle muodolle, ja Jumalan työt, joiden olisi pitänyt ilmaista häntä, tuliwat sen sijaan muuriksi, joka peitti hänet ihmisiltä. Ihmiset ”kunniottiwat ja palweliwat enemmän luotua kuin Luojaa.” Tällä tawoin owat pakanat ”käyneet ajatuksiltaan turhanpäiwäisiksi ja heidän ymmärtämätön sydämensä on pimentynyt”.1 Niin oli Israelissakin ihmisopit pantu Jumalan sanan sijalle. Ei ainoastaan luonnon esineet, waan uhripalweluksetkin ja itse pyhät kirjotukset, jotka kaikki oliwat tarkoitetut ilmaisemaan Jumalaa, wäännettiin sellaisiksi, että ne oliwat omiaan wieroittamaan hänestä. {KW 18.3}

Kristus tahtoi poistaa kaiken, mikä pimensi totuutta. Hän tuli wetämään pois sen werhon, jonka synti oli heittänyt luonnon kaswoille, esittääkseen ihmisille sen hengellisen kirkkauden, jonka heijastukseksi kaikki luonnollinen on luotu. Hänen sanansa asettiwat luonnon ja Raamatun opetukset uuteen waloon ja tekiwät ne uudeksi ilmestykseksi. {KW 19.1}

Jeesus poimi kauniin liljan ja laski sen lasten ja nuorten käsiin, ja kun nämä katsoiwat hänen omiin nuorekkaisiin kaswoihinsa, jotka oliwat lempeät kuin auringon säde Isän kaswoissa, antoi hän heille tärkeän opetuksen. ”Katselkaa kedon liljoja, kuinka ne kaswawat; (luonnon kauneuden yksinkertaisuudessa) eiwät ne työtä tee eiwätkä kehrää. Kuitenkin minä sanon teille: ei Salomonkaan kaikessa loistossaan ollut niin waatetettu kuin yksi niistä.” Sitte seurasi suloinen wakuutus ja tärkeä opetus: ”Jos siis Jumala näin waatettaa kedon ruohon, joka tänään kaswaa ja huomenna uuniin heitetään, eikö hän paljoa ennemmin waateta teitä, te heikkouskoiset?” {KW 19.2}

Wuorisaarnassaan Jeesus puhui näitä sanoja muillekin kuin lapsille ja nuorisolle. Ne lausuttiin kansajoukolle, johon kuului miehiä ja naisia, lewottomuuden ja pettyneiden toiweiden waltaamia, surun sortamia. Jeesus jatkoi: ”Älkää siis murehtiko, sanoen: mitä me syömme tahi: mitä juomme, tahi: millä waatetamme itsemme. Sillä kaikkea tätä pakanat tawoittelewat. Taiwaallinen Isänne kyllä tietää teidän tätä kaikkea tarwitsewan.” Sitte sanoi hän, ojentaen kätensä ympäröiwää kansanjoukkoa kohti: ”Waan etsikää ensin Jumalan waltakuntaa ja hänen wanhurskauttaan, niin tämäkin kaikki sen ohessa annetaan teille!”1 {KW 19.3}

Tällä tawoin selitti Kristus sitä sanomaa, jonka hän itse oli antanut kedon ruoholle ja liljoille, ja hän kehottaa meitä lukemaan sen jokaisessa liljassa ja jokaisessa ruohon korressa. Hänen sanoissaan on warma wakuutus, ja ne tahtowat wahwistaa meidän luottamustamme Jumalaan.

{KW 19.4}

Kristuksen totuuden tunto oli niin syvä ja hänen opetuksensa niin laajakantoinen, että pienintäkin luonnon osaa käytettiin totuuden selittämiseen. Niihin luonnon kuwaelmiin, joita silmä päiwittäin katseli, liittyi hengellisiä totuuksia, joten luonto on ikäänkuin puettu Mestarin wertauksilla. {KW 19.5}

Toimintansa aikaisemmassa osassa Kristus puhui niin selwin sanoin, että kaikkien kuulijain olisi pitänyt kyetä käsittämään näitä totuuksia, jotka olisiwat johtaneet heidät pelastukseen. Mutta monen sydän oli sellainen, ett'ei totuus ollut siellä koskaan juurtunut, ja pian se nyhtäistiin pois. "Sentähden puhun heille wertauksin, että he näkewin silmin eiwät näe ja kuulewin korwin eiwät kuule eiwätkä ymmärrä… Sillä paatunut on tämän kansan sydän, ja körwillaan he waikeasti kuulewat, ja silmänsä he owat ummistaneet."1 {KW 20.1}

Jeesus tahtoi saada kuulijansa miettimään. Hän koetti innostuttaa wälinpitämättömiä ja painaa totuuden heidän sydä-. {KW 20.2}

miinsä. Ylipäänsä pidettiin tawasta antaa opetusta wertauksin, se herätti innostusta ja mielenkiintoa sekä juutalaisissa että muissa kansallisuuksissa. Hän ei olisi woinut käyttää tarkotuksenmukaisempaa opetustapaa. Ne kuulijat, joilla oli halua tulla tuntemaan jumalallisia asioita, ymmärsiwät kyllä hänen sanansa, sillä hän oli aina halukas selittämään ne rehelliselle tutkijalle. {KW 21.1}

Jeesus esitti totuuksia, joita kuulemaan ja ymmärtämään ihmiset eiwät olleet walmistuneet, ja senkin takia hän puhui wertauksin. Asettamalla opetuksensa elämästä, kokemuksesta tai luonnosta otettujen tapahtumain yhteyteen kiinnitti hän heidän huomiotaan ja waikutti heidän sydämiinsä. Jälkeenpäin, kun he katseliwat niitä esineitä, joita hän oli täyttänyt selityksensä aiheina, palauttiwat ne mieleen jumalallisen opettajan sanat. Wapahtajan opetukset wersoiwat yhä enemmän mielissä, jotka oliwat alttiit Pyhälle Hengelle. Salattu tuli yhä kirkkaammaksi, ja se, mikä oli ollut waikeata käsittää, tuli helppotajuiseksi. {KW 21.2}

Jeesus haki tietä jokaiseen sydämeen. Käyttämällä erilaisia selityksiä, esitti hän totuuden eri kohdissaan ja samalla wetosi eri kuulijoihin. Näiden mielenkiinto heräsi kuwien kautta, jotka oli piirretty heidän jokapäiwäisestä ympäristöstään. Ei kukaan, joka kuunteli Wapahtajaa, woinut tuntea olewansa hyljätty tai unohdettu. Halwimmatkin, syntisimmätkin kuuliwat hänen opetuksessaan äänen, joka puhui myötätunnolla ja lempeydellä. {KW

21.3}

Mutta hänellä oli toinenkin syy puhua wertauksin. Hänen ympärilleen kokoontuneessa kansanjoukossa oli pappeja ja rabbiineja, kirjanoppineita ja wanhimpia, herodialaisia ja päämiehiä, maailmanmielisiä, suwaitsemattomia ja ylpeitä ihmisiä, jotka eiwät halunneet mitään muuta kuin saada syytä häntä was taan. Heidän wakoojansa seurasiwat alituisesti hänen kintereillään, kuullakseen hänen huuliltaan jonkun lausunnon, jonka nojalla hänet olisi woitu tuomita, he tahtoiwat kaikin mokomin tukkia sen miehen suun, joka näytti wetäwän puoleensa koko maailman. Wapahtaja tunsi näiden miesten luonteen, ja hän esitti totuuden sellaisella tawalla, ett'eiwät he mitenkään woineet löytää syytä hänen tuomitsemiseensa. Wertauksissa ruoski hän ylimysten ylpeyttä ja pahoja tekoja, ja kuwaannollisessa kielessä hän puki totuudet niin läpitunkewaan muotoon, että jos ne olisi suoraan lausuttu, ei häntä olisi kuunneltu, waan tehty pikainen loppu hänen työlleen. Mutta wakoojia wälttäessään hän samalla puki totuuden niin selwään muotoon, että synti paljastui, ja rehellinen kuulija saattoi ottaa sen opikseen. Luomistyössä ilmeni jumalallinen wiisaus ja ääretön laupeus. Ihmiset oppiwat tuntemaan Jumalaa luonnosja ja elämässä. "Sillä hänen näkymättömät ominaisuutensa, iankaikkinen woimansa ja jumalallisuutensa, owat, kun niitä hänen teoissaan tarkataan, maailman luomisesta asti nähtäwinä."1 {KW 22.1}

Wapahtajan wertauksilla opetuksessa ilmenee todellisen "hywän kaswatuksen" laatu. Olisihan Kristus woinut awata ihmisten silmät näkemään sywimpiä tieteellisiä totuuksia. Hän olisi woinut paljastaa salaisuuksia, joiden tutkimiseen ihmiset owat käyttäneet wuosisatoja. Hän olisi woinut antaa aatteita, jotka olisiwat nostaneet ihmisajatuksen ennen tuntemattomiin awaruuksiin ja jotka olisiwat kannustaneet ihmistä tutkimaan aikojen loppuun asti. Mutta Kristus ei koskaan menetellyt tällä tawoin. Hän ei koskaan koettanut tyydyttää uteliaisuutta eikä yllyttää ihmisten kunnianhimoa awaamalla owia maalliselle suuruudelle. Aina koetti Kristus opettaessaan johtaa ihmismieltä äärettömyyden kosketukseen. Hän ei koskaan kehottanut kansaa tutkimaan ihmisten mietelmiä Jumalasta, hänen sanoistaan tai teoistaan. Mutta hän opetti heitä katsomaan Jumalan ilmestystä luonnossa, hänen sanoissaan ja teoissaan. {KW 22.2}

Kristus ei koskaan lausunut waikeatajuisia mietelmiä, waan yksinomaan sellaisia, jotka owat wälttämättömiä luonteen kehitykselle ja jotka woiwat johtaa Jumalan tuntemiseen ja antaa woimia edistymään hywässä. Hän puhui ihmisille niistä totuuksista, jotka owat yhteydessä elämän kanssa ja jotka wetäwät meitä iankaikkisuutta kohti. {KW 23.1}

Kristus itse johti Israelin kaswatusta, ja hän se lausui Herran käskyistä ja määräyksistä: ”Ne pitää sinun teroittaman lapsillesi, ja niistä puhuman huoneessa istuessasi ja tiellä käydessäsi, ja maata pannessasi ja nuostessasi. Ja sinun pitää sitoman ne merkiksi käteesi, ja olkoot sinulle muistutukseksi silmäisi wälissa. Ja sinun pitää kirjoittaman ne huoneesi pihtipieliin ja portteihisi.”1 Persoonallisessa opetuksessaan Jeesus esitti, miten tämä käsky oli täytettäwä — miten Jumalan waltakunnan lait ja periaatteet piti esitettämän, jotta niiden kauneus ja kalleus tulisi näkywiin. Kun Herra kaswatti Israelin lapsia omaksi kansakseen, antoi hän heille kodin kukkulain ja laaksojen keskellä. Tällä tawoin he sekä kotielämässään että uskonnollisissa toimituksissa joutuiwat alituiseen kosketukseen luonnon ja Jumalan sanan kanssa. Tällä tawoin Kristuskin opetti opetuslapsiaan meren rannalla ja wuorten rinteillä, kedoilla ja metsissä, missä heidän silmänsä saattoiwat hawaita ne luonnon esineet, joilla hän opetustaan walaisi. Ja samassa suhteessa kun he oppiwat Kristukselta, käyttiwät he tietoaan työskentelemällä hänen kanssaan lähetystoimessa. {KW 23.2}

Näin tulee meidän luomakunnan kautta oppia tuntemaan Luoja. Luonnon kirja on suuri oppikirja, jota meidän Raamatun ohella on käytettäwä opettaaksemme toisia tuntemaan Luojan luonnetta ja siten tuodaksemme kadotetut lampaat takaisin Jumalan lammashuoneeseen. Kun katselemme Jumalan töitä, sytyttää Pyhä Henki eläwän wakaumuksen meidän mielissämme. Tätä wakaumusta ei saada järkewäin johtopäätösten kautta; mutta se ihmissydän, joka ei ole wielä kokonaan paatunut tunteakseen Jumalaa, jonka silmä ei ole wielä kokonaan himmennyt katselemaan häntä, jonka korwa ei ole wielä aiwan tunteeton kuulemaan hänen ääntänsä, se saa sywemmän käsityksen, ja siihen tekewät kirjoitetun sanan totuudet pysywän waikutuksen. {KW 24.1}

Tämä luonnosta otettu opetus on yksinkertaista ja puhdasta ja siitä syystä myös arwokasta. Jokaisen tulee hakea oppia tästä lähteestä. Sen kautta johdetaan sielu pois synnistä ja maailman wiettelyksistä puhtauteen, rauhaan ja Jumalaan. Lasten ja nuorison mielet häiriintywät usein tutkistellessa ihmismietelmiä ja ongelmia, joita wäärin kyIIä nimitetään tieteeksi ja filosofiaksi. {KW 24.2}

He kaipaawat ennen kaikkea wälitöntä yhteyttä luonnon kanssa. Opettakaa heille, että luomakunnalla ja kristikunnalla on yksi yhteinen Jumala. Awatkaa heidän silmänsä näkemään luonnollisen ja hengellisen wälinen sopusointu. Antakaa joka esineen, mitä heidän silmänsä näkewät ja kätensä koskettawat, tulla heille opetukseksi luonteen kehityksessä. Tällä tawoin henkinen woima wahwistuu, luonne kehittyy ja koko elämä jalostuu.

{KW 24.3}

Kristuksen wertauksilla opetuksen pohjana oli sama tarkotusperä kuin sapatin antamisellakin. Jumala antoi ihmisille muiston luomiswoimastaan, jotta he oppisiwat näkemään hänet hänen kättensä töissä. Sapatti opettaa meitä katselemaan Luojan kirkkautta ympäröiwässä luonnossa. Ja koska Jeesus tahtoi wiedä meidät samaan päämaaliin, haki hän ympäröiwästä luonnosta yhä uusia yhtymäkohtia opetukselleen. {KW 25.1}

Pyhänä sapatinpäiwänä on meidän etupäässä tutkittawa käskyjä, jotka Jumala on piirtänyt meille luonnossa. Meidän pitäisi tutkia Wapahtajamme wertauksia juuri siellä, missä hän niitä puhui, kedoilla ja lehdoissa, awonaisen taiwaan alla, ruohojen ja kukkien keskellä. Kun kiinnymme luontoon, antaa Kristus meidän tuntea läsnäolonsa ja puhuu sydämillemme armostaan ja rakkaudestaan. {KW 25.2}

Kristus antaa meille opetuksia sekä lepo- että arkipäiwien waralta. Hän puhuu wiisautta sille, joka käyttää auraa ja kylwää wiljansa. Maan kynnössä ja kylwössä, sen muokkaamisessa ja elonkorjuussa opettaa hän meitä näkemään oman armotyönsä meidän sydämissämme. Hän toiwoo woiwansa opettaa meille jumalallista totuutta kaikissa elämän ilmauksissa ja hyödyllisessä työssä. Silloin ei jokapäiwäisen työn tarwitse niin tykkänään wiedä meidän huomiotamme, että se saa meidät unhottamaan Jumalan, waan olkoon se meille alituisena muistutuksena Wapahtajastamme ja Lunastajastamme. Jumalan ajatus kulkekoon kultalankana kaikissa kotimme huolissa ja toimissa. Kerran wielä tulemme näkemään hänen kaswojensa kirkkauden heijastuwan luonnossa. Me saamme wastaanottaa uusia taiwaallisen totuuden opetuksia ja kaswaa hänen puhtautensa esikuwaksi. Silloin olemme ”Herran opetuslapsia” ja jokainen ”pysyköön Jumalan edessä siinä asemassa, missä hän on kutsuttu”.1 {KW 26.1}

Jakso 2—Siemenen kylwö.

”Siemen on Jumalan sana.” Luuk. 8: 11.

Luku 2–”Kylwäjä läksi kylwämään.”

Kylwäjä ja wilja.

Wertauksessa kylwäjästä antaa Kristus eläwän kuwan taiwaanwaltakunnasta ja suuren isännän työstä kansansa hywäksi. Hän tuli kuin kylwömies lewittämään totuuden taiwaallista siementä. Itse wertaus oli se siemen, jonka kautta kalleimmat totuudet hänen armostaan lewisiwät ympäri. Yksinkertaisuutensa takia ei tätä wertausta pidetä niin suuressa arwossa kuin se sietäisi. Kristuksen tarkotus on johtaa ajatuksemme ewankeliumin kylwöön ihmissydämessä, ja tämän kuwaamiseen hän käyttää wertausta tawallisesta kylwämisestä. Hän, joka lausui wertauksen kylwöstä, hallitsee kaikki awaruuden woimat, ja samot lait, jotka hallitsewat maallista kylwöä, waikuttawat taiwaallisen siemenenkin kylwöön. {KW 33.1}

Eräs seurue oli kokoontunut Galilean meren rannalle katsomaan ja kuulemaan Jeesusta — innostunut, odottawa joukko. Paljon sairaita oli tullut, ja odottiwat, olkimatoillaan wiruen, suuren lääkärin apua. Kristus, jolla oli kaikki taudit wallassaan, oli nyt, kuten aina, halukas ajamaan pahan pois ja lewittämään eloa, terweyttä ja rauhaa ympärilleen. {KW 33.2}

Joukon yhä kaswaessa alkoi kansa tunkea Kristusta joka puolelta, kunnes missään ei ollut enää paikkaa. Aiwan rannalla oli kalastajaweneitä, ja Jeesus lausui muutamia sanoja niissä istuwille miehille. Sitte laskeutui hän siihen wenheeseen, joka oli walmiina wiedäkseen hänet toiselle rannalle ja käski opetuslastensa jättää wene hiukan kauemmas rannasta. Siitä puhui hän rannalla seisowalle kansalle. {KW 34.1}

Pitkin meren rantaa ulottuiwat Genesaretin ihanat lakeudet, ja taustassa kohosi wuoria, joiden rinteillä sekä laaksoissa kylwömiehet työskenteliwät, toiset kylwäen siementään, toiset korjaten aikaista satoa. Kristus katseli tätä näytelmää ja sanoi: ”Katso, kylwäjä läksi kylwämään. Ja hänen kylwäessään muutamat siemenet putosiwat tielle, ja linnut tuliwat ja söiwät ne. Toiset putosiwat kallioperälle, jossa niillä ei ollut paljo maata, ja ne nousiwat kohta oraalle, kun niillä ei ollut sywää maata. Mutta auringon noustua ne poudittuiwat, ja kun niillä ei ollut juurta, kuiwettuiwat ne. Toiset

taas putosiwat orjantappuroihin, ja orjantappurat nousiwat ja tukehuttiwat ne. Ja toiset putosiwat hywään maahan ja antoiwat sadon mitkä sata, mitkä kuusikymmentä, mitkä kolmekymmentä jywää.” 1 {KW 34.2}

Kristuksen työtä eiwät hänen aikalaisensa ymmärtäneet, sillä hänen tulemisensa ei wastannut heidän toiweitaan. Herra Jeesus oli koko juutalaisuuden perustus. Papit oliwat Jumalan asettamat. Heidän tehtäwänään oli opettaa kansalle, että tähän aikaan oli odotettawa sitä, jota kaikki juhlamenot tarkoittiwat. Mutta juutalaiset oliwat antaneet muodollisuuksille ja juhlamenoille niin tärkeän sijan, että he oliwat unohtaneet itse asian ytimen. Heidän perinnäistietonsa, sääntönsä ja asetutsensa peittiwät Jumalan tarkotuksen ja tuliwat heille esteeksi todellisessa uskon harjotuksessa. Ja kun se luwattu sitte tuli Kristuksen persoonassa, eiwät he hänessä tunteneetkaan kaikkien kuwitelmienso täyttymystä, kaikkien warjojen todellisuutta. He kielsiwät hänet ja pitiwät itsepintaisesti kiinni esikuwistaan ja hyödyttömistä juhlamenoistaan. Jumalan Poika oli tullut, mutta yhä wain he rukoiliwat merkkiä. Käskyyn ”tehkää parannus, sillä taiwaan waltakunta on lähestynyt”,1 he wastasiwat pyytämällä merkkiä. Jloinen sanoma Kristuksesta muodostui heille loukkauskiweksi. He odottiwat Messiasta, joka pyrkisi oikeuksiinsa maallisen woiton kautta ja perustaisi waltansa maallisten kuningaskuntain raunioille. Näihin odotuksiin wastasi Kristus wertauksessa kylwäjästä. Jumalan waltakunta ei woita asewoimalla eikä wäkiwaltaisilla mullistuksilla, waan istuttamalla ihmiskydämiin uusia periaatteita. {KW 34.3}

”Joka kylwää hywän siemenen, on Ihmisen Poika.”2 Kristus ei tullut kuninkaana, waan kylwäjänä, ei kuningaskuntia kukistamaan, waan siementä kylwämään; hän ei tullut korottamaan seuraajiaan maalliseen woittoon ja kansalliseen suuruuteen, waan opettamaan heitä korjaamaan sellaisen sadon, joka saawutetaan kärsiwällisen työn, tappioiden ja wastusten kautta. {KW 35.1}

Fariseukset käsittiwät Kristuksen wertaukset, mutta opetus oli heille epämieluisa, ja siitä syystä he eiwät olleet niitä ymmärtäwinään. Täten joutui kansanjoukko aiwan ymmälle uuden opettajan suhteen, jonka sanat niin harwinaisella tawalla oliwat liikuttaneet heidän sydämiään ja samalla niin katkerasti pettäneet heidän kunnianhimoansa. Ei edes opetuslapsetkaan ymmärtäneet wertausta; mutta heidän mielenkiintonsa oli herännyt, ja he tuliwat erityisesti Jeesukselta pyytämään selitystä. {KW 35.2}

Tätä mielenkiintoa Jeesus tahtoisin herättää heidän sydamissään, jotta

hän saisi antaa heille perusteellisempaa opetusta. Hän selitti heille wertaukset, ja samalla tawoin tahtoo hän selittää sanansa jokaiselle, joka etsii häntä wilpittömällä sydämellä. Ne, joka tutkiwat hänen sanaansa awaamalla sydämensä Pyhän Hengen walaistukselle, eiwät jää pimeyteen sanan merkitykseen nähden. ”Jos joku tahtoo tehdä hänen tahtonsa”, sanoo Kristus ”tulee hän tuntemaan, onko tämä oppi Jumalasta, wai puhunko minä omiani”.3 Se, joka tulee Kristuksen luo oppiakseen paremmin tuntemaan totuuden, saa toiwonsa täytetyksi. Kristus paljastaa hänelle taiwaan waltakunnan salaisuudet, ja se sydän, joka ikäwöi totuutta, löytää sen Jeesuksessa Kristuksessa. Taiwaallinen walo loistaa sydämen temppeliin ja näkyy muidenkin silmiin kuin kirkkaasti walaisewa lamppu maailman pimeällä polulla. {KW 35.3}

”Kylwäjä läksi kylwämään.”1 Itämailla oli asema niin epäwarma, että aina piti pelätä wihollisen hyökkäyksiä. Sen takia kansa pääasiallisesti asui linnoitetuissa kaupungeissa, ja perheenisät meniwät joka päiwä työhön kaupungin muurien ulkopuolelle. Niin läksi Kristuskin, taiwaallinen kylwäjä, kylwämään. Hän jätti warman ja rauhallisen kotinsa, jätti kirkkauden, joka oli Isän luona, ennenkuin tämä maailma olikaan, jätti asemansa kaikkeuden waltaistuimella. Niin läksi hän ulos — kärsiwä, kiu sattu mies — läksi ulos yksinäisyyteen kylwämään kyynelin, läksi ulos werellään kastamaan elämän kylwöä kadotetun maailman takia. {KW 36.1}

Samalla tawoin piti hänen palwelijainsakin lähteä kylwämään. Kun Abraham sai kutsun kylwömieheksi, mennä ulos kylwämään totuuden kylwöä, lausuttiin hänelle: ”Lähde maaltasi ja syntymäpaikastasi ja isäsi huoneesta sille maalle, jonka minä sinulle osoitan.” ”Ja hän läksi tietämättä, minne oli tulewa.”2 Samoin tuli apostoli Paawalille tämän rukoillessa Jerusalemin temppelissä, tällainen käsky Jumalalta: ”Mene, sillä minä olen lähettäwä sinut kauas pakanain tykö.”3 Niin täytyy jokaisen, jota on kutsuttu Kristuksen yhteyteen, jättää kaikki ja seurata häntä. Wanhat siteet owat katkaistawat, elämän suunnitelmat jätettäwät, monet maalliset toiweet heitettäwät. Siemen on kylwettäwä työllä ja kyynelin, yksinäisyydessä ja uhrauksin. {KW 36.2}

”Kylwäjä kylwää sanan.” Kristus tuli kylwämään maailmaan totuutta. Aina siitä lähtien kun ihminen lankesi syntiin Eedenissä, on saatana kylwänyt walheen siementä. Walheen kautta hän ensin pääsi ihmisten herraksi, ja walheen kautta hän yhä koettaa häwittää Jumalan waltakuntaa maan päällä ja saattaa ihmiset waltansa alle. Kristus yksin, taiwaallinen kylwäjä, joka on ottanut osaa Jumalan neuwoon, joka on asunut kuolemattomuuden sisimmässä pyhäkössä, hän yksin saattoi wiedä ihmiset

totuuden puhtaille lähteille. Sen takia hän on ollut, ihmisen lankeemisesta saakka, totuuden julistajana maan päällä. Hänen tauttaan on Jumalan katoamaton sana, joka iankaikkisesti pysyy1 ilmoitettu ihmisille. Jo sen ensimäisen lupauksen kautta, joka lausuttiin esiwanhemmillemme Eedenissä, Kristus kylwi

ewankeliumin siementä. Mutta wertauksen kylwäjästä woi erityisesti sowittaa hänen persoonalliseen toimintaansa ihmisten keskuudessa ja siihen työhön, jonka hän silloin suoritti. {KW 38.3}

Jumalan sana on siemen. Jokaisessa siemenjywäsessä on itämiswoimia. Siinä kehittyy taimen elämä. Samoin on Jumalan sanassakin elämä. Kristus sanoo: ”Ne sanat, jotka olen puhunut teille, owat henki ja owat elämä.” ”Joka kuulee minun sanani ja uskoo häneen, joka on lahettänyt minut, sillä on iankaikkinen elämä, eikä hän joudu tuomioon, waan on siirtynyt kuolemasta elämään.”1 Kaikissa Jumalan sanan käskyissä ja lupauksissa on woima, Jumalan elinwoima, joka tekee mahdolliseksi käskyn täyttämisen ja lupauksen toteuttamisen. Se, joka uskossa wastaan ottaa sanan, wastaanottaa samalla Jumalan elämän ja luonteen. {KW 38.1}

Jokainen siemenjywä tuottaa hedelmän lajinsa mukaan. Taimessa kehittyy siemenessä piilewä elämä, kun siemen kylwetään oikeissa olosuhteissa. Samoin myös Jumalan sanan wäärentämätön kylwö, jos se kylwetään uskowaan ihmissydämeen, kehittyy taimeksi, jolla on yhtäläisyyttä Jumalan oman luonteen ja hänen oman elämänsa kanssa. {KW 38.2}

Israelin opettajat eiwät kylwäneet Jumalan sanan wäärentämätöntä kylwöä. Kristuksen toiminta totuuden opettajana oli jyrkkänä wastakohtana hänen aikansa kirjanoppineiden opille. Heidän päänsä oli täynnä perinnäistietoja, ihmiswiisautta ja ongelmia. Se, mitä ihmiset oliwat puhuneet ja kirjoittaneet sanasta, pidettiin usein itse sanana. Siitä syystä heidän opillaan ei ollut woimaa wirwoittaa sielua. Mutta Kristuksen oppi ja saarna oli perustettu eläwän sanan pohjalle. Kysywiille hän wastasi yksinkertaisesti: ”Kirjoitettu on.” ”Mitä sanoo Raamattu?” ”Kuinka sinä luet?” Ja joka tilaisuudessa, missä mielenkiinto oli herännyt, olipa se sitte ystäwän tai wastustajan luona, oli hän walmis kylwämään sanan siementä. Hän, joka on tie, totuus ja elämä, hän, joka itse on eläwä sana, wiittaa Raamatuihin sanoen: ”Nämä owat ne, jotka todistawat minusta.” ”Ja hän alkoi Mooseksesta ja kaikista profeetoista ja selitti heille (opetuslapsille), mitä hänestä oli sanottu kaikissa kirjoituksissa.”1 Kristuksen palwelijalla on sama työ suoritettawana. Meidän päiwinämme, kuten ennen muinoinkin,

syrjäytetään Jumalan sanan eläwät totuudet ihmiswiisauden ja ongelmien takia. Moni, joka tunnustaa olewansa ewankeliumin palwelija, ei tahdo tunnustaa koko Raamattua hengen eläwöittämäksi. Yksi wiisas hylkää yhden osan, toinen panee jonkun muun Raamatunkohdan epäilyksen alaiseksi. He asettuwat sanan tuomareiksi, ja heidän hywäksymänsä kirjoitukset riippuwat heidän yksityisestä mielipiteestään. Siten ryöstetään Raamatulta sen jumalallinen alkuperä, ja uskottomuuden siementä lewitetään sangen anteliaasti. Suuri yleisö hämmentyy, eikä enää tiedä, mitä uskoa. Löytyy paljon sellaisia oppeja, joihin ei saa kiinnittää mieltään. Kirjanoppineet oliwat Kristuksen aikana antaneet muutamille Raamatun kohdille wieraan, salaperäisen leiman. Ja kun Jumalan sanan selwät käskyt tuomitsiwat heidän menettelytapansa, koettiwat he heikontaa sanan woimaa. Samoin menetellään wielä tänäänkin. Jumalan sanaa esitetään salaperäisesti ja hämärästi, jotta Jumalan lain rikkomukset siten tulisiwat peitetyiksi. Kristus aikanaan rankaisi sellaista menettelyä. Hän lausui, että kaikki woiwat ymmärtää Jumalan sanaa. Hän wetosi kirjotuksiin kuten järkähtämättömään läkiin, ja meidän on tehtäwä samoin. Raamattu on esitettäwä äärettömän Jumalan sanana, joka lopettaa kaikki riidat ja on kaiken uskomme perustana. {KW 38.3}

Raamatulta on ryöstetty merkityksensä, ja tulokset siitä näemme hengellisen elämän kitumisessa. Monesta saarnatuolista kaikuu nykypäiwinä saarnoja, joista puuttuu jumalallinen henki, joka herättää omantunnon ja tuo eloa sieluun. Ruulijat eiwät woi sanoa: ”Eikö sydämemme ollut palawa meissä, kun hän puhui meille tiellä ja selitti meille kirjoituksia?”2 Niitä on paljon, jotka huutawat eläwän Jumalan puoleen ja ikäwöiwät hänen jumalallista läsnäoloaan. Filosoofiset mietelmät ja oppineet teokset, oliwatpa ne miten loistawia tahansa, eiwät woi tyydyttää sellaista sydäntä. Inhimilliset lausunnot ja mielipiteet eiwät ole minkään arwoiset. Antakaa Jumalan oman sanan puhua kansalle. Antakaa niiden, jotka tähän asti owat kuunnelleet wain ihmisten mietteitä, kuulla hänen ääntänsä, jonka sanoilla on woima uudistaa sielu iankaikkiseen elämään. {KW 39.1}

Kristus esitti mielellään Jumalan isällistä lempeyttä ja ylitsewuotawaa armoa, hän puhui paljon siitä pyhyydestä, joka on Jumalan luonteen ja lakien tunnusmerkki, ja esitti itsensä tieksi, totuudeksi ja elämäksi kaikille ihmisille. Sitä samaa pitäisi Kristuksen palwelijainkin puhua. Esittäkää totuus sellaisena kuin se on Jeesuksessa! Selittäkää lain ja ewankeliumin waatimukset! Puhukaa kansalle Kristuksen itsekieltäytywästä ja uhrautuwasta elämästä, hänen alennuksestaan ja kuolemastaan, hänen

ylösnousemisestaan ja taiwaaseen astumisestaan, hänen wälitystyöstään Jumalan tuomioistuimen edessä ja lupauksestaan ”Minä tulen takaisin ja otan teidät tyköni.”1 {KW 40.1}

Sen sijaan, että wäitellään wääristä teoriioista ja koetetaan sortaa ewankeliumin wastustajia, pitäisi seurata Kristuksen esimerkkiä. Antakaa eläwäin totuuksien Jumalan sanan aarrekammiosta heittää säteilewä walonsa elämäänne. ”Saarnatkaa sanaa”. ”Kylwäkää kaikkien wesien warrelle.” ”Astukaa esiin sopiwaan ja sopimattomaan aikaan.” ”Jolla minun sanani on, kertokoon minun sanani totuudessa. Mitä ruumenet puhtaassa elossa? sanoo Herra.” ”Kaikki Jumalan puheet owat tulella kirkastetut… Älä lisää mitään hänen sanoihinsa, ett’ei hän sinua nuhtelisi.”2 {KW 40.2}

”Kylwäjä kylwää sanan.” Tässä esitetään ne suuret ja ylewät periaatteet, joiden pitäisi olla kaiken kaswatustyön perustana. ”Siemen on Jumalan sana.” Mutta monessa meidän aikamme koulussa on Jumalan sana syrjäytetty. Mielen täyttäwät kokonaan muut asiat. Sellaisten kirjailijain tutkiminen, jotka kieltäwät Raamatun todenperäisyyden, saa tärkeän sijan kaswatuksessa. Koulukirjat sisältäwät epäuskoisia ajatuksia. Tieteellinen tutkimus wie harhaan, kun sen tuloksia selitetään wäärin ja wääristellään. Jumalan sana sotketaan muka tieteellisillä opeilla, ja saatetaan sana sen kautta epäwarmaan ja epäluotettawaan waloon. Tällä tawoin nuorison mieliin istutetaan epäilyksen kylwöä, ja kiusauksen hetkellä se wersoo esiin. Kun ihminen on menettänyt uskon Jumalan sanaan, ei sielulla ole ohjausta eikä turwaa. Nuoriso wedetään tielle, joka johtaa pois Jumalasta ja iankaikkisesta elämästä. {KW 40.3}

Tässä lieneekin pääasiallinen syy aikamme pahuuteen. Kun Jumalan sana syrjäytetään, hyljätään myös se woima, joka yksin woi pidättää luonnollisen ihmisen huonot taipumukset. Ihmiset kylwäwät lihassa, ja lihan kautta he niittäwät tuomiota. {KW 41.1}

Tässä on myös syy ajan henkiseen heikkouteen ja ponnettomuuteen. Kun ihminen kääntyy pois elwyttäwästä sanasta, niin mieli surkastuu ja käy alakuloiseksi, eikä se pääse ikuisten totuuksien sywille, laajoille lähteille. Järki taipuu niiden asiain mukaan, joiden kanssa se on lähemmin tekemisessä, ja kun se aina wain ajattelee maallisia asioita, heikkenee sen woima niin, ett’ei se enää jaksa kehittyä. {KW 41.2}

Täten tulee kaswatus kauttaaltaan wirheelliseksi. Jokaisen opettajan pitäisi kiinnittää nuorison mieltä eläwäksi tekewän sanan suuriin totuuksiin. Ainoastaan täten saadaan se kaswatus, joka on wälttämätön sekä tätä että tulewaa elämää warten. {KW 41.3}

Emme suinkaan saa luulla, että tämä on meille esteenä tieteellisissä opinnoissa tai että se asettaa meidät alemmalle kehitysasteelle. Onhan Jumalan tieto niin korkea kuin taiwas ja niin laaja kuin kaikkeus. Ei mikään muu ole niin jalostawaa ja wahwistawaa kuin niiden tärkeiden seikkojen tutkiminen, jotka koskewat iankaikkista elämäämme. Sallikaa nuorison etsiä näitä Jumalan antamia totuuksia, sillä tawoin heidän henkensä awartuu ja wahwistuu. Sillä tawoin jokainen tutkija, joka on sanan tekijä, joutuu laajemmille ajatuksen työ-aloille, ja hänelle warmistuu katoamaton tiedon maailma. {KW 41.4}

Kirjotuksia tutkimalla saamme kaswatuksen, joka on rakennettu omalle kokemuksellemme pelastussuunnitelmasta. Tämä kaswatus kirkastaa taas Jumalan kuwan etsiwän sielussa. Se wahwistaa mielen kiusauksia wastaan ja tekee oppilaan kykenewäksi Kristuksen työntekijäksi hänen työssään maailman pelastukseksi. Se tekee hänet taiwaallisen perheen jäseneksi ja walmistaa häntä pyhäin perinnön osallisuuteen walossa. {KW 42.1}

Mutta opettaja, joka julistaa taiwaallisia totuuksia, woi muille julistaa ainoastaan sitä, mitä hän todella tuntee omasta kokemuksesta. Kylwäjä kylwää omaa siementään. Kristus opetti totuutta, koska hän itse oli totuus. Hänen omat ajatuksensa, luonteensa, elämänkokemuksensa ilmeniwät hänen opetuksessan. Samoin tulee olla hänen palwelijainsakin laita. Jokaisen, joka julistaa sanaa, tulee oman persoonallisen kokemuksensa kautta tehdä se omaisuudekseen. Kaikkien tulee tietää, että Kristus on annettu heille wiisaudeksi, wanhurskaudeksi, pyhyydeksi ja wapahdukseksi. Sanaa ei saa esittää kuten jotain epäwarmaa tai todennäköistä asiaa. Kaikkien tulee apostoli Pietarin kanssa woida sanoa: ”Emme ole seuranneet wiekkaasti sommiteltuja taruja tehdessämmee teille tiettäwäksi Herramme Jeesuksen Kristuksen woimaa ja tulemusta, waan me olemme omin silmin nähneet hänen kunniansa.”1 Jokaisen Kristuksen palwelijan ja jokaisen opettajan pitäisi woida yhtyä apostoli Johanneksen sanoihin: ”Elämä ilmestyi, ja me olemme nähneet sen ja todistamme sitä ja julistamme teille sen iankaikkisen elämän, joka oli Isän tykönä ja ilmestyi meille.”2 {KW 42.2}

Maanlaatu — tiepuoleen.

Wertauksessa kylwäjästä kerrotaan pääasiallisesti siitä waikutuksesta, jonka eri maanlaatu tekee wiljan kaswuun. Ja tässä wertauksen osassa antaa Kristus kuulijainsa ymmärtää, ett’eiwät he saa asettua hänen työnsä tuomariksi eikä närkästyä, joll’ei se ole heidän tuumiensa mukaista. Se kysymys, jonka pitäisi meille kaikille olla tärkeimmän, kuuluu: Kuinka

wastaanotamme Mestarimme käskyn? Sillä ikuinen kohtalomme riippuu siitä, otammeko sen wastaan wai hylkäämmekö sen. {KW 43.1}

Puhuessaan siemenestä, joka lankesi tiepuoleen, sanoo Kristus: ”Milloin joku kuulee waltakunnan sanan, eikä ymmärrä, niin paholainen tulee ja tempaa pois sen, mikä on kylwetty hänen sydämeensä. Tämä on se, joka kylwettiin tielle.” {KW 43.2}

Siemen, joka kylwettiin tielle, kuwaa Jumalan sanaa, kun se lankee wälinpitämättömän kuulijan sydämeen, sellaiseen, joka on tullut maailman matkaajien, sen huwitusten, syntien yhteiseksi kulkutieksi. Sellainen sydän on kuin polku, jonka eläimet ja i hmiset tallaawat kowaksi. Se sydän, jonka täyttäwät yksinomaan itsekkäät pyrinnöt ja joka antautuu synnille ”paatuu synnin pettämänä”.1 Henkiset sielunwoimat lamautuwat. Ihmiset kuulewat sanan, mutta eiwät sitä ymmärrä. He eiwät wälitä tarpeistaan eikä heitä uhkaawista waaroista. He eiwät huomaa Kristuksen rakkautta, ja armon sanoma on heistä aiwan yhdentekewä. {KW 43.3}

Kuten linnut owat walmiit kokoamaan siemenjywiä, niin on saatana aina walmiina noukkimaan sielusta sydämen jumalallisen kylwön. Hän pelkää, että sanan woima herättää wälinpitämättömät ja waikuttaa turmeltuneisiin sydämiin. Saatana ja hänen enkelinsä saapuwat niihin seurakuntiin, joissa ewankeliumia saarnataan. Samalla kun taiwaan enkelit koettawat tukea sitä waikutusta, minkä Jumalan sana tekee ihmissydämiin, on saatana waruillaan tehdäkseen tyhjäksi heidän työnsä. Pahuutensa innostamana koettaa hän wastustaa Jumalan Hengen työtä. Kun joku sielu tuntee Kristuksen rakkauden wetoa, pyrkii saatana johtamaan hänen huomionsa pois Wapahtajasta. Hän täyttää mielen maallisilla tuumilla. Hän herättää arwosteluhalua, epäilystä ja uskottomuutta. Wahdollisesti puhujan tapa ja käntös yleensäkään ei ole miellyttäwää, jotta kuulijat takertuwat yksistään näihin puutteellisuuksiin. Tämä woi silloin olla syynä siihen, että totuus, jota he tarwitsewat ja jonka Jumala rakkaudessaan on heille lähettänyt, ei woi tehdä pysywäistä waikutusta. {KW 44.1}

Saatanalla on paljon apulaisia. Moni, joka tunnustaa olewansa kristitty, auttaa kiusaajaa nyhtämällä pois totuuden siemenen toisten sydämestä. Jumalan sanan saarna tehdään usein arwostelun esineeksi kodissa. Moititaan saarnaa aiwan kuin tawallista esitelmää tai waltiollista puhetta. Pintapuolisesti tai pilkaten arwostellaan sanomaa, joka olisi otettawa Jumalan omana sanana. Jumalan palwelijan luonteesta ja hänen tekojensa waikuttimista sekä kirkon jäsenten käytöksestä keskustellaan aiwan wapaasti. Tuomitaan ankarasti, kerrotaan juoruja ja solwauksia, wieläpä

tehdään se kääntymättömien läsnäollessa. Usein wanhemmat puhuwat näistä asioista lasten kuullen. Siten häwitetään kunnioitus Jumalan sanansaattajaan ja siihen sanomaan, joka hänellä on ilmoitettawana. Sen takia moni alkaa pitää Jumalan omaa sanaa arwottomana. {KW 44.2}

Tällä tawoin kristityissä kodeissa kaswatetaan paljon nuoria wapaa-ajattelijoiksi. Ja siitä huolimatta wanhemmat kysywät syytä, miksi heidän lapsensa owat niin wälinpitämättömiä ewankeliumille ja owat niin taipuwaisia epäilemään Raamatun totuutta. He ihmettelewät, miksi lapset eiwät ole wastaanottawaisia moraalisille ja uskonnollisille waikutuksille. He eiwät huomaa, että heidän oma esimerkkinsä on paaduttanut lasten sydämet. Hywä siemen ei lyödä sijaa, ja saatana tulee nyhtämään sen pois. {KW 45.1}

Kallioperälle.

”Mitä kallioperälle kylvettiin on se, joka kuulee sanan ja heti ottaa sen ilolla wastaan; mutta hänellä ei ole itsessään juurta, waan hän kestää ainoastaan jonkun aikaa, ja kun tulee ahdistus ja waino sanan tähden, loukkaantuu hän heti.” {KW 46.1}

Siemen, joka kylwetään kiwiseen maahan, ei pääse tarpeeksi sywälle. Taimi nousee ylös, mutta juuri, joka ei jaksa tunkea kallion läpi, ei saa rawintoa kaswulleen ja taimi kuihtuu ennen pitkää. Moni uskowaiseksi itseänsä tunnustawa on kallioperän kaltainen. Kuten kallio maakerroksen alla, piilee luonnollisen sydämen itsekkäisyys hywien toiweiden ja tunteiden ohuen maakerroksen alla. Itserakkautta ei ole woitettu. He eiwät ole tulleet huomaamaan synnin yliwaltaa eiwätkä ole nöyrtyneet sen taakan alla. Sen laatuiset ihmiset ottawat sanan heti ilolla wastaan, ja ulkonaisesti katsoen näyttäwät he kääntyneiltä; mutta heidän uskontonsa on wain pintapuolista. {KW 46.2}

Eiwät ihmiset luowu sentakia, että he wastaanottawat sanan eikä senkään takia, että he siitä iloitsewat. Heti kun Matteus kuuli Wapahtajan käskyn, nousi hän ylös, jätti kaikki ja seurasi häntä. Jumala tahtoo, että otamme wastaan jumalallisen sanan heti, kun se tulee sydämiimme, ja oikein on, että otamme sen wastaan ilolla. ”Ilo on olewa taiwaassa yhdestä syntisestä, joka tekee parannuksen.”1 Samoin on ilo siinä sielussa, joka uskoo Kristukseen. Mutta ne, joiden wertauksessa sanotaan heti ottawan wastaan sanan, eiwät arwioi kustannuksia. He eiwät ajattele, mitä Jumalan sana heiltä waatii. He eiwät aseta sanaa wastakkain elintapojensa kanssa eiwätkä tahdo tykkänään alistua sen alle. {KW 46.3}

Taimen juuret pistäwät sywälle maahan ja, jokaiselta silmältä salattuina, ylläpitäwät taimen elämää. Niin on kristitynkin laita. Sielun ja Kristuksen näkymättömän yhdistyksen, uskon, kautta ylläpidetään hengellistä elämää. Mutta kallioperän tapaiset kuulijat luottawat omaan minäänsä Kristuksen sijasta. He luottawat hywiin töihinsä ja tunteisiinsa pitäen itseään wahwoina omassa wanhurskaudessaan. He eiwät etsi woimaansa Herrasta ja hänen woimastaan. Sellaisessa ihmisessä ”ei ole juurta”, sillä hän ei ole yhdistetty Kristukseen. {KW 46.4}

Lämmin kesä-aurinko, joka antaa woimaa ja kypsyttää warttuneen taimen, tuottaa turmion sille, jonka juuret eiwät ole kyllin sywällä. Se, jolla ”ei ole juurta itsessään”, ”kestää ainoastaan jonkun aikaa”, mutta ”kun tulee ahdistus ja waino sanan tähden, loukkaantuu hän heti”. Moni wastaanottaa ewankeliumin pikemmin jonkunmoisena keinona kärsimyksistä päästäkseen kuin wapautuakseen synnin painon alta. Nämä iloitsewat jonkun aikaa, niin kauan kun he uskowat, että uskonto wapauttaa heidät waikeuksista ja koettelemuksista. Niin kauan kuin elämä heitä helläwaroen kohtelee, tuntuwat he kestäwiltä kristityiltä. Mutta he kadottawat rohkeuden kiusausten tulikoetuksen alla. He eiwät woi kieltäytyä Kristuksen tähden. Kun Jumalan sana moittien näyttää heille helmasynnin tai waatii itsekieltäymystä ja uhrausta, loukkaantuwat he. Heistä olisi liian waiwaloista muodostaa uudestaan koko elämänsä. He katselewat wain edessä olewaa waiwaa ja ahdistusta ja unohtowat tulewan kunnian. He owat walmiit huudahtamaan kuten opetuslapset, jotka jättiwät Jeesuksen: ”Tämä on kowaa puhetta, kuka woi sitä kuulla.”1 Niitä on paljon, jotka tahtowat palwella Jumalaa, mutta joiden Jumalan tuntemus ei ole perustettu omalle kokemukselle. Heidän halunsa täyttää Jumalan tahto riippuu heidän horjuwasta taipumuksestaan eikä Pyhän Hengen sywästä waikutuksesta. Siitä syystä heidän käytöksensä ei ole sopusoinnussa Jumalan lain kanssa. He tunnustawat Kristuksen wapahtajakseen, mutta eiwät usko, että hän woi antaa heille woimaa syntejänsä woittamaan. He eiwät ole persoonallisessa yhteydessä eläwän Wapahtajan kanssa, ja heidän luonteensa ilmaisee sekä synnynnäisiä että helmasyntejä. {KW 47.1}

On aiwan eri asia noin ylimalkaisesti suostua Pyhän Hengen waikutukseen kuin kokonaan antautua hänen kurituksensa alle, kun hän kutsuu meitä parannutseen. Moni on wieras Jumalalle, josta näkyy, että he owat wielä itsekkyyden ja synnin kahleissa, he koettawat wapautua niistä, mutta eiwät ristiinnaulitse omaa minäänsä. He eiwat ole ehdottomasti antautuneet Kristuksen käsiin, eiwätkä etsi jumalallista woimaa tehdäkseen hänen tahtonsa. He eiwät anna muodostaa itseään jumalallisen esikuwan

mukaan. He tunnustawat puutteensa ylimalkaisesti, mutta eiwät tahdo luopua erinäisistä synneistä. Ja siten jokaisen huonon teon mukana kaswaa wanha itsekäs luonto. {KW 48.1}

Näiden sielujen ainoa toiwo on siinä, että he sowelluttawat totuuden.Kristuksen sanoissa Nikodemukselle: ”Teidän täytyy syntyä uudesti.” ”Jos ei ihminen synny uudesti, ei hän woi nähdä Jumalan waltakuntaa.”1 {KW 48.2}

Tosi pyhyys on siinä, että kokonaan palwellaan Jumalaa. Tämä on totisen kristillisen elämän ehto. Kristus waatii, että ehdottomasti pyhitämme itsemme hänen palwelukseensa. Hän tahtoo sydämemme, ymmärryksemme, sielumme, woimamme. Omaa minää ei saa heillä. Totinen kristitty ei elä itselleen. {KW 48.3}

Rakkauden tulee olla teon kannustajana. Rakkaus on perustawa periaate Jumalan hallituksessa taiwaassa ja maan päällä, ja sen tulee olla perustana kristitynkin luonteelle. Se yksin woi tehdä hänet kestäwäksi ja antaa hänelle woimaa koettelemusten ja kiusausten woittamiseen. {KW 48.4}

Rakkaus näkyy uhrautumisessa. Koko pelastussuunnitelma on uhrautumiselle perustettu — uhri, joka on niin laaja, niin sywä ja suuri, ett’emme woi sitä mitata. Kristus antoi kaikki meidän tähtemme, ja niiden, jotka wastaanottawat Kristuksen, tulee myös olla walmiit uhraamaan kaikki Lunastajansa tähden, sillä hänen kunniansa ja kirkkautensa on käypä ennen kaikkea muuta. {KW 48.5}

Ja jos rakastamme Jeesusta, tulee meidän myös ilolla elää hänelle kantamalla kiitosuhria ja ponnistelemalla hänen asiansa puolesta. Se waiwalloinen työ käy meille helpoksi. Hänen tähtensä kärsimme mielellämme tuskaa, waiwaa ja uhrauksia. Silloin me, kuten hänkin, ikäwöiden odotamme ihmisten pelastusta ja tunnemme samaa rakkautta sieluihin kuin hänkin. {KW 48.6}

Tämä on Kristuksen uskontoa. Kaikki muu on eksytystä. Itse asiassa ei mikään oppi totuudesta, ei minkään opin tunnustus woi sielua pelastaa. Me emme kuulu Kristukselle, joll’emme kokonaan ole hänen. Jakamalla sydämensa ihminen asettaa henkisen elämänsä waaraan, joten hänen tahtonsa heikkenee ja mielihalut waihtelewat. Hänen pyrkimyksensä palwella samalla kertaa omaa minäänsä ja Kristusta tekee hänen sydämensä kiwiseksi perustaksi, ja kun koettelemus tulee, ei hän kestä. {KW 49.1}

Orjantappuroihin.

”Mikä taas orjantappuroihin kylwettiin on se, joka kuulee sanan, ja tämän maailman huoli ja rikkauden petos tukehuttawat sanan, ja hän jää hedelmättömäksi.” {KW 50.1}

Ewankeliumin siemen lankee usein orjantappuroihin ja tuhoatuottawiin rikkaruohoihin. Joll’ei ihmissydämessä tapahdu siweellinen uudistus, joll’ei wanhoja tapoja ja tottumuksia hyljätä, jos ei sielua puhdisteta pahoista taipumuksistaan — jos ei kaikki tämä tapahdu, kaswawat orjantappurat ja tukahuttawat wehnän. {KW 50.2}

Armo woi tehdä työtään ainoastaan siinä sydämessä, joka on perinpohjin walmistettu totuuden kalliille kylwölle. Synnin orjantappurat itäwät kaikenlaatuisessa maassa, ne eiwät tarwitse mitään hoitoa, mutta armolahjoja on huolellisesti hoidettawa. Orjantappurat owat aina walmiit wersomaan, ja kitkemistä on yhä jatkettawa. Joll’ei sydäntä panna Jumalan walwonnan alle, joll’ei Pyhä Henki lakkaamatta puhdista ja jalosta luonnettamme, tulewat wanhat, huonot taipumuksemme pian uudelleen näkywiin. Ei hyödytä mitään, että ihmiset tunnustawat uskowansa ewankeliumia, joll’ei se heihin ole walanut pyhittäwää woimaansa. Joll’eiwät he woita syntiä, saa synti heistä woiton. Ne ohdakkeet, jotka wain leikataan, mutta ei nyhdetä pois kaikkine juurineen, kaswawat pian uudestaan, kunnes sielu on kokonaan niiden peitossa. {KW 50.3}

Kristus luettelee ne seikat, jotka owat sielulle waarallisia. Kuten Markuksen ewankeliumissa näemme, mainitsee hän sellaisina maalliset huolet, rikkauden petoksen ja muut elämän halut. Ja Luukkaan ewankeliumissa luetellaan huolet, rikkaus ja elämän hekuma. Nämä ne tukahuttawat sanan, wersowan henkisen kylwön. Jos sielu laiminlyö etsiä rawintoa Kristuksesta, kuolee henkinen elämä sydämestä. {KW 50.4}

”Tämän maailman murhe”. Ei mikään luokka ole wapaa maalisten murheiden kiusauksesta. Se on raskaana, tuskastuttavana taakkana köyhälle, joka wiettää elämänsä puutteessa ja alituisessa tulewaisuuden pelossa; se kiusaa rikasta pelolla menettää rikkautensa ja muilla jäytäwillä murheilla. Moni Kristuksen seuraaja unohtaa opetuksen, jonka hän antoi heille puhuessaan kedon kukkasista. He eiwät luota hänen alituiseen huolenpitoonsa. Kristus ei saa tilaisuutta kantaa heidän taakkaansa, kun eiwät he heitä sitä hänen hartioilleen. Siitä syystä usein elämän murhe, jonka pitäisi ajaa ihmiset Wapahtajan luo, pikemmin erottaa heidät hänestä. {KW 50.5}

Moni, joka woisi tulla hedelmää tuottawaksi Jumalan palweluksessa, käyttää koko aikansa rikkauden kokoamiseen. Heidän harrastuksensa on

wain laajoissa liike-yrityksissä, joissa henkiset asiat laiminlyödään. Tällä tawoin wieraantuwat he Jumalasta. Raamattu warottaa meitä olemasta ”tehtäwissämme welttoja”.1 Meidän tulee työskennellä, jotta kykenisimme antomaan tarwitsewille. Kristittyjen täytyy tehdä työtä; heidän on usein pakko ruweta liikeyrityksiin, ja sen he woiwat tehdä, tekemättä silti syntiä. Mutta monet uhraawat työhön ajatuksensa niin tykkänään, ett’ei heillä ole aikaa rukoukseen eikä Raamatun tutkimiseen — ei ole aikaa etsimään ja palwelemoan Jumalaa. Joskus heidänkin sielunsa ikäwöi taiwaallista puhtautta, mutta maailman lewottomuus ei anna heille aikaa kuunnella Pyhän Hengen tarjoamaa ääntä. Jäisyysasia jää toisarwoiseen asemaan, tämän maailman asiat asetetaan sitä korkeammalle. Ja siten on sanan kylwön mahdoton kantaa hedelmää, sillä sielun elämä suojelee maallisia ohdakkeita. {KW 51.1}

On taas toisia, joiden harrastus käy kokonaan toiseen suuntaan, mutta jotka siitä huolimatta joutuwat samaan eksytykseen. He työskentelewät toisten hywäksi. Heidän welwollisuutensa owat raskaat, edeswastuu suuri, ja niin luulewat he maollisen työnsä takia olewansa oikeutetut laiminlyömään korkeimman welwollisuutensa: yhteyden Jumolan kanssa rukouksessa ja sanan wiljelemisen. He unohtawat, että Kristus on sanonut: ”Ilman minua ette woi tehdä mitään.”1 He eiwät wäellä Kristuksen seurassa. Heidän elämänsä ei ole hänen armonsa läpitunkema; oma minä astuu etualalle. Heidän työnsa tähtää pääasiallisesti arwossa kohoamiseen, ja heidän luonteenja tunnusmerkkinä on kowa, rakkaudeton, taipumaton sydän. Tässä juuri on suuri syy kristillisen työn epäonnistumiseen, sen takia juuri näemme siitä usein niin niukat tulokset. {KW 51.2}

”Rikkauden petos.” Rikkauden rakkaus on petollinen, waarallinen intohimo. Ne, joilla on maallista rikkautta, unohtawat niin helposti, että Jumala hallitsee kaikkialla. He sanowat: ”Minun woimani ja käteni wäkewyys on minulle näin woimalliset työt tehnyt.”2 Rikkaus, jonka pitäisi herättää heissä kiitollisuutta Jumalaan, johtaa heidät itsepolwomiseen. He unohtawat olewansa riippuwaisia Jumalasta, unohtawat welwollisuutensa lähimmäisiään kohtaan. Sen sijaan, että pitäisiwät rikkautta leiwiskänä, joka on käytettäwä Jumalan kunniaksi ja ihmiskunnan hyödyksi, näkewät he siinä yksinomaan oman nautintonsa wälikappaleen. Rikkaus, jonka pitäisi olla wälikappaleena kehittämään Jumalan ominaisuuksia ihmisessä, tulee sen sijaan keinoksi kehittämään saatanan ominaisuuksia. Orjantappurat tukahuttawat sanan kylwön. {KW 52.1}

”Elämän hekuma.” Suuri waara on sellaisissa huwituksissa, jotka yksinomaan tahtowat tyydyttää nautinnonhimoa. Kaikki nautinnot, jotka

heikontawat ruumiillista woimao, jotka samentawat mielen ja tylsyttäwät järjen, owat luettawat ”lihallisiin himoihin, jotka sotiwat sielua wastaan”.3 {KW 52.2}

”Ja muut elämän halut.” Ne seikät, jotka sisältywät näihin sanoihin, eiwät tarwitse itsessään olla syntisiä, mutta ne tulewat sellaisiksi, kun ne asetetaan Jumalan waltakunnan edelle. Se, mikä wetää mielen pois Jumalasta ja johtaa tunteet pois Kristuksesta, on sielun wihollinen. {KW 52.3}

Kun mieli on nuori ja woimakas, ja sillä on kyky nopeampaan kehitykseen, on ihminen suuressa kiusauksessa tulla kunnianhimoiseksi ja itsekkääksi. Jos lapsella on menestystä, joutuu se waaraan jatkaa tiellä, jossa omatunto tukahutetaan ja jossa himmenee oikea käsitys todella hywästä luonteesta. Jos olosuhteet owat tälle kehitykselle suosiollisia, menee se siihen suuntaan, jota Jumalan sana ei hywäksy. {KW 53.1}

Wanhempain edeswastuu on hywin suuri lasten warhaisemmalla iällä. Heidän pitäisi pyrkiä antamaan nuorisolle hywiä waikutelmia, jotka näyttäwät heille elämän oikeassa walossa ja osottawat tien tosi menestykseen. Mutta kuinka monet wanhemmat koettawatkaan sensijaan ensiksi huolehtia siitä, että heidän lapsensa menestyisiwät maailmassa! Heidän seurapiirinsä walitaan tätä silmällä pitäen. Monet wanhemmat asettuwat lastensa takia suuriin kaupunkeihin asumaan ja wiewät heidät hienoihin seurapiireihin. He ympäröiwät lapsensa waikutelmilla, jotka kiihottawat heissä maailman rakkautta ja ylpeyttä. Tässä ilmapiirissä sielu kutistuu, ja elämän korkeat tarkotusperät katoawat näkywistä. Tuo autuas etu, olla Jumalan lapsi, i kuisuuden perillinen, waihdetaan maalliseen woittoon. {KW 53.2}

Monet wanhemmat koettawat tehdä lapsensa onnellisiksi tyydyttämällä heidän huwitushaluaan. He salliwat lastensa ottaa osaa huweihin ja maallisiin juhliin, antawatpa heille wielä rahaa mielen mukaan käytettäwäksi koreuteen ja muuhun turhuuteen. Kuta useammin huwitteluhalua tyydytetään, sitä kiihkeämmäksi se tulee. Nuorten mieli kiintyy yhä enemmän huwitteluun, kunnes he lopulta pitäwät sitä elämän suurena tarkotuksena. He kehittywät weltoiksi ja rajuluontoisiksi, joten heidän on melkein mahdoton koskaan tulla kestäwiksi kristityiksi. {KW 53.3}

Seurakuntakin, jonka pitäisi olla totuuden pilari ja tuki, kiihottaa tätä itsekästä huwitteluhalua. Mihin waaroihin moni seurakunta turwautuu, kun rahoja tarwitaan uskonnollisiin tarkotuksiin? Myyjäisiin, illallisiin, wieläpä

arpajaisiin ja samantapaisiin huweihin. Usein se paikka, joka on pyhitetty Jumalan palwelukselle, saastutetaan ylensyömisellä ja juomisella, ostamalla ja myymällä sekä kaikenmoisella huwittelulla. Jumalan huoneen kunnioitus laimenee nuorten mielissä. Itsehillitsemiskyky höllenee. Wedotaan itsekkyyteen, himoihin ja koreilun haluun, ja nämä ominaisuudet kaswawat sitä mukaa, kun niille annetaan myöten. {KW 53.4}

Huwitteluhalu on korkeimmillaan kaupungeissa. Monet wanhemmat, jotka walitsewat lapsilleen kaupunkikodin luullen siten walmistawansa heille suurempia etuja, tulewat ennen pitkää suuresti pettymään ja saawat liian myöhään katua hirmuista erehdystään. Meidän aikamme kaupungit owat melkein Sodoman ja Gomorran kaltaisia. Monet juhlapäiwät käytetään laiskotteluun. Kiihottawat huwit, — teaatterit, kilpa-ajot, pelit, wäkijuomain nauttiminen ja meluawat juhlat — panewat ihmisen intohimot wilkkaaseen toimintaan. Nuoriso joutuu tähän pyörteeseen. Ne, jotka oppiwat rakastamaan huwia itse huwin takia, awaawat sulun kiusauksen wirralle. He antautuwat seuraelämän huwituksiin ja ajattelemattomaan wallattomuuteen. Seurustelu huwinhaluisten ihmisten kanssa waikuttaa huumaawasti heidän mieleensä. Niin kulkewat he huwista toiseen, kunnes kadottawat sekä tahdon että woiman wiettää hyödyllistä elämää. Jumalan kaipuu kuolee heistä pois, ja hengellinen elämä pimenee. Kaikki sielun jalommat kywyt, kaikki, mikä yhdistää ihmisen henkiseen maailmaan, turmeltuu. {KW 54.1}

Totta kyllä, että löytyy sellaisia, jotka huomaawat hulluutensa ja katuwat sitä — antakoon Jumala heille anteeksi! — mutta he owat wahingoittaneet omat sielunsa ja syösseet itsensä ikuiseen waaraan. Arwostelukyky, jonka aina pitäisi erottaa hywä ja paha, turmeltuu suureksi osaksi. He eiwät halua kuulla Pyhän Hengen warottowaa ääntä eitä huomata saatanan juonia. Waaran hetkellä he helposti joutuwat kiusaukseen ja eksywät pois Jumalasta. Heidän nautinnonhaluisen elämänsä loppu on perikato sekä tässä että tulewassa elämässä. {KW 54.2}

Huolet, rikkaus, huwitukset — kaikkia näitä saatana käyttää leikkiessään ihmissielun kanssa. Siitä syystä on meille annettu tämä warotus: ”Älkää maailmaa rakastako eikä sitä, mikä maailmassa on. Jos joku rakastaa maailmaa, ei Isän rakkaus ole hänessä. Sillä kaikki, mikä maailmassa on, lihan himo, silmäin pyyntö ja elämän korska, se ei ole Isastä, waan maailmasta.”1 Hän, joka lukee ihmissydämet kuin awoimen kirjan, sanoo: ”Mutta pitäkää waari itsestänne, ett’ei sydämenne raskaudu päihtymyksestä ja juoppoudesta ja elatuksen huolista.”2 Ja apostoli Paawali kirjottaa Pyhän Hengen kautta: ”Mutta ne, jotka tahtowat rikastua, lankeawat kiusaukseen ja paulaan ja moniin mielettömiin ja wahingollisiin himoihin, jotka upottawat i

hmisen turmioon ja kadotukseen. Sillä ahneus on kaikellaisen pahan juuri; sitä owat monet himoinneet ja eksyneet pois uskosta ja itsellensä monta tuskaa saattaneet.”3 {KW 54.3}

Maan walmistaminen.

Wertauksessa kylwäjästä Kristus joka kohdassa painostaa sitä, että kylwön tulos riippuu maan laadusta, Kylwäjä ja siemen owat aina samat. Tällä tahtoo Kristus opettaa meille, että jos Jumalan sana ei tee työtään meidän sydämissämme, on syy siihen etsittäwä meistä itsestämme. Tulos ei ole oman tahtomme rajan ulkopuolella. Totta on, ett’emme moi muuttaa itseämme toisellaisiksi, mutta meillä on walta walita, ja meistä itsestämme riippuu, miksi tahdomme tulla. Tiepuolen, kallioperän ja ohdakkeisen maan tapaisten kuulijain ei tarwitse jäädä siihen tilaan. Jumalan Henki koettaa aina tunkea sen sokeuden taikawoiman läpi, joka pitää ihmistä maallisten asian wankeudessa, sekä herättää katoamattoman ilon kaipuuta. Henkeä wastustaessaan ihmiset paatuwat Jumalan sanalle. Itse he owat edeswastuussa siitä sydämen kowuudesta, joka estää hywän kylwön joutumasta, ja siitä pahuuden woimasta, joka sen kaswua ehkäisee. {KW 55.1}

Sydämen puutarhaa on wiljeltäwä. Maa on murrettawa sywästi syntiä katuen. Myrkylliset taimet on nyhdettäwä juurineen pois. Maa, joka kerran on ohdakkeiden peitossa, woidaan ainoastaan ahkeralla työllä saada uudelleen kuntoon. Samoin luonnollisen sydämen huonot taipumukset woidaan woittaa ainoastaan wakawalla pyrkimyksellä Jeesuksen nimessä ja hänen woimassaan. Herra kutsuu meitä profeettainsa kautta: ”Kyntäkää itsellenne uudiskyntö, ja älkää kylwäkö orjantappurain sekaan.” ”Kyntäkää itsellenne wanhurskaudessa, niin te saatte niittää armon mukaan.”1 Hän itse tahtoo tehdä meille tämän työn, ja meitä kehotetaan työskentelemään yhdessä hänen kanssaan. {KW 56.1}

Kylwäjällä on suoritettawana työ ihmissydämessä walmistamalla sitä ewankeliumin kylwölle. Meillä saarnataan liian paljon ja puhutaan liian wähän niin, että se menisi sydämeen. Me tarwitsemme henkilökohtaista työtä kadotettujen sielujen hywäksi. Kristuksen tapaisella myötätunnolla meidän pitäisi lähestyä ihmisiä ja koettaa herättää heissä iäisyysasian harrastusta. Olkoot heidän sydämensä kowat kuin tallattu tie, ja olkoon ulkoapäin katsoen turhaa työtä puhua heille Wapahtajasta, niin sittenkin woi, waikka kaikki meidän todistelumme näyttäisiwätkin woimattomilta, Kristuksen rakkaus, joka työssämme ilmenee, pehmittää heidän paatuneet sydämensä niin että totuuden kylwö pääsee sisälle juurtumaan. {KW 56.2}

Kylwäjän on siis huolehdittawa siitäkin, ett'ei hento kylwö sydämessä tukahtuisi ohdakkeiden tai maanlaadun mataluuden takia. Ensi askeleita otettaessa kristillisessä elämässä olisi uskowalle opetettawa kristinopin perusaate. Hänelle olisi osotettawa, että hänet on wapahdettawa Kristuksen uhrin kautta ja että hänen on tehtäwä Kristuksen elämä omaksi elämäkseen, Kristuksen luonne omaksi luonteekseen. Selittäkää itsekullekin taakan kantamisen wälttämättömyys ja wälttämättömyys kieltäytyä monesta luonnollisesta taipumuksesta. Itsekunkin tulee myös oppia ym märtämään, mikä siunaus on työskentelemisestä Kristuksen hywäksi, kun häntä seurataan itsekieltäymisessä ja kärsitään kaikki kuten kelpo sotilas, sekä opitaan luottamaan hänen rakkauteensa ja heittämään kaikki murheet hänen päällensä. Antakaa jokaisen maistaa iloa sielujen woittamisesta Jumalalle. Rakkaudessaan kadotettuja kohtaan hän unohtaa oman minänsä. Maailman huwit kadottawat kiehtowan woimansa, ja sen murheet eiwät enää paina sydäntä. Totuuden aura tekee työnsä. Se pehmittää muokkaamattoman maan, se ei katkaise wain ohdakkeiden latwoja waan nyhtää ne pois juurineen. {KW 56.3}

Hywään maahan.

Ei kylwäjä aina saa osakseen pelkkää pettymystä. Wapahtaja sanoo siitä kylwöstä, joka lankee hywään maahan: "Mikä hywään maahan kylwettiin on se, joka kuulee sanan ja ymmärtää sen ja myös tuottaa hedelmän ja tekee mikä sata jywää, mikä kuusikymmentä, mikä kolmekymmentä." "Mutta mikä hywään maahan putosi, on ne, jotka sanan kuultuaan säilyttäwät sen wilpittömässä ja hywässä sydämessä ja tuottawat hedelmän kärsiwällisyydessä." {KW 57.1}

"Wilpitön ja hywä sydän", josta wertauksessa puhutaan, ei suinkaan ole synnitön sydän, sillä ewankeliumia saarnataan kadotetuille. Kristus sanoi: "En ole tullut kutsumaan wanhurskaita, waan syntisiä."1 Wilpitön sydän on sillä, joka antautuu Pyhän Hengen waikutuksen alaiseksi. Hän tunnustaa wirheensä ja tuntee Jumalan armeliaisuuden ja rakkauden tarwetta. Hänellä on wilpitön halu totuuden tuntemiseen ja sen nuodattamiseen. Hywä sydän on sellainen, joka uskoo Jumalan sanan. {KW 58.1}

Ilman uskoa on mahdoton wastaanottaa sanaa. "Jumalan tykö pyrkiwän täytyy uskoa, että Jumala on ja että hän palkitsee ne, jotka häntä etsiwät."2 {KW 58.2}

Tämä on se, "joka kuulee sanan ja ymmärtää sen". Fariseukset Kristuksen aikana sulkiwat silmänsä päästäkseen näkemästä ja korwansa päästäkseen kuulemasta, ja siitä syystä ei totuus päässyt heidän sydämiinsä.

Heidän piti kärsiä rangaistus tahallisesta tietämättömyydestään ja sokeudestaan. Mutta Kristus kehotti opetuslapsia awaamaan sydämensä opetukselle ja uskomaan. Hän siunasi heitä, kun he näkiwät ja kuuliwat uskon silmillä ja korwillä. {KW 58.3}

Ne ihmissydämet, joita werrataan hywään maahan, ottawat sanan wastaan ”ei ihmisten sanana, waan niinkuin se toden totta on, Jumalan sanana”.3 Ainoastaan se, joka pitää Raamatun kirjotukset Jumalan omana äänenä, joka puhuu juuri hänelle itselleen, woi olla oikea sanankuulija. Hän wapisee sanan edessä, sillä se on hänelle eläwä todellisuus. Hän awaa järkensä ja sydämensä sitä wastaanottamaan. Sellaisia kuulijoita oliwat Kornelius ja hänen ystäwänsä, jotka sanoiwat apostoli Pietarille: ”Nyt olemme siis tässä kaikki Jumalan edessä, kuullaksemme kaikki, mitä Herra on käskenyt sinulle.”1 {KW 58.4}

Kykymme wastaanottaa totuutta ei riipu nerokkuudesta, waan aiheittemme puhtaudesta sekä yksinkertaisesto, wakawasta, luottawasta uskosta. Jumalan enkelit lähestywät niitä, jotka sydämen nyöryydellä etsiwät jumalallista johtoa. Pyhä Henki on annettu heille ilmottamaan totuuden rikkaita aarteita. {KW 59.1}

Hywän maan tapaiset kuulijat pitäwät sanan. Saatana kaikkine pahoine aikeineen ei woi ottaa sitä pois. Ei riitä, että ainoastaan kuulemme ja luemme sanan. Hänen, joka tahtoo saada hyötyä sanasta, tulee lähemmin tutkia hänelle esitettyä totuutta. Wakawalla tarkkaawaisuudella ja rukouksella tulee hänen koettaa käsittää totuuden merkitystä. Hänen on juotawa sywältä pyhän kirjan henkisestä lähteestä. {KW 59.2}

Jumala kehottaa meitä täyttämään mielemme suurilla ja puhtailla ajatuksilla. Hänen tahtonsa on, että hiljaisuudessa tarkastamme hänen rakkauttaan ja armeliaisuuttaan sekä sywennymme hänen ihmeelliseen pelastussuunnitelmaansa. Siten saamme yhä selwemmän käsityksen totuudesta, ja pyrkimyksemme sydämen ja ajatuksien tosipuhtauteen tulee yhä hartaammaksi. Sielu, joka wiihtyy pyhien ajatusten puhtaassa ilmapiirissä, muuttuu seurustellessaan Jumalan kanssa hänen luonteensa kaltaiseksi. {KW 59.3}

”Ja kantaa hedelmän.” Ne, jotka sanan kuultuaan pitäwät sen, tuottawat kuuliaisuuden hedelmiä. Sittenkun Jumalan sana on päässyt sieluun, on se ilmenewä hywissä töissä. Sanan hedelmän tulee näkyä elämässä, joka on Kristuksen elämän koltainen. Kristus lausui omasta itsestään: ”Sinun tahtosi, minun Jumalani, teen minä mielelläni, ja sinun lakisi on sydämessäni.” ”Minä en kysy omaa tahtoani, waan hänen tahtoaan, jota on

lähettänyt minut.”2 Ja Raamattu sanoo: ”Joka sanoo hänessä pysywänsä, on welwollinen itsekin waeltamaan niin kuin hän waelsi.”3 {KW 59.4}

Jumalan sana joutuu usein ristiriitaan ihmisen perittyjen ja turmeltuneiden taipumusten sekä elintapojen kanssa. Mutta kun ihminen wastaanottaa sanan sydämeensä, täytyy hänen myös suostua kaikkiin sen ehtoihin ja waatimuksiin. Hänen tulee asettaa kaikki tapansa ja toimensa Jumalan sanan alle. Silloin oppii hän pitämään kuolewan, harhailewan ihmisen käskyjä mitättöminä werrattuina äärettömän Jumalan sanaan. Silloin oppii hän jakamattomalla sydämellä etsimään iankaikkista elämää ja tappioista, wainosta, kuolemastakin huolimatta seuraamaan totuutta. {KW 59.5}

Ja sellainen ihminen kantaa hedelmän ”kärsiwällisyydessä”. Ei kukaan, joka wastaanottaa Jumalan sanan, ole wapautettu waikeuksista ja huolista, mutta kristitty ei wastoinkäymisissä tule lewottomaksi eikä alakuloiseksi. Waikk’emme näe mitään mahdollisuutta päästä waikeuksista emmekä käsitä Jumalan menettelyn tarkotusta, emme saa jättää luottamustamme. Muistaen Herran suuren armeliaisuuden tulee meidän laskea kaikki huolemme hänen päällensä ja kärsiwällisesti odottaa hänen pelastustaan. {KW 60.1}

Wastoinkäymisen kautta henkinen elämä wahwistuu. Huolet, oikealla tawalla kannettuina, kehittäwät ja wahwistawat luonnetta sekä henkisiä armojahjoja. Uskon, hiljaisuuden ja rakkauden jaloimmat hedelmät kypsywät usein parhaiten myrskyssä ja pimeydessä. {KW 60.2}

”Katso, peltomies odottaa maan kallista hedelmää ja on kärsiwällinen, kunnes se saa syksyisen sateen ja kewäisen.”1 Niin on kristitynkin kärsiwällisesti odotettawa Jumalan sanan hedelmöittäwää waikutusta hänen elämäänsä. Usein, kun rukoilemme Hengen armolahjoja, koettaa Jumala wastata rukoukseemme asettamalla meidät sellaisiin olosuhteisiin, joissa pääsemme kehittämään hengen hedelmiä; mutta me emme käsitä hänen aikeitaan ja ihmeitään, waan olemme arkoja ja masentuneita. Ainoastaan kaswamalla ja hedelmää tuottamalla woimme kehittää hengellistä elämää. Meidän tulee wastaanottaa ja pitää Jumalan sana ja asettua sen walwonnan alle, niin sen tarkotus täyttyy meissä. {KW 60.3}

”Jos joku rakastaa minua”, sanoi Kristus, ”niin hän on pitäwä minun sanani ja Isäni on rakastawa häntä, ja me tulemme hänen tykönsä ja pidämme asuntoa hänen tykönään.”1 Meidän yllämme tulee olemaan woimakkaampi, täydellisempi woima, sillä me olemme eläwässä yhteydessä kaiken pysywäisen woiman lähteen kanssa. Hengellisessä elämässämme olemme Jeesuksen alamaisia. Emme enää elä tawallista itsekästä

elämäämme, waan Kristus elää meissä. Hänen luonteensa esiintyy meidän luonteessamme. Tällä tawoin tuotamme Hengen hedelmiä ”mitkä kolmenkymmenen, mitkä kuudenkymmenen, mitkä sadankertaisia.” {KW 61.1}

Luku 3–"Ensin kylwö, sitten tähkä".

Wertaus kylwäjästä herätti kuulijoissa monta kysymystä. Muutamat heistä alkoiwat käsittää, ett'ei Kristus aikonut perustaa mitään maallista kuningaskuntaa, mutta monet oliwat neuwottomia ja noloja. Kun Jeesus näki heidän neuwottomuutensa, koetti hän toisilla selwemmillä esimerkeillä kääntää heidän ajatuksensa pois maallisen kuningaskunnan toiwosta Jumalan armotyöhön sielussa. {KW 62.1}

"Ja hän sanoi: Niin on Jumalan waltakunta, kuin milloin mies kylwää siemenen maahan ja nukkuu ja nousee, yöllä ja päiwällä; ja siemen orastaa ja kaswaa, hän ei itse tiedä miten. Sillä itsestään maa tuottaa wiljan, ensin korren, sitten tähkän, sitten täyden jywän tähkään. Mutta kun hedelmä on walmistunut, lähettää hän heti sinne sirpin, sillä leikkuuaika on käsissä."1 {KW 62.2}

Isäntä, joka "lähettää sirpin, sillä leikkuuaika on käsissä", ei woi olla kukaan muu kuin Kristus itse. Hän se on, joka wiimeisenä suurena päiwänä kokoo maan sadon. Mutta kylwäjä, joka kylwää siemenen, edustaa kaikkia, jotka työskentelewät Kristuksen kanssa. Siemenestä sanotaan, että se orastaa ja kaswaa, "hän ei itse tiedä miten." Mutta se ei woi tarkottaa Kristusta, sillä hän ei nuku, waan walwoo työtään yötä päiwää. Hän ei ole tietämätön siitä, miten wilja kaswaa. Wertauksessa siemenestä opettaa Kristus, että Jumala waikuttaa luonnossa. Jywässä itsessään on taipumus itämään, taipumus, jonka Jumala itse on sille antanut, mutta jos jywä jätettäisiin yksikseen, ei sillä olisi woimaa kaswaa. Ihmiselläkin on osansa siemenen kaswun edistämisessä. Hänen pitää walmistaa ja lannoittaa maa sekä kylwää siihen siemen. Hänen pitää hoitaa peltoa. Mutta on olemassa raja, jonka toisella puolen ihminen ei woi mitään tehdä. Ei mikään ihmiswoima eikä ihmiswiisaus woi siemenjywästä saada esiin eläwää tainta. Waikka ihminen panisi kaikki woitawansa, täytyy hänen sittenkin olla riippuwainen hänestä, joka on yhdistänyt kylwön ja sadon kaikkiwaltiaan woimansa ihmeellisillä renkailla. {KW 62.3}

Siemenjywässä on elo, maassa on woima; mutta siemenjywä ei koskaan tuottaisi hedelmää, joll'ei joku yliluonnollinen woima yötä päiwää siihen waikuttaisi. Sadekuurojen täytyy tuottaa kosteutta janoamille pelloille, auringon täytyy synnyttää lämpöä ja sähkön tunkeutua piilossa olewaan siemenjywään. Elämän, jonka Luoja on siihen kätkenyt, woi hän yksin saada esiin. Jokainen siemen itää ja jokainen taimi kehittyy siitä woimasta, joka tulee Jumalasta. "Sillä niinkuin maa, joka kaswattaa oraansa, ja niinkuin kaswitarha, joka kaswattaa siemenensä, niin saattaa Herra, Herra

wanhurskauden ja kiitoksen orastamaan.”1 Samoin kuin on laita luonnollisen kylwön, niin on henkisenkin. Totuuden opettajan tulee koettaa walmistaa sydämen maanlaatua. Hänen tulee kylwää siemen. Mutta elon synnyttämiswoima on yksin Jumalassa. Kaikki inhimilliset ponnistukset päästä tämän rajan yli owat turhat. Kun saarnaamme sanaa, emme itse woi antaa sitä woimaa, joka wirkistää sielun, emmekä woi saada aikaan wanhurskauden hedelmäin puhkeamista. Sanaa saarnattaessa tarwitaan woimaa, joka on paljoa suurempi kuin ihmiswoima. Jumalallinen Henki yksin woi antaa sanalle elämän ja woiman uudistaa sielu iankaikkiseen elämään. Tätä Kristus koetti terottaa opetuslapsilleen. Hän selitti, ett’eiwät he itse woineet menestyä työssään, waan Jumalan ihmeitä tekewä woima se on, joka tekee hänen oman sanansa hedelmää tuottawaksi. {KW 63.1}

Kylwäjän työ on uskon työtä. Hän ei woi käsittää, mikä suuri salaisuus on siemenen itämisessä ja kaswussa, mutta hän luottaa Jumalan woimaan, joka antaa sekä kaswun että kukoistuksen. Kun hän kylwää maahan siemenensä, näyttää siltä kuin heittäisi hän pois jywät, jotka woisiwat rawita koko hänen perheensä. Mutta todellisuudessa luopuu hän wain hetkellisesti siitä hywästä, jotta wastaisuudessa saisi sitä enemmän. {KW 64.1}

Hän heittää pois siemenen toiwoen runsaan sadon kautta saawansa moninkerroin takasin. Tällä tawoin Kristuksen palwelijatkin työskentelewät — työskentelewät toiwossa saada sato kylwämästään siemenestä. {KW 64.2}

Hywä siemen woi mahdollisesti maata jonkun aikaa piilossa kylmässä, itsekkäässä, maailmallisessa sydämessä, eikä siina ehkä näy mitään juurtumisen merkkejä, mutta jälkeenpäin, kun Ju- {KW 64.3}

malan Henki tekee työtään sielussa, wersoo kätketty siemenjywä ja kantaa lopulta hedelmän Jumalan kunniaksi. Emme tiedä, mikä puoli elämämme toiminnasta tulee menestymään. Se kysymys ei ole meidän ratkaistawissa. Meidän on tehtäwä työmme ja jätettäwä tulos Jumalalle. ”Kylwä siemenesi huomeneltain, äläkä lepuuta kättäsi illalla.”1 Liittoa tehdessään Jumala selittää: ”Niin kauan kuin maa seisoo, ei ole kylwäminen ja niittäminen … koskaan lakkaawa.”2 Maamies kyntää ja kylwää tähän lupaukseen luottaen. Yhtä luottawasti on meidän tehtäwä hengellistä kylwöä, sillä Jumala wakuuttaa: ”Niin on myös minun sanani, joka suustani lähtee; ei se palaja tyhjänä tyköni, waan tekee mitä Minulle otollinen on, ja se menestyy, jota warten Minä sen lähetin.” ”Itkien he menewät matkaan, kantaen siementä sitkaimella — mutta riemulla tullaan, kantaen lyhteitä.”3 {KW 65.1}

Siemenen itäminen tarkottaa hengellisen elämän alkua ja taimen kehitys on kaunis kuwa kristityn kehittymisestä armossa. Kuten luonnon, niin on myös armon waltakunnassa — ei ole eloa ilman kaswua. Taimen tulee joko kaswaa tahi kuolla. Ja samoinkuin se kaswaa hiljaisuudessa, mutta keskeytymättä, niin kehittyy myös kristityn elämä. Meidän elämämme tulee olla täydellistä jokaisella uudella kehitysasteella, mutta jos tahdomme, että Jumalan aikomus meidän suhteemme menee täytäntöön, tulee meidän alituiseen pyrkiä eteenpäin. Pyhitys on koko elämän iän työ. Kokemustemme tulee kaswaa ja tiedon lisääntyä siinä suhteessa, kuin meillä on siihen tilaisuutta; meidän tulee wahwistua kantamaan edeswastuuta ja koettelemuksia, ja sitä mukaa, kun kypsymme, tulemme nauttimaan etujakin. {KW 65.2}

Taimi kaswaa ottamalla wastaan sen, minkä Jumala on määrännyt sen elämän ylläpidoksi. Se tunkee juurineen sywälle maahan. Se imee auringonpaistetta, kastetta ja sadetta sekä ilman elwyttäwiä ominaisuuksia. Niin tulee kristitynkin kaswaa toimimalla yhdessä jumalallisten waikuttimien kanssa. Kun tunnemme itsemme awuttomiksi, tulee meidän käyttää hywäksemme kaikkia tarjolla olewia tilaisuuksia, jotta säisimme enemmän kokemusta. Kuten taimi juurtuu maahan, tulee meidän juurtua Kristukseen. {KW 65.3}

Ja samoinkuin taimi wastaanottaa auringonpaisteen, kasteen ja sateen, tulee meidänkin awata sydämemme Pyhälle Hengelle. Tätä työtä ei suoriteta ”sotawäellä eikä woimalla, waan minun hengelläni, sanoo Herra Sebaot”.1 Jos pidämme sydämemme wakawasti Kristuksessa, tulee hän meille niinkuin sade, niinkuin ehtoosade, joka kostuttaa maan. ”Hän nousee kuin wanhurskauden aurinko, jolla on autuus siipeinsä alla.” Me ”kukoistamme kuin lilja”. Me ”kukoistamme kuin wiinipuu”.2 Alati pitämällä kiinni Kristuksesta persoonallisena Wapahtajanamme kaswamme kaikessa häneen päin, joka on meidän päämme. {KW 66.1}

Wehnä tuottaa ”ensin korren, sitten tähkän, sitten täyden jywän tähkään”. Isännän tehtäwä on kylwää siemen, ja hän toiwoo saawansa runsaan hedelmän. Hän tahtoo saada leipää nälkäisille ja uutta siementä wastaista tarwetta warten. Niin odottaa taiwaallinenkin isäntä satoa — korwausta työstään ja uhrauksistaan. Kristus koettaa muodostaa ihmisten sydämiin kuwan omasta itsestään, ja tämän hän suorittaa niiden kautta, jotka uskowat häneen. Kristityn elämän tarkotus on kantaa hedelmää — muodostaa Kristuksen luonne uskowan sydämeen, jotta se tulisi muissakin näkywiin. {KW 67.1}

Taimi itää, kaswaa ja tuottaa hedelmän, ei itsensä takia, waan antaakseen ”kylwäjälle siementä ja syöjälle leipää.”3 Ihminen ei myöskään saa elää oman itsensä takia. Kristitty on asetettu maailmaan edustamaan Kristusta toisten sielujen pelastukseksi. {KW 67.2}

Sellaisessa elämässä, jossa oma minä on kaiken keskipisteenä, ei ole minkäänlaista kaswua eikä hedelmää. Jos olet omannut Kristuksen persoonalliseksi Wapahtajaksesi, unohdat itsesi ja koetat auttaa muita. Puhu Kristuksen rakkaudesta; kerro hänen suuresta hywyydestään. Suorita kaikki welwollisuudet, jotka eteesi sattuwat. Kanna sydämelläsi sielujen pelastuksen taakkaa ja etsi kaikki mahdolliset tilaisuudet pelastaaksesi kadotettuja. Kun wastaanotat Kristuksen Hengen — epäitsekkään toiminnan ja rakkauden Hengen — kaswat sinä siinä ja tuotat hedelmän. Hengen kaunistus näkyy sinun luonteessasi. Uskosi kaswaa, wakaumuksesi sywenee, rakkautesi tulee täydellisemmäksi. Yhä enemmän ja enemmän sinussa heijastuu Kristus kaikessa, mikä on puhdasta, jaloa ja epäitsekästä. {KW 67.3}

”Mutta Hengen hedelmä on rakkaus, ilo, rauha, pitkämielisyys, ystäwällisyys, hywyys, uskollisuus, säwyisyys, itsensähil litseminen.”1 Nämä hedelmät eiwät katoa, waan tuottawat sadon iankaikkiseen elämään. {KW 68.1}

”Mutta kun hedelmä on walmistunut, lähettää hän heti sinne sirpin, sillä leikkuuaika on käsissä.” Kristus odottaa hartaasti saada ilmaista itsensä seurakunnalleen maan päällä. Kun Kristuksen luonne kerran täydellisenä esiintyy hänen kansalleen, silloin tulee hän waatimaan itselleen sitä, mikä on hänelle kuuluwaa. {KW 68.2}

Jokaisen kristityn etu on odottaa ja jouduttaa Herramme Jee suksen Kristuksen tulemista.1 Jos kaikki, jotka tunnustawat hänen nimeänsä, kautaisiwat hedelmää hänen kunniakseen; miten pian silloin koko maailma olisikaan kylwetty ewankeliumin siemenellä. Wiimeinen suuri laiho kypsyisi pian, ja Kristus tulisi korjaamaan kalliin satonsa. {KW 69.1}

Luku 4–Rikkaruoho.

Toisen wertauksen hän esitti heille, sanoen: ”Taiwaanwaltakunta on werrattawa mieheen, joka kylwi hywän siemenen peltoonsa. Mutta ihmisten nukkuessa hänen wihollisensa tuli ja kylwi lustetta nisun sekaan ja meni pois. Ja kun laiho kaswoi ja teki hedelmää, silloin lusteetkin tuliwat näkywiin.” {KW 70.1}

”Pelto on maailma”, sanoo Kristus. Mutta meidän tulee katsoa sen tarkottawan Kristuksen kirkkoa eli seurakuntaa maailmassa. Wertaus on kuwaus siitä, mikä kuuluu Jumalan waltakuntaan, joka on hänen työnsä ihmisten pelastukseksi, ja tämän työn suorittaa seurakunta. Totta kyllä, että Pyhä Henki on mennyt ulos kaikkeen maailmaan, ja että hän kaikkialla koettaa waikuttaa ihmisten sydämiin, mutta seurakunnassa meidän tulee kaswaa ja kypsyä Jumalan suurta wilja-aittaa warten. {KW 70.2}

”Joka kylwää hywän siemenen, on Ihmisen Poika … hywä siemen, se on waltakunnan lapset, mutta ohdakkeet owat paholaisen lapset.” Hywä siemen tarkottaa niitä, jotka owat syntyneet sanasta, totuudesta. Lusteet merkitsewät luokkaa, joka tekee hedelmän, eli toisin sanoen saa aikaan eksytystä ja wääriä oppeja. ”Wihollinen, joka ne kylwi, on perkele.” Ei Jumala eikä hänen enkelinsä ole koskaan kylwäneet wiljaa, joka on synnyttänyt lusteita. Niitä kylwää aina perkele, Jumalan ja ihmisen katkera wihollinen. Joskus sattui Itämailla, että joku henkilö, kostaakseen wiholliselleen, kylwi tämän äsken kylwettyyn wehnäpeltoon jotain wahingollista rikkaruohoa, joka kaswun aikaan oli aiwan wehnän näköistä. Kun nyt lusteet kaswoiwat yhdessä wehnän kanssa, turmeliwat ne koko sadon ja tuottiwat huolta ja wahinkoa pellon omistajalle. Samoin saatana wihatessaan Kristusta lewittää huonoa kylwöä waltakunnan lasten joukkoon. Tämän kylwön hedelmät panee hän myöhemmin Jumalan oman Pojan syyksi. Tuomalla seurakuntaan sellaisia, jotka kantawat Kristuksen nimeä, mutta kieltäwät hänen luonteensa, saa saatana aikaan sen, että Jumalan nimi joutuu halweksituksi, että pelastustyö käsitetään wäärin ja sielut joutuwat waaraan. {KW 70.3}

Kristuksen palwelijat saawat surukseen nähdä todellisten ja wääräin tunnustajain olewan sekaisin Kristuksen seurakunnassa. He haluawat jotain toimittaa seurakunnan puhdistamiseksi. Kuten palwelijat wertauksessa, owat he walmiina nyhtämään pois lusteet. Mutta Kristus sanoo heille: ”Ei, jott’ette lusteita kootessanne nyhtäisi niiden mukana nisujakin. Antakaa molempain kaswaa yhdessä elonleikkuuseen asti.” {KW 71.1}

Kristus on selwästi opettanut, että ne, jotka ilmeisesti eläwät synnissä,

owat erotettawat seurakunnasta, mutta hän ei ole antanut meille oikeutta tuomita ihmisten sisäisiä waikutteita ja luonnetta. Hän tuntee meidät liian hywin uskaltaakseen uskoa meille tämän toimen. Jos koettaisimme hänen seurakunnastaan erottaa ne, joiden otaksumme olewan wääriä kristittyjä, me warmaan tekisimme hirwittäwiä erehdyksiä. Usein pidämme juuri niitä, jotka Kristus itse on ottanut, toiwottomasti kadotettuina. Jos meillä olisi oikeus tuomita näitä sieluja oman ahtaan käsityksemme mukaan, me ehkä sammuttaisimme heidän wiimeisen toiwonsa. Ja moni, joka pitää itseään kristittynä, huomataan kerran wielä arwottomaksi kantamaan tätä nimeä. Taiwaanwaltakuntaan tulee moni sellainenkin, jonka ihmiset owat sieltä sulkeneet pois. Ihminen näkee sen, mikä on silmäin edessä, mutta Jumala katsoo sydämeen. Lusteet ja wehnä saawat kaswaa elonleikkuuseen asti, joka tapahtuu koetusajan loputtua. {KW 71.2}

Wapahtajamme sanoissa on toinenkin opetus, läksy ihmeellisestä kärsiwällisyydestä ja helliwästä rakkaudesta. Samoinkuin rikkaruohon juuret owat tiukasti kiinni hywässä kylwössä, niin owat ehkä wäärät weljet läheisessä yhteydessa todellisten opetuslasten kanssa. Näiden teko-uskowaisten todellinen luonne ei tule kyllin selwästi näkywiin. Jos nämä erotettaisiin seurakunnasta, ne ehkä wetäisiwät mukanaan toisia, wilpittömiä, mutta samalla heikkoja luonteita, jotka muuten olisiwat pysyneet kestäwinä. {KW 72.1}

Tämän wertauksen opetusta walaisee Jumalan oma menettely ihmisten ja enkelien kanssa. Saatana on petturi. Kun hän teki syntiä taiwaassa, eiwät edes uskowaiset enkelit täydellisesti käsittäneet hänen luonnettaan. Ja siinä syy, miksi Jumala ei heti kohta kukistanut saatanaa. Jos hän olisi sen tehnyt, eiwät pyhät enkelit olisi käsittäneet siinä Jumalan oikeutta ja rakkautta. Heihin olisi ainiaaksi jäänyt epäilys Jumalan hywyydestä, ja tämä huono kylwö olisi kantanut katkeria synnin ja kurjuuden hedelmiä. Kaiken pahan alkuunpanija säästettiin, jotta se woisi täydellisesti kehittää luonnettaan. Mieluummin on Jumala läpi aikakausien tuskalla katsellut pahuuden töitä, niin, mieluummin on hän antanut tuon äärettömän lahjan Golgatalla kuin sallinut kenenkään pettyä paholaisen juonien suhteen, sillä lusteita ei woitaisi repiä pois nyhtämättä samalla jaloa kylwöä. Ja eikö meidän tule olla yhtä suwaitsewaisia lähimäisiämme kohtaan, kuin taiwaan ja maan Herra on itse pääkapinoitsijaa kohtaan? {KW 72.2}

Maailmalla ei ole oikeutta epäillä Kristinuskon totuutta, waikka arwottomia jäseniä on pujahtanut Jumalan seurakuntaan; eikä kristittyjen tarwitsisi siitä olla pahoillaan. Miten oli ensimäisen seurakunnan laita? Ananias ja Saffira yhtyiwät opetuslapsiin. Simon Magus oli kastettu.

Demas, joka luopui Paawalista, oli lukeutunut uskowaisten joukkoon. Judas Iskariot laskettiin apostoleihin. Lunastaja ei tahtonut menettää yhtään sielua. Kertomus Juudasta on esitetty näytteeksi Kristuksen suuresta kärsiwällisyydestä kurjan ihmisluonteen kanssa, ja hän kehottaa meitä olemaan yhtä suwaitsewaisia kuin hänkin oli. Hän on näyttänyt, että wääriä weljiä tulee olemaan seurakunnassa aikojen loppuun asti. {KW 72.3}

Kristuksen warotuksesta huolimatta owat ihmiset koettaneet nyhtää pois lustetta. Woidakseen rangaista niitä, joita on pitänyt pahuuden tekijöinä, on seurakunta hakenut turwaa maalliselta wallalta. Ne, jotka poikkesiwat yleisestä opista, wietiin wankeuteen ja tuomittiin kidutettawiksi ja kuolemaan henkilöitten toimesta, jotka oliwat toimiwinaan Kristuksen oman johdon alla. Mutta saatanan henki se on, eikä Kristuksen, joka yllyttää sellaiseen. Saatana käyttää tätä menettelytapaa saadakseen maailman waltansa alle. Tällä tawoin kohtelemalla niitä, joiden katsottiin olewan kerettiläisiä, on seurakunta pannut Jumalan wäärään waloon. {KW 73.1}

Kristuksen wertaukset owat täynnä warotuksia, ett'ei tuomittaisi toisia, sekä kehotuksia nöyryyteen ja oman minän siwuuttamiseen. Ei kaikki, mikä peltoon kylwetään, ole hywää kylwöä. Se seikka, että ihmiset kuuluwat seurakuntaan, ei todista, että he owat kristityitä. {KW 74.1}

Lusteet owat aiwan wehnän näköisiä kaswun aikaan, mutta kun wilja rupeaa kypsymään leikattawaksi, ei enää olekkaan yhtäläisyyttä arwottoman lusteen ja wehnän wälillä, joka taipuu täysinäisten, kypsien tähkiensä painosta. Syntiset, jotka teeskentelewät hurskautta, sekaantuwat hetkeksi Kristuksen todellisten opetuslasten joukkoon, ja heidän tekopyhyytensä pettää monta; mutta maailman elonkorjuun aikana ei enää ole yhtäläisyyttä hywien ja pahojen wälillä. Ne, jotka owat kuuluneet seurakuntaan, mutta ei Kristukselle, tulewat silloin ilmi. {KW 74.2}

Lusteiden annetaan kaswaa wehnän kanssa, jotta se saisi nauttia auringosta ja sateesta; mutta elonkorjuun aikana nähdään, "mikä ero on wanhurskaan ja jumalattoman wälillä, sen wälillä, joka palwelee Jumalaa, ja sen, joka ei Häntä palwele."1 Kristus ratkaisee itse, kutka owat arwokkaat kuulumaan taiwaalliseen perheeseen. Hän tuomitsee jokaisen sanojensa ja tekojensa mukaan. Pelkkä tunnustus ei merkitse mitään. Luonne se on, joka ratkaisee ihmisen lopullisen kohtalon. {KW 74.3}

Wapahtaja ei puhu meille sellaisesta ajasta, jolloin kaikki lusteet tulewat wehnäksi. Wehnä ja lusteet kaswawat yhdessä elonleikkuuseen asti, maailman loppuun. Silloin lusteet kootaan ja poltetaan tulessa, mutta wehnä kootaan Jumalan aittaan. "Silloin wanhurskaat loistawat Isänsä

waltakunnassa niinkuin aurinko.” Silloin ”Ihmisen Poika lähettää enkelinsä ja he kokoowat hänen waltakunnastaan kaikki, jotka owat pahennukseksi ja jotka tekewät wääryyttä ja heittäwät heidät tuliseen uuniin; siellä on olewa itku ja hammasten kiristys.” {KW 74.4}

Luku 5–”Sinapinsiemenen kaltainen.”

Kansanjoukossa, joka kuunteli Kristusta, oli paljon farisealaisia. Nämä halweksiwat Kristusta huomatessaan, että ainoastaan muutamat hänen kuulijoistaan tunsiwat hänessä odotetun Messiaan. He kysyiwät itseltään, miten tämä waatimaton opettaja saattaisi kohottaa Israelin maailmanwallaksi. Kuinka saattaisi hän ilman rikkautta, waltaa ja kunniaa muodostaa uuden kuningaskunnan. Kristus luki heidän ajatuksensa ja wastasi heille: ”Mihin wertaamme Jumalan waltakunnan, eli millä wertauksella esitämme sen?” Ei mikään maallinen walta woinut olla wertauskuwana, ei mikään porwarillinen yhteiskunta siihen kelwannut. ”Se on niinkuin sinapinsiemen”, sanoo siitä syystä Jeesus, ”joka, kun se kylwetään maahan, on pienin kaikista siemenistä maan päällä, mutta kun se on kylwetty, nousee se ja tulee suurimmaksi kaikista wihanneskasweista ja tekee suuria oksia, niin että taiwaan linnut saattawat tehdä pesänsä sen warjoon.”1 {KW 76.1}

Siemenen itu nousee sen elinwoiman pakotuksesta, jonka Jumala on siihen kätkenyt, ja sen kehitys ei riipu mistään inhimillisestä woimasta. Niin on myös Kristuksen kuningaskunnan laita. {KW 76.2}

Se on uusi luomakunta. Sen kehityksen pääperusteet owat suorassa wastakohdassa niihin, jotka hallitsewat tämän maailman waltakuntia. Maalliset waltijaat hallitsewat ruumiillisella woimalla, he pitäwät waltaansa yllä miekan awulla; mutta uuden waltakunnan perustaja on itse rauhan ruhtinas. Pyhä Henki esittää maallisia kuningaskuntia julmain petojen muodossa; mutta Kristus on ”Jumalan Karitsa, joka ottaa pois maailman synnit.”1 Hänen hallitustawassaan emme huomaa yritystäkään wäkiwallalla pakottaa ihmisten omiatuntoja. Juutalaiset odottiwat, että Jumalan waltakunta perustetaan samalla tawoin kuin maailman kuningaskunnat. He turwautuiwat äärimmäisiin keinoihin asian edistämiseksi. He tekiwät suunnitelmia ja miettiwät menettelytapoja. Mutta Kristus tahtoi istuttaa totuuden ja wanhurskauden periaatetta, joka wastustaa eksytystä ja syntiä. {KW 77.1}

Kun Jeesus esitti tämän wertauksen, oli kaikkialla ympärillä huomattawissa wihannoita sinapintaimia, jotka kohosiwat yli ruohon ja yrttien, hiljaa oksiaan tuulessa huojutellen, lintujen lennellessä oksalta oksalle, laulaen sen lehdillä. Mutta se siemen, josta tämä mahtawa taimi oli peräisin, oli pienin kaikista siemenistä. Ensin puhkesi se hentona ituna, mutta sisällisen elinwoimansa pakotuksesta se kehittyi päiwä päiwältä, kunnes saawutti täydellisen kehityksensä. Samoin Kristuksen kuningaskunta

näytti alussa waatimattomalta ja wähäpätöiseltä. Maallisiin kuningaskuntiin werrattuna näytti se olewan pienin kaikista. Kristuksen puhe siitä, että hän oli kuningas, herätti pilkkaa tämän maailman hallitsijoissa. Mutta sittenkin on ewankeliumin waltakunnassa ja sen suurissa totuuksissa jumalallinen elämä. Ja miten nopeasti kaswoi tämä waltakunta, miten laajakantoinen on sen waikutus! Kun Kristus lausui tämän wertauksen, edustiwat uutta kuningaskuntaa ainoastaan muutamat galilealaiset. Wedottiin näiden miesten yksinkertaisuuteen, köyhyyteen ja wähälukuisuuteen todistukseksi siitä, ett'eiwät ihmiset woineet yhtyä heihin. Mutta tämän sinapinsiemenen piti kaswaa ja lewittää oksansa yli koko maailman. Kun maalliset kuningaskunnat, joiden loisto silloin täytti ihmisten sydämet ihailulla owat kukistuneet, tulisi Kristuksen waltakunta pysymään laajana ja mahtawana. {KW 77.2}

Samoin on armotyö sydämessä alussa pientä. Yksi ainoa sana, walonsäde, joka tunkee sieluun, jostain ylempää tulewa waikutus — se on uuden elämän alkua, ja kuka woi mitata sen waikutusta? {KW 78.1}

Wertaus sinapinsiemenestä tarkottaa siis Kristuksen waltakunnan kaswamista. Tässä esitetty kokemus uudistuu jokaisella uudella asteella Jumalan waltakunnan kaswamisessa. Jumalalla on jokaiselle sukupolwelle seurakunnassaan näytettäwänä joku erityinen totuus ja erityinen työ. Totuus, joka on kätketty wiisailta ja mahtawilta, ilmotetaan lapsellisille ja nöyrille. Totuus waatii uhrautumista. Sen on taisteltawa ja woitettawa. Alussa sen puolustajat owat harwalukuisia. Tämän maailman mahtawat ja maallinen kirkko wastustawat ja halweksiwat heitä. Katsokaa Johannes Kastajaa, Kristuksen edelläkäwijää, miten yksin hän seisoo saarnaten Juudan kansan ylpeyttä ja muodollisuutta wastaan. Katsokaa ewankeliumin ensimäisiä sanantuojia Eurooppaan. Miten pimeältä, miten toiwottomalta näyttikään näiden molempain teltantekijäin, Paawalin ja Silaksen, lähetystyö, kun he seuralaisineen purjehtiwat Troaksesta Filippoon! Katsokaa wanhaa Paawalia kahleissa, saarnaten Kristuksesta keisarille. Katsokaa tuota pientä orjajoukkoa ja siwistymättömiä miehiä taistelemassa keisarillisen Rooman pakanuutta wastaan. Katsokaa Martti Lutheria wastustamassa tätä mahtawaa kirkkoa, joka on maallisen wiisauden mestariteos. Katsokaa, kun hän pitää kiinni Jumalan sanasta keisaria ja paawia wastaan ja lausuu: "Tässä minä seison, enkä woi muuta. Jumala minua auttakoon." Katsokaa John Wesley'tä saarnaamassa Kristuksesta ja hänen wanhurskaudestaan keskellä muodollisuuden, aistillisuuden ja uskottomuuden maailmaa. Katsokaa miestä, jota painaa suru pakanamaailman kärsimyksistä, ja joka pitää ilona saada wiedä heille sanomaa Kristuksen rakkaudesta. Kuunnelkaa kirkon

ystäwäin wastausta: ”Tyyntykää, nuori mies. Jos Jumala tahtoo kääntää pakanat, woi hän tehdä sen ilman teidän tai meidän apuakin.” {KW 78.2}

Tämän sukupolwen suuret uskonnolliset johtajat ylistäwät ja pystyttäwät muistomerkkejä niille, jotka owat kylwäneet totuuden siementä wuosisatoja sitten. Mutta eikö moni tästä työstä palatessaan tallaa sitä tainta, joka nykyaikaan on kaswanut samasta siemenestä? Nyt uudistuu taas tuo wanha huuto: ”Me tiedämme Jumalan puhuneen Moosekselle, mutta mistä tuo (Kristus siinä sanansaattajassa, jonka hän lähetti) on, sitä emme tiedä.”1 Kuten ennen aikaan, on nykyaikaankin olemassa erityinen totuus, ja sitä eiwät ole löytäneet kirkon wiisaat, waan miehet ja naiset, jotka eiwät ole liian oppineita uskoakseen Jumalan sanaa. {KW 79.1}

”Sillä katsokaa, weljet, kutsumistanne, ett’ei ole monta lihallista wiisasta, ei monta mahtawaa, ei monta jalosukuista, waan mikä on mieletöntä maailmassa, sen Jumala walitsi, saattaakseen wiisaat häpeään, ja mikä on heikkoa maailmassa, sen Jumala walitsi, saattaakseen häpeään sen, mikä on wäkewää, ja mikä maailmassa on halpasukuista ja halwekjittua, sen Jumala walitsi, sen, joka ei mitään ole, tehdäkseen mitättömäksi sen, joka jotakin on.” ”Ett’ei uskonne perustuisi ihmisten wiisauteen, waan Jumalan woimaan.”2 {KW 79.2}

Ja tänä wiimeisenä aikana wertaus sinapinsiemenestä kehittyy huomattawaan ja woitokkaaseen täydellisyyteen. Pienestä jywästä tulee puu. Wiimeinen warotuksen ja armahduksen sanoma menee ”kaikille kansanheimoille ja sukukunnille ja kielille ja kansoille”.3 ”ottaakseen heistä kansan nimelleen”, ja ”maa walkenee hänen kirkkaudestaan”.4 {KW 79.3}

Luku 6–Muita kylwöstä saatuja opetuksia.

Siemenen kylmätyöstä ja taimen kehittämisestä sekä kasvusto siemen jyvässä voimme saada monta kallista opetusta kotia ja koulua warten. Jos opetetaan lapsia luonnollisia asioissa näkemään jumalallisen voiman ilmestyksen, niin ye paremmin kykenevät uskon kautta käsittämään nakymättömät armolahjat. Kun he alkavat huomata Jumalan ihmeellisen huolenpidon suuresta maallisesta perheestään ja miten heidän itsensä on työskenneltäessä yhdessä hänen kanssaan, kasvaa heidän uskonsa Jumalaan, ja hänen voimansa yhä enemmän ja enemmän toteutuu heidän omassa jokapäiväisessä elämässään. {KW 80.1}

Jumala loi siemen jyvän samalla tavoin kuin kaiken muunkin maan päällä mdash; sanallan. Ja sanallaan antoi hän sille woiman kasvaa ja lisääntyy. Hän sanoi: „Kaskoon maa ruohon, jossa siemen on, ja hedelmälliset puut, jotka lajinsa jälkeen kantavat hedelmän, jossa siemen on, maan päällá. 1 Ja tapahtui niin . . . Ja Jumala näki sen hyväksi.” Sana se on, joka vieläkin saa siemenen kasvamaan. Jokainen siemenjyvä, joka lähettää hennon itunsa waloa kohti, todistaa, mikä ihmeellinen voima on siinä sanassa, jonka hän ”sanoi, ja se tuli”; jonka ”hän käski, ja niin tapahtui.”1 {KW 80.2}

Kristus opetti opetuslapsiaan rukoilemaan: ”Anna meille tänään jokapäiwäinen leipämme.” Ja wiitaten kukkasiin maassa, wakuutti hän heille: ”Jos siis Jumala näin waatettaa kedon ruohon … eikö hän paljon enemmän waateta teitä?”2 Kristus toiminnallaan koettaa lakkaamatta wastata tähän kysymykseen ja täyttää tämän wakuutuksen. Näkymätön woima on aina toimessa warustamassa ihmistä ruualla ja waatteilla. Woidakseen muuttaa tämän näköään hyödyttömästi maahan pistetyn siemenjywän eläwäksi taimeksi, on Herra ottanut palwelukseensa toimiwia woimia. Ja hän warustaa kaswawan taimenkin runsaasti kaikella, mikä on tarpeellista hywän sadon aikaansaamiseksi. Psalmissa luetaan nämä kauniit sanat: {KW 81.1}

”Sinä etsit maata tehdäkses sitä hedelmälliseksi; sinä rikastutit {KW 81.2}

sen runsaasti —

Jumalan wirta on wettä täynnä

sinä kaswatit heidän jywänsä, kun maan niin walmistit.

Sinä liotit sen wakoja, kostutit sen harjanteita;

sateilla sinä sen pehmitit

ja siunasit sen laihot.

Sinä kaunistit wuoden hywyydelläs

ja askeleet tiukkuwat raswaa.”3 {KW 81.3}

* * * * *

Aineellinen maailma on Jumalan tarkastuksen alainen. Pieninkin osa luonossa tottelee luonnon lakia. Koko luonto on Jumalan tahdon ilmaus. Pilwet ja auringonpaiste, kaste ja sade, tuuli ja myrsky owat kaikki Jumalan walwonnan alla ja tottelewat hänen pienintä wihjaustaan. JumaIan lakia totellen itu ensin tunkeutuu maan kowan pinnan läpi ja kehittää ”ensin korren, sitten tähkän, sitten täyden jywän tähkään”.4 Herra kehittää ne kaikki aikanaan, koska ne eiwät wastusta hänen wai- {KW 81.4}

kutustaan. Kuinka woi sitte ihminen yksin, hän, joka on tehty Jumalan kuwaksi, warustettu ymmärryksellä ja puhekywyllä, halweksia Jumalan lahjoja ja uhmata hänen tahtoaan? Owatko juuri nuo järkewät olennot yksin syynä maailman eksytykseen? {KW 82.1}

* * * * *

Kaikessa, mikä koskee ihmisen toimeentuloa, woimme huomata inhimillisen ja jumalallisen pyrkimyksen yhteistyötä. Ei saataisi mitään satoa, joll’ei ihmiskäsi tekisi osaansa työssä kylwämällä siementä. Mutta yhtä warmaa on, ett’ei siemen koskaan itäisi ja tekisi hedelmää, jos sillä ei olisi Jumalalta tullutta woimaa, joll’ei Jumala antaisi auringonpaistetta ja sadetta, kastetta ja pilwiä. Samallainen on suhde kaikissa elämän muodoissa, joka asteella ja jokaisessa tieteellisessä työssä. Samaan kokemukseen tulemme hengellisissäkin asioissa, luonteen kehityksessä ja jokaisessa kristillisen työn haarassa. Meillä on osamme työssä suoritettawana, mutta meidän tulee olla liitossa jumalallisen woiman kanssa, ett’ei kaikki ponnistuksemme ole turhia. {KW 82.2}

Tehköön ihminen mitä tahansa henkisellä tai ruumiillisella alalla, tulee hänen aina muistaa, että hän tekee sen yhdessä Luojansa kanssa. On hywin tärkeätä, että meillä on selwillä riippuwaisuutemme Jumalasta. Luotetaan liian paljon ihmiseen ja hänen keksintökykyynsä, kun taas luotetaan liian wähän Jumalan woimaan, jota hän on aina walmis meille osottamaan. ”Me olemme Jumalan työtowereita”.1 Äärettömän wähäinen on se osa, jonka ihmiswoima kykenee suorittamaan, mutta jos ihminen on Kristuksen kanssa tosiliitossa, kykenee hän tekemään kaikki, mikä hänen osalleen kuuluu,

Jumalasta wirtaawan woiman kautta. {KW 82.3}

* * * * *

Toinen asteettainen kehitys siemenjywästä woi olla hawainto-opetusaineena lasten kaswatuksessa. Siinä on ”ensin korsi, sitte tähkä, sitte täysi jywä tähkässä”. Hän, joka antoi tämän wertauksen, loi itse heikon siemenen, antoi sille sen ominaisuudet ja järjesti lait sen kaswulle. Ne totuudet, joita wertaus esittää, toteutuiwat hänen omassa elämässään. Sekä ruumiillisessa että hengellisessä luonnossaan hän seurasi jumalallisen kehityksen lakia, jota werrataan taimen elämään, ja hänen toiweensa on, että nuoret ihmistaimet seuraisiwat hänen esimerkkiään. Waikka hän oli taiwaan Majesteetti, kirkkauden Kuningas, salli hän itsensä syntyä lapsena Betlehemissä ja edusti siten wähän aikaa awutonta lasta äitinsa hoidossa. Lapsuutensa aikana hän suoritti kuuliaisen lapsen tehtäwiä. Hän puhui ja toimi lapsen tawalla, eikä kuten täysikaswuiset, hän kunnioitti wanhempiaan ja täytti mielellään heidän tahtonsa lapsellisen ymmärryksensa mukaan. Mutta jokaisella uudella kehitysaasteella oli hän täydellinen yksinkertaisessa, luonnollisessa suloudessa, joka tulee synnittömästä elämästä. Pyhät kirjotukset sanowat hänen lapsuudestaan: ”Lapsi kaswoi ja wahwistui ja täyttyi wiisaudello, ja Jumalan armo oli hänen kanssaan.” Ja hänen muodostaan sanotaan: ”Jeesus warttui wiisaudessa, iässä ja armossa Jumalan ja ihmisten edessä.”1 {KW 82.4}

Tässä on ohje, joka wanhempain ja opettajain olisi työssään otettawa huomioon. Heidän pitäisi pyrkiä sillä tawoin ohjaamaan nuorison taipumuksia, että tämä nuoriso jokaisella uudella kehitysasteella esiintyisi siinä luonnollisessa kauneudessa, mikä sille asteelle kuuluu, kehittyen luonnollisella tawalla kuten taimet puutarhassa. {KW 83.1}

Luonnolliset, teeskentelemättömät lapset owat miellyttäwimpiä. Ei ole wiisasta liian paljon heitä huomata tai heidän läsnäollessaan toistaa heidän sukkeluuksiaan. Ei pidä yllyttää heissä turhamaisuutta kehumalla heidän ulkomuotoaan, sanojaan tai toimiaan. Ei heitä myöskään olisi puettawa silmiinpistäwällä eikä komeilewalla tawalla. Sellainen taswattaa ylpeyttä ja herättää kateutta towerien sydämissä. {KW 83.2}

Pienet lapset owat kaswatettawat lapsellisessa yksinkertaisuudessa. Heidän tulee oppia tyytymään niihin pieniin welwollisuuksiin, huweihin ja kokemuksiin, jotka heidän iälleen kuuluwat. Lapsuus wastaa kylwöä wertauksessa, ja kylwölläkin on oma kauneutensa. Lapselta ei saa waatia kokeneen kypsyyttä, waan on niin kauan kuin mahdollista koetettawa säilyttää sitä tuoreutta ja suloutta, joka tälle iälle kuuluu. {KW 83.3}

Pienten lasten tulee olla kristittyjä ja omata sellainen kokemus, joka on oikeassa suhteessa heidän ikäänsä; Jumala ei waadi heiltä enempää. Heidät on kaswatettawa hengellisissä asioissa. Wanhempain tulee antaa lapsilleen tilaisuutta kaikin mahdollisin keinoin kehittää luonnettaan Kristuksen oman luonteen kaltaiseksi. {KW 84.1}

* * * * *

Jumalan luonnossa esiintyy hywin tarkka syyn ja seurausten läki. Sato riippuu kylwöstä. Laiskan työmiehen tuomitsee hänen oma työnsä. Sato todistaa häntä wastaan. Samallainen on suhde hengellisissä asioissa: jokaisen työmiehen uskollisuus woidaan mitata hänen työnsä tuloksella. Hänen työnsä laatu, olipa se hywin tai huonosti suoritettu, ilmenee sadossa. Sen mukaan hänen iäisyyskohtalonsa ratkaistaan. {KW 84.2}

Jokainen kylwetty siemenjywä tuottao sadon lajinsa mukaan. Sama suhde wallitsee ihmiselämässäkin. Meille kaikille on tärkeätä, että kylwämme armeliaisuuden, myötätunnon ja rakkauden kylwöä, sillä mitä me olemme kylwäneet, sitä myös niitämme. Kaikki itsekkyyden ja itserakkauden ilmaukset, myöntymiset oman minänsä huonoihin taipumuksiin tuottawat samallaisen sadon. Se, joka elää omaa minää warten, kylwää lihassa, jo lihasta hän niittää turmiota. {KW 84.3}

Jumala ei turmele ketään ihmistä. Jokainen on itse syypää omaan turmioonsa. Se, joka waimentaa omantunnon warotukset, kylwää epäuskon siementä, ja se tuottaa oman satonsa. Faarao kylwi uppiniskaisuuden kylwöä halweksiessaan Jumalan ensimäistä warotusta, ja hän korjasi senmukaisen sadon. Siten kaswoi hänen wastustuksensa, kunnes hän näki edessään kylwönsä sadon: hawitetyn maansa, esikoisensa kylmenneen ruumiin ja kaikkien hänen howinsa ja koko maansa esikoisten ruumiit, niin, wieläpä meren wesikin syöksyi hänen hewostensa, sotawaunujensa jo sotureittensa päälle. Hänen historiansa on hirwittäwänä esimerkkinä sen lauseen totuudesta, joka sanoo: ”Mitä ihminen kylwää, sitä hän myös niittää.”1 Jos ihminen sen huomaisi, olisi hän warowaisempi siementään kylwäessään. {KW 84.4}

Kun kylwetty siemen tuottaa sadon, ja tämä taas wuorostaan kylwetään, monistuu tulos. Sama laki wallitsee meidän suhteessamme toisiin. Jokoinen teko, jokainen sana on siemenjywä, joka tuottaa hedelmän. Jokainen ystäwyyden, kuuliaisuuden tai itseuhrauksen osotus toistuu toisissa ja näiden kautta wielä useammissa. Samoin jokainen kateuden, ilkeyden tai wihan ilmaus synnyttää siemeniä, jotka wersowat ”katkeruuden juurina”,2 joka saastuttaa monta. Mutta miten paljon suurempi onkaan niiden luku,

joita taas ne ”monet” wuorostaan myrkyttäwät! Tällä tawoin jatkuu hywän ja pahan kylwöä, joka waikuttaa sekä tähän että tulewaan aikaan. {KW 85.1}

* * * * *

Wertauksessa siemenkylwöstä opimme anteliaisuutta sekä hengellisissä että maallisissa asioissa. Herra sanoo: ”Autuaat te, jotka kaikkien wetten rannalla kylwätte.”3 Mutta sen minä sanon: ”Joka niukasti kylwää se niukasti niittää, ja joka siunauksin kylwää se siunauksin niittää.”4 Kaikkien wetten warsille kylwäminen merkitsee Jumalan lahjojen lakkaamatonta jakamistä. Se merkitsee, että meidän on annettawa siinä, missä Jumalan asia tahi inhimilliset tarpeet waatiwat meidän apuamme. Sellainen awunanto ei köyhdytä meitä. Joka kylwää runsaasti, korjaa myös runsaan sadon. Kylwäjä monistaa siemenensä kylwämällä sen. Samoin tekewät ne, jotka uskollisesti jakawat Jumalan lahjoja. Antamisen kautta kaswaa siunaus. Jumala on luwannut antaa niille, jotka sen tekewät, riittäwästi, jotta he woisiwat jatkaa hywää työtänsä.. ”Antokaa, niin teille annetaan. Hywän mitan, sullotun, puhdistetun ja yliwuotawan antawat helmaanne.”1 {KW 85.2}

Wielä enemmän sisältyy kylwöön ja satoon. Jakaessame Jumalan maallisia lahjoja, synnyttää myötätuntomme ja rakkautemme osotus wastaawia kiitollisuuden ja ylistyksen tunteita Jumalaa kohtaan wastaanottajain sydämissä. Siten sydämen maaperä walmistuu wastaanottamaan hengellisen totuuden siemeniä. Ja hän, joka warustaa kylwäjän siemenellä, pitää myös huolen siitä, että tämä siemen itää ja kantaa hedelmän iankaikkiseen elämään. {KW 86.1}

* * * * *

Siemenen kylwäminen peltoon kuwasi myös Kristuksen omaa uhria meidän wapahtamiseksemme. ”Jos ei nisunjywä putoa maahan ja kuole, niin se jää yhdeksi jywäksi; mutta jos se kuolee, niin se tuottaa paljon hedelmää.”2 Kristuksen kuolema tuottaa hedelmiä Jumolan waltakunnalle. Kaswikunnan lakien mukaisesti on elämä hänen kuolemansa tulos. {KW 86.2}

Kaikkien, jotka tahtowat tulla Kristuksen hedelmää kantawiksi työmiehiksi, tulee ensin pudota maahan ja kuolla. Heidän elämänsä on kylwettäwä maailman kärsimyksen wakoihin. Itserakkaus ja kaikki oman minän palwelus on häwitettäwä. Mutta itseuhrauksen laki on myös itsesäilytyksen laki. Siemen, joka on mullattu maahan, tuottaa hedelmän, ja

tämä taas wuorostaan kylwetään. Tällä tawoin sato monistuu. Maamies säilyttää siemenen heittämällä sen pois. Samallainen on ihmiselämänkin laita: antaminen on elämistä. Se elämä, jota tohdotaan säilyttää, on wapaehtoisesti annettawa Jumalan ja ihmisten palwelukseen. Se, joka Kristuksen tähden uhraa elämänsä tässä maailmassa, säilyttää sen iankaikkisesti. {KW 86.3}

* * * * *

Siemen kuolee wersoakseen uuteen elämään. Täten opimme ymmärtämään ylösnousemuksen suuren salaisuuden. Kaikki, jotka Jumalaa rakastawat, eläwät jälleen Eedenissä tuolla ylhäällä, Jumala on sanonut ihmisruumiista, joka lasketaan hautaan mätänemään: ”Katoawaisuudessa kylwetään, katoamattomuudessa herätetään; häpeässä kylwetään, kirkkaudessa herätetään; heikkoudessa kylwetään, woimassa herätetään.”1 {KW 87.1}

* * * * *

Tässä on muutamia niistä opetuksista, joita esittäwät eläwät luonnonkuwaukset kylwäjästä ja siemenestä. Kun wanhemmat ja opettajat koettawat lapsen sydämeen istuttaa näitä opetuksia, olisi se tehtäwä käytännöllisellä tawalla. Antakaa lasten itsensä muokata palanen puutarhamaata ja siihen kylwää siemenjywä. Työn aikana woiwat wanhemmat tai opettaja puhua sydämen puutarhasta, johon on kylwetty hywää ja huonoa siementä, sekä näyttää, että kuten puutarhamaa on walmistettawa wastaanottamaan luonnollista siementä, niin on sydänkin walmistettawa totuuden kylwölle. Kun siemen pannaan maahan, woi se olla kuwana Kristuksen kuolemasta, ja taimen itäminen selityksenä ylösnuosemuksen totuudesta. Sitte taimen kaswaessa woidaan selittää, mikä yhtäläisyys on hengellisen ja luonnollisen kylwön wälillä. {KW 87.2}

Nuorisoakin olisi opetettawa samalla tawalla. Sen tulisi oppia maata wiljelemään. Olisi suuri etu, jos joka koulu omistaisi maa-alueen wiljelystä warten, ja tätä paikkaa pidettäisiin Jumalan omana oppisalina. Luonto itse on oppikirja, jota Jumalan lasten on tutkittawa ja josta heidän on etsittäwä oppia sielun wiljelykseen. {KW 87.3}

Pellon kyntämisestä, sen muokkaamisesta ja wiljelemisestä woi aina saada jotain uutta oppia. Ei kenenkään päähän pistäisi kylwää kyntämättömään maahan ja sitte odottaa runsasta satoa. Maa on ahkeran, wakawan ja sitkeän työn kautta walmistettawa kylwöä wastaanottamaan. Samallainen on hengellisen työnkin suhde ihmissydämessä. Niiden, jotka

tahtowat saada tosihyötyä tästä työstä, tulee kulkea Jumalan sana sydämessään. Silloin he huomaawat, että Pyhän Hengen pehmittäwä, liewentäwä waikutus murtaa sydämen kowan maaperän. Pelto ei anna satoa, joll'ei sitä ahkeraan muokata. Niin on myös sydämen pellon laita: Jumalan Hengen tulee se puhdistaa ja muokata, ennenkuin se woi tuottaa hedelmää Jumalan kunniaksi. {KW 88.1}

Maa ei woi antaa rikkauksiaan, jos sitä hoidetaan säännöttömästi. Se waatii wakawaa, jokapäiwäistä huolenpitoa. Sitä on kynnettäwä usein ja sywältä, jos mieli saada juuriaan myöten pois rikkaruoho, joka wie rawinnon hywältä kylwöltä. Siis ne, jotka kylwäwät ja kyntäwät, walmistawat maan sadolle. Ei kenenkään tarwitse seistä wainiolla surullisena katselemassa toiweittensa särkymistä. {KW 88.2}

Jumalan siunaus on niillä, jotka tällä tawoin walmistawat maan ja saawat hengellistä oppia luonnosta. Työmies ei aawista, mitä aarteita maasta nousee, kun hän sen tällä tawoin walmistaa. Hän kokoo itselleen kalliitta opetuksia. Ei hän halweksi niitäkään neuwoja, joita toiset owat kokemuksillaan saawuttaneet, eikä ymmärtäwäisten ihmisten antamia tietoja. Tämä on osa hänen siwistyksestään. Maanwiljelys tulee samalla sielunwiljelykseksi. {KW 88.3}

Hän, joka saa aikaan siemenen itämisen, joka hoitaa sitä yötä päiwää ja antaa sille woiman kehittyä, on Luojamme, taiwaan kuningas, ja hän osottaa wielä suurempaa huolenpitoa lapsiaan kuin siemenjywää kohtaan. Kun maallinen kylwäjä kylwää siemenensä maallisen elämämme ylläpidoksi, niin taiwaallinen kylwäjä samalla kylwää sieluun sen siemenen, joka tuottaa hedelmän iankaikkiseen elämään. {KW 88.4}

Jakso 3—Jokapäiwäisessä elämässä.

”Ja minun iloni oli ihmisten lasten kanssa”. Sananl. 8: 31.

Luku 7–”Hapatuksen kaltainen.”

Wonta siwistynyttä ja waikutuswaltaista henkilöä oli tullut kuulemaan Galilean profeettaa. Useat näistä katseliwat uteliaina kansanjoukkoa, joka oli kokoontunut Kristuksen ympärille hänen opettaessaan meren rannalla. Kaikki yhteiskuntaluokat oliwat täällä edustettuina. Nähtiin repaleisia kerjäläisiä ja taitamattomia, ryöwäreitä, joilla oli rikoksen tunnusmerkki kaswoilla, waiwaisia ja elostelijoita, kauppiaita ja maankiertäjiä, ylhäisiä ja alhaisia, rikkaita ja köyhiä, ahtaudessa tungeskellen saadakseen paikkaa, missä woisi kuulla Kristuksen sanoja. Kun nämä ylhäiset näkiwät tämän kummallisen joukon kysyiwät he itseltään, oliko Jumalan waltakunta todellakin yhdistetty tällaisista aineksista. Wielä kerran wastasi Wapahtaja wertauksin: {KW 95.1}

”Taiwaanwaltakunta on hapatuksen kaltainen, jonka eräs nainen otti ja sekoitti kolmeen wakalliseen jauhoja, kunnes kaikki happani.” {KW 95.2}

Juutalaisten kesken käytettiin hapantaikinaa wälistä synnin wertauskuwana. Heidän piti pääsiäijuhlan ajaksi poistaa kaikki hapatus huoneistaan, aiwankuin he poistaisiwat synnin sydämistään. Kristus warotti opetuslapsiaan: ”Ennen kaikkea kavahtakaa farisealaisten hapatusta, joka on ulkokultaisuutta.”1 Ja apostoli Paawali puhuu ”ilkeyden ja puhuuden hapatuksesta”.2 Mutta Wapahtajan wertauksessa käytetään hapatusta esittämään taiwaanwaltakuntaa. Se tarkottaa Jumalan armon elähyttäwää ja uudistawaa woimaa. {KW 95.3}

Ei kukaan ole niin kurja eikä niin sywälle langennut, että hän suljettaisiin pois tämän woiman waikutuksilta. Jokaiseen, joka antautuu Pyhän Hengen waikutuksen alaiseksi, painuu uusi elämän ajatus ja kadotettu Jumalan kuwa uudistuu ihmisluonteessa. {KW 96.1}

Mutta ihminen ei woi uudistua omalla tahdoIIaan. Hänessä ei ole sitä woimaa, jolla tämä muutos saadaan aikaan. Hapatusta — jotain aiwan ulkopuolelta tulewaa — on sekotettawa jauhoihin, ennenkuin haluttu muutos woidaan saada aikaan. Samalla tawoin on syntisen wastaanotettawa Jumalan armo, ennenkuin hän woi kelwata Jumalan waltakuntaan. Kaikki maailman antama walistus ja siwistys joutuu häpeään, niin pian kuin synnin turmelema lapsi on tehtäwä Jumalan lapseksi. Jumalalta on tulewa

uudistawa woima. Pyhä Henki yksin woi aikaansaada sellaisen muutoksen. Jokaisen, joka tahtoo pelastua, olkoonpa ylhäinen tai alhainen, rikas tai köyhä, täytyy heittäytyä tämän hänen waikuttawan woimansa alaiseksi. Kuten hapatus jauhoihin sekotettuna waikuttaa sisältä ulospäin, niin Jumalan armokin waikuttaa sydämen uudistuksen kautta kokonaan uuden elämän. Pelkkä ulkonainen muutos ei riitä wiemään meitä sopusointuun Jumalan kanssa. Niitä on paljon, jotka koettawat muuttua parantamalla yhtä tai toista huonoa tapaa, ja he toiwowat tällä tawoin tulewansa kristityiksi, mutta he owat alkaneet wäärästä päästä. Meidän on ensiksi alettawa sydämestä. {KW 96.2}

Tunnustaa uskowansa ja omistaa totuus sieluunsa owat kaksi eri asiaa. Siinä ei ole kylliksi, että yksistään omaamme totuuden tiedon. Sen woimme omistaa ajatustemme laadun olematta millään tawoin muuttunut. Sydän on käännettäwä ja pyhitettäwä. {KW 97.1}

Se ihminen, joka yksistään welwollisuudentunnosta koettaa pitää Jumalan käskyt, — kun hänet on siihen käsketty — ei saa koskaan maistaa kuuliaisuuden iloa. Hän ei todellisesti tottele. Meidän tulee tietää, että silloin kun Jumalan waatimukset tuntuwat taakalta, koska ne taistelewat inhimillisiä taipumuksia wastaan, ei elämämme ole kristityn elämää. Sisällisen wakaumuksen ulkonaisena ilmauksena on tosi kuuliaisuus. Sen alkuperänä on rakkaus wanhurskauteen, rakkaus Jumalan lakiin. Kaikki wanhurskauden sisäinen olemus on uskollisuudessa Wapahtajaamme, ja uskollisuus panee meidät tekemään hywää itsensä hywän takia ja siitä syystä, että wanhurskas toimi miellyttää Jumalaa. Suuri totuus sydämen kääntymisestä Pyhän Hengen kautta esitetään Kristuksen sanoissa Nikodemukselle: ”Totisesti, totisesti minä sanon sinulle: jos ei ihminen synny uudesti, ei hän woi nähdä Jumalan waltakuntaa … Mikä Iihasta on syntynyt, on liha; ja mikä Hengestä on syntynyt, on henki. Älä ihmettele, että sanoin sinulle: teidän täytyy syntyä uudesti. Tuuli puhaltaa, missä tahtoo, ja sinä kuulet sen huminan, mutta et tiedä, mistä se tulee ja minne se menee; niin on laita jokaisen, joka on syntynyt Hengestä.”1 {KW 97.2}

Apostoli Paawali sanoo Pyhän Hengen kautta: ”Niinpä on Jumala, joka on laupeudesta rikas, suuren rakkautensa tähden, jolla hän on meitä rakastanut, tehnyt meidät, jotka olimme kuolleet rikoksiimme, eläwiksi Kristuksen kanssa — armosta te olette pelastetut — ja yhdessä hänen kanssaan herättänyt ja yhdessä hänen kanssaan asettanut meidät taiwaalliseen oloon Kristuksessa Jeesuksessa, osoittaakseen tulewina maailmanaikoina armonsa ylenpalttista runsautta, hywyydessään meitä kohtaan Kristuksessa Jeesuksessa. Sillä armosta te olette pelastetut uskon

kautta, ette itsenne kautta — se on Jumalan lahja.”2 {KW 98.1}

Jauhoihin kätkettynä hapatus waikuttaa huomaamatta ja tekee koko taikinan happamaksi. Samoin totuuden hapatus salaisesti, hiljaa ja lakkaamatta waikuttaa sielun uudistamiseksi. Luonnolliset taipumukset heikontuwat ja kukistetaan, ja uudet ajatukset, uudet tunteet ja uudet waikuttimet istutetaan. Uusi mittapuu on pystytetty — Kristuksen elama. Mieli muuttuu, henkiset lahjat alkawat etsiä uusia waikutusaloja. Ihmiselle ei anneta uusia lahjoja, mutta ne, jotka hän ennen omistaa, tulewat pyhitetyiksi. Omatunto on herännyt. Meillä on luonteen ominaisuuksia, joilla kykenemme palwelemaan Jumalaa. {KW 98.2}

Usein herää kysymys: Miksi niiden joukossa, jotka sanowat uskowansa Jumalaan, löytyy niin paljon sellaisia, joissa ei näy mitään muutosta puheessa, hengessä eikä luonteessa? Miksi löytyy niin paljon sellaisia, jotka eiwät woi sietää, että heidän aikeensa estywät; joiden luonne näyttää raa’alta ja puheet owat kowia, ylpeitä ja kiiwaita? Heidän elämässään ilmenee sama rakkaus omaan minään, sama itsekäs suwaitsemattomuus, sama mieliala ja sama ajattelematon puhe kuin maallismielisenkin elämässä. Heissä on sama ylpeys, sama taipumus pahuuteen, sama luonteen ilkeys, aiwankuin totuus olisi heille aiwan wieras. Syy on se, ett’eiwät he ole kääntyneitä. Totuuden hapatus ei ole kätkettynä heidän sydämiinsä, eikä se ole päässyt tekemään työtänsä. Heidän luonnolliset pahat taipumuksensa eiwät ole päässeet sen uudistawan woiman alaisiksi. Heidän elämänsä ilmaisee wieraantumista Kristuksen armosta ja näyttää epäilewän hänen woimaansa uudistaa luonne. {KW 99.1}

”Usko tulee siis saarnasta, mutta saarna Jumalan sanan kautta.”1 Pyhät kirjat owat luonteen uudistamisen suurena keskipisteenä. Kristus rukoili: ”Pyhitä heitä totuudessa, sinun sanasi on totuus.”2 Jos Jumalan sanaa harkitaan ja seurataan, waikuttaa se sydämeen ja kukistaa sen epäpyhät ominaisuudet. Pyhä Henki tulee näyttämään meille synnin, ja sydämessä wersowa usko synnyttää meissä rakkaudesta Kristukseen ruumiin, sielun ja hengen uudistuksen hänen kuwansa mukaisiksi. Meille annettu woima waikuttaa sisältä ulospäin ja panee meidät muille ilmoittamaan meille ilmaistun totuuden. {KW 100.1}

Jumalan sanan totuudet täyttäwät ihmisen suuren käytännöllisen tarpeen — sielun kääntymyksen uskon kautta. Ei saa kuwitella, että Raamatun opetukset olisiwat liian puhtaita ja ylewiä jokapäiwäiseen elämään. Waikka nämä totuudet käsittäwät taiwaan ja iäisyyden, täytyy niiden elähyttäwän waikutuksen näkyä ihmisen teoissa. Niiden on hapatettawa kaikki elämän

suuremmat ja pienemmät kokemukset. {KW 100.2}

Jos wastaanotamme totuuden hapatuksen sydämiimme, niin se tunkee läpi ja hallitsee meidän toiweemme, puhdistaa ajatuksemme ja hillitsee taipumuksiamme. Se terästää ymmärryksen ja sielun woimaa ja antaa meille lisää rohkeutta. {KW 100.3}

Ihminen, joka on näiden periaatteiden läpitunkema, pysyy maailman silmissä arwoituksena. Itsekäs, rahanhimoinen ihminen elää ainoastaan rikkauksia ja kunniaa hankkiakseen ja nauttiakseen tästä maailmasta. Jankaikkisuuden jättää hän pois laskelmistaan. Mutta Kristuksen seuraajalle owat maalliset asiat toisarwoisia. Hän työskentelee ja alentaa itsensa Kristuksen takia, koettaen osaltaan auttaa niiden sielujen pelastustyössä, jotka owat maailmassa ilman Kristusta ja ilman toiwoa. Sellaista ihmistä ei maailma woi ymmärtää, syystä että hän käsittää ikuiset asiat. Kristuksen rakkaus ja sen pelastawa woima asuu hänen sydämessään. Tämä rakkaus hallitsee kaikkia hänen waikuttimiaan ja antaa hänelle woimaa wastustaa maailman turmelewaa waikutusta. {KW 101.1}

Jumalan sanan tulee pyhittää meidän suhteemme jokaiseen inhimillisen perheen jäseneen. Totuuden hapatuksen edestä tulee kateuden hengen wäistyä, erikoisuuden hakemisen häwitä ja oman minän astua taka-alalle. Todellinen, taiwaasta lähtenyt rakkaus ei ole itsekäs eikä muuttelewa. Se ei riipu ihmisten ylistyksestä. Sydän, joka on saanut tuntea Jumalan armoa, tulwii rakkaudesta Jumalaan ja kaikkiin niihin, joiden edestä Kristus on kuollut. Sellainen ihminen ei rakasta koskaan wastarakkauden toiwossa, hän ei rakasta yksistään niitä, jotka panewat arwoa hänen ansioilleen, waan hän rakastaa kaikkia, koska kaikki omat Kristuksen kalliisti ostettua omaisuutta. Hän ei loukkaannu, waikka ”Rikkaita.” hänen sanojaan, waikuttimiaan tai tekojaan käsitetään wäärin, waan kulkee tyynesti tietänsä eteenpäin. Hän on ystäwällinen ja huomaawainen sekä waatimaton käytöksessään, mutta täynnä toiwoa ja eläwää luottamusta Jumalan armoon ja rakkauteen. {KW 101.2}

Apostoli kehottaa meitä: ”Pyhän kutsujanne mukaan olkaa tekin kaikessa waelluksessanne pyhät, sillä on kirjoitettu: Olkaa pyhät, sillä minä olen pyhä.”1 Kristuksen armon tulee hallita meidän mielemme ja puheemme. Sen waikutukset näkywät kohteliaisuudessa ja ystäwällisessä huomaawaisuudessa, lempeissä, kehottawissa sanoissa. Koti tulee enkelien olinpaikaksi. Elämästä henkii suloinen haju, joka nousee kuin pyhä sawu Jumalan puoleen. Rakkaus ilmenee ystäwällisyydessä, lempeydessä, kärsiwällisyydessä ja suwaitsewaisuudessa. {KW 102.1}

Ulkomuodossakin tapahtuu muutos. Kristuksen läsnäolo sydämessä näkyy niiden kaswoissa, jotka rakastawat häntä ja pitäwät hänen käskynsä. Totuus on siinä kirjotettuna, taiwaan suloinen rauha ilmenee siinä. Siinä kuwastuu hiljaisuus ja rakkaus, joka käy yli ihmis-ymmärryksen. {KW 102.2}

Sillä tawoin totuuden hapatus saa aikaan perinpohjaisen muutoksen koko ihmisessä. Siwistymätön jalostuu, raaka hienostuu, itsekäs muuttuu uhrautuwaksi. Saastainen tulee puhtaaksi, pestyksi Kristuksen werellä. Sydämen ja ymmärryksen ominaisuudet joutuwat jumaluuden kanssa sopusointuun. Inhimillinen luonto tulee osalliseksi jumalallisesta. Pelastetun puhdas ja pyhitetty luonne antaa kunnian Kristukselle. Enkelit puhkeawat kiitoslauluun niiden sielujen edestä, jotka owat olleet näiden muutosten alaisia, ja Jumala ja Kristus iloitsewat nähdessään jumalallisen luonnon kuwastawan inhimillisessä. {KW 102.3}

Luku 8–Kätkettyjä aarteita.

”Taiwaanwaltakunta on. peltoon kätketyn aarteen kaltainen, jonka eräs mies löysi ja katki; ja siitä iloissaan hän meni ja möi kaikki, mitä hänellä oli, ja osti sen pellon.”1 {KW 103.1}

Muinaisina aikoina oli aiwan yleinen tapa, että aarteita kätkettiin maahan. Warkaudet ja ryöstöt oliwat tawallisia. Ja jos maa joutui toisen hallituksen alle, saiwat rikkaat maksaa suuria weroja. Sitäpaitsi oli maa alituisessa waarassa joutua ryöstäwäin armeijain saaliiksi. Sentakia oli rikkaiden usein pakko suojella omaisuuttaan piilottamalla ne warmoihin paikkoihin. Usein kaiwettiin ne maahan. Wälistä sattui, että sellaiset piilopaikat unohtuiwat. Omistaja sattui kuolemaan, joutui wankeuteen tai maanpakoon. Ne rikkaudet, joiden piilottamisesta hänellä oli ollut niin paljon huolta, oli jätettäwä jälelle, jotta tulewaisuudessa mahdollisesti joku onnellinen löytäjä saisi ne omakseen. Kristuksen en aikaan saattoi sattua, että wiljelemättömistä pelloista löydettiin rahaa sekä kulta ja hopea koristeita. {KW 103.2}

Eräs mies wuokrasi maakappaleen aikoen wiljellä sitä, ja kun hän härkineen kynti maata, tuli sieltä näkywiin kätkettyjä aarteita. Heti käsitti hän löytäneensä onnen. Kätkettyään aarteet entiseen piiloonsa, palasi hän kotiin ja möi kaikki, mitä omisti woidakseen ostaa sen kalliin pellon. Hänen perheensä ja naapurinsa, jotka eiwät tienneet mitään aarteesta, joka oli kätkettynä tuohon wiljelemättömään peltoon, pitiwät häntä hulluna. Mutta mies kyllä tiesi, mitä teki. Saatuaan pellon omakseen tutki hän huolellisesii sen joka nurkan päästäkseen kaikkien siihen kätkettyjen rikkauksien omistajaksi. {KW 103.3}

Tämä wertaus kuwaa taiwaallisten aarteiden arwoa ja niitä ponnistuksia, joita olisi uhrattawa niiden hankkimiseksi. Wertauksessa mainittu mies oli walmis uhraamaan kaikki, mitä omisti, walmis panemaan kaikki woimansa päästäkseen kätkettyjen rikauksien omistajaksi. Samoin myös taiwaallisten aarteiden löytäjä ei saa pitää mitään työtä liian raskaana, ei mitään uhrausta liian suurena, jos hän siten woi tulla totuuden aarteiden omistajaksi. {KW 104.1}

Wertauksessa mainittu pelto kätkettyine rikkauksineen esittää Raamatun pyhiä kirjoituksia, ja ewankeliumi esitetään maahan kaiwetun aarteen muodossa. Jumalan sana sisältää kalliita aarteitä, lukuisampia ja arwokkaampia kuin ne kultasuonet, jotka owat maahan kätkettyinä. {KW 104.2}

Miten aarteet owat kätketyt.

Ewankeliumin aarteiden sanotaan olewan kätkettyjä. Pelastussuunnitelman kauneus, woima ja wiisaus eiwät koskaan paljastu niille, jotka owat itsetietoisia ja täynnä turhaa filosoofista oppia. Niitä on paljon sellaisia, joilla on silmät, eiwätkä kuitenkaan näe, korwat, eiwätkä kuitenkaan kuule, ymmärrys, eiwätkä kuitenkaan löydä hengellisiä aarteita. {KW 104.3}

Ihminen woi tietämättään kulkea paikkojen yli, joissa on suuria aarteita kätkettyinä. Hän woi mitä suurimmassa hädässä istuutua lepäämään puun alle, jonka juuret hänen tietämättään kätkewät suuria rikkauksia. Samoin oli juutalaisten laita. Totuu- {KW 104.4}

det, joita woidaan werrata kultaisiin aarteisiin, oliwat uskotut Hebrean kansalle. Kristus itse oli laatinut juutalaisten elinjärjestelmän, jolla oli taiwaallinen leima. Pelastustyön suuret totuudet esitettiin esikuwin ja wertauksin. Mutta kun Kristus tuli, eiwät juutalaiset tunteneet häntä, jota kaikki nämä esikuwat tarkottiwat. Jumalan sana oli heidän käsissään, mutta perinnäistiedot, jotka oliwat kulkeneet polwesta polween, sekä ihmisten selitykset kirjoituksiin kätkiwät heiltä totuuden sellaisena kuin se on Jeesuksessa. Pyhien kirjoitusten henki meni hukkaan. Kaiken tiedon aarreaitta oli heille awonaisena, mutta he eiwät sitä tienneet. {KW 105.1}

Jumala ei kätke totuuttaan ihmisiltä. Omalla menettelyllään he kätkewät sen itseltään. Kristus antoi Juudaan kansalle useita todistuksia siitä, että hän oli Messias. Mutta hänen oppinsa waati täydellisen muutoksen heidän elämässään. He käsittiwät, että heidän, jos wastaanottaisiwat Kristuksen, olisi luowuttawa rakkaista tottumuksistaan, itsekkäästä, jumalattomasta elämästään. Muuttumattoman, ikuisen totuuden omistaminen waati uhria. Siinä syy, miksi he kieltäysiwät hywäksymästä wakuuttawimpiakaan todistuksia, joita Jumala saattoi antaa heille wahwistaakseen uskoa Kristukseen. He tunnustiwat uskowansa wanhan testamentin kirjotuksia, mutta siitä huolimatta kieltäysiwät he hywäksymästä näiden sisältämiä todistuksia Kristuksen elämästä ja luonteesta. He pelkäsiwät, että heidät käännytetään ja pakotetaan luopumaan wanhoista mielipiteistään. Ewankeliumin aarteet, tie, totuus ja elämä, oliwat nyt heidän keskellänsä, mutta he hylkäsiwät suurimmankin lahjan, jonka taiwas saattoi heille lahjoittaa. ”Kuitenkin useat hallitusmiehistäkin uskoiwat häneen” luemme me, ”mutta farisealaisten tähden eiwät sitä tunnustaneet, etteiwät joutuisi synagogasta erotetuiksi.”1 He oliwat warmat, uskoiwat, että Jeesus oli Jumalan Poika, mutta hänen tunnustamisensa ei ollut sopusoinnussa heidän

kunnianhimoisten taipumustensa kanssa. Heillä ei ollut sitä uskoa, joka olisi taannut heille taiwaalliset aarteet. He hakiwat maallisia aarteita. {KW 105.2}

Nykyajankin ihmiset etsiwät innokkaasti maallisia etuja. Heidän mielensä on täynnä itsekkäitä, kunnianhimoisia ajatuksia. Maallisten rikkauksien, kunnian tai wallan woittamiseksi asettawat he ihmisajatukset, ihmistiedot ja waatimukset Jumalan käskyjen edelle. He kätkewät Jumalan sanan aarteet. {KW 106.1}

”Luonnollinen ihminen ei ota wastaan sitä, mikä Jumalan Hengen on, sillä se on hänelle hullutusta eikä hän woi sitä ymmärtää, koska se on arwosteltawa hengellisesti.”1 {KW 106.2}

”Mutta jos ewankeliumimme onkin peitossa, niin se on peitossa niiltä, jotka kadotukseen joutuwat, niiltä uskottomilta, joiden mielet tämän maailman jumala on niin sokaissut, ettei heille loista walo, joka lähtee Kristuksen kirkkauden ewankeliumista, hänen, joka on Jumalan kuwa.”2 {KW 106.3}

Aarteitten arvo.

Wapahtaja näki, että ihmisten ajatukset oliwat wain waallisten rikkauksien hankkimisessa, joten heidän mielestään häipyiwät iäiset totuudet. Tätä pahaa poistaakseen koetti hän katkaista ne siteet, jotka heidän sielujaan lamauttiwat. Hän korotti äänensä ja sanoi: ”Sillä mitä hyötyä on ihmisellä siitä, jos hän woittaa omakseen koko maailman, mutta menettää sielunsa? Taikka mitä antaa ihminen sielunsa lunnaiksi?”3 Tässä hän asettaa langenneen ihmiskunnan eteen sen jalomman maailman, jonka ihmiset owat kadottaneet näkywistään. Hän johtaa ihmiskunnan äärettömyyden kynnykselle, josta loistaa Jumalan sanomaton kirkkaus, näyttäen hänelle siellä olewia aarteita. {KW 106.4}

Näiden aarteiden arwo on kultaa ja hopeaa suurempi. Rikkaudet, jotka owat maan uumenissa, eiwät ole läheskään niiden arwoisia. {KW 106.5}

”Sywyys sanoo: ei se ole minussa,

Ja meri sanoo: ei se ole minun tykönäni.

Ei sitä kultaan anneta

Eikä punnita hopeaa sen hintana.

Ei Osirin kulta,

Eikä kalliit onikin ja sasirin kiwet ole siihen werrattawat.

Eikä kulta eikä lasi wedä sen wertoja Eikä sitä waiheteta kulta-astioihin.

Korallit ja kristallit eiwät tule laskuun

Wiisauden tawara on hedelmiä kalliimpi.”1 {KW 107.1}

Nämä aarteet owat kirjotuksiin kätkettyinä. Raamattu on Jumalan suuri oppikirja, suuri koulumestari, joka on hänen palweluksessaan. Tässä kirjassa on kaiken todellisen tieteen sisältö. Kaikki tiedon haarat owat kätkettyinä Jumalan sanassa, ja woidaan ne löytää sitä ahkerasti tutkimalla. Mutta ennen kaikkea tämä kirja sisältää kaikkien tieteiden tieteen — pelastuksen tiedon. Raamattu on se kaiwos, joka sisältää Kristuksen pohjattoman rikkauden. {KW 107.2}

Ihmisen, joka on tutkinut Jumalan sanaa ja kuuliaisuudessa taipuu sen alle, woidaan sanoa saaneen todella hywän kaswatuksen. Mutta kun siwistys saadaan kirjoista, jotka johtawat pois Jumalasta ja taiwaanwaltakunnasta, on se huonompaa, katoawaista laatua. {KW 107.3}

Luonto sisältää ihmeellisiä totuuksia. Maa, meri ja pilwet owat niitä täynnä. Ne owat meidän opettajiamme. Luonto opettaa taiwaallista wiisautta ja ikuisia totuuksia. Mutta langennut ihminen ei tahdo niitä käsittää. Synti on pimittänyt hänen silmänsä niin, ett’ei hän woi enää erottaa luontoa asettamatta sitä Jumalan ylä- ja ulkopuolelle. Luonnon wäärentämättömät opit eiwät woi mitään waikuttaa niiden mieliin, jotka hylkääwät Jumalan sanan, waan pikemmin wetäwät heitä pois Luojasta. {KW 107.4}

Niitä on paljon sellaisia, jotka pitäwät ihmiswiisautta suurempana kuin sitä, joka lähtee jumalallisesta Opettajasta, monta. jotka pitäwät Jumalan oppikirjaa wanhanaikuisena, kuluneena ja i käwänä. Toisin on niiden laita, jotka owat saaneet elämän Jumalassa Pyhän Hengen kautta. He huomaawat ne arwaamattomat rikkaudet ja owat walmiit myömään kaikki ostaakseen sen pellon, jossa ne owat kätkettyinä. Kirjat, jotka sisältäwät tämän maailman wiisasten ja suurten mielipiteitä, owat heidän mielestään paljon arwottomampia kuin hänen sanansa, hänen, joka on maailman suurin kirjailija ja opettaja ja joka antoi henkensä meidän edestämme, jotta me hänen kauttaan saisimme iankaikkisen elämän. {KW 107.5}

Aarteen hylkimisen seuraukset.

Saatana muokkaa ihmisten mielet wakuuttaakseen heille, että he, Jumalasta riippumatta, woiwat saawuttaa ihmeellisen tiedon. Petollisella puheella sai hän Aatamin ja Eewan epäilemään Jumalan sanaa asettamalla

sen sijalle wäärän opin, joka ennen pitkää johti tottelemattomuuteen. Ja wielä tänäkin päiwänä saawuttaa hän tällä menettelyllä saman tuloksen kuin Eedenissä. Opettajat, jotka opetukseensa sotkewat jumalankielteisiä periaatteita, istuttawat nuorten mieliin ajatuksia, jotka johtawat epäilykseen ja Jumalan lakien rikkomiseen. Nämä opettajat eiwät tiedä, mitä tekewät, eiwätkä aawista työnsä seurauksia. {KW 108.1}

Nuoriso woi käydä läpi kaikki koulut ja aikansa etewimmät oppilaitokset, se woi uhrata kaikki woimansa tietojen hankkimiseen ja sittenkin, joll'ei sillä ole tietoa Jumalasta, joll'ei se taiwu niiden lakien alaiseksi, jotka johtawat ihmisen olemassa oloa, woi se lopulta syöksyä perikatoon. Huonojen tapojen kautta kadottaa oppilas kunnioituksen itseään kohtaan ja itsehillitsemiskywyn. Hän ei woi oikein arwostella asioita, jotka häntä lähimmin koskewat. Hän menettelee huolettomasti ja järjettömästi sekä ruumiinsa että sielunsa suhteen. Huonojen tapojen kautta tekee hän itsestään hylkiön. Hänellä ei woi olla tosi onnea, sillä laiminlyödessään puhtauden ja terweellisyyden periaatteet tekee hän itsensä huonojen tapojen orjaksi, ja ne häwittäwät hänen rauhansa. Waiwalloiset oppiwuodet owat menneet hukkaan. Hän on käyttänyt wäärin ruumiillista ja henkistä woimaansa; hänen ruumiinsa temppeli on muutettu raunioksi. Hän on menettänyt sekä tämän että tulewan elämän. Hän luuli maallisen tiedon hankkimisella woittawansa aarteen, mutta syrjäyttämällä Raanmatun menettää hän sen, joka on paljon arwokkaampi kuin kaikki maailman kalleimmat aarteet. {KW 108.2}

Aarteiden etsiminen.

Jumalan sanan tulee olla meidän oppikirjamme, ja meidän pitää kaswattaa lapsemme sen totuuksien mukaan. Jumalan sana sisältää tyhjentymättömän aarteen; mutta ainoastaan harwojen ihmisten onnistuu löytää se, sillä heiltä puuttuu kestäwyyttä. Useimmat tyytywät wain arwailemaan totuutta. He tyytywät ulkonaiseen toimintaan ollen warmat siitä, että heillä on kaikki, mitä on tarpeellista. He pitäwät muiden lausuntoja totuutena ja owat liian hitaita itse wakaasti ja ahkerasti tutkimaan, jota tutkimista sanassa werrataan kätkettyjen aarteiden etsimiseen. Mutta ihmisten keksinnöt eiwät ole ainoastaan epäluotettawia, waan waarallisiakin, koska ne antawat ihmisille sen paikan, joka kuuluu yksin Jumalalle; koska ne panewat ihmisten sanoja siihen, missä ainoa oikea olisi "niin sanoo Herra". {KW 109.1}

Kristus on totuus. Hänen sanansa owat totuus, ja niillä on kaikilla sywempi merkitys, kuin miltä pintapuolisesti katsoen näyttää. Kristuksen

lausunnoilla on, waatimattomasta ulkomuodostaan huolimatta, arwo, jonka huomaawat ainoastaan ne, jotka Pyhä Henki on walaissut; he kykenewät huomaamaan totuuden kalliit jalokiwet, waikka ne olisiwat sywällekin kätkettyinä. {KW 110.1}

Ihmisopit ja keinottelut eiwät woi ketään johtaa oikeaan Jumalan sanan tuntemiseen. Ne, jotka luulewat käsittäwänsä wiisaustieteen periaatteet, katsowat, että heidän selityksensä owat wälttämättömiä tiedon aarteiden paljastamiseen sekä eksytyksen estämiseen seurakunnassa. Mutta juuri heidän selityksensä owat tuottaneet wääriä oppeja ja erhetyksiä. Ihmiset owat epätoiwoisesti ponnistelleet selittääkseen Raamatun kohtia, joita he owat pitäneet epäselwinä, mutta hywin usein owat nämä kokeet wain pimittäneet sitä, jota he koettiwat selittää. {KW 110.2}

Papit ja fariseukset luuliwat saawansa suuria aikaan opettajina, kun pe lisäsiwät omia seltyksiään Jumalan sanaan; mutta Kristus sanoi heille: ”Ettekö siis eksy, kun ette tunne kirjoituksia ettekä Jumalan woimaa?”1 Hän syytti heitä siitä, että ”opettiwat oppeja, jotka owat ihmisten käskyjä.”2 Waikka he tunsiwat Raamatun totuudet, waikka heidän katsottiin käsittäwän hänen sanansa, eiwät he olleet sanan tekijöitä. Saatana oli pimittänyt heidän silmänsä, jotteiwät he näkisi sanan tosimerkitystä. {KW 110.3}

Samoin menettelee moni meidän päiwinämme. Moni kirkkokunta tekee itsensä tähän syntiin syypääksi. Meidän päiwiemme oppineet owat suuressa waarassa menetellä samalla tawoin kuin juutalaiset. He selittäwät wäärin Jumalan henkewän sanan, joten sielut eksywät ja joutuwat pimeyteen. {KW 110.4}

Woidaksemme käsittää Raamattua ei meiltä waadita, että sitä selitetään ihmismietelmäin himmeässä walossa. Yhtä hywin woimme koettaa tulisoihdulla lainata waloa auringolle kuin ruweta ihmisten arwelujen mukaan selittämään kirjoituksia. Jumalan pyhä sana ei tarwitse maan soihtujen heikkoa waloa kirkkautensa paljastamiseksi. Sen edessä kaikki muu walo menettää säteilewän kirkkautensa. {KW 111.1}

Jumalan sana waatii wakawaa tutkimista ja tarkkaa koettelemistä. Wälinpitämättömyydellä ei koskaan saada selwää käsitystä totuudesta eikä maallissa menestystä, se saawutetaan ainoastaan wakawalla, kärsiwällisellä ja sitkeällä työllä. Menestyksen saawuttamiseksi maallisissa asioissa waaditaan sekä tahtoa että uskoa. Eikä hengelliselläkään alalla saawuteta menestystä ilman wakawaa ponnistelua. Niiden, jotka tahtowat woittaa totuuden aarteita, täytyy kaiwaa niitä, kuten kaiwostyömies kaiwaa maan kätkettyjä aarteita. Työ, joka tehdään puolinaisella, wälinpitämättömällä

sydämellä, ei koskaan menesty. On wälttämätöntä sekä wanhoille että nuorille lukea Jumalan sanaa ja wakawasti rukoillen miettiä sitä. Ne, jotka tämän tekewät, saawat palkinnon, sillä Kristus walaisee heidän järkensä. {KW 111.2}

Meidän pelastuksemme riippuu sen totuuden tuntemisesta, jonka Raamattu sisältää, ja Jumalan tahto on, että omistamme tämän tuntemisen. Tutki, oi tutki pyhää Raamattua janoowalla sydämellä! Tutki Jumalan sanaa, kuten kaiwostyömies hakee kultaa maan sisästä. Elä koskaan lakkaa etsimästä, ennenkuin olet tullut selwille asemastasi Jumalaan ja siitä, mitä hän tahtoo sinulta. Kristus selitti: ”Mitä hywänsä anotte minun nimessäni, sen teen, että Isä kirkastettaisiin Pojassa. Jos anotte jotakin minun nimessäni, niin minä sen teen.”1 {KW 111.3}

Hurskaat ja lahjakkaat ihmiset näkewät joskus taiwaallisten totuuksien wälähdyksiä; mutta hywin usein he erehtywät niiden merkityksestä, sillä näkywäiset esineet pimittäwät näkymättömiä. Sen, joka menestyksellä tahtoo etsiä kätkettyjä aarteita, täytyy pyrkiä tätä maailmaa korkeammalle. Hänen on pyhitettäwä sydämensä ja mielensä tälle etsimiselle. {KW 111.4}

Tottelemattomuus on sulkenut owen siihen rajattomaan tietoon, joka Raamatusta olisi woitu saada. Ymmärtämiseen sisältyy Jumalan käskyjen totteleminen. Kirjotuksia ei ole niin sowitettawa, että ne mukautuwat ihmisten ennakkoluuloihin ja pahuuteen. Ja ainoastaan se, joka nöyrästi etsii totuuden tuntemista, koettaen totella Jumalan waatimuksia, woi oikein ymmärtää hänen sanansa. {KW 112.1}

Sinä kysyt: ”Mitä on minun tehtäwä, että tulisin pelastetuksi?” Sinun tulee panna pois kaikki entiset ajatuksesi, perityt ja hankitut mielipiteesi. Jos tutkit Raamattua aikomuksella löytää puolustusta omille mielipiteillesi, et koskaan löydä totuutta. Sinun tulee oppia tuntemaan, mitä Herra sanoo. Ja jos rehellisesti etsien löydät wakaumuksen, jos huomaat, että rakkaat mielipiteesi eiwät ole sopusoinnussa totuuden kanssa, älä koeta niitä wäärin selittää, jotta saisit ne soweltumaan omien mielipiteittesi kanssa, waan ota wastaan se walo, joka sinulle annetaan. Awaa mielesi ja sydämesi, niin löydät Jumalan sanasta ihmeellisiä asioita. {KW 112.2}

Usko Kristukseen maailman Wapahtajana waatii walaistun järjen tunnustusta sydämen awulla, joka woi löytää ja arwostella taiwaallisia aarteita. Uskon mukana täytyy olla katumuksen ja luonteen muutoksen. Omistaa usko on samaa kuin löytää ja wastaanottaa ewankeliumin aarteet kaikkine welwoituksineen, jotka se meille asettaa. {KW 112.3}

”Jos ei ihminen synny uudesti, ei hän woi nähdä Jumalan waltakuntaa.”1 Hän woi arwailla ja kuwitella yhtä ja toista, mutta ilman uskon silmää ei hän woi löytää aarteita. Kristus antoi henkensä lahjottaakseen meille nämä arwaamattomat aarteet, mutta ilman uudestisyntymistä hänen werensä kautta ei ole syntein anteeksiantamista, ei mitään aarretta köyhälle sielulle. {KW 112.4}

Me tarwitsemme Pyhän Hengen walaistusta woidaksemme löytää Jumalan sanan totuudet. Luonnollisen maailman ihanat luomatyöt eiwät näy ennenkuin aurinko, yön pimeyden hälwentäen, luo walonsa niiden yli. Niin ei myöskään Jumalan sanan aarteita woida oikein arwostella, ennenkuin wanhurskauden auringon säteet owat ne walaisseet. {KW 113.1}

Pyhä Henki, joka äärettömän rakkauden armolla lähetetään taiwaasta, paljastaa jumalalliset asiat jokaiselle sielulle, joka wahwasti uskoo Kristukseen. Saman hengen woimasta ne eläwät totuudet, joista sielun pelastus riippuu, painuwat sydämeen, ja elämän tie tulee niin selwäksi, ett’ei kenenkään tarwitse siitä erehtyä. Tutkiessamme pyhiä kirjoituksia tulee meidän rukoilla, että Pyhän Hengen walo loistaisi sanassa, jotta me woisimme löytää ja panna arwoa sen aarteille. {KW 113.2}

Etsimisen palkinto.

Älköön kukaan luulko, ett’ei hän enää tarwitse mitään tietoa. Waikka olisit tunkeutunut ihmisjärjen sywyyksiin, waikka olisit omaksunut suurten kirjailijain teokset, ei mielikuwituksesi korkeinkaan lento woi koskaan wiedä sinua Jumalan luo. Äärettömyys on paljon korkeammalla meidän ymmärrystämme. Itseemme tyyntyneinä woimme nähdä ainoastaan wilahduksen jumalallisesta kirkkaudesta, tiedon ja wiisauden äärettömyydestä; me olemme muokanneet kaiwoksen päällimäisen pinnan tietämättöminä, että rikas kultamalmi on kätkettynä sywällä maan uumenissa. Kaiwoksen pohjakerros on kaiwettawa sywältä. Se työ on tuottawaa; kalliit löydöt owat sen tuloksena. Jumalallinen tieto on todellisen uskon kautta olewa ihmisen omaisuutta. {KW 113.3}

Ei kukaan, joka Kristuksen hengessä tutkii kirjoituksia, jää palkinnotta. Jos ihminen antaa opettaa itseään kuten lapsi ja täydellisesti alistuu Jumalan tahdon alle, löytää hän totuuden hänen sanastaan. Jos ihmiset tahtoisiwat totella, käsittäisiwät he Jumalan johtosuunnitelman. Taiwaallinen maailma awaisi heille armon ja kirkkauden kammiot. Ihmiset olisiwat aiwan toisellaisia kuin nyt, sillä.totuuden kaiwoksia tutkiessa ihmisluonto jalostuu, Lunastuksen salaisuus, Kristuksen ihmiseksi tuleminen, hänen sowitusuhrinsa tulisi paremmin ymmärretyksi ja arwostelluksi. {KW 113.4}

Rukoillessaan Isää antaa Kristus maailmalle opetuksen, joka olisi piirrettäwä meidän sieluihimme. ”Tämä on iankaikkinen elämä”, sanoo hän, ”että tuntewat sinut, joka yksin olet tosi Jumala, ja sen, jonka olet lähettänyt, Jeesuksen Kristuksen.”1 Tämä on oikeata kaswatusta. Kokemuksen kautta hankittu tieto Jumalasta ja hänen pojastaan muuttaa ihmisen Jumalan kuwaksi. Se antaa hänelle wallan itsensä yli ja asettaa alhaisemman luonnon ominaisuudet sielua korkeampien woimien walwonnan alle. Se tekee omistajansa Jumalan lapseksi ja taiwaan perilliseksi. Se asettaa hänet yhteyteen äärettömän ajatusten kanssa ja awaa hänelle kaikkeuden runsaat aarteet. {KW 114.1}

Tämä on se tieto, joka saadaan tutkimalla Jumalan sanaa. Ja jokainen sielu, joka tahtoo uhrata kaikki woittaakseen tämän aarteen, löytääkin sen. {KW 114.2}

”Jos taitoa huudat ja ymmärrykselle äänesi korotat, jos sitä haet kuin hopeaa ja sitä kuin aarteita etsit, niin silloin olet ymmärtäwä Herran pelwon ja käsittäwä Jumalan tunnon.”2 {KW 114.3}

* * * * *

Luku 9–Helmi.

Wapahtajamme wertasi lunastawan rakkauden siunauksia kalliiseen helmeen. Tätä opetusta selitti hän wertauksella kauppiaasta, joka ”löydettyään kallisarwoisen helmen … möi kaikki, mitä hänellä oli, ja osti sen.” Kristus itse on kallein helmi. Hänessä on kaikki Isän kirkkaus ja jumaluuden täydellisyys. Hän on isänsä kirkkauden heijastus ja hänen olemuksensa täydellinen kuwa. Jumalan suuret ominaisuudet kuwastuwat hänen luonteessaan.Pyhien kirjoitusten joka siwu on hänen walonsa walaisema. Kristuksen wanhurskaudessa ei ole, enemmänkuin puhtaassa, walkoisessa helmessäkään, yhtään wirhettä eikä pilkkua. Ei mikään ihmistyö kykene lisäämään Jumalan suuren ja kalliin lahjan arwoa. Se on wirheetön. Kristuksessa ”owat kaikki wiisauden ja tiedon aarteet kätkettyinä”. Hän on ”tullut meille wiisaudeksi Jumalalta ja wanhurskaudeksi ja pyhitykseksi ja lunastukseksi”1 Kristuksessa saa ihmissielu tyydytetyksi kaikki tarpeensa ja halunsa sekä tätä että tulewaa maailmaa warten. Wapahtajamme on niin kallis helmi, että wertaillessa kaikki muut aarteet woidaan laskea tappioksi. {KW 115.1}

Kristus ”tuli omaansa, ja hänen omansa eiwät ottaneet häntä wastaan”. Jumalan walo loisti maailman pimeydessä ja ”pimeä ei sitä omaksunut”1 Mutta kaikki eiwät olleet wälinpitämättömiä taiwaan lahjalle. Kauppias wertauksessa edustaa luokaa, joka wilpittömästi rakasti totuutta. Eri kansoissa löytyi wakawia ja sywämietteisiä miehiä, jotka kirjallisuudesta ja tieteestä sekä pakanamaailman uskonnoista oliwat etsineet sitä, jonka woisiwat wastaanottaa sielun aarteena, Juutalaistenkin keskuudessa oli niitä, jotka etsiwät sitä, jota eiwät omistaneet. Ollen tyytymättömiä kaawamaiseen uskontoon he ikäwöiwät henkisempää ja kohottawampaa. Kristuksen walitut opetuslapset kuuluiwat jälki mäiseen luokkaan, Kornelius ja etiopialainen howimies edelliseen. He oliwat ikäwöineet ja rukoilleet taiwaallista waloa ja kun Kristus ilmestyi heille, ottiwat he hänet ilolla wastaan. {KW 116.1}

Wertauksessa ei helmeä esitetä lahjana. Kauppias hankki sen itselleen myömällä kaikki, mitä omisti. Moni epäilee tämän merkitystä, koska Kristus monessa kohdin kirjotuksissa esitetään lahjana. Hän onkin lahja, mutta ainoastaan niille, jotka kokonaan antautuwat henkineen, sieluineen ja ruumiineen hänen palwelukseensa. Meidän on uhrattawa itsemme Kristukselle, meidän tulee olla kuuliaisia kaikille hänen waatimuksilleen. Kaikki, mitä me omistamme, kaikki luonnonlahjamme ja ominaisuutemme kuuluwat Herralle ja owat käytettäwät hänen palwelukseensa. Kun me tällä

tawoin kokonaan antaudumme Kristukselle, niin hänkin kaikkine taiwaallisine aarteineen antautuu meille. Siten woitamme kallisarwoisen helmen. {KW 116.2}

Pelastus on wapaa lahja, ja kuitenkin sitä ostetaan ja myydään. Nillä markkinoilla, jotka owat Jumalallisen armon johdon alla, esitetään kallista helmeä ostettawaksi rahatta ja kalleuksitta. Näillä markkinoilla woiwat kaikki hankkia itselleen taiwaallista omaisuutta. Totuuden jalokiwien aarrekammio on kaikille awoinna. ”Katso”, sanoo herra, ”minä olen awannut eteesi owen, eikä kukaan woi sitä sulkea”. Tällä owella ei ole minkäänlaista miekkaa wartioimassa. Äänet sisältä ja owelta sanowat; tule. Wapahtajan ääni kutsuu meitä wakawasti ja rakkaasti: ”Sentähden minä neuwon sinua ostamaan minulta kultaa, tulessa puhdistettua, että rikastuisit.”1 {KW 116.3}

Kristuksen ewankeliumi on siunaus, jonka kaikki woiwat omistaa. Sekä köyhät että rikkaat saattawat woittaa pelastuksen, sillä sitä ei woiteta maallisten rikkauksien paljoudella. Se hankitaan nöyrällä kuuliaisuudella siten, että me, Kristuksen ostettuna omaisuutena, antaudumme hänelle. Ei parhainkaan kaswatus woi itsessään wiedä ihmistä lähemmä Jumalaa. Farisealaisilla oli monta maallista ja hengellistä etua, ja he sanoiwat itsestään suurisuisesti ylpeillen: ”Olen rikas, olen rikastunut, enkä mitään tarwitse, mutta todellisuudessa he oliwat wiheliäisiä ja kurjia ja köyhiä ja sokeita ja alastomia.”2 Kristus tarjosi heille kalliin helmen, mutta he pitiwät arwoaan alentawana ottaa sitä wastaan. Sentähden sanoi Kristus: ”Publikaanit ja portot menewät ennen teitä Jumalan waltakuntaan.”3 {KW 117.1}

Me emme woi ansaita pelastustamme, mutta me woimme ja meidän tulee etsiä sitä sellaisella innolla ja kestäwyydellä, että olemme walmiit luopumaan kaikesta muusta maailmassa. {KW 117.2}

Meidän tulee etsiä kallista helmeä, mutta ei maailman markkinoilta eikä maailman teiltä. Emme myöskään woi hankkia sitä kullalla eikä hopealla, sillä se kuuluu Jumalalle. Luowu siis tykkänään siitä ajatuksesta, että maalliset tai hengelliset edut woisiwat sinulle hankkia pelastusta, Jumala waatii nöyrää kuuliaisuutta. Hän pyytää sinua luopumaan synneistäsi. ”Joka woittaa”, sanoo Kristus, ”sen minä annan istua kanssani waltaistuimellani, niinkuin minäkin olen woittanut ja istunut Isäni kanssa hänen waltaistuimellaan.”4 {KW 117.3}

On ihmisiä, jotka näyttäwät aina olewan taiwaallisen helmen kanssa, mutta eiwät kuitenkaan kokonaan luowu pahoista tawoistaan. He eiwät

kuole itselleen, jotta Kristus heissä eläisi. Siksi he eiwät myöskään löydä kallista helmeä. He eiwät tahdo jättää epäpuhtaita taipumuksiaan. Rakkaus maailmaan ja sen wiettelyksiin on heissä wielä wallalla. He eiwät tahdo ottaa ristiä ja seurata Kristusta itsekieltäymyksen ja uhrauksen tiellä. Ollen melkein, mutta ei kokonaan, kristittyjä näyttäwät he olewan lähellä taiwaan waltakuntaa, mutta eiwät woi siihen astua. Olla melkein, mutta ei kokonaan, pelastettu, on sama kuin olla kokonaan kadotettu. {KW 117.4}

Wertauksella kauppiaasta, joka hakee hywiä helmiä on kahdellainen merkitys; sitä ei sowiteta ainoastaan ihmisiin, jotka etsiwät taiwaan waltakuntaa, waan myös Kristukseen, joka etsii kadotettua perintöään. Kristus, taiwaallinen kauppias, etsi hywiä helmiä, ja kadotetussa ihmiskunnassa hän näki kaikista kalleimman. Synnin saastuttamassa ihmisessä näki hän pelastuksen mahdollisuuksia. Sydämet, jotka owat olleet saatanan temmellyspaikkana, mutta wapautuneet rakkauden woimalla, owat Wapahtajalle kalliimmat kuin ne, jotka eiwät koskaan ole langenneet. Jumala näki ihmiskunnan, ei sellaisena kuin se on, kurjana ja arvottomana; hän näki sen Kristuksessa Jeesuksessa, näki sen sellaisena, miksi se woisi tulla wapahtawan rakkauden kautta. Hän kokosi kaikki maailman aarteet ja yhdisti ne yhdeksi aikoen ostaa sen helmen. Ja löydettyään sen sowitti hän sen otsakoristeeseensa. ”He owat jalokiwiä kruunussa, jotka nousewat hänen maansa yli.” ”He tulewat, sanoo herra Sebaot. Sinä päiwänä, jonka minä teen, minulle omaisuudeksi.”1 {KW 118.1}

Mutta enimmän tulee meidän katsella kalliina helmenä Kristusta ja ajatella oikeuttamme ottaa se omaksemme. Pyhä Henki se on, joka paljastaa ihmiselle kalliin helmen suuren arwon. Pyhä Henki näyttää woimaansa erityisesti sinä aikana, jolloin taiwaallisia aarteita innokkaasti etsitään ja löydetään. Niitä oli monta Kristuksen aikana, jotka kuuliwat ewankeliumia julistettawan, mutta heidän mielensä oliwat wäärien oppien turmelemat, eiwätkä he tunteneet nöyrässä Galilean opettajassa Jumalan lähettämää. Mutta Kristuksen taiwaaseen astumisen jälkeen tuli hänen korottamisensa huomatuksi Pyhän Hengen wuodatuksen kautta. Helluntaipäiwänä Henki annettiin, ja Kristuksen todistajat julistiwat ylösnousseen Wapahtajan woimaa. Silloin tunkeutui taiwaan walo niiden sieluihin, joita Kristuksen wiholliset oliwat wietelleet. He näkiwät hänet nyt korotettuna ”Päämieheksi ja Wapahtajaksi, antamaan Israelille armoa parannukseen ja syntien anteeksi antamusta.”1 He näkiwät hänet taiwaallisen loiston ympäröimänä käsissään äärettömät aarteet, jotka oli aiottu annettawaksi kaikille niille, jotka tahtoiwat kääntyä wihollisuudesta. Kun apostolit esittiwät Isästä ainosyntyneen kirkkautta, kääntyi kolme tuhatta sielua. Heidän oli pakko

nähdä itsensä sellaisina kuin oliwat, syntisinä ja saastaisina, ja Kristus ystäwänään ja wapahtajanaan. Kristus korotettiin ja kirkastettiin pyhän hengen woimasta ihmisten sydämissä. Uskon kautta he hänessä näkiwät sen, joka oli kantanut nöyryytyksen, kärsimyksen ja kuoleman, jotta he eiwät joutuisi hukkaan, waan olisiwat osalliset iankaikkisesta elämästä. Kristuksen ilmestyminen hengen kautta opetti heille hänen woimansa oikean merkityksen, niin että he uskoen saattoiwat ojentaa kätensä häntä kohti sanoen: ”Minä uskon.” {KW 118.2}

Sitte kannettiin iloista sanomaa ylösnousseesta Wapahtajasta asutun maailman äärimäisille rajoille. Kääntyneiden joukkoja yhtyi joka suunalta seurakuntaan. Uskowaiset innostuiwat. Syntiset liittyiwät kristittyihin etsiessään kallista helmeä. Siinä täyttyi ennustus, joka sanoo, että heikko on olewa ”niinkuin Dawid” ja Dawidin huone ”niinkuin Herran enkeli”.2 Jokainen kristitty näki weljessään hywän tahdon ja rakkauden perikuwan. Yleinen innostus oli wallalla ja nieli kaiken muun. Kaikkien sydämet oliwat sopusoinnussa. Uskowaisten ainoa kunnianhimo oli se, että he koettiwat olla Kristuksen luonteen kaltaisia ja työskennellä hänen waltakuntansa lewittämiseksi. ”Ja uskowaisten koko joukossa oli yksi sydän ja yksi sielu … Ja apostolit todistiwat suurella woimalla Herran Jeesuksen ylösnousemuksesta, ja heidän kaikkien osaksi tuli suuri armo.” ”Ja Herra lisäsi seurakuntaa joka päiwä niillä, jotka pelastuiwat.”3 Kristuksen henki täytti koko seurakunnan, sillä jokainen oli löytänyt kalliin helmen. {KW 120.1}

Nämä tapahtumat toistuwat wielä suuremmalla woimalla. Pyhän Hengen wuodatus helluntaipäiwänä oli armonsateen alkua, mutta se, joka on tulewa, on wielä runsaampaa. Henki odottaa, että me pyydämme ja wastaanotamme hänet. Silloin Kristus Pyhän Hengen woimalla taas ilmestyy täydellisyydessään. Ihmiset huomaawat kalliin helmen arwon, ja he sanowat apostoli Paawalin kanssa: ”Mutta mikä minulle oli woitto, sen minä olen Kristuksen tähden lukenut itselleni tappioksi. Niinpä minä luen tosiaankin kaikki tappioksi tuon ylen kalliin asian, Kristuksen Jeesuksen, minun Herrani tuntemisen rinnalla.”11 {KW 121.1}

Luku 10–Werkko.

”Wielä taiwaanwaltakunta on nuotan kaltainen, joka laskettiin mereen ja kokosi kaikenlaisia kaloja. Ja kun se tuli täyteen, wetiwät he sen rannalle, istuutuiwat ja kokosiwat hywät astioihin, mutta wiskasiwat kelwottomat pois. Näin on tapahtuwa maailman lopussa; enkelit lähtewät ja erottawat pahat wanhurskaista ja heittäwät heidät tuliseen uuniin; siellä on olewa itku ja hammasten kiristys.” {KW 122.1}

Werkon heittäminen on ewankeliumin saarnaamista, jonka kautta pahat ja hywät kootaan seurakuntaan. Kun ewankeliumin tehtäwä on täyttynyt, tulee tuomio lopettamaan kaiken. Kristus näki, että wääräin weljien läsnäolo seurakunnassa saisi aikaan sen, että totuuden tietä parjataan. Wäärien tunnustajain syntinen elämä aiheuttaisi ewankeliumin halweksimista. Kristitytkin alkaisiwat tästä samasta syystä horjua, kun huomaisiwat, että moni, joka kantaa kristityn nimeä, ei olekaan hänen Henkensä täyttämä. Kun nämä syntiset olisiwat seurakunnassa, olisi moni waarassa uskoa, että Jumala antoi anteeksi heidän syntinsä. Siitä syystä Kristus nostaa pois sen hunnun, joka peittää tulewaisuuden, tarjoten jokaiselle tilaisuuden katsoa sinne sisälle. Ja niin näyttää hän meille, että se on luonne eikä asema, joka ratkaisee ihmisen kohtalon. {KW 122.2}

Wertaus sekä rikkaruohosta että werkosta on selwä siinä suhteessa, ett’ei ole aikaa, jolloin kaikki pahat kääntywät Jumalan puoleen. Wehnä ja rikkaruoho kaswawat yhdessä elonleikkuusen asti. Hywät ja huonot kalat wedetään yhdessä maalle lopulta erotettawiksi. {KW 123.1}

Ja taas opettawat meille nämä wertaukset, ett’ei tuomion jälkeen ole mitään parannusaikaa. Kun ewankeliumin työ on täyttynyt, tulee heti sen jälkeen ero hywien ja huonojen wälille, ja niin on eri luokkien kohtalo ainiaaksi ratkaistu. {KW 123.2}

Jumala ei tahdo kenellekään kadotusta. ”Niin totta kuin minä elän sanoo Herra, Herra, ei minulle kelpaa jumalattoman kuolema, waan että jumalaton kääntyisi tieltänsä ja saisi elää. Kääntykäät, kääntykäät pahoilta teiltänne. Ja miksi teidän pitäisi kuolla”1 Kaikkina tämän koetusajan aikakausina on Jumala antanut Henkensä wäsymättä pyytää ihmisiä ottamaan wastaan elämän lahjan. Ainoastaan ne, jotka hylkääwät hänen tarjotun armonsa, jätetään kadotukseen. Jumala on selittänyt, että synti on juurrutettawa pois, kun se on pahe, joka turmelee ihmiskunnan. Niiden, jotka pysywät synnissä, täytyy hukkua syntiä häwitettäessä.1 {KW 123.3}

Luku 11–Uutta ja wanhaa

Opettaessaan kansaa Kristus samalla neuwoi opetuslapsiaan heidän tulewaan toimeensa. Kaikissa hänen opetuksissaan oli neuwoja heille. Sanottuaan wertauksen werkosta, kysyi hän heiltä: ”Oletteko ymmärtäneet tämän kaiken?” He wastasiwat hänelle: ”Olemme, Herra.” Silloin osotti hän eräässä toisessa wertauksessa heidän suuren edeswastuunsa niihin totuuksiin nähden, jotka he oliwat saaneet wastaanottaa. ”Sentähden” sanoi hän, ”on jokainen kirjanoppinut, joka on tullut taiwaanwaltakunnan oppilaaksi, perheenisännän kaltainen, joka tuo warastostaan esille uutta ja wanhaa.” {KW 124.1}

Perheenisäntä ei salaa löytämäänsä aarretta. Hän jakaa sitä muillekin. Käyttämisen kautta aarre kaswaa. Perheen isännällä on kalliita warastoja uutta ja wanhaa. Tällä Kristus tahtoo opettaa, että totuus, joka on jätetty hänen opetuslapsilleen, on esitettäwä maailmalle. Ja siinä määrässä kun totuuden tietoa lewitetään, kaswaa se myös. {KW 124.2}

Jokainen, joka on sydämeensä wastaanottanut ewankeliumin sanoman, haluaa lewittää sitä. Kristuksen taiwaallisen rakkauden täytyy löytää ilmaisu. Ne, jotka owat pukeneet päällensä Kristuksen, eiwät woi olla kertomatta kokemuksestaan, jossa he askel askeleelta huomaawat Pyhän Hengen johdon — heidän nälästään ja janostaan Jumalan tuntemiseen ja siitä, jonka hän lähetti, Jeesuksesta Kristuksesta, Raamatun tutkimustensa tuloksista, rukouksistaan ja sieluntaisteluistaan sekä lopuksi Kristuksen omista sanoista heille: ”Syntisi owat anteeksi annetut.” Olisi luonnotonta, jos Kristuksen opetuslapsi pitäisi salassa näitä asioita, eikä kukaan, joka on Kristuksen rakkauden täyttämä, woi sitä tehdä. Samassa suhteessa kuin Herra on tehnyt heidät osallisiksi pyhistä totuuksistaan, on heidän pyrittäwä muille jakamaan samaa siunausta. Ja julistaessaan Jumalan armon rikkauksia he itse saawat yhä enemmän ja enemmän tuntea Kristuksen armoa. Heidän sydämensä owat kuin lasten sydämet yksinkertaiset ja kuuliaiset. Heidän sielunsa ikäwöiwät puhtautta. Totuuden ja armon aarteet paljastetaan heille wähitellen, jotta he niitä julistaisiwat maailmalle. {KW 124.3}

Totuuden suuri warastohuone on Jumalan sana — kirjotettu sana, luonnon kirja ja meidän kokemuksemme Jumalan menettelystä ihmisten suhteen. Tässä on se lähde, josta Kristuksen palwelijain tulee ammentaa. Mutta heidän on totuutta tutkiessaan luotettawa yksin Jumalaan eikä ihmisymmärrykseen, ei maailman suuriin, joiden wiisaus on hulluus Jumalan edessä. Jokaiselle totuuden etsijälle tahtoo Herra osottamainsa

lähteitten kautta julistaa tietoa itsestään. {KW 125.1}

Jos Kristuksen surmaajat tahtowat uskoa Jumalan sanaan ja seurata sitä, ei luonnollisessa maailmassa ole mitään tiedon haaraa, jota he eiwät kykenisi käsittämään ja siitä hyötymään. Kaikki on omiaan osottamaan heille keinoja, miten woiwat julistaa totuutta toisille. Luonnontiede on aarrekammio, josta jokainen oppilas Kristuksen koulussa woi hakea oppia. Katselemalla luonnon kauneutta ja tutkimalla niitä opetuksia, joita se antaa meille maan wiljelyksissä, puiden kaswussa, maan, meren ja pilwien ihmeissä, saamme uuden käsityksen totuudesta. Ja tuo meille käsittämätön Jumalan menettely ihmisten suhteen, hänen wiisautensa ja neuwojensa sywyys, joka ilmenee meidän omassamme ja muiden elämässä — sekin on warasto, täynnä aarteita. {KW 125.2}

Mutta warsinkin kirjotetun sanan kautta langennut ihminen saa tiedon Jumalasta. Warsinkin tämä on Kristuksen äärettömien rikkauksin aarreaitta. {KW 126.1}

Jumalan sana käsittää sekä wanhan että uuden testamentin kirjotukset. Ne täydentäwät toinen toisensa. Kristus selittää, että wanhan testamentin totuudet owat yhtä arwokkaita kuin uudenkin. Kristus on wanhan testamentin aikana yhtä paljon ihmiskunnan wapahtaja kuin nykäänkin. Ennenkuin Jumaluus puki päällensä ihmisyyden ja tuli meidän maamme päälle, oli ewankeliumin sanoma annettu Aadamille, Setille, Enokille, Metusalemille ja Noalle. Abraham Kanaassa ja Lot Sodomassa julistiwat sanomaa ja suwusta sukuun ilmoittiwat uskolliset sanansaattajat luwatun ja odotetun tulosta. Kristus itse oli laatinut juutalaisten uskonnolliset menot. Hän oli uhrijärjestelmän perustus, kaiken uskonnollisen palweluksen suuri perikuwa. Uhrauksessa wuodatettu weri wiittasi Jumalan Karitsan uhraukseen; kaikki wertaukselliset uhrit täyttyiwät hänessä. {KW 126.2}

Kristus, ilmotettu patriarkoille, ennustettu uhrauksessa, kuwattu laissa ja julistettu profeettain kautta — kas siinä wanhan testamentin rikkaudet. Kristus elämässään, kuolemassaan ja yIösnousemuksessaan; Kristus sellaisena kuin hän on ilmestynyt Pyhän Hengen kautta muodostaa uuden testamentin aarteet. Wapahtajamme, Isän rikkauden ulkonainen loisto, on sekä wanha että uusi. {KW 126.3}

Kristuksen opetuslasten piti mennä ulos todistamaan Kristuksen elämästä ja kuolemasta sekä hänen wälittäjätoimestaan, minkä profeetat oliwat ennustaneet. Ihmiseksi tulemisessaan, puhtaudessaan, pyhyydessään ja werrattomassa rakkaudessaan piti Kristuksen olla heidän puheensa aineena. Mutta woidakseen saarnata ewankeliumia täydellisyydessään, piti

heidän esittää Wapahtaja ei ainoastaan sellaisena, kuin hän esiintyi elämässään ja opeissaan, waan myös sellaisena, kuin wanhan testamentin profeetat oliwat ennustaneet, ja sellaisena kuin hän oli uhripalweluksessa kuwattuna. {KW 126.4}

Kristus esitti opetuksessaan wanhoja totuuksia, joiden alkaja hän itse oli, totuuksia, jotka hän oli lausunut patriarkain ja profeettain kautta; mutta hän esitti ne uudessa walossa. Miten erilaiselta näyttikään nyt niiden merkitys! Kristuksen tulkitsemisen kautta puhkesi walon ja hengellisyyden wirta näiden raamatunkohtien yli. Ja hän lupasi, että pyhä henki walaisee opetuslapset, jotta Jumalan sanan merkitys tulisi heille yhä kirkkaammaksi. He pystyisiwät esittämään sen totuuksia uudessa kauneudessa. {KW 127.1}

Aina siitä lähtien, kun ensimäinen wapahduksen lupaus lausuttiin Edenissä, on.Kristuksen elämä ja luonne yhdessä hänen wälittäjätyönsä kanssa muodostanut tutkimusaiheen ihmismielelle. Mutta siitä huolimatta on jokainen, jonka kautta Pyhä Henki on waikuttanut, esittänyt näitä aineita uudessa ja wilkkaassa walossa.Wapahduksen totuuksissa on mahdollisuuksia alituiseen kehitykseen. Waikka owatkin wanhoja, pysywät ne aina uusina ja paljastawat totuuden etsijälle yhä kaswawan kirkkauden ja woiman. {KW 127.2}

Jokaisella uudella aikakaudella on uusi totuuden kehitys, sanoma Jumalalta silloin eläwälle sukukunnalle. Wanhat totuudet owat kaikki tarpeellisia. Uusi totuus ei ole riippuwa wanhoista, mutta se on kehitys näistä. Samassa suhteessa kuin käsitämme wanhoja totuuksia, woimme käsittää uusiakin. Kun Kristus tahtoi opetuslapsilleen selittää totuutta ylösnousemisestaan, alkoi hän ”Mooseksesta ja kaikista profeetoista ja selitti heille, mitä hänestä oli sanottu kaikissa kirjoituksissa.”1 Wanhat totuudet kirkastetaan walolla, joka säteilee uusia. Siitä syystä ei ihminen, joka kieltää tai hylkää uudet, woi myöskään omistaa wanhoja. Hänelle ne menettäwät elinwoimansa ja owat waan eloton muoto. {KW 127.3}

On ihmisiä, jotka tunnustawat uskowansa ja opettawat wanhan testamentin totuuksia samalla kun hylkääwät uuden. Mutta

kieltäytyessään kuuntelemasta Jeesuksen opetusta, osottawat he, ett’eiwät usko sitä, jota patriarkat ja profeetat owat puhuneet. ”Jos uskoisitte Moosesta, niin uskoisitte minua, sillä minusta hän on kirjoittanut.”1 Siitä syystä ei olekaan todellista woimaa heidän opetuksessaan -wanhasta testamentista. {KW 127.4}

Moni, joka wäittää uskowansa ja opettaa ewankeliumia, on samallaisen

eksytyksen wallassa. He syrjäyttäwät wanhan testamentin kirjotukset, joista Kristus itse sanoi: ”Nämä owat ne, jotka todistawat minusta.”2 Hylkäämällä wanhan testamentin, hylkääwät he todellisuudessa uudenkin, sillä molemmat owat erottamattoman kokonaisuuden osia. Ei kukaan woi oikein esittää Jumalan lakia samalla esittämättä ewankeliumia, eikä ewankeliumia, esittämättä lakia. Laki on ewankeliumin ruumiillistuminen, ja ewankelumi on lain kehitys. Laki on juuri, ewankeliumin woidaan sanoa olewan ne tuoksuawat kukat ja hedelmät, jotka se kantaa. {KW 128.1}

Wanha testamentti lewittää waloa uuden ja uusi wanhan yIi. Molemmat muodostawat Jumalan kirkkauden ilmestyksen Kristuksessa. Molemmat esittäwät totuuksia, jotka wähitellen paljastawat uusia aatossywyyksiä wakawalle etsijälle. {KW 128.2}

Totuus Kristuksessa ja hänen kauttaan on mittaamaton. Se, joka tutkii kirjotuksia, katsoo lähteeseen, joka sywenee ja laajenee sitä mukaa kun sen kirkkautta katsotaan. Emme koskaan tässä elämässä woi oikein käsittää Jumalan rakkauden salaisuutta antaessaan poikansa meidän syntiemme tähden. Wapahtajamme työ maan päällä on ja tulee kaikkina aikoina olemaan suurimman mielenkiintomme esineenä. Waikka ihminen panisi kaikki sielunsa woimat liikkeelle pyrkiessään paljastamaan tätä salaisuutta, on hänen henkensä liian heikko siihen. Ne, jotka innokkaasti ja wäsymättä hakewat walaistusta, näkewät edessään äärettömän meren. {KW 128.3}

Totuus, sellaisena kuin se on Jeesuksessa, woidaan tuntea, mutta ei koskaan selittää. Sen korkeus, leweys ja sywyys nousee yli meidän ymmärryksemme. Waikka me äärimäisyyteen asti ponnistaisimme käsityskykyämme, woimme sittenkin ainoastaan epäselwästi erottaa tämän käsittämättömän rakkauden ulkonaiset piirteet, rakkauden, joka on niin korkea kuin taiwas, mutta joka kuitenkin laskeutuu maahan lyödäkseen Jumalan kuwan leiman koko ihmissukuun. {KW 128.4}

Mutta niin paljon, kuin kykenemme käsittämään jumalallista armahtamista, saamme myöskin nähdä. Se tulee selwäksi jokaiselle nöyrälle, särjetylle sydämelle. Samassa suhteessa kuin opimme panemaan arwoa Jumalan uhrille meidän puolestamme, me myös paremmin käsitämme hänen armonsa. Jos me sydämen nöyryydellä tutkimme Jumalan sanaa, niin pelastuksen suuri salaisuus on awoinna meidän tutkimuksellemme. Kuta enemmän sitä katselemme, sitä enemmän se kaswaa kirkkaudessa, ja kun pyrimme sitä käsittämään, se lakkaamatta suurenee. {KW 129.1}

Meidän elämämme tulee sulautua Kristuksen elämään. Meidän tulee

alituiseen tarpeinemme mennä hänen tykönsä, ottaa häneltä rawintomme, eläwä leipä, joka tulee alas taiwaasta. Meidän tulee ammentaa raikkaasta. Lähteestä ja jakaa muillekin sen runsaita aarteita. Jos Herra on aina silmäimme edessä ja sydämistämme wuotaa kiitos ja yIistys, saamme lakkaamatta uutta woimaa hengelliseen elämäämme. Rukouksemme muodostuwat todellisiksi keskusteluiksi Jumalan kanssa, aiwankuin puhelisimme ystäwän kanssa. Hän ilmottaa suoranaisesti meille salaisuutensa. Usein saamme sywästi, ilolla tuntea Jeesuksen läsnäoloa. Usein owat sydämemme palawat, kun hän lähestyy keskustelemaan kanssamme, kuten hän teki Enokin kanssa. Jos kristitty todella on woittanut tämän kokemuksen, näkyy hänen elämässään sydämen wilpittömyys, nöyryys, lempeys ja rakkaus, joka ilmaisee kaikille, joiden kanssa hän seurustelee, että hän on ollut Kristuksen kanssa ja oppinut häneltä. {KW 129.2}

Niissä, jotka omistawat Kristuksen; hänen uskonsa näyttäytyy elähyttäwänä, läpitunkewana periaatteena, eläwänä, toimiwana, henkisenä woimana. Heissä näkyy katoamaton nuoruuden wilkkaus, woima ja ilo. Sydän, joka wastaanottaa Jumalan sanan, ei ole pian haihtuwan wesialtaan eikä kurjan kaiwon kaltainen, jotka kadottawat aarteensa. Se on kuin wuoriwirta, joka juoksee pohjattomista lähteistä ja joiden wilpoisa, waahtoawa wesi hyppelee kalliolta kalliolle, wirkistäen wäsynyttä, janoista, raskautettua. {KW 129.3}

Tämä kokemus antaa jokaiselle totuuden opettajalle ne ominaisuudet, joiden awulla hänestä woi tulla totinen, kristitty opettaja. Kristuksen opin henki woi hänen käytökseensä ja rukouksiinsa antaa woimaa ja waikutusta. Hänen todistuksensa Kristuksesta ei ole hidasta, elotonta todistusta ja sellainen Herran palwelija ei yhä uudelleen toista samaa, ja wakaantuneita saarnoja. Hänen mielensä on aina awonainen ja wastaanottawainen uudelle Pyhän Hengen walaistukselle. {KW 130.1}

Kristus sanoi: ”Joka syö minun lihani ja juo minun wereni, hänellä on iankaikkinen elämä… Niinkuin Isä, joka elää, lähetti minut, ja minä elän Isän tähden, niin sekin, joka syö minua, elää minun tähteni… Henki on se, joka eläwäksi tekee… Ne sanat, jotka olen puhunut teille, owat henki ja owat elämä.”1 {KW 130.2}

Kun syömme Kristuksen lihaa ja juomme hänen wertansa, owat ikuisen elämän pää-ehdot meidän jumalanpalweluksessamme. Se ei ole wanhojen, kuluneitten aatteiden toistamista. Silloin ei saarnatapa ole tyhjää, sisällyksetöntä. Wanhoja totuuksia kyllä esitetään, mutta uudessa walossa.

Uusi käsitys totuudesta tulee wallalle, selwyys ja woima, jonka kaikki huomaawat. Ne, joilla on onni kuulua sellaisen sielunpaimenen laumaan, saawat, jos owat wastaanottoisia Pyhän Hengen waikutukselle, tuntea uuden elämän wahwistawaa woimaa. Heissä syttyy Jumalan rakkauden tuli. Heidän käsityskykynsä elpyy niin, että he huomaawat totuuden suuruuden ja äärettömän kauneuden. {KW 130.3}

Uskollisen perheenisännän esityksestä me opimme, millaisen lasten ja nuorison opettajan tulee olla. Jos Jumalan sana on hänen korkein aarteensa, pyrkii hän lakkaamatta esittämään uusia kauneuksia, uusia totuuksia. Jos hän rukouksessa antautuu Jumalalle, on Kristuksen henki hänen yllänsä ja Jumala käyttää häntä waikuttaakseen Pyhän Hengen awulla muiden mieliin. Henki antaa toiwoa ja rohkeutta sekä raamatullisia kuwia, joita tämä sitte opetuksessaan näyttää nuorisolle, Kun opettaja eläwän sanan kautta on tullut huomaamaan taiwaallisen rauhan ja ilon lähteet, woi hän waikuttaa kaikkien niiden siunaukseksi, jotka owat yhteydessä hänen kanssaan. Silloin ei Raamattu ole oppilaalle enää wäsyttäwä kirja. Wiisaan opettajan johdon alla tulee sana yhä miellyttäwämmäksi. Se tulee elämän puuksi eikä koskaan wanhene. Sen woima ja kauneus wetäwät lasten ja nuorison mielet puoleensa. Se on kuin aurinko, joka heittää walonsa maan päälle ja joka lakkaamatta jakaa waloa ja lämpöä eikä kuitenkaan lopu. {KW 130.4}

Jumalan pyhä, kaswattawa Henki on hänen sanassaan. Jokaiselta Raamatun lehdeltä säteilee kallis walo. Totuus on niissä paljastettuna waloisissa, tarkotuksenmukaisissa sanoissa ja ajatuksissa, kuten Jumalan ääni puhuu sielulle. {KW 132.1}

Pyhä Henki tahtoo nuorisolle paljastaa Jumalan sanan aarteet ja kauneuden. Suuren Opettajan lupaukset kiehtowat heidän tunteitaan ja wirkistäwät heidän sielujaan jumalallisella woimaila. Hedelmää kantawa sielu selwiytyy niin jumalallisissa asioissa, että ne owat muurina kiusauksia wastaan. {KW 132.2}

Totuuden sanat tulewat meille yhä wälttämättömämmiksi ja saawat lopulta sellaisen merkityksen, josta emme koskaan ole uneksineetkaan. Sanan kauneudella ja rikkaudella on uudistawa waikutus mieleen ja luonteeseen. Taiwaallisen rakkauden walo waltaa sydämen innostuksen woimalla. {KW 132.3}

Raamattua tutkimalla opimme yhä paremmin panemaan sille arwoa. Minne ikinä me katseemme käännämme, huomaamme todistuksia Jumalan äärettömästä wiisaudesta ja rakkaudesta. {KW 132.4}

Ei wieläkään täydellisesti käsitetä juutalaisten uskonnonmenojen merkitystä. Näissä menoissa ja wertauskuwissa on äärettömän sywiä totuuksia esitettyinä. Ewankeliumi on awain, joka awaa sen salaisuudet. Omistamalla tiedon pelastussuunnitelmasta tulee ymmärrys awonaiseksi sen totuuksille. Ja meidän tehtäwämme on koettaa paremmin käsittää näitä ihmeellisiä asioita kuin tawallisesti tehdään. Meidän tulee pyrkiä paremmin käsittämään Jumalan hywyyttä. Enkelit tahtowat katsoa niihin totuuksiin, jotka owat ilmotetut ihmisille, jotka särjetyin sydämin tutkiwat Jumalan sanaa ja rukoilewat enemmän sitä tietoa, minkä Jumala yksin woi antaa. {KW 132.5}

Kun lähestymme tämän maailman historian loppua, herättäwät huomiotamme erityisesti ennustukset wiimeisistä ajoista. Uuden testamentin kirjotusten wiimeinen kirja on täynnä totuuksia, jotka meidän tulee ymmärtää. Saatana on sokaissut monen mielet niin, että he owat iloinneet keksiessään jonkun syyn laiminlyödäkseen Ilmestyskirjan tutkimisen. Mutta Kristus on palwelijansa Johanneksen kautta selittänyt, mitä tulee wiimeisinä aikoina tapahtumaan, ja hän sanoo: ”Autuas on se, joka lukee, ja autuaat ne, jotka kuulewat tämän profetiian sanat ja pitäwät sen, mitä siihen on kirjoitettu.”1 {KW 132.6}

”Tämä on iankaikkinen elämä”, sanoi Kristus, ”että tuntewat sinut, joka yksin olet tosi Jumala, ja sen, jonka olet lähettänyt, Jeesuksen Kristuksen.”2 Mistä tulee, ett’emme pane arwoa tälle tiedolle? Miksi eiwät nämä ihanat totuudet ole hehkuwia meidän sydämissämme, miksi eiwät ne asu huulillamme ja tunge läpi koko olemuksemme? {KW 133.1}

Jumala on antamalla meille sanansa lahjoittanut sellaisia totuuksia, jotka owat wälttämättömiä pelastuksellemme. Tuhannet owat ammentaneet wettä näistä elonlähteistä, eiwätkä ne sittenkään ole kuiwuneet. Tuhannet owat pitäneet Herran silmäinsä edessä ja owat häntä katsellessaan muuttuneet hänen kuwikseen. Heidän henkensä on palawa, kun he puhuwat hänen luonteestaan ja kertowat, mitä Kristus on heille ja mitä he owat Kristukselle. Mutta nämä tutkijat eiwät ole tyhjentäneet suurta, pyhää ainetta. Wielä woiwat monet tuhannet löytää työtä tutkiessaan pelastuksen salaisuuksia. Jokainen yritys totuuden paljastamiseen tuottaa uutta waloa Kristuksen elämään ja hänen tehtäwänsä laatuun. Kaikki uudet tutkimukset tuowat päiwäit waloon aina jotain uutta mielenkiintoisempaa kuin edelliset. Aine on tyhjentymätön. Niin kauan kun wielä aikaa on, tuottaa Kristuksen ihmiseksi tuleminen, hänen sowitusuhrinsa ja wälitäjätyönsä innokkaalle tutkijalle paljon työtä. Silmäten ylös taiwaalle, jonka muodot owat lukemattomat, hän huudahtaa: ”Suuri on Jumaluuden salaisuus.” {KW

133.2}

Iankaikkisuudessa opimme kaiken sen, mikä meille on wielä käsittämätöntä, mutta jonka me jo täällä alhaalla woisimme käsittää, jos olisimme wastaanottaneet meille tarjotun walon. Lunastuksen merkitys tulee kautta ikuisten aikakausien antamaan työtä lunastettujen sydämille, mielille ja kielille. He käsittäwät ne totuudet, joita Kristus halusi selittää opetuslapsilleen, mutta joita nämä eiwät woineet uskolla omistaa. Jankaikkisuudessa ilmenee uusia näkökohtia Kristuksen täydellisyydestä ja kirkkaudesta. Läpi loppumattomien aikakausien löytää uskollinen perheenisäntä warastostaan uutta ja wanhaa. {KW 133.3}

Jakso 4—Rukous.

”Anokaa, niin teille annetaan.” Matt. 7: 7.

Luku 12—Rukoilla antaakseen.

Kristus oli alituisesti wastaanottawassa asemassa Isäänsä, jotta hän woisi jakaa meille. ”Se sana, jota kuulette, ei ole minun, waan Isän, joka on lähettänyt minut.” ”Ihmisen Poika ei ole tullut palweltawaksi, waan palwelemaan.”1 Hän eli, ajatteli ja rukoili, ei itsensä, waan muiden puolesta. Wietettyään tuntikausia Jumalan seurassa, esiintyi hän joka aamu tuodakseen taiwaan waloa ihmisille. Joka päiwä otti hän wastaan uuden Pyhän Hengen kasteen. Jokaisen uuden päiwän alkaessa Herra herätti hänet unesta, ja uusi armo pyhitti hänen sielunsa ja kielensä, armo, jota hänen oli jaettawa muille. Hänen opetuksensa oliwat suoraan ylhäältä annettuja, joita hänen sitten wuorostaan oli jakaminen wäsyneille ja raskautetuille. ”Herra”, sanoi hän, ”on antanut minulle oppineen kielen, taitaakseni wirwoittaa wäsynyttä sanalla. Hän herättää minua joka aamu; joka aamu hän herättää korwani kuulemaan opetuslapsen tawalla.”2 {KW 139.1}

Kristuksen opetuslapsiin waikuttiwat sywästi hänen rukouksensa ja hänen tapansa seurustella Jumalan kanssa. Wähän aikaa poissa oltuaan löysiwät opetuslapset Herransa rukoukseen waipuneena. Näennäisesti tietämättömänä heidän läsnäolostaan jatkoi hän ääneen rukoilemista. Opetuslapset oliwat siitä sywästi liikutettuja. Kun hän lakkasi rukoilemasta, pyysiwät he: ”Herra, opeta meitä rukoilemaan.” Wastaukseksi tähän toisti Kristus Herran rukouksen sellaisena kuin hän on sen esittänyt wuorisaarnassaan. Sitten eräässä wertauksessa hän antoi heille haluamansa opetuksen. {KW 139.2}

”Jos jollakin teistä, sanoi hän, on ystäwä, ja hän menee tämän luo yösydännä ja sanoo hänelle: ystäwäni, lainaa minulle kolme leipää, sillä eräs ystäwäni on tullut matkalta luokseni, eikä minulla ole, mitä panisin hänen eteensä; ja tämä sisältä wastaa ja sanoo: älä minua waiwaa; owi on jo suljettu, ja lapseni owat kanssani wuoteessa; en saata nousta antamaan sinulle — minä sanon teille: joskaan hän ei sentähden nouse antamaan hänelle, että hän on hänen ystäwänsä, nousee hän kuitenkin toisen hellittämättömyyden tähden ja antaa hänelle niin paljon kuin hän tarwitsee.” {KW 140.1}

Kristus antaa miehen wertauksessa pyytää jotakin, jotta tämä taas wuorostaan woisi antaa toiselle. Hänen täytyy itsensä saada leipää, jotta woisi antaa wäsyneelle, myöhästyneelle matkaajalle, mitä tämä tarwitsee.

Waikk'ei naapuri mielellään anna häiritä itseään, ei toinen lakkaa pyytämästä, sillä ystäwä on wirwoitettawa, ja lopulta hänen sitkeytensä saa palkinnon, niin että hän saa, mitä tarwitsee. {KW 140.2}

Samalla tawoin piti opetuslasten hakea siunausta Jumalalta. Kristus oli, ruokkiessaan kansanjoukkoa ja saarnatessaan taiwaan leiwästä, osottanut heille heidän tulewan toimintansa hänen edustajanaan. Heidän piti kansalle antaa elämän leipää. Hän, joka itse oli osottanut heille työn, tiesi hywin, miten usein heidän uskonsa joutuisi koetukselle. He tulisiwat usein odottamattomiin waikeuksiin ja huomaisiwat silloin ihmisen kykenemättömyyden. Sielut, jotka isoisiwat elämän leipää, tulisiwat heidän tykönsä, ja he tuntisiwat itsensä köyhiksi ja awuttomiksi. Woidakseen antaa muille piti heidän itsensä saada hengen rawintoa. Mutta heidän ei tarwitsisi nälkäisenä lähettää luotaan ainoatakaan sielua. Kristus johtaa heidät lähteille. Huolimatta epämukawasta keskiyöstä ei mies lähettänyt takasin ystäwäänsä, kun. Tämä tuli hänen luokseen saamaan wirkistystä. Hänellä ei itsellään ollut mitään wieraan eteen pantawaa, mutta hän meni rikkaamman naapurin luo ja ahdisti tätä rukouksilla, kunnes sai, mitä tarwitsi. Eikö sitten Jumala, joka on lähettänyt palwelijansa rawitsemaan nälkäistä, täyttäisi omiensa tarpeita? {KW 140.3}

Mutta itsekäs naapuri wertauksessa ei esitä Jumalan luonnetta, Kuwa ei ole piirretty yhtäläisyyden waan wastakohdan wuoksi. Itsekäs ihminen täyttää wäsymättömän pyynnön ainoastaan päästäkseen wapaaksi siitä, mikä hänen rauhaansa häiritsee. Mutta Jumala tahtoo antaa. Hän on täynnä armoa ja tahtoo täyttää niiden rukoukset, jotka uskossa kääntywät hänen puoleensa. Hän antaa meille, jotta me palwelisimme muita ja tulisimme siten hänen kaltaisikseen. {KW 141.1}

Kristus selittää: "Anokaa niin teille annetaan, etsikää niin löydätte, kolkuttakaa, niin teille awataan. Sillä jokainen anowa saa, ja etsiwä löytää ja kolkuttawalle awataan." {KW 141.2}

Ja hän jatkaa: "Kuka teistä on se isä, joka poikansa pyytäessä leipää antaa hänelle kiwen? Taikka hänen pyytäessä kalan, antaa hänelle kalan sijasta käärmeen? Taikka joka hänen pyytäessään munan antaa hänelle skorppionin? Jos te, jotka olette pahoja, tiedätte antaa hywiä lahjoja lapsillenne, kuinka paljon enemmin taiwaallinen Isä antaa Pyhän Hengen niille, jotka häneltä sitä anowat!" {KW 141.3}

Wahwistaakseen meidän luottamustamme Jumalaan, opettaa Kristus meitä kutsumaan häntä uudella nimellä, nimellä, joihin ihmissydämen parhaat tunteet yhdistywät. Hän oikeuttaa meidät kutsumaan ääretöntä

Jumalaa Isäksemme. Kun puhumme hänestä tai nimitämme häntä tällä nimellä, tulee sen olla merkkinä meidän rakkaudestamme ja luottamuksestamme häneen sekä wakuutuksena hänen kiintymyksestään ja yhteydestään meihin. {KW 141.4}

Se kaikuu soittona hänen korwissaan, kun me, hänen armoaan ja siunaustaan rukoillen, lausumme tämän nimen. Jott'emme pitäisi julkeutena kutsua häntä tällä nimellä, on hän moneen kertaan toistanut sitä samaa. Hän toiwoo, että tottuisimme siihen nimitykseen. {KW 142.1}

Jumala pitää meitä lapsinaan. Hän on ottanut meidät ulos huolettomasta maailmasta ja walinnut meidät jäseniksi kuninkaalliseen perheeseen, taiwaallisen kuninkaan pojiksi ja tyttäriksi. Ja hän kehottaa meitä luottamaan häneen sywemmin ja lujemmin kuin lapsi maalliseen isäänsä. Wanhemmat rakastawat lapsiaan, mutta Jumalan rakkaus on suurempi, laajempi ja paljon sywempi kuin inhimillinen rakkaus woi olla; se on mittaamaton. Jos maalliset wanhemmat ymmärtäwät antaa lapsilleen hywiä lahjoja, miten paljon enemmän taiwaallinen Isä antaakaan Pyhää Henkeä niille, jotka häntä rukoilewat! {KW 142.2}

Meidän pitäisi tarkkaan panna merkille Kristuksen opetus rukoukseen nähden. Rukouksessa on jumalallinen tiede, ja Kristuksen tulkinnan kautta tulemme huomaamaan ne perustotuudet, jotka jokaisen tulee ymmärtää. Hän näyttää meille rukouksen oikean olemuksen, hän opettaa meille, että on wälttämätöntä hellittämättä esittää toiweemme Jumalalle ja wakuuttaa meille, että hän on halukas kuulemaan ja wastaamaan rukouksiimme. {KW 142.3}

Rukouksemme eiwät saa olla itsekästä rukousta yksistään omien tarpeitten tyydyttämiseksi. Meidän tulee rukoilla, jotta woisimme antaa. Kristuksen elämän periaatteet owat tulewat meidänkin omiksemme. "Ja minä pyhitän itseni heidän tähtensä", sanoo Kristus, "että hekin olisiwat pyhitetyt totuudessa"1 Sama antaumus, sama uhrautuminen, sama alistuwaisuus Jumalan waatimuksiin, joka ilmeni Kristuksessa, tulee näyttäytyä hänen palwelijoissaankin. Meidän kutsumuksemme maailmassa ei ole itsemme palwelemisessa ja tyydyttämisessä, waan Jumalan kirkastuksessa työskentelemällä hänen kanssaan syntisten pelastukseksi. Meidän tulee rukoilla hywiä töitä Jumalalta, jotta saisimme niistä jakaa muille. Wastaanottamiskyky säilyy ainoastaan muille jakaessa. Me emme woi wastaanottaa taiwaallisia lahjoja lahjottamatta ympärillämme olewille. {KW 142.4}

Wertauksessa sai mies monta kertaa kieltäwän wastauksen, mutta hän ei

luopunut päämäärästään. Meistäkin tuntuu usein siltä, ett'eiwät rukouksemme tule heti kuulluiksi, mutta Kristus opettaa, ett'ei meidän ole lakattawa rukoilemasta. Rukous ei saa aikaan mitään muutosta Jumalassa, mutta se wie meidät sopusointuun hänen kanssaan. Kun tulemme hänen tykönsä pyynnöllä, näkee hän ehkä, että wälttämättömintä meille on, että tutkimme omia sydämiämme ja kadumme syntejämme. Sentakia wie hän meidät koettelemuksen, murheen ja nöyryytyksen kautta, jotta näkisimme, mikä on se, joka estää Pyhää Henkeä waikuttamasta meidän kauttamme. {KW 143.1}

On olemassa erityisiä ehtoja siihen, että Jumalan lupaukset täyttywät, ja rukous ei woi koskaan korwata welwollisuuden käskyä. "Jos rakastatte minua, sanoo Kristus, niin pitäkää minun käskyni". "Joka säilyttää käskyni ja pitää ne, hän on se, joka rakastaa minua; mutta joka minua rakastaa, häntä isäni on rakastawa, ja minä olen rakastawa häntä ja ilmaisewa itseni hänelle."1 Ne, jotka rukouksessa kääntywät Jumalan puoleen ja wetoawat hänen lupauksiinsa mukaantumatta hänen ehtoihinsa, osottawat Jumalan halweksumista. He esittäwät Kristuksen nimen lupauksen täyttämisen wakuudeksi, mutta töissään eiwät he osota uskowansa Kristukseen eikä rakkauttansa häneen. {KW 143.2}

Moni menettää tahallaan lapsen asemansa Isään. Meidän on wälttämätöntä lähestyä Jumalaa oikealla tawalla. Kun emme täytä Herran waatimuksia, asetamme hänen lunastettawakseen wekselin täyttämättä niitä ehtoja, joiden nojalla se on asetettu maksettawaksi. Me wetoamme Jumalan lupauksiin ja waadimme niiden täyttämistä, waikka hänen nimensä siten tulee pilkatuksi. {KW 143.3}

Lupaus kuuluu: "Jos te pysytte minussa ja minun sanani pysywät teissä, niin anokaa mitä ikänä tahdotte ja te saatte sen."2 Ja Johannes selittää: "Siitä me tiedämme hänet tuntewamme, että pidämme hänen käskynsä. Joka sanoo: Minä tunnen hänet, eikä pidä hänen käskyjään, se on walehtelija, ja totuus ei ole hänessä. Mutta joka pitää hänen sanansa, hänessä on Jumalan rakkaus todella pääsyt täydellisyyteensä."1 {KW 143.4}

Eräs Kristuksen wiimeisiä käskyjä opetuslapsilleen oli tämä: "Rakastakaa toinen toistanne, niinkuin minä olen rakastanut teitä." 2. {KW 144.1}

On toinenkin seikka, jonka usein laiminlyöwät ne, jotka etsiwät Herraa rukouksessa. OIetko ollut rehellinen Jumalaa kohtaan? Herra selittää profeetta MaIakian kautta: "Kääntykää minun puoleeni, niin Minä käännyn teidän puoleenne, sanoo Herra Sebaot. Niin te sanotte: missä meidän tulee

kääntyä? Sopiiko ihmisen Jumalaa pettää, niinkuin te petätte Minua? Niin te sanotte: missä me Sinua petämme? Kymmenyksissä ja ylennysuhreissa.”3 {KW 144.2}

Jumala, joka itse on kaiken hywän lahjan antaja, waatii osan kaikesta, mitä omistamme. Sillä tawoin hän tahtoo ylläpitää ewankeliumin saarnaamista. Ja antamalla osan Jumalalle me osotamme, että pidämme arwossa hänen lahjojaan. Mutta jos pidätämme häneltä sen, mikä on hänelle kuuluwaa, kuinka woimme sitte waatia hänen siunaustaan? Jos olemme uskottomia maallisen tawaran hoidossa, kuinka woimme sitte odottaa, että hän uskoo meille taiwaallisia asioita? Ehkä tässä on wastauksetta jääneiden rukousten salaisuus. {KW 144.3}

Mutta Herra suuressa armeliaisuudessaan on walmis antamaan anteeksi, ja hän sanoo: ”Tuokaa täydelliset kymmenykset tawara-aittaani, että ruokaa olisi minun huoneessani ja koetelkaa sillä minua… niin totta aukaisen Minä teille taiwaan ikkunat, ja Minä wuodatan teille siunausta runsaasti. Ja minä tahdon teidän hywäksenne estää syöjän, ettei se teiltä maan hedelmää häwitä ja ettei kedon wiinipuu tule teille hedelmättömäksi… Ja kaikki kansat ylistäwät teitä autaiksi, sillä te olette ihana maa, sanoo Herra Sebaot.” 4 {KW 144.4}

Samallainen on muidenkin Jumalan waatimusten laita. Kaikki hänen lahjansa owat luwatut kuuliaisuuden ehdolla. Jumalan taiwas on täynnä siunausta niille, jotka tahtowat toimia hänen kanssaan. Kaikki, jotka tottelewat häntä, woiwat luottamuksella waatia häntä täyttämään lupauksensa. {KW 145.1}

Mutta meidän tulee osottaa lujaa, järkähtämätöntä luottamusta Jumalaan. Usein hän wiiwyttelee wastaustaan koetellakseen uskoamme tai nähdäkseen, onko halumme oikea. Jos olemme rukoilleet hänen sanansa kanssa yhtäpitäwästi, tulee meidän uskoa hänen lupaukseensa ja jatkaa samalla tawoin rukouksiamme, jotka eiwät silloin jää wastauksetta. {KW 145.2}

Jumala ei sano: rukoile kerran ja sinä saat, waan hän käskee meitä wäsymättä rukoilemaan. Kestäwä rukoiilja on wakawammassa mielentilassa ja alkaa yhä enemmän ikäwöidä niitä asioita, joita hän rukoilee. Kristus sanoi Martalle Lasaruksen haudalla: ”Jos uskot, olet näkewä Jumalan kirkkauden.”1 {KW 145.3}

Mutta monelta puuttuu eläwä usko ja tämä on syynä siihen, että he saawat niin wähän kokea Jumalan woimaa. Heidän heikkoutensa on heidän

uskottomuutensa tulos. He uskowat enemmän omaan työhönsä kuin Jumalan työhön heissä. He pitäwät huolta itsestään, sunnittelewat ja miettiwät, mutta he rukoilewat wähän ja heiltä puuttuu luottamus Jumalaan. He luulewat uskowansa, mutta se on waan hetken waikutusta. Ja kun he käsittäwät wäärin omat tarpeensa tai Jumalan halun auttamaan, eiwät he ole rukouksissaan kestäwiä. {KW 145.4}

Meidän rukoustemme tulee olla yhtä wakawia ja sitkeitä kuin sen tarwitsewan ystäwän, joka yösydännä pyysi leipää, kuta wakawammin ja kestäwämmin pyydämme, sitä sydämellisemmäksi tulee yhteytemme Kristuksen kanssa. Me saamme siunausta samassa suhteessa kuin uskomme kaswaa. {KW 145.5}

Meidän tehtäwämme on walwoa ja uskoa, walwoa rukouksessa, walwoa ja työskennellä sen Jumalan kanssa, joka kuulee rukouksemme. Muista, että ”olemme Jumalan työtowereita”2 Puhu ja toimi rukouksesi kanssa yhtäpitäwästi. On äärettömän tärkeätä sinulle, että koettelemuksesi osottawat uskosi olewan oikean sen sijaan että näyttäisiwät rukoustesi olewan waan tyhjää muodollisuutta. {KW 145.6}

Elä etsi ihmisapua silloin kun tunnet olewasi neuwoton tai kun waikeudet nousewat eteesi. Luota yksin Jumalaan. Tapa kertoa waikeuksistamme muille tekee meidät heikoiksi eikä anna woimaa muillekaan. Me haemme woimaa puuttuwalta, katoawalta ihmiseltä, tarwitessamme wirheettömän, äärettömän Jumalan woimaa. {KW 146.1}

Sinun ei tarwitse waeltaa maailman ääreen wiisautta hakemaan, sillä Jumala on läsnä. Sinulle ei anna menestystä oma nykyinen kykysi eikä se, jonka ehkä saat,waan se riippuu yksin siitä, mitä Jumala woi tehdä sinulle. Olisi parempi, jos meillä olisi wähemmän luottamusta ihmisen kykyyn ja paljon enemmän luottamusta siihen, mitä Jumala woi tehdä jokaiselle uskowalle sielulle. Hän toiwoo, että me kurotamme uskossa hänen puoleensa. Hän tahtoo, että sinä odotat häneltä suuria asioita. Hän tahtoo antaa sinulle ymmärrystä sekä ajallisissa että hengellisissä asioissa. Hän woi terästää sinun järkesi. Hän woi antaa sinulle malttia ja taitoa, Laske taitosi Jumalan käsiin rukoillen häneltä wiisautta, ja se annetaan sinulle. {KW 146.2}

Ota wastaan Kristuksen sanat warmana wakuutuksena. Eikö hän ole kutsunut sinua tulemaan luoksensa? Elä koskaan puhu toiwottomalla, masentuneella tawalla. Jos sen teet, menetät paljon. Jos tuomitset pintapuolisesti ja napiset waikeuksissa ja ahdistuksissa, osotat siten uskosi olewan heikon ja woimattoman. Puhu ja toimi aiwankuin uskosi olisi

woittamaton: Herra on rikas keinoista, sillä koko maailma on hänen. Katso ylös uskossa. Katso häneen, jolla on walo, walta ja woima wiedä sinut läpi. {KW 146.3}

Oikeassa uskossa on ylläpitäwä woima, järkähtämättömyys periaatteissa ja luja päättäwäisyys, jota ei aika eikä waiwa woi heikontaa. ”Nuorukaiset wäsywät ja waipuwat ja nuoret miehet peräti kompastuwat; mutta jotka herraa odottawat, ne saawat uuden woiman, kohoawat siiwillä kuin kotkat. He juoksewat, eiwätkä waiwu, he waeltawat, eiwätkä wäsy.”1 {KW 146.4}

Niita on paljon, jotka haluawat auttaa muita eiwätkä kuitenkaan onnistu, kun heiltä puuttuu henkinen woima ja walo. Sano heille, että heidän on laskettawa rukouksensa armon istuimen eteen. Huuda Pyhää Henkeä. Jumala pysyy jokaisessa antamassaan lupauksessa. Sano siis Raamattu kädessä: olen tehnyt kuten sanoit, ja nyt wetoan sinun lupaukseesi: ”anokaa, niin teille annetaan, etsikää, niin te löydätte, kolkuttakaa niin teille awataan.” {KW 147.1}

Ei siinä ole kylliksi, että anomme yksin Jeesuksen nimessä; meidän on anottawa Pyhän Hengen waikutuksesta. Tämä selittää, mikä merkitys on sanoilla: ”Henki itse rukoilee edestämme sanomattomin huokauksin.”2 Sellaiseen rukoukseen Jumala wastaa mielellään. Jos me wakawasti ja sydämellisesti lausumme rukouksen Kristuksen nimessä, on itse tässä sydämellisyydessä takuu Jumalalta, että hän aikoo wastata rukoukseemme ”monin werroin enemmän kuin kaikki, mitä me anomme tai ymmärrämme.”3 {KW 147.2}

Kristus on sanonut: ”Kaikki, mitä rukoilette ja anotte, uskokaa saawanne, niin se tapahtuu teille.” ”Mitä hywänsä anotte minut nimessäni, sen teen, että Isä kirkastettaisiin Pojassa.” Ja Johannes, rakkauden apostoli, puhuu Pyhän Hengen waikutuksesta hywin selwästi ja luottawasti, kun hän sanoo: ”Jos me jotakin anomme hänen tahtonsa mukaan, niin hän kuulee meitä. Ja jos me tiedämme hänen kuulewan meitä, mitä ikinä anommekin, niin tiedämme myös, että meillä on kaikki se, mitä olemme häneltä anoneet.”4 Ole siitä syystä sitkeä rukoillessasi Isää Jeesuksen nimeen. Jumala kunnioittaa sitä nimeä. {KW 147.3}

Jumalan istuinta ympäröiwä sateenkaari on wakuutena, että Jumala on wanhurskas ja ett’ei hänessä ole mitään waihtelun warjoa. Me olemme tehneet syntiä häntä wastaan, emmekä ansaitse hänen suosiotaan, mutta siitä huolimatta on hän itse meidän huulillemme pannut nuo ihmeelliset sanat: ”Älä hylkää, nimesi tähden, älä häpäise kunniasi istuinta; muista, äläkä riko liittoasi meidän kanssamme!”1 Kun tulemme hänen tykönsä, tunnustaen

awuttomuutemme ja syntimme, niin hän, lupauksensa mukaan, kuulee meidän huutomme. Hän on pannut istuimensa kunnian wakuudeksi sanojensa täyttämisestä. {KW 147.4}

Kuten Aaron, joka kuwasi Kristusta, kantoi kilwessään Israelin kahdentoista sukukunnan nimet, niin Wapahtajakin kantaa kansansa nimet sydämellään pyhässä. Meidän suuri Ylimäinen Pappimme muistaa kaikki ne sanat, joilla hän on wahwistanut meidän luottamustamme. Hän muistaa liittonsa ikiajoiksi. {KW 148.1}

Kaikki, jotka etsiwät, löytäwät hänet. Kaikki, jotka kolkuttawat, näkewät owen awautuwan itselleen. Meidän ei tarwitse koskaan kuulla sanoja: elä häiritse minua; owi on suljettu, enkä minä tahdo awata sitä. Ei, kenenkään ei tarwitse kuulla, ett'ei häntä woida auttaa. Ne, jotka yösydännä pyytäwät leipää nälkäisille sieluille, saawat sitä. {KW 148.2}

Mies, joka wertauksessa pyysi leipää wieraalle, sai mitä tarwitsi. Millä mitalla Jumala sitte antaa meille, jotta me woisimme jakaa muille? "Kristuksen Iahjan mitan mukaan."2 Enkelit walwowat tarkasti ihmisten menettelyä lähimäistään kohtaan. Jos he jossakussa huomaawat Kristuksen tapaista myötätuntoa rikollistä kohtaan seisowat he hänen rinnallaan ja muistuttawat hänelle sanoja, jotka tulewat elämän leiwäksi harhailewalle sielulle. "Jumala on rikkautensa mukaan täyttäwä kaikki teidän tarpeenne kirkkaudessansa, Kristuksessa Jeesuksessa."3 Hän antaa sinun todistuksellesi, kun se on oikea ja todellinen, woimaa waikuttamaan uutta elämää. Herran sanat owat sinun suussasi kuin totuus ja wanhurskaus. {KW 148.3}

Kun aiot työskennellä muiden pelastukseksi, rukoile yksinäisyydessä, sillä suurta wiisautta waaditaan ymmärtämään oikea tapa sellaisessa työssä. Ennenkuin asetut yhteyteen ihmisten kanssa, tulee sinun koettaa päästä Kristuksen yhteyteen. Sinun tulee walmistua taiwaallisen armoistuimen edessä ennenkuin lähdet palwelemaan ihmisiä. {KW 148.4}

Anna sydämesi ikäwöidä eläwää Jumalaa. Kristus on elämällään osottanut, mitä ihmisluonto woi tullessaan Jumaluuden osallisuuteen. Kaiken sen, minkä Kristus wastaanotti Jumalalta, woimme mekin saada. Siitä syystä rukoile ja ota wastaan. Pidä kiini Jumalan lupauksista Jakobin lujalla uskolla ja Eliaan loppumattomalla kestäwyydellä. Täytä mielesi ihanilla kuwitelmilla Jumalasta. Sido elämäsi näkymättömillä renkailla Jeesuksen elämään. Hän, joka käski walon loistaa pimeydessä, on halukas walaisemaan sinunkin sydämesi antaakseen sinulle waloa Jumalan kirkkauden tuntemisessa Jeesuksessa Kristuksessa. Pyhä Henki näyttää

sinulle jumalallisia asioita ja muuttaa ne woimaksi tottelewaisessa sydämessä. Kristus johtaa sinut äärettömyyden kynnykselle. Saat katsoa kirkkautta esiripun takaa ja paljastaa ihmisille hänen täydellisyytensä, joka aina elää ja aina rukoilee puolestamme.1 {KW 149.1}

Luku 13–Kahdenlaisia rukoilijoita.

”Muutamille, jotka luottiwat itseensä pitäen itseään wanhurskaina”, lausui Kristus wertauksen fariseuksesta ja publikaanista. Fariseus meni temppeliin rukoilemaan, ei sentakia, että hän piti itseään syntisenä, anteeksiantamusta tarwitsewana, waan siitä syystä, että hän katsoi olewansa wanhurskas ja toiwoi herättäwänsä huomiota. Hän piti jumalanpalwelustaan ansiokkaana tekona, joka saattaisi hänet Jumalan suosioon ja samalla antaisi kansalle korkeat ajatukset hänen hurskaudestaan. Hän toiwoi siten saawansa sekä Jumalan että ihmisten suosion. Hänen jumalanpalweluksensa johtui itsekkyydestä. {KW 150.1}

Hän on täynnä itsetyytywäisyyttä. Sen ilmaisee hänen katseensa, käyntinsä ja rukouksensa. Hän wetäytyy pois toisista aiwankuin tahtoisi hän sanoa: ”Siirry puolelles, älä minuun satu, sillä minä olen pyhä sinulle”1 ja asettuu sitte rukoilemaan ”itsekseen”. Hän on täydellisesti tyytywäinen itseensä ja uskoo, että Jumalan ja ihmisten tulee katsella häntä samalla mieltymyksellä. {KW 150.2}

”Jumala, minä kiitän sinua”, sanoo hän, ”etten ole niinkuin muut ihmiset, ne, jotka owat roswoja, wääryydentekijöitä, awionrikkojia, enkä myöskään niinkuin tuo publikaani.” Hän ei mittaa luonnettaan pyhän JumaIan luonteen mukaan, waan muiden ihmisten. Hänen mielensä on kääntynyt pois Jumalasta i hmisiin. Siinä on hänen itsetyytywäisyytensä salaisuus. {KW 150.3}

Hän luettelee hywät työnsä: ”Minä paastoan kahdesti wiikossa; minä annan kymmenykset kaikista tuloistani.” Fariseuksen uskonto ei koske sielua. Hän ei etsi jumalallista luonnetta, rakkauden ja armeliaisuuden täyttämää sydäntä, waan on tyytywäinen uskontoon, joka koskee waan ulkonaista elämää. Hänen wanhurskautensa on hänen omansa — omien töittensä hedelmä, arwosteltu inhimillisen mittapuun mukaan. {KW 151.1}

Jokainen, joka luulee olewansa wanhurskas, halweksii muita.

Samoinkuin fariseus wertasi itseään muihin ihmisiin, niin tuomitsi hän myös muita oman itsensä mukaan. Wanhurskauttaan arwostelee hän heidän mukaan; kuta huonompia he owat, sitä wanhurskaampi tuntuu hän itse olewan. Hänen itsewanhurskautensa johtaa syytökseen, kun hän tuomitsee muita ihmisiä Jumalan lain rikkojina. Siten tuo hän ilmi saatanan koko olemuksen, hänen, joka on weljien syyttäjä. Sellaisella mielellä hänen on mahdoton astua yhteyteen Jumalan kanssa. Hän menee kotiin saamatta jumalallista siunausta. {KW 151.2}

Publikaani oli mennyt temppeliin toisten rukoilijain kanssa, mutta pian hän erosi heistä, koska piti itseään arwottomana ottamaan osaa heidän hartauteensa. Seisoen kauempana ei hän tahtonut edes silmiään nostaa taiwasta kohti, waan löi rintaansa katkerasti katuen ja itseään haIweksien. Hän tunsi rikkoneensa Jumalaa wastaan, että hän oli synnillä saastutettu. Hän ei woinut odottaa sääliä niiltä, jotka oliwat hänen ympärillään, sillä he katseliwat häntä halweksien. Hän tiesi, ettei hänellä ollut ainoatakaan ansiota Jumalalle esitettäwänä ja äärettömän epätoiwon wallassa hän huudahti: ”Jumala, ole minulle syntiselle armollinen!” Hän ei werrannut itseään muihin. Syyllisyyden tunteen waltaamana oli hän yksin Jumalansa läheisyydessä. Hänen ainoa halunsa oli saada anteeksiantamusta ja rauhaa; hänen ainoa puheensa oli Jumalan armeliaisuus. Ja hän sai siunauksen. ”Minä sanon teille: tämä meni kotiinsa wanhurskautettuna edellä toisesta.” {KW 151.3}

Fariseus ja publikaani edustawat niitä kahta suurta luokkaa, joihin owat jaetut kaikki ne, jotka tulewat Jumalaa rukoilemaan. Heidän ensimäiset edustajansa owat ne ensimäiset kaksi lasta, jotka maailmaan syntyiwät. Kain piti itseään wanhurskaana ja siitä syystä hän kantoi waan kiitosuhrin Jumalalle. Hän ei tunnustanut syntiään, eikä myöntänyt olewansa Jumalan armon tarpeessa. Mutta Abel uhrasi sen weren, joka wiittasi Jumalan karitsaan. Hän tuli syntisenä, tunnustaen olewansa kadotettu ja hänen ainoa toiwonsa oli Jumalan suuri rakkaus. Jumala katsoi suosiollisesti hänen uhriinsa, mutta Kainiin ja hänen uhriinsa ei Herra suosiollisesti katsonut. Puutteellisuuden, köyhyyden ja synnin tunto owat ensimäiset ehdot tullakseen Jumalan suosioon. ”Autuaita owat hengessään köyhät, sillä heidän on taiwaan waltakunta.”1 {KW 152.1}

Apostoli Pietarin historiassa on oppia niille molemmille luokille, joita fariseus ja publikaani edustawat. Opetuslapsena olonsa alkuaikoina piti Pietari itseään wahwana. Hän oli, kuten fariseuskin, mielestään erilainen muita ihmisiä. Kun Kristus illalla ennenkuin hänet petettiin etukäteen warotti opetuslapsiaan sanoen: ”Kaikki te loukkaannutte minuun tänä

yönä", wastasi Pietari luottawaisesti: "waikka kaikki loukkaantuisiwat, en kumminkaan minä"2 Pietari ei tuntenut omaa heikkouttaan. Hänen itseluottamuksensa petti hänet. Hän luuli woimansa wastustaa kiusausta, mutta muutamien tuntien kuluttua tuli koetus ja kiroten sekä wannoen hän kielsi herransa. {KW 152.2}

Kukon laulaessa Pietari muisti Kristuksen sanat; silloin kääntyi hän ympäri, hämillään ja järkytettynä omasta menettelystään, ja katsoi Mestariinsa. Samalla hetkellä katsoi Kristus pietariin surullisesti, täynnä sääliä ja rakkautta. {KW 152.3}

Silloin Pietari käsitti oman heikkoutensa, ja hän meni ulos ja itki katkerasti. Kristuksen katse mursi hänen sydämensä. Pietari oli tullut elämänsä käännekohtaan ja katkerasti hän katui syntiänsä. Murtuneessa tilassaan ja katumuksessaan oli hän kuin publikaani, ja sen takia hän myöskin sai armon. Kristuksen katse lupasi hänelle anteeksiannon. {KW 152.4}

Nyt oli Pietarin itseluottamus lopussa. Ei hän koskaan enää toistanut wanhoja suurisuisia wakuutuksiaan. {KW 154.1}

Y lösnousemisensa jälkeen Kristus koetteli Pietaria kolme kertaa. "Simon, Joonaan poika, rakastatko minua enemmän kuin nämä?" Nyt ei Pietari asettunut weljiensä yläpuolelle. Hän wetosi häneen, joka woi lukea hänen sydämensä ajatukset. "Herra, sanoi hän, sinä tiedät kaikki; sinä tiedät, että pidän sinua rakkaana."1 Sen jälkeen sai hän tehtäwänsä. Herra antoi hänelle toimen, joka oli paljon laajempi ja wastuunalaisempi kuin entinen. Kristus pyysi hänen hoitamaan hänen lampaitaan ja karitsojaan. Kun Pietarille uskottiin niiden sielujen hoito, joiden edestä Wapahtaja oli antanut henkensä, oli se paras todistus siitä, että Kristus luotti hänen kääntymykseensä. Tuo kerran niin lewoton, suurisuinen ja itserakas oppilas oli kukistettu ja murtunut. Tämän jälkeen halusi hän siunata Herraansa itsekieltäymyksissä ja uhrauksessa. Hän oli isällinen Kristuksen kärsimyksessä, ja kun Kristus istuu kirkkautensa istuimella, on Pietari osallinen hänen kirkkaudessaan. {KW 154.2}

Synti, joka oli syynä Pietarin lankeemukseen ja joka sulki fariseuksen pois Jumalan yhteydestä, näyttää olewan tuomioksi tuhansille meidänkin päiwinämme. Mikään ei ole Jumalalle niin epämieluisaa eikä ihmissielulle niin wahingollista kuin ylpeys ja itsekylläisyys. Nämä owat toiwottomimmat ja waikeimmin parannettawat kaikista synneistä. {KW 154.3}

Pietarin lankeemus ei tapahtunut silmänräpäyksessä, waan asteettain. Itseluottamus johti hänet siihen ajatukseen, että hän oli pelastettu ja aste asteelta hän poikkesi Jumalasta, kunnes meni niin pitkälle, että hän saattoi kieltää Mestarinsa. Emme woi koskaan täydellisesti luottaa omaan minään, emmekä myöskään woi tällä puolen taiwasta tuntea olewamme warmoja kiusauksilta. Ne, jotka ottawat wastaan Wapahtajan, eiwät saisi koskaan sanoa tai tuntea olewansa wapahdettuja, waikka heidän kääntymyksensä olisi kuinka wilpitön tahansa. Se on harhaanwiepää. Jokaisen tulee oppia ylläpitämään toiwoa ja uskoa, mutta waikka antaudumme Kristukselle ja tiedämme, että hän ottaa meidät wastaan, emme sittenkään ole kiusauksien ulkopuolella. Jumalan sana sanoo: ”Monta puhdistetaan, kirkastetaan ja koetellaan”1 ”Kun hänet on koeteltu, on hän saawa elämän kruunun.”2 {KW 154.4}

Ne, jotka omaksuwat Kristuksen ja jotka ensi innostuksessaan sanowat olewansa pelastettuja, owat waarassa perustaa toiwonsa itseensä. He unohtawat oman heikkoutensa ja alituisen jumalallisen woiman tarpeensa. Siten joutuwat he alttiiksi saatanan juonille, ja kun kiusaus tulee niin moni lankee sywälle syntiin, kuten Pietari. Me olemme saaneet tämän warotuksen: ”Joka luulee seisowansa, katsokoon, ettei lankea.”3 Meidän ainoa toiwomme on alituisessa oman minän epäilyssä ja Kristuksessa riippumisessa. {KW 155.1}

Pietarille oli wälttämätöntä oppia tuntemaan omia luonteenheikkouksiaan ja Kristuksen armoa ja woiman tarwettaan. Herra ei woinut säästää häntä koettelemuksilta, mutta hän olisi woinut säästää hänet tappiolta. Jos Pietari olisi ottanut Kristuksen warotuksesta waarin, olisi hän walwonut ja rukoillut, Hän olisi kulkenut pelwossa ja wapistuksessa, ettei hänen olisi tarwinnut horjua. Ja hän olisi woinut saada jumalallista apua, ettei saatana olisi häntä woittanut. {KW 155.2}

Pietari lankesi itsekylläisyyden takia, katumuksen ja nöyryytyksen kautta hän rikoksensa sowitti. Hänen kokemuksiensa kertomuksesta pitää jokaisen katuwan syntisen saada kehotusta. Waikka Pietari oli tehnyt raskaan rikoksen ei häntä kuitenkaan hyljätty. Kristuksen sanat oliwat kirjotetut hänen sydämeensä: ”Minä olen rukoillut sinun edestäsi, ettei uskosi raukeaisi tyhjään.”1 Katkerissa omantunnon tuskissa wahwisti häntä tämä rukous ja muisto Kristuksen hellästä, armahtawasta silmäyksestä. Kristus ajatteli Pietaria ylösnousemisensa jälkeen ja antoi enkelin kautta waimoille tämän sanoman: ”Menkää sanomaan hänen opetuslapsilleen ja Pietarille, että hän käy teidän edellänne Galileaan; siellä saatte nähdä hänet”.2 Anteeksiantawa Wapahtaja hywäksyi Pietarin katumuksen. {KW

155.3}

Sama armahtaminen, mikä tuli Pietarin osaksi, riittää jokaiselle kiusaukseen langenneelle sielulle. Saatanan lempijuomia on ihmisten syntiin johtaminen; sitte jättää hän heidät awuttomiksi ja epätoiwoon, niin etteiwät he uskalla etsiä anteeksiantoa. Mutta miksi pelkäisimme, kun Jumala on sanonut: ”Ottakoot pakonsa minun turwiini, tehköot rauhan Minun kanssani, rauhan tehköot he Minun kanssani.”3 Kaikkiin wälttämättömiin toimiin on ryhdytty meidän puutteellisuuttamme ajatellen, ja monta kehotusta annettu johtamaan meitä Kristuksen luo. {KW 156.1}

Kristus uhrasi itsensä lunastaakseen takasin Jumalan perintöosan ja antaakseen ihmiselle uuden tilaisuuden kehittää luonnettaan. ”Jonka tähden hän myös woi täydellisesti pelastaa ne, jotka hänen kauttaan Jumalaa lähestywät, koskapa hän aina elää rukoillakseen heidän edestään.”4 Synnittömän elämänsä, kuuliaisuutensa ja kuolemansa kautta Golgatalla astui Kristus langenneen sukukunnan wälittäjäksi. Ja nyt wälittää hän meidän puolestamme, mutta ei enää rukoilewana autuuden ruhtinaana, waan wallottajana, woittoa julistaen. Hänen uhrinsa on täydellinen ja meidän wälittäjänämme jatkaa hän työtänsä, pitäen Jumalan edessä suitsutusastiaa, joka sisältää hänen omat tahrattomat työnsä sekä ne rukoukset, tunnustukset ja kiitokset, jotka nousewat hänen kansansa sydämistä. Täynnä hänen wanhurskautensa tuoksua nousewat nämä suloisina saman Jumalan puoleen. Tämä uhri on täydellisesti kelpaawa, ja anteeksianto peittää kaikki rikokset. {KW 156.2}

Kristus on antanut itsensä pantiksi meidän edustajaksemme ja turwaksemme, eikä hän ketään unhota. Hän, joka ei woinut nähdä ihmisolennoita tuomittuina ikuiseen kadotukseen, waan joka antoi itsensä kuolemaan heidän pelastuksekseen, katsoo säälien ja armahtaen jokaista sielua, joka on oppinut huomaamaan, ettei hän woi pelastaa itseään. Hän ei woi nähdä langennutta, hädässä rukoilewaa sielua nostamatta häntä. Hän, joka sowituskuolemallaan hankkii ihmiselle äärettömän waraston siweellistä woimaa, ei koskaan jätä käyttämättä tätä woimaa hänen edukseen. Me woimme laskea syntimme ja surumme hänen jalkainsa juureen, sillä hän rakastaa meitä. Hänen katseensa ja sanansa kutsuwat meitä tulemaan hänen luokseen, ja hän muodostaa meidät oman tehtäwänsä mukaisiksi. {KW 157.1}

Koko saatanan sotawoimassa ei ole kyllin suurta woimaa woittamaan sielua, joka lapsellisessa luottamuksessa antautuu Kristukselle. Hän ”antaa wäsyneelle wäkeä ja woimattomalle woimaa kylliksi”.1 {KW 157.2}

”Jos tunnustamme syntimme, on hän uskollinen ja wanhurskas, niin että antaa meille synnit anteeksi ja puhdistaa meidät kaikesta wääryydestä.” Herra sanoo: ”Ainoastaan tunne rikoksesi, että luowuit Herrasta, sinun Jumalastasi.” ”Minä pirskoitan teidän päällenne puhdasta wettä ja te puhdistutte kaikesta saastaisuudestanne ja kaikista epäjumalistanne puhdistan minä teidät.”2 {KW 158.1}

”Mutta meidän täytyy tuntea itsemme ja sitä tunnetta tulee seurata sydämen nöyryyden, ennenkuin woimme saada anteeksiannon ja rauhan. Fariseus ei tullut synnintuntoon ja siitä syystä ei Pyhä Henki woinut waikuttaa häneen. Hänen sielunsa oli ympäröity itsewanhurskauden panssarilla, johon Jumalan nuolet, enkelikäsien teroittamina ja suuntaamina, eiwät woineet sattua. Kristus woi pelastaa ainoastaan sen, joka itse tuntee olewansa syntinen. Hän tuli julistamaan ewankeliumia köyhille, saarnaamaan wangeille wapautusta ja sokeille näön saamista, laskemaan sorretut wapauteen.”3 Mntta ”terweet ei tarwitse parantajaa, waan sairaat.”4 Meidän tulee tuntea todellinen asemamme woidaksemme tuntea Kristuksen awun tarwetta. Meidän tulee ymmärtää waaramme, ennenkuin riennämme pakopaikkaamme. Meidän tulee tuntea haawaimme tuska, ennenkuin haluamme tulla terweiksi. {KW 158.2}

Herra sanoo: ”Sinähän sanot: Olen rikas, olen rikastunut, enkä mitään tarwitse, etkä tiedä, että sinä olet wiheliäisin ja kurjin ja köyhä ja sokea ja alaston. Sentähden minä neuwon sinua ostamaan minulta kultaa, tulessa puhdistettua, että rikastuisit, ja walkeat waatteet, että niihin pukeutuisit ja alastomuutesi häpeä ei näkyisi, ja silmäwoidetta woidellaksesi silmäsi, jotta näkisit.”5 Kulta, tulessa puhdistettu, on usko, joka waikuttaa rakkauden kautta. Tämä yksin woi wiedä sielun sopusointuun Jumalan kanssa. Me woimme olla ahkeria ja saada paljon aikaan, mutta jollei meillä ole rakkautta, sitä rakkautta, joka asui Kristuksen sydämessä, ei meitä koskaan lasketa taiwaalliseen perheeseen. {KW 158.3}

Ei kukaan ihminen woi itsestään tuntea wirheitään. ”Kaikkea muuta kawalampi on sydän ja turmeltunut kappale! Kuka sitä woi tutkia?1 Kieli woi puhua sielun köyhyydestä, jota sydän ei tunne. Keskustellessa Jumalan kanssa sielun köyhyydestä, woi sydän olla täynnä kuwitelmia omasta nöyryydestään ja suuresta wanhurskaudestaan. Ainoastaan Kristusta katselemalla woi ihminen todellisesti oppia tuntemaan oman itsensä. Tietämättömyys hänestä se on, joka tekee ihmiset niin suuriksi omassa wanhurskaudessaan. Katsellessaan Kristuksen puhtautta ja suuruutta näemme oman heikkoutemme ja köyhyytemme ja puutteemme sellaisina kuin ne todellisuudessa owat. Silloin näemme itsemme kadotettuina ja

toiwottomina, puettuina oman wanhurskauden pukuun kuten muutkin syntiset. Silloin me käsitämme, että jos kerran tahdomme tulla wapahdetuiksi, ei se tapahdu oman hywyytemme, waan Jumalan äärettömän rakkauden kautta. {KW 159.1}

Publikaanin rukous tuli kuulluksi, koska siinä ilmeni luottamus, joka kohosi Kaikkiwaltiaan puoleen. Publikaani piti omaa minää halweksittawana. Ja sellaiselta sen pitää näyttää kaikista, jotka Jumalaa etsiwät. Uskon kautta — uskon, josta jää pois kaikki itseluottamus — woi hädänalainen rukoilija tarttua äärettömään woimaan. {KW 159.2}

Ei mitkään ulkonaiset seikat woi ottaa yksinkertaisen uskon paikkaa ja waikuttaa täydellistä oman minän jättämistä. Mutta kukaan ihminen ei itse woi siitä wapautua. Hän woi ainoastaan suostua siihen, että Kristus suorittaa tämän työn. Hänen täytyy sanoa: Herra, ota sinä sydämeni. Minä en woi antaa sitä sinulle. Se on sinun omaisuuttasi. Puhdista se, sillä minä en sitä itse woi. Pelasta minut, heikosta uskottomasta minästäni huolimatta. Muodosta ja uudista minut, nosta minut puhtaaseen ja pyhään ilmapiiriin, jossa rakkautesi rikas wirta woi wuotaa sielun läpi. {KW 159.3}

Meidän ei ole ajateltawa oman minän jättämistä ainoastaan kristillisen elämän alussa. Joka askeleella taiwasta kohti on se kukistettawa. Kaikki hywät työmme tulewat woimasta, joka on meidän ulkopuolellamme. Siksi on tarpeellista, että sydämemme lakkaamatta kurottuu Jumalan puoleen, että sydämestämme tunnustamme syntimme ja nöyrrymme hänen edessään. Ainoastaan alituiseen luopumalla omasta minästä sekä Kristukseen luottaen woimme me turwallisina waeltaa.”1 {KW 160.1}

Kuta lähemmä Jeesusta me tulemme ja kuta selwemmin huomaamme hänen luonteensa puhtauden, sitä paremmin näemme synnin suuren yliwallan ja sitä wähemmän me koetamme korottaa itseämme. Ne, jotka Jumala pitää pyhinä, owat wiimeisiä komeilemaan jumalallisuudellaan. Apostoli Pietarista tuli uskollinen Kristuksen palwelija, jolle annettiin paljon jumalallista waloa ja woimaa ja joka otti tehokasta osaa Kristuksen seurakunnan rakentamiseen; mutta hän ei koskaan unohtanut, mikä katkera kokemus hänen oli läpikäytäwä alennustilassaan. Hänen syntinsä oli annettu anteeksi, mutta hän tunsi hywin, että Kristuksen armo yksin se oli woinut parantaa hänen luonteessaan sen heikkouden, joka oli ollut syynä hänen lankeemukseensa. Itsessään hän ei löytänyt mitään kiitettäwää. {KW 160.2}

Ei kukaan apostoleista eikä profeetoista wäittänyt olemansa synnitön. Ihmiset, jotka oliwat eläneet Jumalan läheisessä yhteydessä, jotka ennemmin olisiwat uhranneet elämänsä kuin tehneet huonoja tekoja,

ihmiset, joille Jumala on antanut jumalallista waloa ja woimaa, owat tunnustaneet oman luonteen syntisyyden. He eiwät ole luottaneet omaan lihaansa, eiwät ole waatineet omaa wanhurskautta, waan owat panneet koko luottamuksensa Kristuksen wanhurskauteen. Samallainen on olewa kaikkien niiden suhde, jotka uskowat Kristukseen. {KW 160.3}

Joka askeleella eteenpäin kristillisessä kokemuksessa tulee katumuksemme olla sywemmän. Nille, joille Herra on antanut anteeksi ja jotka hän on tunnustanut kansakseen, sanoo hän: ”Ja silloin te muistatte pahat tienne ja ne työnne, jotka eiwät ole hywiä, ja saatte iljetyksen itsehenne.”1 Ja taas sanoo hän: ”Ja Minä perustan liittoni sinun kanssasi ja sinä olet tietäwä Minun olewan Herran; että muistaisit ja häpeisit, etkä rohkenisi suutasi awata häpeän tähden, kun Minä annan sinulle anteeksi kaikki, mitä sinä tehnyt olet, sanoo Herra, Herra.”2 Silloin eiwät huulemme aukea omaksi kiitokseksemme, sillä me tiedämme, että ylistyksemme on yksin Kristuksessa. Silloin me teemme apostolin tunnustuksen omaksemme: ”Minä tiedän, ettei minussa, se on lihassani, asu mitään hywää.” ”Mutta kaukana olkoon minusta, että kerskaisin muusta kuin meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen rististä, jonka kautta maailma on ristiinnaulittu minulle ja minä maailmalle.”3 {KW 160.4}

Tämän kokemuksen kanssa on yhtäpitäwä seuraawa käsky: ”Toimikaa pelwolla ja wawistuksella niin, että pelastutte; sillä Jumala on se, joka waikuttaa teissä sekä tahtomisen että tekemisen, mielisuosionsa mukaan.”4 Jumala ei käske sinun pelkäämään sitä, että hän lopettaisi lupaustensa täyttämisen, että hänen kärsiwällisyytensä wäsyisi tai armonsa loppuisi. Pelkää pikemmin sitä, että tahtoisi ei ole sopusoinnussa Kristuksen tahdon kanssa, tai että perityt ja suosimasi luonteenpiirteet wallitsewat elämäsi. ”Jumala on se, joka waikuttaa teissä sekä tahtomisen että tekemisen, mielisuosionsa mukaan.” Pelkää pikemmin, että itsekkyys astuu sielusi ja suuren Mestarin wäliin. Pelkää, että oma tahto tekee tyhjäksi ne korkeat aikeet, joita Jumala tahtoo sinun kauttasi suorittaa. Kawahda luottamasta omaan woimaasi, wetämästä kättäsi pois Kristuksen kädestä koettaaksesi waeltaa elämän taiwalta ilman häntä. {KW 161.1}

Meidän tulee wälttää kaikkea, mikä woi yllyttää meissä ylpeyttä ja itsetyytywäisyyttä ja siksi on meidän warottawa itse imartelemasta tai kuuntelemasta imartelua ja kiitosta. Imartelu on saatanan työtä. Hän woi yhtä helposti pettää imartelemalla kuin syyttämällä ja tuomitsemalla; sillä imartelunkin kautta koettaa hän työskennellä sielun turmioksi. Ne, jotka ylistäwät ihmisiä, owat saatanan työaseita. Siitä syystä on Kristuksen palwelijain torjuttawa jokainen ylistäwä sana. Jätä oma minä pois

mielestäsi. Kristus yksin on ylennettäwä. Antakaa jokaisen silmän kohota ja kaiken kiitoksen sydämistämme nousta Hänen puoleensa ”joka meitä rakastaa ja on päästänyt meidät synneistämme werellään.”1 Se, elämä, jota Herran pelko ohjaa, ei ole surullinen eikä pimeä. Kristuksen puute se on, joka tekee kaswot synkiksi ja elämän huokausten toiwioretkeksi. Ne, jotka owat täynnä itserakkautta, eiwät tunne tarwetta eläwään, persoonalliseen yhteyteen Kristuksen kanssa. Se sydän, joka ei ole särkynyt Kalliota wastaan, on ylpeä kuwitellusta täydellisyydestään. Ihmiset tarwitsewat wakawaa uskontoa. He kulkewat mielellään tiellä, joka on kyllin leweä jättämään tilaa heidän omille aatteilleen. Heidän itserakkautensa, rakkautensa suosioon ja kiitokseen jättää pois Wapahtajan sydämestä, ja ilman häntä on sydämessä pimeys ja suru. Mutta kun Kristus asuu sielussa, tulee tämä ilon lähteeksi. Kaikille, jotka ottawat wastaan Kristuksen, tulee Jumalan sana iloksi ja riemuksi. {KW 161.2}

”Sillä näin sanoo se korkea ja ylistetty, joka asuu ijankaikkisesti ja jonka nimi on Pyhä: Minä asun korkeudessa ja pyhyydessä ja niitten tykönä, joilla särjetty ja nöyrä henki on, että Minä wirwoittaisin nöyrän hengen ja saattaisin särjetyn sydämen elämään.” {KW 162.1}

Ollessaan wuorenrotkoon kätkettynä sai Mooses katsella Jumalan kirkkautta, ja juuri silloin kun me piiloudumme haljenneeseen kallioon, laskee Kristus läwistetyn kätensä meidän päällemme ja me saamme kuulla, mitä Herralla on sanottawana palwelijoilleen. Meille, samoinkuin Moosekselle näyttää Herra olewansa laupias ja armollinen ja pitkämielinen ja suuri armossa ja uskollisuudessa, joka pitää laupiuden tuhanteen saakka, ja antaa anteeksi wääryyden, ylitsekäymisen ja synnin.2 {KW 162.2}

Lunastustyöllä on seurauksia, joista ihmisen on waikea saada oikeaa käsitystä. ”Mitä silmä ei ole nähnyt, eikä korwa kuullut, mikä ei ole ihmisen sydämeen noussut, ja minkä Jumala on walmistanut niille, jotka häntä rakastawat.”1 Kun syntinen, Kristuksen woiman wetämänä, lähestyy nostettua ristiä ja heittäytyy sen eteen, on hän uudestaan luoto. Hän saa uuden sydämen. Hän luodaan uudestaan Kristuksessa Jeesuksessa. Pyhyyden waatimus on täytetty. Jumala itse ”wanhurskauttaa sen, joka on Jeesuksen uskosta.” ”Ja jotka hän on wanhurskauttanut, ne hän myös on kirkastanut.”2 Synnin häpeä ja alennus on suuri, mutta wielä suurempi on kunnia ja sowitus Jumalan lunastawan rakkauden kautta. Nille inhimillisille olennoille, jotka pyrkiwät jumalallisen esikuwan kaltaisiksi, annetaan runsaasti taiwaallisia aarteita, woiman täydellisyys, joka asettaa heidät korkeammalle itse enkeleitäkin, jotka eiwät koskaan ole langenneet. {KW 163.1}

”Näin sanoo Herra, Israelin Lunastaja, hänen Pyhänsä, tuolle, jota sielu inhoo, kansa kammoo … ruhtinaat kumartawat Herran tähden, joka uskollinen on, ja Israelin Pyhän tähden, että hän on sinut walinnut.” {KW 163.2}

”Sillä jokainen, joka itsensä ylentää, hän alennetaan ja joka itsensä alentaa, hän ylennetään.”1 {KW 163.3}

Luku 14–Jumala auttaa oikeuteen walittansa.

Kristus oli puhunut ajasta ennen hänen tulemistaan ja niistä waaroista, joihin hänen seuraajainsa piti joutua. Erityisesti wiitaten tähän aikaan, hän kertoi wertauksen siitä, ”että heidän tuli aina rukoilla eikä wäsyä.” {KW 164.1}

”Eräässä kaupungissa oli tuomari”, sanoi hän, ”joka ei peljännyt Jumalaa eikä häwennyt ihmisiä. Ja siinä kaupungissa oli leskiwaimo, joka tuli hänen tykönsä ja sanoi: Auta minut oikeuteeni, päästäkseni riitapuolestani. Mutta hän ei tahtonut kotwaan aikaan. Waan sittemmin hän sanoi itsekseen: Waikka en pelkää Jumalaa enkä häpeä ihmisiä, niin kuitenkin, koska tämä leski saattaa minulle waiwaa, autan hänet oikeuteensa, ettei hän lopulta tulisi ja käwisi kaswoilleni. Niin Herra sanoi: Kuulkaa, mitä tuo wäärä tuomari sanoo! Eikö sitten Jumala toimittaisi oikeutta walituilleen, jotka huutawat hänelle yötä ja päiwää ja wiiwyttelisikö hän apuaan heiltä? Minä sanon teille: hän toimittaa heille oikeuden pian.” {KW 164.2}

Tuomarilla, josta tässä puhutaan, ei ollut oikeudentuntoa, ei hän säälinyt kärsiwää. Leski, joka ahdisteli häntä asiansa takia, sai lakkaamatta kieltäwän wastauksen. Yhä uudestaan tuli hän tuomarin luo, mutta häntä kohdeltiin waan halweksien ja ajettiin pois tuomioistuimen luota. Tuomari tiesi, että hänen asiansa oli oikea ja hän olisi heti woinut saada lesken asian oikealle tolalle, mutta hän ei tahtonut. Hän tahtoi näyttää rajatonta waltaansa ja häntä huwitti, kun toinen turhaan rukoili, kerjäsi ja huusi apua. Mutta leski ei hellittänyt eikä menettänyt rohkeuttaan. Tuomarin wälinpitämättömyydestä ja komeudesta huolimatta, ahdisteli hän häntä rukouksilla, kunnes tuomari suostui kuulemaan hänen asiaansa. ”Waikka en pelkää Jumalaa enkä häpeä ihmisiä, niin kuitenkin, koska tämä leski saattaa minulle waiwaa, autan hänet oikeuteensa, ettei hän lopulta tulisi ja käwisi kaswoilleni.” Pelastaakseen maineensa ja wälttääkseen puolueellisen menettelynsä julkitulemista, hankki hän oikeuden tuolle sitkeälle naiselle. {KW 164.3}

”Niin Herra sanoi: Kuulkaa, mitä tuo wäärä tuomari sanoo! Eikö sitten Jumala toimittaisi oikeutta walituilleen, jotka huutawat hänelle yötä ja päiwää, ja wiiwyttelisikö hän apuaan heiltä? Minä sanon teille: hän toimittaa heille oikeuden pian.” Kristus tekee tässä jyrkän erotuksen wäärän tuomarin ja Jumalan wälillä. Tuomari myöntyi waimon waatimukseen ainoastaan itsekkäisyydestä, päästäkseen hänestä erilleen. Ei hän säälinyt waimoa eikä tämän onnettomuus merkinnyt mitään hänelle. Miten peräti erilainen onkaan Jumalan asema niihin nähden, jotka häntä etsiwät!

Tarwitsewain ja sorrettujen walitukset hän ottaa wastaan äärettömällä säälillä. {KW 165.1}

Waimo, joka kiusasi tuomaria saadakseen oikeutta, oli kuoleman kautta kadottanut miehensä. Ollen köyhä ja ystäwittä, ei hänellä ollut mitään neuwoa, miten saada takaisin menetetty omaisuutensa. Niin on ihminenkin synnin kautta menettänyt yhteytensä Jumalaan. Itsessään ei hänellä ole mitään pelastuskeinoa. Mutta Kristuksen kautta wiedään meidät lähemmä Isää. Jumalan walitut owat kalliit hänen sydämelleen. Nämä owat niitä, jotka hän on kutsunut pimeydestä ihmeelliseen waloonsa julistamaan hänen kiitostaan ja loistamaan walona maailman pimeydessä. Wäärällä tuomarilla ei ollut erityistä myötätuntoa leskeen joka itsepintaisesti pyysi häneltä pelastusta, mutta päästäkseen kuulemasta hänen surkeita walituksiaan, kuunteli hän kuitenkin häntä ja wapautti hänet wastustajastaan. Mutta Jumala rakastaa lapsiaan äärettömällä rakkaudella. Hänen seurakuntansa on hänelle rakkain maan päällä. {KW 165.2}

”Sillä Herran osa on hänen oma kansansa. Jaakob on hänen perintönsä. Hän löysi hänet erämaassa ja autiossa ulwontakorwessa. Hän ympäri piiritti, hän suojeli ja warjeli häntä niinkuin silmäteräänsä.” ”Sillä näin sanoo Herra Sebaot: kunnia warten on Hän minut lähettänyt niiden pakanain tykö, jotka teitä ryöstiwät; sillä joka teihin koskee, se koskee hänen silmäteräänsä.”1 {KW 166.1}

Lesken rukous: ”Auta minut oikeuteeni päästäkseni riitapuolestani”, esittää Jumalan lasten rukouksia. Saatana on heidän suuri riitapuolensa. Hän on ”meidän weljiemme syyttäjä”, ”joka yöt ja päiwät syytti heitä Jumalamme edessä.”2 Hän jatkaa yhtämittaa wääriä syytöksiä, pettää ja turmelee Jumalan kansaa. Tässä wertauksessa Kristus opettaa opetuslapsiaan rukoilemaan wapautusta saatanan ja hänen lähettiensä wallasta. Sakarian ennustuksessa esitetään saatanan syyttäjätyötä sekä sitä osaa Kristuksen toiminnasta, johon kuuluu hänen kansansa wihollisen rankaiseminen. Profeetta sanoo: ”Ja hän näytti minulle ylimmäisen papin Josuan seisowan Herran enkelin edessä; ja saatana seisoi hänen oikealla kädellänsä häntä wastustamassa. Mutta Herra sanoi saatanalle: Herra rangaiskoon sinua, saatana; se Herra, joka Jerusalemin walitsi, rangaiskoon sinua! Eikö tämä ole kekäle, joka tulesta temmattu on? Ja Josua oli puettu saastaisiin waatteisiin ja seisoi enkelin edessä.”3 {KW 166.2}

Jumalan kansa on tässä esitettynä rikoksellisena oikeuden edessä. Josua koettaa ylimmäisenä pappina saada siunausta kansalleen, joka on joutunut waikeaan asemaan. Samalla kun hän esittää asiansa Jumalan edessä, seisoo

saatana syyttäjänä hänen oikealla puolellansa. Hän syyttää Jumalan lapsia ja heidän tilansa on mahdollisimman epätoiwoinen. Hän tuo Herran eteen heidän pahat tekonsa ja syntinsä. Hän wiittaa heidän wikoihinsa ja puutteisiinsa toiwossa, että nämä Kristuksen silmissä näyttäisiwät siltä, ettei hän woi antaa heille apua suuressa hädässään. Josua Jumalan kansan edustajana seisoo tuomittuna, puettuna saastaisiin waatteisiin. Tietoisena kansansa synneistä menettää hän rohkeutensa. Saatana ahdistaa hänen sieluaan syyllisyyden tunteella, joka tekee sen, että hän tuntee olewansa melkein toiwoton. Kuitenkin seisoo hän siinä rukoillen ja saatana on warustettuna häntä was tassa. {KW 166.3}

Saatanan syyttäjätoimi alkoi taiwaassa. Tämä on ollut hänen työnsä maan päällä ihmisen lankeemuksesta saakka ja on erityisessä tarkotuksessa olewa hänen työnsä, kun lähestymme tämän maailman historian loppua. Kun hän näkee, että hänen aikansa on lyhyt niin hän wielä innokkaammin tahtoo pettää ja häwittää. Hän on wihainen nähdessään maan päällä kansan, joka heikkoudessaan ja syntisyydessäänkin osottaa kunnioitusta Jehowan laille. Hän on warmasti päättänyt, etteiwät he tule tottelemaan Jumalaa. Hän iloitsee heidän arwottomuudestaan ja hänellä on eri suunnitelmat joka sielua warten, jotta kaikki kietoutuisiwat ja eroisiwat Jumalasta. Hän koettaa syyttää ja moittia Jumalaa ja kaikkia niitä, jotka koettawat armeliaisuuden ja rakkauden, säälin ja anteeksiannon tunteilla suorittaa tehtäwiänsä tässä maailmassa. {KW 167.1}

Joka kerta kun Jumala kansalleen ilmottaa waltansa, herää saatanan wiha. Niin usein kuin Jumala waikuttaa omiensa eduksi, työskentelee saatana enkeleineen uudistetulla innolla heidän turmiokseen. Hän on ahkera kaikkia wastaan, jotka tekewät Kristuksen wäkewyydekseen. Hänen tarkotuksensa on saada pahaa aikaan ja sitte, kun on siinä onnistunut, heittää kaikki häpeä kiusatun niskoille. Hän suuntaa katseensa heidän saastaisiin waatteisiinsa — heikkoon luonteeseen. Hän tuo esille heidän heikkoutensa ja hulluutensa, heidän kiittämättömyyden syntinsä. Hän näyttää, miten suuresti he eroawat Kristuksesta ja miten he owat häpäisseet Wapahtajansa. Kaiken tämän hän wetää syyksi saadakseen paremman oikeuden työskennellä heidän turmiokseen. Hän tahtoo pelottaa heidän sielujaan sillä ajatuksella, että heidän tilansa on toiwoton ja että heidän alennuksensa tahraa ei woida koskaan pestä pois. Hän tahtoo häwittää heidän uskonsa niin että he kokonaan jättäytywät hänen kiusattawikseen ja kääntywät pois Jumalan alamaisesta kunnioittamisesta. {KW 168.1}

Herran kansa ei itsestään woi wastata saatanan syytöksiin. Kun he katsowat itseensä, owat he walmiit antautumaan. Mutta he wetoawat

jumalalliseen wälittäjään. He wiittaawat Lunastajan ansioihin. Jumala woi olla ”wanhurskas ja wanhurskauttaa sen, joka on Jeesuksen uskosta.”1 Jumalan lapset huutawat luottamuksella hänen puoleensa waimentaakseen saatanan syytökset ja tehdäkseen tyhjäksi hänen juonensa. ”Auta minut oikeuteeni päästäkseni riitapuolestani”, huutawat he, ja Kristus saa julkean syyttäjän waikenemaan ristin kakkiwaltiaalla todistuksella. {KW 168.2}

”Ja Herra sanoi saatanalle: Herra rangaiskoon sinua saatana; se Herra, joka Jerusalemin walitsi, rangaiskoon sinua! Eikö tämä ole kekäle, joka tulesta temmattu on.”1 Kun saatana koettaa pimeydellä kietoa ja turmella Jumalan lapsia, astuu Kristus wäliin. Waikka he owat tehneet syntiä, on Kristus ottanut syntiwelan päälleen. Hän on temmannut koko sukukunnan kuin kekäleen tulesta. Inhimillisen luontonsa kautta on hän yhdistetty ihmiseen samalla kun hän jumalallisen luontonsa kautta on yhtä äärettömän Jumalan kanssa. Apu on tullut lähelle kadotetuille sieluille. Syyttäjä on saanut rangaistuksensa. {KW 169.1}

”Ja Josua oli puettu saastaisiin waatteisiin ja seisoi enkelin edessä, joka wastasi ja sanoi niille, jotka seisoiwat hänen edessään: ottakaa pois saastaiset waatteet hänen päältänsä.” Ja Hän sanoi hänelle: ”Katso minä olen ottanut sinulta pois sinun syntisi ja puetan sinut juhlawaatteisiin. Ja minä sanoin: pantakoon myös puhdas hiippa hänen päähänsä.” ”Ja he paniwat puhtaan hiipan hänen päähänsä ja pukiwat hänen waatteisiin.” Sitte enkeli teki Herran Sebaotin käskystä juhlallisen lupauksen Josualle, Jumalan kansan edustajalle, sanoen: ”Jos sinä waellat minun tielläni, ja jos sinä pidät minun wartioni, niin sinä saat sekä hallita minun huonettani että warjella minun kartanoitani; ja minä annan sinulle wapaan pääsön näiden keskitse, jotka tässä seisowat.”2 — nimittäin enkelien joukossa, jotka ympäröiwät Jumalan istuinta. {KW 169.2}

Huolimatta Jumalan kansan puutteista ei Kristus käänny pois näistä huolenpitonsa esineistä. Hänellä on walta muuttaa heidän pukunsa. Hän ottaa pois saastaiset waatteet, hän pukee katuwaisten uskowien päälle wanhurskauden waipan ja kirjoittaa anteeksiannon heidän nimiensä kohdalle taiwaallisiin kirjoihin. Hän tunnustaa heidät omikseen taiwaallisen wallan edessä. Heidän wihamiehensä, saatana paljastetaan syyttäjänä ja petturina. Jumala hankkii walituilleen oikeuden. {KW 169.3}

Rukous: ”auta minut oikeuteeni päästäkseni riitapuolestani”, woidaan sowittaa ei ainoastaan saatanaan, waan niihinkin, jotka hän lähettää ja yllyttää wäärin syyttämään, kiusaamaan ja häwittämään Jumalan kansaa.

Ne, jotka owat päättäneet totella Jumalan käskyjä, tulewat omasta kokemuksestaan käsittämään, että heillä on wihollisia, joita hallitsee alhaalta tulewa woima. Sellaiset wiholliset piirittiwät Kristusta joka askeleella, mutta kukaan ihmisolento ei woi käsittää, miten usein ja kowasti häntä kiusattiin. Samoin owat Kristuksen opetuslapset, kuten Mestarinsakin alituisten kiusausten wainoamia. {KW 170.1}

Raamattu kuwaa asemaa maailmassa juuri ennen Kristuksen toista tulemista. Apostoli Jaakob kuwaa sitä ahneutta ja ahdistusta, joka silloin wallitsee. Hän sanoo: ”Kuulkaa nyt, te rikkaat … Te olette koonneet aarteita näinä wiimeisinä päiwinä. Katso, työmiesten palkka, jonka olette heiltä, wainioittenne niittäjiltä pidättäneet, huutaa, ja leikkuumiesten walittelut owat tunkeneet Herran Sebaotin korwiin. Te olette herkutelleet maan päällä ja hekumoineet, te olette sydäntänne syötelleet teurastuspäiwinänne. Wanhurskaan te olette tuominneet ja hänet tappaneet; hän ei wastusta teitä.”1 Tämä on kuwa nykyisestä tilasta. Kaiken mahdollisen sorron ja petoksen alla kokoawat ihmiset suunnattomia rikkauksia, samalla kun nälkäisen ihmiskunnan huuto nousee Jumalan puoleen. {KW 170.2}

”Oikeus on palannut takaperin, ja wanhurskaus seisoo kaukana, sillä totuus kompastelee torilla, eikä rehellisyys woi sisälle tulla. Totuus on kateessa; joka luopuu pahasta, se saaliiksi joutuu.”2 Tämä käwi toteen Kristuksen eläessä maan päällä. Hän oli Jumalan käskyille alamainen ja syrjäytti ne ihmistawat ja waatimukset, jotka oli asetettu niiden sijaan. Sentähden oli hän wihattu ja wainottu. Tämä historia toistuu. Ihmisten asettamat lait ja tawat asetetaan Jumalan oman lain yläpuolelle, ja ne, jotka owat uskollisia Jumalan käskyille, kärsiwät pilkkaa ja wainoa. Uskollisuutensa takia Jumalaa kohtaan Kristusta syytettiin sapatin rikkojaksi ja willitsijäksi. Hänen sanottiin olewan pirun riiwaaman ja kutsuttiin häntä Belsebubiksi. Samalla tawoin hänen seuraajiaan syytetään ja heidän toimiaan selitetään wäärin. Saatana toiwoo täten johtawansa heidät syntiin ja häpäisewänsä Jumalaa. {KW 170.3}

Wertauksessa sanotaan tuomarin luonteen olleen sellaisen, ettei hän pelännyt Jumalaa eikä häwennyt ihmisiä. Täten Kristus osottaa, millainen se tuomio on, joka häntä itseään kohtaa ja joka pian wahwistettaisiin häntä itseään tutkittaessa. Hän toiwoo, että hänen kansansa kaikkina aikoina olisi selwillä siitä, miten wähän he woiwat luottaa hallitsijoihin ja tuomareihin wainon aikoina. Usein Jumalan walittu kansa wedetään wiranomaisten eteen, jotka eiwät ole tehneet Jumalan sanaa johtajakseen ja neuwonantajakseen, waan jotka seuraawat omia, epäpuhtaita mielijohteitaan. {KW 171.1}

Wertauksessa eräästä profeetasta osottaa Kristus, miten meidän on suhtauduttawa. ”Eikö sitten Jumala toimittaisi oikeutta walituilleen, jotka huutawat hänelle yötä ja päiwää?” Kristus, meidän esikuwamme, ei tehnyt mitään puolustaakseen tai pelastaakseen itseään. Hän jätti asiansa Jumalalle. Niin eiwät hänen seuraajansakaan saa syyttää eikä tuomita, eiwätkä he saa turwautua wäkiwaltaan pelastaakseen itseään. {KW 171.2}

Jos tulee koettelemuksia, jotka näyttäwät meistä käsittämättömiltä, emme saa niiden antaa häiritä rauhaamme. Waikka meitä kohdeltaisiin miten wäärin, emme saa koskaan antaa wihalle sijaa. Antamalla sijaa kostontunteelle wahingoitamme itseämme. Me kadotamme luottamuksemme Jumalaan ja teemme murheelliseksi hänen Pyhän Henkensä. Meidän rinnallamme on todistaja, taiwaallinen sanansaattaja, joka meidän edessämme kohottaa lipun wihollisiamme wastaan. Hän sulkee meidät wanhurskauden auringon kirkkaisiin säteisiin. Näiden läpi ei saatana woi tunkeutua. Hän ei woi kulkea tämän pyhän walon kilwen läpi. Niin kauan kun maailma edistyy pahuudessa, ei meillä ole syytä iloita siitä, että me pääsemme kaikista waikeuksista. Mutta juuri nämä waikeudet wiewät meidät korkeimman wastaanottohuoneeseen. Meidän tulee hakea neuwoa häneltä, jolla on pohjaton wiisaus. {KW 171.3}

Herra sanoo: ”Awuksesi huuda minua hätäpäiwänäsi.”1 Hän kehottaa meitä hänelle esittämään waikeutemme ja ahdistuksemme sekä jumalallisen awun tarpeemme. Hän kehottaa meitä olemaan ahkeria rukouksessa. Heti waikeuksien synnyttyä on meidän lähetettäwä wilpittömät, wakawat rukoukset hänen puoleensa. Ahkeran rukouksen kautta me osotamme lujaa luottamusta Jumalaan. Puutteen tunne panee meidät rukoilemaan wakawasti, ja taiwaallinen Isämme heltyy meidän innokkaasta pyynnöstämme. Usein ihmiset, joita uskonsa tähden häwäistään ja wainotaan, owat taipuwaisia pitämään itseään Jumalan hylkääminä. Ihmisten silmissä näyttäwät he olewan puolustusta wailla. Ulkopuolisesti katsoen heidän wihollisensa riemuitsewat heistä. Mutta älkööt he jättäkö wakaumustaan häpeään! Hän, joka on kärsinyt heidän hywäkseen ja joka on kantanut heidän surunsa ja murheensa, ei suinkaan ole hyljännyt heitä. {KW 172.1}

”Jumalan lapset eiwät yle jätetyt yksin, ilman puolustusta. Rukous panee liikkeelle Kaikkiwallan käsiwarren. Rukoukset owat kukistaneet waltakuntia, pitäneet wanhurskautta woimassa, saaneet kokea lupauksien toteutumista, tukkineet jalopeurain kidat, sammuttaneet tulen woiman” — me ymmärrämme, mitä tämä merkitsee, kun kuulemme kertomuksia marttyyreista, jotka kuoliwat uskonsa takia — ”ja ajaneet pakosalle

muukalaisten sotajoukot.”2 {KW 172.2}

Jos annamme elämämme hänen palwelukseensa, emme woi koskaan joutua sellaiseen asemaan, ettei Jumala pitäisi meistä huolta. Oliwatpa olosuhteet millaiset tahansa, on meillä johtaja tietä näyttämässä; olimmepa miten neuwottomia tahansa, on meillä warma neuwonantaja; suruissa, tappioissa ja yksinäisyydessä on meillä sääliwä ystäwä. Jos me tietämättömyydessämme otamme harha-askelia, ei Kristus meitä jätä. Me kuulemme hä

nen äänensä sanowan kirkkaasti ja selwästi: ”Minä olen tie, totuus ja elämä.”1 ”Hän on pelastawa apua huutawaisen köyhän ja sorretun, joilla ei ole auttajaan”2 {KW 172.3}

Herra selittää, että ne kunnioittawat häntä, jotka häntä lähestywät ja uskollisesti häntä palwelewat. ”Jolla wakaa mieli on, sille sinä rauhan, rauhan warjelet, sillä hän turwaa sinuun”3 Kaikkiwallan käsiwarsi on ojennettuna johtamaan meitä eteenpäin, yhä eteenpäin. Mene eteenpäin, sanoo Herra, minä tahdon lähettää sinulle awun. Sinä rukoilet minun nimeni kirkastamista ja sinun rukouksesi kuullaan. Minut ylennetään niiden silmissä, jotka tahtoiwat sinulle onnettomuutta. He saawat nähdä minun sanani riemuitsewan kirkkaudessa. ”Kaikki, mitä anotte rukouksessa uskoen, sen te saatte.”1 {KW 173.1}

Huutakoot Jumalaa kaikki murheelliset ja ne, joita wäärin kohdellaan. Kääntyköot he pois ihmisistä, joiden sydämet owat kuin teräs ja ilmottakoot he halunsa Luojalleen. Ei ketään ole takaisin lähetetty, joka on tullut hänen tykönsä särjetyin sydämin. Ei ainoakaan wilpitön rukous ole mennyt hukkaan. Taiwaan joukon ylistyslaulujen keskellä kuulee hän heikoimman ihmisen huudon. Kun wuodatamme sydämemme toiwon hiljaisessa kamarissamme tai kuiskaamme rukouksemme tiellä waeltaessamme, saapuwat sanamme aina hallitsijan korwiin, joka istuu kaikkeuden waltaistuimella. Joskaan ne eiwät kuulu jokaiselle ihmiskorwalle, eiwät ne kuitenkaan kuole unhotukseen, eiwätkä häwiä tapahtumain touhuun. Ei mikään woi tukahuttaa sielun ikäwää. Se nousee yli katuhälinän, kansajoukkojen lewottomuuden taiwaallisiin kartanoihin. Jumalalle me puhumme ja rukouksemme kuullaan. {KW 174.1}

Sinä, joka pelkäät olewasi aiwan arwoton, elä pelkää jättämästä asiaasi Jumalalle. Antaessaan itsensä Kristuksessa maailman syntien edestä, otti hän päällensä huolenpidon jokaisesta yksityisestä sielusta. ”Hän, joka ei säästänyt omaa poikaansakaan, waan antoi hänet alttiiksi meidän kaikkien edestämme, kuinka hän woisi olla lahjoittamatta meille kaikkea muutakin

hänen kanssaan.”2 Eikö hän, joka on antanut meille nämä armorikkaat sanat kehotukseksi ja wäkewyydeksi, woi niitä myöskin täyttää? {KW 174.2}

Kristus tahtoo kaikin keinoin lunastaa perintö-osansa saatanan herruuden alta. Mutta ennenkuin ulkonaisesti woimme wapautua saatanan wallasta, tulee meidän sisällisesti olla wapaat. Herra antaa meille koettelemuksia, jotta puhdistuisimme mielemme maallisuudesta ja itsekkyydestä sekä huonoista, epäkristillisistä luonteenpiirteistämme. Hän sallii wastoinkäymisten sywien wesiwirtojen käydä sielujemme yli, jotta opimme tuntemaan hänet ja sen, jonka hän lähetti, Jeesuksen Kristuksen, ja että meillä olisi sydämen sywä ikäwöiminen päästä puhtaaksi turmeltuneesta tilastamme, tulla siitä ulos puhtaina, onnellisina, pyhinä. Usein joudumme koettelemusten sulatusuuniin itsekkyyden samentamine sieluinemme, mutta jos olemme kärsiwällisiä ristin taakan alla, on meillä siitä päästyämme luonne, jossa jumaluus heijastuu. Kun hän lähettämällään murheella on saawuttanut tarkotuksensa, ”tuo hän esiin sinun wanhurskautes niinkuin walkeuden, ja oikeutes niinkuin puolipäiwän.”1 Ei tarwitse pelätä, että Herra halweksii kansansa rukouksia. Waara on pikemmin siinä, että meidät kiusauksen ja wastoinkäymisen kautta johdetaan epäilykseen, yiin ettemme enää kestä rukouksissamme. {KW 174.3}

Wapahtaja osotti jumalallista armahtawaisuutta Kananean waimolle. Hänen sydämensä heltyi waimon surua katsellessa. Hän olisi mieluummin tahtonut antaa hänelle heti wakuutuksen siitä, että hänen rukouksensa oli kuultu, mutta hän tahtoi samalla antaa opetuslapsilleen opetuksen ja siksi jätti hän ensin kuulematta kiusatun sydämen huudon. Kun hänen uskonsa oli tullut ilmi, ylisti hän waimon kestäwyyttä ja lähetti hänet luotaan warustettuna sillä kalliilla lahjalla, jota toinen oli pyytänyt. Opetuslapset eiwät koskaan unohtaneet tätä opetusta, joka on saanut paikkansa pyhässä historiassa näyttääkseen kestäwän rukouksen tulosta. {KW 175.1}

Kristus itse se oli, joka tähän äidin sydämeen laski sen kestäwyyden, joka ei antanut pelottaa itseään. Kristus se oli, joka antoi onnettomalle leskelle rohkeutta ja päättäwäisyyttä tuomarin edessä. Kristus se oli, joka wuosisatoja sitte salaperäisessä taistelussa Jabbokin luona antoi Jaakobille saman sitkeän uskon. Ja sitä luottamusta, jonka hän itse on antanut, ei hän jätä palkitsematta. {KW 175.2}

Hän, joka asuu taiwaallisessa pyhässä, tuomitsee oikein. Hän tuntee suurempaa iloa kansastaan, joka taistelee kiusauksia wastaan syntisessä maailmassa, kuin hänen istuintaan ympäröiwästä enkelijoukosta. {KW 175.3}

Tätä pientä maailmaa kohtaan on koko taiwaallisella joukolla mitä suurin mielenkiinto, sillä Kristus on maksanut äärettömän hinnan sen asukasten sieluista. Maailman Lunastaja on sitonut maan taiwaaseen eläwillä siteillä, sillä Herran lunastetut owat täällä. Taiwaalliset olennot käywät wielä maan päällä, kuten niinä aikoina, jolloin he waelsiwat ja kulkiwat Abrahamin ja Mooseksen kanssa. Keskellä suurten kaupunkiemme kiireellistä toimintaa, keskellä kansanjoukkoja, jotka tungeskelewat pääkaduilla ja täyttäwät markkinapaikat, joissa ihmiset aamusta iltaan käyttäytywät siten kuin kaupat, urheilu ja huwitukset olisiwat elämän tarkotus ja jossa on niin wähän sellaisia, jotka wälittäwät näkymättömistä asioista — sielläkin on taiwaan pyhiä ja heidän walwojiaan. Näkymättömät lähettiläät ottawat waarin ihmisolentojen kaikista sanoista ja töistä. Kaikissa kauppa ja huwitilaisuuksissa, jumalanpalweluksissa on useampia kuulijoita kuin ne, jotka me woimme luonnollisilla silmillämme nähdä. Wälistä nuo taiwaalliset olennot antawat pudota sen werhon joka peittää näkymättömän maailman, jotta ajatuksemme wetäytyisiwät pois elämän lewottomuudesta ja myrskyistä ja muistaisi, että on olemassa näkymättömiä todistajia kaikkeen, mitä me sanomme tai teemme. {KW 176.1}

Meidän tulee paremmin kuin tähän asti käsittää näiden enkeliwierasten tehtäwä. Olisi hywä, jos muistaisimme, että kaikissa töissämme taiwaalliset olennot meitä auttawat ja suojelewat. Näkymättömät walon ja woiman joukot johtawat hiljaisia ja nöyriä, niitä, jotka uskowat ja pitäwät kiinni Jumalan lupauksista. Kerubit ja serasit ja enkelit, jotka owat etewiä woimassa — tuhannesta tuhanteen ja kymmenestä tuhannesta kymmeneen tuhanteen — seisoiwat Kristuksen oikealla puolella, kaikki heistä palwelewia henkiä, palwelukseen lähetettyjä niitä warten, jotka saawat autuuden periä.1 {KW 176.2}

Näiden enkelisanansaattajien kautta pidetään tarkkaa kirjaa ihmisien sanoista ja töistä. Jokainen huono ja wäärä teko Jumalan kansaa kohtaan, kaikki, mitä tämän tulee kärsiä huonojen työmiesten takia, on merkitty taiwaan kirjoihin. {KW 176.3}

”Eikö sitten Jumala toimittaisi oikeutta walituilleen, jotka huutawat häntä yötä ja päiwää, ja wiiwyttelisikö hän apuaan heiltä? Minä sanon teille: hän toimittaa heille oikeuden pian.” {KW 177.1}

”Älkää siis heittäkö pois uskallustanne, jonka palkka on suuri. Sillä te tarwitsette kärsiwällisyyttä, tehdäksenne Jumalan tahdon ja saadaksenne sen, mikä on luwattu. Sillä wielä wähän aikaa, niin tulee hän, joka on tulewa, eikä wiiwyttele.”1 ”Katso, peltomies odottaa maan kallista

hedelmää ja on kärsiwällinen, kunnes se saa syksyisen sateen ja kewäisen. Olkaa tekin kärsiwällisiä, wahwistakaa sydämenne, sillä Herran tulemus on lähellä.”2 {KW 177.2}

Jumalan pitkämielisyys on ihmeellinen. Kauan wiipyy oikeus samalla kun armeliaisuus lakkaamatta kehottaa syntistä kääntymään. Mutta ”wanhurskaus ja oikeus owat hänen istuimensa perustus.”3 ”Herra on pitkämielinen”, mutta hän on ”suuri woimassa, ei hän suinkaan jätä rankaisematta. Herran tie on tuulessa ja tuulispäässä, ja pilwi on hänen jalkainsa tomuna.”4 {KW 177.3}

Maailma on uskaltanut rikkoa Jumalan lain. Hänen pitkämielisyytensä tähden owat ihmiset polkeneet hänen waltansa jalkainsa alle. Toinen toistaan on wahwistanut sorrossa ja pahuudessa hänen perintö-osaansa wastaan, sanoen: ”Kuinka Jumala tietäisi, olisiko Korkeimmalla tietämystä?”5 Mutta on olemassa eräs ala, jonka yli he eiwät woi mennä. Aika on lähellä, jolloin he owat päässeet määrätylle rajalle. Nytkin owat he jo melkein menneet Jumalan pitkämielisyyden äärimäisen rajan yli, hänen armonsa ja laupeutensa rajojen yli. Herra astuu wäliin puolustamaan omaa kunniaansa, wapauttamaan kansansa ja estämään wääryyden edistymistä. {KW 177.4}

Noakin aikoina oliwat ihmiset halweksineet Jumalan lakia siihen määrään, että melkein kaikki muisto Luojasta oli kadonnut maan päältä. Heidän pahuutensa pääsi niin korkealle, että Herra tuotti wedenpaisumuksen maan päälle ja lakasi pois sen turmeltuneet asukkaat. {KW 177.5}

Aika ajottain on Herra ilmaissut waikutustapansa. Kun ratkaisewa käännekohta on tullut, on hän paljastanut itsensä ja astunut wäliin estääkseen saatanan juonien waikutusta. Usein on hän antanut kansojen, perheiden ja yksityisten henkilöiden suhteiden tulla ratkaisewaan käännekohtaan, jotta hänen wäliintulonsa tulisi ilmeiseksi. Silloin hän on näyttänyt, että Israelissa on Jumala, joka tahtoo ylläpitää lakinsa ja suojella kansaansa. Tänä wallitsewan pahuuden aikana tulee meidän tietää, että wiimeinen suuri käännekohta pian on käsillä. Kun Jumalan lakia melkein yleisesti uhmataan, kun hänen kansansa on sorrettu ja lähimäistensä kiusaama, silloin Herra astuu wäliin. {KW 178.1}

Aika on lähellä, jolloin Herra on sanowa: ”Mene kansani, käy kammioihis, ja sulje owesi jälkees; lymytä itsesi wähäiseksi silmänräpäykseksi, siksi kun wiha ohitse menee. Sillä katso! Herra käy sijaltansa kostamaan maan asukasten pahuuden heille, ja maa paljastaa werensä, eikä enää peitä tapetuitansa.”1 Ihmiset, jotka sanowat olewansa

kristittyjä, woiwat nykyaikana pettää ja sortaa köyhiä, leskiä ja isättömiä, he woiwat wapaasti päästää walloilleen ilkeän wihansa, kun eiwät he kykene wallitsemaan Jumalan kansan omiatuntoja, mutta tästä kaikesta Herra wie heidät tuomiolle. ”Tuomio on armoton sitä kohtaan, joka ei ole tehnyt laupeutta.”2 Kohta tämän jälkeen he saawat seisoa kaiken maan Tuomarin edessä tekemässä tiliä siitä tuskasta, jota he owat tuottaneet Jumalan perillisten ruumiille ja sieluille. Tehköot he waan tässä ajassa wääriä syytöksiä, pilkatkoot niitä, jotka Jumala on walinnut hänen töitänsä suorittamaan, pankoot uskowaisia wankeuteen, kietokoot heidät kahleisiin, lähettäköot heitä maanpakoon ja tappakoot heitä; mutta jokaisesta tuskan pistosta, jokaisesta wuodatetusta kyyneleestä saawat he wastata. Jumala kostaa kaksinkerroin heidän synneistään. Babylonista, uskostaan langenneen kirkon wertauskuwasta hän sanoo rangaistuksensa palwelijalle: ”Hänen syntinsä ulottuwat aina taiwaaseen asti, ja Jumala on muistanut hänen rikoksensa. Kostakaa hänelle sen mukaan kuin hän on tehnyt, ja antakaa hänelle kaksinkertaisesti hänen tekojensa mukaan, siihen maljaan, johon hän on kaatanut, kaatakaa hänelle kaksinkertaisesti”1 {KW 178.2}

Indiasta, Afrikasta, Kiinasta, meren saarista, sorrettujen miljoonien keskestä niin sanotuissa kristityissä maissa nousee inhimillisen tuskan huuto Jumalan puoleen. Tämä huuto ei jää kauaksi aikaa wastauksetta. Jumala puhdistaa maan siweellisestä turmiosta, ei wedenpaisumuksella, kuten Noan aikana, waan tulimerellä, jota ei ihmisponnistuksilla woida sammuttaa. ”Se on olewa ahdistuksen aika, jommoista ei ole ollut siitä saakka, kun ihmiset rupesiwat olemaan, aina tähän asti. Ja sillä ajalla pelastetaan sinun kansasi, jokainen, joka löydetään kirjaan kirjoitetuksi.”2 {KW 179.1}

Ullakkokomeroista, kurjuuden sokkeloista, pimeistä wankilakomeroista, mestauslawalta, wuorilta ja erämaista, maan luolista ja meren sywyydestä Kristus kokoo lapsensa ympärilleen. Maan päällä he owat olleet köyhiä, kiusatuita, piinatuita. Miljoonat owat menneet hautaan häwäistyinä, kun owat kieltäytyneet myöntämästä saatanan petollisiin waatimuksiin. Maallis- {KW 179.2}

ten tuomioistuinten edessä owat Jumalan lapset tuomitut kurjiksi rikollisiksi. Mutta päiwä on lähellä, jolloin ”Jumala on tuomitsewa.”1 Silloin tulewat maan tuomitut mitättömiksi. Hän ”poistaa kansansa häpeän koko maasta”. Jokainen heistä saa walkoiset waatteet. ”He kutsutaan pyhäksi kansaksi, Herran lunastetuiksi.”2 {KW 180.1}

Waikka he olisiwat kantaneet mitä ristiä tahansa, kärsineet tappiota, wainooamisia, waikkapa olisiwat menettäneet maallisen elämänsäkin,

saawat Jumalan lapset niistä kaikista runsaan palkinnon. ”He näkewät hänen kaswonsa ja hänen nimensä on heidän otsassaan.”31 {KW 180.2}

Jakso 5—Jumalan etsiwä rakkaus.

”Ihmisköysillä minä teidät wedin, rakkauden nuorilla.” Hos. 11: 4.

Luku 15–”Tämä wastaanottaa syntisiä”

Kun ”publikaanit ja syntiset” kokoontuiwat Kristuksen ympärille, lausuiwat kirjanoppineet tyytymättömyytensä siitä. {KW 185.1}

”Tämä wastaanottaa syntisiä”, he sanoiwat ”ja syö heidän kanssansa.” {KW 185.2}

Tällä syytöksellä antoiwat he ymmärtää, että Kristus mielellään seurusteli syntisten ja kurjien kanssa ja että hän oli wälinpitämätön heidän pahuudestaan. Rabbiinit oliwat pettyneet odotuksissaan Jeesuksen suhteen. Kuinka oli mahdollista, että henkilö, jolla oli niin jalo luonne, ei yhtynyt heihin eikä seurannut heidän oppiaan? Miksi kulki hän niin waatimattomana ympäri, waikuttaen kaikkien luokkien keskuudessa? Jos hän olisi tosi profeetta, sanoiwat he, niin hän olisi heidän puolellaan ja kohtelisi publikaaneja ja syntisiä sillä wälinpitämättömyydellä, jonka he ansaitsiwat. Näitä yhteiskunnan walwojia suututti, että se, jonka kanssa he oliwat alituisessa riidassa ja jonka puhdas elämä sitäpaitse synnytti heissä pelkoa ja tuomitsi heitä, kohtelisi näitä yhteiskunnan hylkyjä niin ilmeisellä hywäntahtoisuudella. He eiwät hywäksyneet hänen menettelyään. He katsoiwat olewansa hywin kaswatettuja, hienostuneita ja sywästi uskonnollisia, mutta Kristuksen esimerkki toi heidän itsekkyytensä näkywiin. {KW 185.3}

Se heitä myöskin harmitti, että nämä, jotka osottiwat waan halweksimista kirjanoppineita kohtaan ja joita ei koskaan näkynyt synagoogissa, keräytyiwät Jeesuksen ympärille ja jännitettyinä kuunteliwat hänen sanojaan. Kirjanoppineet ja fariseukset tunsiwat olewansa tuomittuja hänen puhtaan luonteensa edessä, ja miten saattoi sitte olla mahdollista, että publikaanit ja syntiset tunsiwat wetowoimaa Jeesuksen puoleen? {KW 186.1}

He eiwät tienneet, että selitys oli juuri niissä sanoissa, jotka he itse oliwat lausuneet pilkallisena syytöksenä: ”Tämä wastaanottaa syntisiä.” Ne sielut, jotka tuliwat Jeesuksen tykö, tunsiwat hänen läsnäollessaan, että heilläkin oli pelastus synnin perikadosta. Fariseuksilla oli tarjottawana waan pilkkaa ja kirousta, mutta Kristus terwehti heitä Jumalan lapsina, tosin wieraina isänhuoneelle, mutta ei isänsydämen unohtamina. Ja heidän suuri kurjuutensa ja syntinsä teki heidät wielä suuremmassa määrässä hänen säälinsä esineiksi. Kuta kauemmas hänestä he oliwat waeltaneet, sitä wakawampi oli hänen ikäwänsä ja suurempi uhrauksensa heidän wapauttamisekseen. {KW 186.2}

Kaiken tämän olisiwat Israelin opettajat woineet käsittää niistä pyhistä pergamenttirullista, joiden wartijoina ja selittäjinä he ylpeillen luuliwat olewansa. Eikö Dawid kirjoittanut, Dawid, joka oli tehnyt kuoleman synnin: ”Minä käyn eksyksissä niinkuin kadonnut lammas, etsi palwelijatas.”1 Eikö Mika ilmaissut Jumalan rakkautta syntiseen sanomalla: ”Kuka on senkaltainen Jumala kuin Sinä olet, joka otat synnit pois ja annat rikokset anteeksi perintösi jääneille? Ei Hän pidä wihaa ijankaikkisesti, sillä Hänellä on halu laupeuteen.”2 {KW 186.3}

Kadotettu lammas.

Tässä tilaisuudessa ei Kristus muistuttanut kuulijoitaan Raamatun sanoista. Hän wetosi heidän omaan kokemukseensa. Laa- {KW 186.4}

joilla tasangoilla Jordanin itäpuolella, jossa oli runsaasti ruokaa lukuisille lammaslaumoille, ahtaissa wuorensolissa ja metsäisillä kukkuloilla oli moni lammas eksynyt, etsitty ja wiety paimenen huostaan. Jeesusta ympäröiwässä seurueessa oli sekä paimenia että sellaisia henkilöitä, jotka oliwat uhranneet rahoja suurempiin tai pienempiin laumoihin ja jotka kaikki ymmärsiwät panna arwoa hänen wertaukselleen: ”Jos jollakin teistä on sata lammasta ja hän kadottaa yhden niistä, eikö hän jätä niitä yhdeksääkymmentä yhdeksää erämaahan ja mene etsimään kadonnutta kunnes sen löytää?” {KW 187.1}

Nämä sielut, joita sinä halweksit, sanoi Jeesus, owat Jumalan omaisuutta. Luomisen ja lunastuksen kautta owat ne hänen, ja ne owat arwokkaita hänen silmissään. Samoinkuin paimen rakastaa lampaitaan eikä woi lewätä, jos yksi ainoakaan heistä on poissa, niin rakastaa Jumalakin, waikka äärettömän paljon enemmän, jokaista kadotettua sielua. Waikka ihmiset lakkaisiwat rakastamasta häntä, waikka he kulkisiwat pois hänen luotansa, waikka he walitsisiwat itselleen toisen mestarin, owat he kuitenkin hänen, ja hän tahtoo woittaa omansa takasin. Hän sanoo: ”Niinkuin paimen kokoaa laumaansa sinä päiwänä, jona hän on hajonneiden lammasten keskellä, niin

Minäkin olen kokoawa lampaitani, ja pelastawa heidät kaikista paikoista, joihin he hajosiwat pilwen ja sumun päiwänä.”1 {KW 187.2}

Wertauksessa paimen menee ulos etsimään yhtä ainoata lammasta — mahdollisimman pientä määrää. Niin olisi Kristuskin, waikka olisi ollut waan yksi ainoa kadotettu sielu, kuollut tämän ainoan takia. {KW 187.3}

Laumasta eksynyt lammas on awuttomin kaikista eläimistä. Paimenen täytyy sitä etsiä, sillä se ei woi itse löytää tietä takaisin. Niin on myös sen sielun laita, joka on waeltanut pois Jumalasta; hän on niin awuton kuin kadonnut lammas; ja jos ei jumalallinen rakkaus olisi tullut hänen awukseen, ei hän koskaan löytäisi tietä Jumalan luo. {KW 187.4}

Paimen, joka huomaa, että yksi lampaista on poissa, ei sano huolettomasti tarkastaessaan laumaansa, joka on sisällä hywässä tallessa: ”Minulla on yhdeksänkymmentäyhdeksän lammasta jälellä ja siitä on liian paljon waiwaa lähteä ulos eksynyttä etsimään. Jos se tulee takasin, awaan minä lammashuoneen owen ja päästän sen sisälle.” Ei, heti kun lammas on eksynyt, täyttyy paimenen sydän surulla ja tuskalla. Hän laskee lauman uudelleen ja uudelleen. Kun hän on warma siitä, että yksi lammas on eksynyt, ei hän nuku. Hän jättää ne yhdeksänkymmentä yhdeksän kotiin ja menee etsimään eksynyttä. Kuta pimeämpi ja myrskyisempi yö on ja kuta waarallisempi tie, sitä suurempi on paimenen pelko ja sitä innokkaammin hän etsii. Hän ponnistaa woimiaan äärimäisyyteen asti löytääkseen kadonneen lampaan. Miten kewentyy hänen mielensä kun hän kaukaa kuulee sen heikon määkymisen. Ääntä seuraten kiipee hän jyrkimmille kallioille ja kulkee oman henkensä uhalla äkkijyrkänteiden reunalle. Täällä hän etsii, samalla kun määkyminen, joka tulee yhä heikommaksi, ilmoittaa, että hänen lampaansa on kuolemaisillaan. Wihdoin saa hän palkan waiwoistaan; kadonnut on löydetty. Hän ei sitä toru sentakia, että se on tuottanut hänelle niin paljon huolta. Hän ei lyö sitä kepillään. Hän ei edes koeta johtaa sitä kotiin. {KW 188.1}

Ilossaan ottaa hän wapisewan eläimen hartioilleen ja jos se on haawoitettu, ottaa hän sen käsiwarsilleen ja painaa rintaansa wastaan, jotta hänen oman sydämensä lämpö antaisi sille eloa. Kiitollisena siitä, että hänen etsintänsä ei ole ollut turha, kantaa hän sen takaisin lammashuoneeseen. {KW 188.2}

Jumalalle olkoon kiitos, ettei hän meille kuwannut surullista paimenta, joka palasi ilman karitsaa. Wertaus ei puhu epäonnistumisesta, waan menestyksestä ja jälleennäkemisen ilosta. Tässä on jumalallinen wakuutus, ettei ainoatakaan eksynyttä lammasta Jumalan lammashuoneesta unohdeta,

ettei ketään jätetä oman onnensa nojaan. Jokaisen, joka tahtoo tulla wapaasti ostetuksi, pelastaa Kristus turmeluksen kuilusta ja synnin okaista. {KW 188.3}

Epäilewä sielu, ole rohkea, waikka olet tehnyt pahaa. Elä ajattele, että Jumala ehkä antaa rikoksesi anteeksi ja sallii sinun tulla häntä lähelle. Jumala on ottanut ensimäisen askeleen. Samalla kun sinä olit kapinassa häntä wastaan meni hän sinua etsimään. Hän jätti ne yhdeksänkymmentä yhdeksän erämaahan, löytääkseen kadonneen. Hän sulkee rakkaaseen syliinsä sielun, joka oli haawoitettu ja menehtymäisillään, ja iloisena kantaa hän sen warmaan lammashuoneeseen. {KW 188.4}

Juutalaiset opettiwat, että syntisen täytyy katua, ennenkuin Jumalan rakkaus ulottuu häneen. Heidän käsityksensä mukaan katumus on työ, jolla ihminen ansaitsee taiwaan suosion. Ja tämä ajatus se oli, joka johti farisealaiset ihmettelystä ja wihasta huudahtamaan: ”Tämä wastaanottaa syntisiä.” Heidän mielipiteensä mukaan ei hän saisi sallia muiden tulla läheisyyteen kuin niiden, jotka owat katuneet syntejään. Mutta wertauksessa kadonneesta lampaasta opettaa Kristus, ettei pelastus tule meidän etsimisellämme, waan siten, että Jumala etsii meitä. ”Ei ole ymmärtäwäistä, ei ketään joka etsii Jumalaa; kaikki owat poikenneet pois.”1 Me emme kadu, että Jumala rakastaisi meitä, waan on hän meille ilmaissut rakkautensa, jotta me tulisimme katumukseen. {KW 189.1}

Kun harhailewa lammas on wihdoin tuotu kotiin, puhkee paimen kiitollisena sointuwiin ilolauluihin. Hän kutsuu kokoon ystäwänsä ja naapurinsa, sanoen heille: ”Iloitkaa kanssani, sillä minä löysin lampaani, joka oli kadonnut.” Niin yhtywät taiwas ja maakin kiitokseen ja riemuun, kun suuri Paimen löytää kadonneen sielun. {KW 189.2}

”Ilo on olewa taiwaassa yhdestä syntisestä, joka tekee parannuksen, enemmän kuin yhdeksästäkymmenestä yhdeksästä wanhurskaasta, jotka eiwät parannusta tarwitse.” Te, fariseukset, sanoi Kristus, pidätte itseänne taiwaan suosikkeina. Te luulette olewanne warmoja omassa wanhurskaudessanne. Tietäkää siis, että jollette tarwitse parannusta, ei minun tehtäwäni kuulu teille. Nämä sieluparat, jotka tuntewat köyhyytensä ja syntisyytensä, owat ainoat, joita pelastamaan olen tullut. Taiwaan enkelit owat myötätuntoisia näitä kadotettuja kohtaan, joita te halweksitte. Te napisette ja pilkkaatte, jos joku näistä sieluista yhtyy minuun, mutta tietäkää, että enkelit riemuitsewat ja että woittolaulu kaikuu ylhäällä taiwaan asunnoissa. {KW 189.3}

Juutalaiset opettajat kertoiwat, että taiwaassa syntyy riemu aina kun

maailmasta häwiää joku sellainen, joka on tehnyt syntiä Jumalaa wastaan; mutta Jeesus opetti, että häwitystyö on wierasta Jumalalle. Koko taiwas riemuitsee, kun Jumalan oma kuwa uudistuu niissä sieluissa, jotka hän on luonut. {KW 190.1}

Kun joku, joka on waeltanut kaukana synnissä, koettaa kääntyä Jumalan puoleen, saa hän osakseen arwostelua ja epäilystä. On ihmisiä, jotka epäilewät, onko hänen kääntymyksenä oikea, tai myös kuiskaawat: ”Hänellä ei ole kestäwyyttä, minä en usko, että hän jaksaa pysyä.” Tällaiset henkilöt eiwät suorita Jumalan työtä waan saatanan, joka on weljien syyttäjä. Heidän arwostelunsa kautta koettaa paholainen masentaa tätä sielua ja wiedä sen wielä kauemmas pois toiwosta ja Jumalasta. Muistakoon katuwa syntinen, mikä ilo on taiwaassa kotiin tulleesta eksyneestä. Lewätköön hän Jumalan rakkaudessa ja älköön peljätkö fariseusten pilkkaa ja epäilyksiä. {KW 190.2}

Rabbiinit käsittiwät, että Kristuksen wertaus tarkotti publikaaneja ja syntisiä, mutta sillä on laajempikin merkitys. Kadonneella lampaalla ei Kristus tarkota ainoastaan yksityistä syntistä, waan sitä ainoata maailmaa, joka on langennut ja synnin turmelema. Tämä maailma on waan atoomi siinä laajassa wallassa, jota Jumala hallitsee, mutta siitä huolimatta on tämä pieni langennut maailma — ainoa kadotettu lammas — hänen silmissään kalliimpi kuin ne yhdeksänkymmentä yhdeksän, jotka eiwät eksyneet pois lammashuoneesta. Kristus, rakastettu hallitsija taiwaallisissa asuunoissa, astui alas korkeasta asemastaan ja jätti sen kirkkauden, joka hänellä oli Isänsä tykönä pelastaakseen ainoan kadotetun maailman. Hän jätti synnittömän maailman ylhäällä, ne yhdeksänkymmentä yhdeksän, jotka häntä rakastiwat, ja tuli tähän maailmaan tullakseen ”haawoitetuksi meidän pahain tekoimme tähden ja hosutuksi meidän syntiemme tähden.”1 Jumala antoi itsensä Pojassaan, jotta hänellä olisi ilo saada takaisin se lammas, joka oli kadotettu. {KW 190.3}

”Katsokaa, minkälaisen rakkauden Isä on meille osoittanut, että me kutsutaan Jumalan lapsiksi.” Ja Kristus sanoo: ”Samoinkuin sinä olet lähettänyt minut maailmaan, olen minäkin lähettänyt heidät maailmaan — täyttääkseen lihassaan sen, mikä puuttuu Kristuksen ahdistuksista, hänen ruumiinsa hywäksi, joka on seurakunta.”2 Jokainen sielu, jonka Kristus on pelastanut, on kutsuttu hänen nimessään waikuttamaan kadotettujen pelastukseksi. Israelissa oli tämä työ laiminlyöty. Eiwätkö nykyäänkin laiminlyö sitä sellaiset, jotka tunnustawat olewansa Kristuksen seuraajia? {KW 191.1}

Kuinka monta harhailewaa olet sinä, lukija, koettanut wiedä takaisin lammashuoneeseen? Huomaatko selwästi, että sinä, kääntyessäsi pois niistä, jotka näyttäwät wähemmän lupaawilta ja puoleensa wetäwiltä, laiminlyöt ne sielut, joita Kristus etsii? Juuri silloin kun sinä käännyt heistä pois owat he ehkä suurimmassa säälin tarpeessa. Kaikissa jumalanpalwelustilaisuuksissa on sieluja, jotka ikäwöiwät lepoa ja rauhaa. Ulkoapäin näyttää siltä kuin eläisiwät he huoletonta elämää, mutta he eiwät ole wastaanottawia Pyhän Hengen waikutukselle. Monta heistä woitaisiin ehkä woittaa Kristukselle. {KW 191.2}

Jos kadotettua lammasta ei wiedä takaisin laumaan, joutuu se perikatoon. Ja monta sielua kulkee kohti turmiota, kun ei ole kättä ojennettuna heidän pelastuksekseen. Nämä harhailijat näyttäwät ehkä kowilta ja taipumattomilta, mutta jos he olisiwat nauttineet samoja etuja kuin muut, olisiwat he ehkä osottaneet suurempaa jalomielisyyttä ja toimittaneet enemmän kuin nämä. Enkelit owat sääliwäisiä näitä harhailewia kohtaan. Enkelit itkewät silloinkun ihmisten silmät owat kuiwina ja sydämet suljetut armeliaisuudelta. {KW 191.3}

Oi tätä sywän, sydäntä liikuttawan myötätunnon puutetta Kiusattuja ja harhailewia kohtaan. Oi, jos meissä olisi enemmän Kristuksen henkeä ja wähemmän, paljon wähemmän omaa itseämme! {KW 191.4}

Fariseukset huomasiwat, että Kristuksen wertaus oli aiottu heille ojennukseksi. Sen sijaan, että olisi myöntänyt oikeaksi heidän arwostelunsa hänen työstään, moitti hän heitä wälinpitämättömyydestä publikäaneja ja syntisiä kohtaan. Hän ei ollut tehnyt sitä ainaisesti, sillä hän pelkäsi, että he sulkisiwat häneltä sydämensä kokonaan; mutta hänen wertauksensa asetti heidän eteensä kaiken sen työn, jota Jumala heiltä waati, ja jonka he oliwat laiminlyöneet. Jos he olisiwat olleet uskollisia paimenia, olisiwat nämä Israelin johtajat myös suorittaneet paimenen työn. He olisiwat ilmaisseet Kristuksen armeliaisuuden ja rakkauden ja yhtyneet hänen toimeensa. Kieltäytyessään tätä tekemästä he osottiwat, että heidän pyrkimyksensä pyhyyteen on wäärä. Nyt useimmat torjuiwat Kristuksen nuhteet, mutta oli muutamia, jotka ottiwat waarin hänen sanoistaan. Kristuksen taiwaaseen astumisen jälkeen Pyhä Henki wuodatettiin näiden yli, ja he yhtyiwät hänen opetuslapsiinsa siinä työssä, jonka yksinkertaiset pääpiirteet owat merkityt wertauksessa kadonneesta lampaasta. {KW 192.1}

Kadotettu hopearaha.

Wertauksen jälkeen kadonneesta lampaasta lausui Kristus toisen wertauksen sanoen: Jos jollakin naisella on kymmenen hopearahaa ja hän

kadottaa yhden niistä, eikö hän sytytä kynttilää ja lakaise huonetta, ja etsi huolellisesti, kunnes sen löytää? Itämailla kuului köyhien asumukseen tawallisesti yksi ainoa huone, tawallisesti pimeä, ilman ikkunoita. Huonetta lakaistiin harwoin ja lattialle pudonnut raha oli waarassa helposti joutua pölyn ja roskan peittoon. Woidakseen sen löytää, täytyi keskellä päiwääkin sytyttää tuli, ja huone piti perinpohjin lakaistaman. Naisen myötäjäisiin kuului tawallisesti rahaa, jonka hän huolellisesti säilytti rakkaimpana omaisuutenaan jättääkseen sen kerran omille tyttärilleen. Jos joku näistä rahoista joutuisi hukkaan, pidettäisi sitä suurena onnettomuutena ja sen löytämisestä syntyisi suuri riemu, johon naapuriwaimotkin ottaisiwat osaa. {KW 192.2}

”Ja löydettyään hän kutsuu kokoon ystäwättärensä ja naapurinaiset ja sanoo: Iloitkaa kanssani, sillä minä löysin sen rahan, jonka olin kadottanut. Samoin, sanon teille, syntyy ilo Jumalan enkelien kesken yhdestä syntisestä, joka tekee parannuksen.” {KW 193.1}

Tämä wertaus, kuten edellinenkin, edellyttää jonkun menettämistä, joka etsimällä woidaan löytää ja josta sitte on suuri riemu. Mutta ne kaksi wertausta esittäwät eri luokkia. Kadonnut lammas tietää olewansa kadoksissa. Se on jättänyt paimenen ja karjan eikä woi pelastaa itseään. Se esittää niitä ihmisiä, jotka huomaawat olewansa Jumalasta erotettuja, owat eksyneitä ja nöyryytettyjä sekä kowasti kiusattuja. Kadonnut raha esittää niitä, jotka owat joutuneet rikoksiin ja syntiin, mutta joilla ei ole tietoisuutta asemastaan. He owat wieraita Jumalalle, mutta eiwät sitä tiedä. Heidän sielunsa on waarassa, mutta he owat yhtä tietämättömiä ja huolettomia. Tässä wertauksessa Kristus opettaa, että nekin, jotka owat wälinpitämättömiä Jumalan waatimuksille, owat hänen sääliwän rakkautensa esineitä. Heidät on etsittäwä ja wietäwä Jumalan luo. {KW 193.2}

Lammas waelsi pois laumasta; se meni harhaan erämaahan tai wuorille. Raha katosi huoneeseen. Se oli lähellä, mutta kuitenkin woitiin se löytää ainoastaan ahkeralla etsimisellä. {KW 194.1}

Tässä wertauksessa on opetus perhe-elämää warten. Kodin piirissä ollaan usein hywin huolettomia sen jäsenten sielujen suhteen. Ehkäpä näiden joukossa on joku, joka on wieras Jumalalle, mutta perheen jäsenet eiwät paljoa huolehdi siitä, että tämä heille uskottu lahja pelastettaisi turmioon joutumasta. {KW 194.2}

Waikka raha on tomun ja roskan peitossa, on se sittenkin hopearaha. Omistaja etsii sitä sen arwon takia. Niin on myös jokainen sielu, waikka

kuin sywälle syntiin wajonnut, kallisarwoinen Jumalan silmissä. Samoinkuin rahassa on hallitsewan wallan kuwa ja kirjotus, niin oli ihmeessäkin luotaessa Jumalan kuwa ja kirjotus, ja waikka se nyt on synnin turmelema ja himmentämä, on sen jälkiä wielä jokaisessa ihmissydämessä. Jumala tahtoo pelastaa tämän sielun ja piirtää siihen oman kuwansa wanhurskaudessa ja pyhyydessä. {KW 194.3}

Waimo wertauksessa hakee huolellisesti kadotettua rahaansa. Hän sytyttää kynttilän ja lakaisee huoneen. Hän siirtää pois tieltä kaikki, mikä woi olla etsimiselle esteenä. Waikka wain yksi raha on poissa, ei hän hellitä, ennenkuin se on löydetty. Niin pitäisi perheessäkin, jos joku jäsen on eksynyt Jumalasta, käytettämän kaikki keinot hänen pelastuksekseen. Ja kaikki muut tutkikoot tarkasti itseään. Tarkastelkoot he elämänsä toimintaa. Katsokaa tarkkaan, olisiko ehkä tehty joku erehdys tätä sielua kohdellessa ja siten wain joudutettu hänen eksymystään. {KW 194.4}

Jos perheessä on lapsi, joka on tietämätön syntisestä asemastaan, ei wanhempain pitäisi olla rauhallisia. Sytytettäköön kynttilä. Tutkikaa Jumalan sanaa ja asetettakoon sen walossa koko koti huolellisen tutkimuksen alaiseksi, jotta opittaisi tuntemaan, miksi tämä lapsi ei ole pelastettu. Tutkikoot wanhemmat omia sydämiään ja koettakoot tapojaan ja toimiaan. Lapset owat Herran perintö-osa, ja me olemme edeswastuussa hänen omaisuutensa hoidosta. {KW 194.5}

On isiä ja äitejä, jotka haluawat toimia jollain wieraalla lähetyskentällä, on paljon sellaisia, jotka ottawat tehokasta osaa kristilliseen työhön kodin ulkopuolella, samalla kun heidän omat lapsensa owat wieraita Wapahtajalle ja hänen rakkaudelleen. Lastensa sielunhoidon nämä wanhemmat uskowat papille tai sunnuntaikoulun opettajille; mutta tämän tekemällä he syrjäyttäwät oman edeswastuunsa, jonka Jumala on heille pannut. Lastensa opetus ja kehittäminen kristityiksi on suurin palwelus, minkä wanhemmat woiwat tehdä {KW 195.1}

Jumalalle. Se on toimi, joka waatii kärsiwällistä työtä, iänikuista, huolellista ja sitkeää ponnistelua. Laiminlyömällä tämän me osottaudumme uskottomiksi haltijoiksi. Jumala ei anna anteeksi sellaista laiminlyöntiä. {KW 195.2}

Mutta ne, jotka owat tehneet itsensä laiminlyöntiin syyllisiksi, eiwät saa lakata toiwomasta. Waimo, jonka raha oli kadonnut, haki siksi, kun löysi sen. Niin tulee wanhempainkin rakkaudessa, uskossa ja rukouksessa työskennellä perheensä hywäksi, kunnes he iloiten tulewat Jumalan luo, sanoen: ”Katso minä ja ne lapset, jotka Herra minulle antoi.”1 {KW 195.3}

Tämä on tosi lähetystyötä kodissa ja on yhtä hyödyllistä sille, joka sitä suorittaa kuin niille, joiden puolesta sitä tehdään. Kun uskollisesti kiinnymme kodin piiriin, kykenemme waikuttamaan

Herran perheen jäsenten hywäksi, joiden kanssa me, jos olemme uskollisia, saamme elää yhdessä kautta ikuisuuden. Meidän tulee osottaa samaa mielenkiintoa sisariamme ja weljiämme kohtaan Kristuksessa kuin perheen jäsenille. {KW 195.4}

Jumalan tarkotus on, että täten woimme työskennellä yhä useampain ihmisten hywäksi. Sitä mukaa kun myötätuntomme laajenee ja rakkautemme kaswaa, löydämme kaikkialla jonkun tehtäwän. Jumalan suuri perhe käsittää koko maailman, eikä ketään saa kohdella wälinpitämättömästi. {KW 196.1}

Kaikkialla, missä liikumme, odottaa kadonnut raha etsijäänsä. Etsimmekö sitä? Joka päiwä tapaamme sellaisia, joilla ei ole wähintäkään halua hengellisiin asioihin. Me puhumme heidän kanssaan ja käymme heidän luonaan. Huolehdimmeko myös heidän henkisestä hywinwoinnistaan? Esitämmekö heille Kristuksen syntejä anteeksiantawana Wapahtajana? Puhummeko Kristuksen rakkaudesta ja owatko omat sydämemme rakkautta täynnä? Kuinka me, jos emme sitä tee, woimme kohdata näitä sieluja — ikuisesti kadotettuja — seisoessamme Jumalan waltaistuimen luona? {KW 196.2}

Kuka woi arwostella sielun arwoa? Jos tahdot sen tietää, niin mene Setsemaneen ja walwo siellä Kristuksen kanssa kärsien kuten hänkin, silloin kun hänen hikensä oli kuin suuret weripisarat. Katso Wapahtajaa ristillä riippumassa. Kuule tätä epätoiwon huutoa: ”Jumalani, Jumalani, miksi hylkäsit minut?”1 Katso hänen haawoitettua päätään, pistettyä kylkeään ja läwistettyjä jalkojaan. Muista, että Kristus uhrasi kaikki. Meidän pelastukseksemme taiwas pantiin waaraan. Kun sinä ristin juurella muistat, että Kristus olisi antanut elämänsä yhden ainoan syntisen edestä, woit panna sielulle enemmän arwoa. {KW 196.3}

Jos olet yhteydessä Kristuksen kanssa, opit panemaan arwoa jokaiselle ihmisolennolle samalla tawoin kuin hänkin. Tunnet muita kohtaan samaa sywää rakkautta, jota Kristus tunsi meitä kohtaan. Silloin woit woittaa ilman pakkoa, woit wetää puoleesi torjumatta takasin näitä, joiden edestä Kristus kuoli. Ei ketään olisi wiety Jumalan luo, jollei Kristus olisi persoonallisesti ponnistellut heidän hywäkseen ja persoonallisen työn kautta me woimme pelastaa sieluja. Nähdessäsi nämä, jotka kulkewat kuolemaa kohti, et woi jäädä wälinpitämättömäksi ja toimettomaksi. Kuta suurempi heidän syntinsä

ja sywempi onnettomuutensa, sitä wakawammin ja hellemmin sinun on ponnisteltawa heidän pelastuksekseen. Sinä käsität kärsiwäin tarpeet ja niiden, jotka owat tehneet syntiä Jumalaa wastaan ja owat welkataakkojen painamia. Sydämesi menee myötätunnolla heitä wastaan ja sinä ojennat heitä kohti auttawan käden. Uskon ja rakkauden käiswarsilla sinä kannat heidät Kristuksen luo. Sinä walwot ja innostat heitä, ystäwyytesi ja luottamuksesi antaa heille rohkeutta kestämään. {KW 196.4}

Taiwaan enkelit owat walmiit ottamaan osaa tähän työhön. Se, joka koettaa pelastaa sieluja, saa apua Jumalalta, sillä enkelit auttawat häntä saawuttamaan wälinpitämättömimmätkin ja paatuneimmat. Jos yksi ainoa wiedään Jumalan luo, syntyy ilo taiwaassa. Serafit ja kerubit koskettawat kultaisia harppujaan ja ylistäwät Jumalaa ja Karitsaa heidän rakkautensa takia ihmisiä kohtaan.1 {KW 197.1}

Luku 16–Kadotettu ja jälleen löydetty.

Wertaukset kadonneesta lampaasta, hukkaan joutuneesta rahasta ja tuhlaajapojasta esittäwät selwin piirtein Jumalan armahtawan rakkauden niitä kohtaan, jotka owat eksyneet hänen luotaan. Waikka he owat hyljänneet Jumalan, ei hän jätä heitä onnettomuuteensa. Hän on täynnä hywää tahtoa ja lempeätä sääliä kaikkia kohtaan, jotka owat joutuneet wiekkaan wihamiehen wiettelyksiin. {KW 198.1}

Wertauksessa tuhlaajapojasta esitetään Jumalan menettelytapa niitä kohtaan, jotka kerran owat tunteneet Isän rakkauden, mutta sitte sallineet wiettelijän wangita heidän tahtonsa. {KW 198.2}

”Eräällä miehellä oli kaksi poikaa. Ja nuorempi heistä sanoi isälleen: Isä, anna minulle se osa tawaroista, mikä minulle on tulewa. Niin hän jakoi heille omaisuuden. Eikä kulunut montakaan päiwää, niin nuorempi poika kokosi kaiken omansa ja matkusti pois kaukaiseen maahan.” {KW 198.3}

Nuorempi poika oli wäsynyt isänsä talossa wallitsewaan ahtauteen. Hänestä tuntui, että hänen wapauttaan siellä liiaksi rajotettiin. Hän käsitti wäärin isänsä rakkauden ja huolenpidon ja päätti seurata omia taipumuksiaan ja mielijohteitaan. {KW 198.4}

Nuori mies ei tunnustanut olewansa missään sitowassa suhteessa isäänsä eikä osottanut kiitollisuutta, mutta yhtä kaikki hän waati osuutensa isän omaisuudesta. Hän tahtoi heti päästä nauttimaan perinnöstä, joka joutuisi hänen käsiinsä isän kuoltua. Hän himoitsi hetken iloa eikä wälittänyt tulewaisuudesta. {KW 199.1}

Kun hän oli saanut isänperintönsä, hän matkusti kotoaan ”pois kaukaiseen maahan”. Mutta runsaat rahat ja wapaus tehdä, mitä miellytti, saiwat hänen luulottelemaan itselleen, että hänen sydämensä halu oli nyt tyydytetty. Ei kukaan sanonut : Älä tee niin; se tuo sinulle onnettomuutta, tai tee näin, koska tämä on oikein. Huonot towerit auttoiwat häntä wajoamaan yhä sywemmälle syntiin, ja hän menetti omaisuutensa ylellisessä elämässä. {KW 199.2}

Raamattu kertoo ihmisistä, jotka ”kehuessaan wiisaita olewansa, owat tyhmistyneet.”1 Sellainen oli wertauksessa mainittu nuori mieskin. Rikkauden, jonka hän oli itsekkäästi isältään waatinut, hän tuhlasi porttojen parissa. Miehuutensa aarteet hän häwitti. Elämän kalliit wuodet, älyn woima, nuoruuden waloisat näyt, henkiset pyrinnöt, kaikki tämä hukkui himojen tulessa. {KW 199.3}

Suuri nälänhätä tuli maahan, ja hän alkoi kärsiä puutetta. Silloin hän meni erään sen maan asukkaan luo, ja tämä lähetti hänet kedoille kaitsemaan sikoja. Juutalaisten mielestä oli tämä kaikkein halpa-arwoisin ja alentawin ammatti. Nuori mies, joka oli ylpeillyt wapaudestaan, huomaa nyt olewansa orja. Hän elää mitä suurimmassa orjuudessa — ”ja hän köytetään oman syntinsä siteillä.”1 Loisto ja komeus, joka häntä houkutteli, on kadonnut, ja hän tuntee kahleittensa painon. Istuen maassa häwitetyllä, nälän ahdistamalla seudulla, siat seuranaan, on hän iloinen woidessaan tyydyttää nälkäänsä hedelmänkuorilla, jotka owat elukoiden ruokana. Ei ainoakaan niistä iloisista towereista, jotka oliwat olleet hänen seuranaan entisinä loistopäiwinä, tule nyt häntä auttamaan. Missä on hänen meluawa ilonsa? Hän luuli olewansa onnellinen waimentaessaan omantuntonsa ja tuhlatessaan tunteitaan; mutta nyt kun rahat owat loppuneet, nälkä ahdistaa, ylpeys nöyryytetty, kun hänen siweellinen wahwuutensa on kutistunut, kun hänen tahtonsa on heikontunut — nyt hän huomaa olewansa kuolewaisista kurjin. {KW 200.1}

Kuinka kuwaawaa tämä onkaan syntisen asemalle! Waikka häntä ympäröi Jumalan siunaawa rakkaus, toiwoo hän, wallattomuudessa ja synnillisissä iloissa eläen, ennenkaikkia eroa Jumalasta. Samoin kuin kiittämätön poika, hän waatii Jumalan hywiä lahjoja, ikäänkuin ne täydellä oikeudella kuuluisiwat hänelle. Hän ottaa ne wastaan luonnollisena oikeutenaan eikä osota minkäänlaista kiitollisuutta tai tee yhtään rakkauden palwelusta. Niinkuin Kain pakeni Jumalan kaswoja etsiäkseen uutta kotia, niinkuin tuhlaajapoika matkusti kaukaisiin maihin, etsiwät syntisetkin onneaan koettamalla unhottaa Jumalan.2 Elämä, joka kohdistuu omaan minään, on, minkälainen se sitten ulkonaisesti katsoen onkin, hukkaan mennyt. Se, joka koettaa elää erossa Jumalasta, tuhlaa omaisuutensa. Hän hukkaa kalliin ajan, hukkaa järjen, sydämen ja sielun woimat ja kärsii siten ikuisen menetyksen. Ihminen, joka eroo Jumalasta palwellakseen itseään, on mammonan orja. Sielu, jonka Jumala loi enkelien seuraksi, joutuu palwelemaan kaikkea alhaista ja eläimellistä. Tämä on loppu, johon me joudumme palwelemalla omaa itseämme. {KW 200.2}

Jos olet sellaisen elämän walinnut, tiedät myös, että tuhlaat rahasi sellaiseen, joka ei ole leipää, ja waiwasi sellaiseen, mikä ei koskaan woi tyydyttää. Tulee aika, jolloin huomaat alennustilasi. Yksinäsi wieraassa maassa tunnet onnettomuutesi ja huudat epätoiwossa: ”Minä kurja ihminen, kuka minut wapauttaa tästä kuoleman ruumiista?”1 Yleinen totuus sisältyy näihin profeetan sanoihin: ”Kirottu on se mies, joka turwaa ihmiseen ja panee lihaa käsiwarreksensa ja jonka sydän luopuu Herrasta! Hän on olewa

niinkuin alaston erämaassa eikä saa nähdä hywää tulewan; waan hän on asuwa kuiwettuneilla seuduilla korwessa, suolaisessa ja asumattomassa maassa.”2 Jumala ”antaa aurinkonsa nousta niin pahain yli kuin hywäinkin ja antaa sataa niin wanhurskaille kuin wäärillekin”,1 mutta ihminen woi sulkeutua niin, ettei auringonpaiste eikä sade pääse häneen waikuttamaan. Niin woimme mekin, silläaikaa kun wanhurskauden aurinko paistaa ja armon sateet lankeawat wapaasti kaikille, erota Jumalasta ja edelleenkin ”asua kuiwettuneilla seuduilla korwessa”. {KW 201.1}

Niitäkin, jotka tahtowat elää erillään hänestä, Jumalan rakkaus säälii, ja hän panee liikkeelle woimia, jotka woiwat wiedä kadotetun takaisin Isän luo. Tuhlaajapoika malttoi mielensä kurjuudessaan. Petollinen walta, jonka alaisena saatana oli häntä pitänyt, oli poissa. Hän huomasi, että hänen kärsimyksensä oliwat hänen oman mielettömyytensä tulos, ja hän sanoi: ”Kuinka monella isäni palkkalaisella on yltäkyllin leipää, mutta minä kuolen täällä nälkään! minä nousen, ja menen isäni tykö.” Kurja kun oli, pani hän ainoan toiwonsa warmuuteen isänsä rakkaudesta. Tämä rakkaus se weti häntä kotiin. Niin myös warmuus Jumalan rakkaudesta pakottaa syntisen palaamaan Jumalan luo. ”Jumalan hywyys wetää sinun parannukseen.”2 Kultainen ketju, jumalallisen rakkauden laupeus ja sääliwäisyys, ympäröi jokaista sielua, joka on waarassa. Herra sanoo: ”Minä olen iankaikkisella rakkaudella rakastanut sinua; sentähden olen wetänyt sinua puoleeni sulasta armosta.”3 {KW 202.1}

Poika päättää tunnustaa wikansa. Hän tahtoo mennä isänsä luo, sanoen: ”Minä olen tehnyt syntiä taiwasta wastaan ja sinun edessäsi.” Mutta hän lisää: ”Tee minut yhden palkkalaisesi wertaiseksi”, ja näin sanoen hän osottaa, kuinka rajotettu käsitys hänellä wielä on isänsä rakkaudesta. {KW 202.2}

Nuori mies jättää sikalauman ja palkohedelmät lähteäkseen kotia kohti. Wawisten heikkoudesta ja nälän wäsyttämänä, hän pyrkii eteenpäin. Hänellä ei ole wiittaa, millä peittäisi rääsynsä, ja hän kiiruhtaa matkaan, pyytääkseen palwelijan paikkaa siellä, missä hänellä kerran oli lapsen oikeus. {KW 202.3}

Tuskinpa wain iloinen, ajattelematon nuori mies aawisti, lähtiessään isänsä talosta, mikä tuska ja kaipuu jäi isän sydämeen. {KW 202.4}

Tanssiessaan ja huwitellessaan hurjien kumppanien parissa, hän tuskin ajatteli warjoa, joka oli langennut hänen kotinsa yli, Ja kun hän nyt wäsynein, waiwaloisin askelin jatkaa kulkuaan kohti kotia, ei hän tiedä, että löytyy eräs, joka odottaa hänen takaisinpaluutaan. Mutta ”kun hän wielä oli

kaukana”, näki isä hänet. Rakkaus on tarkkanäköinen. Ei edes synnillisten wuosien alennus woi peittää poikaa hänen silmiltään. Hän armahti häntä ja juoksi häntä wastaan ja lankesi hänen kaulaansa syleillen häntä kauan sydämellisen hellästi. {KW 203.1}

Isä ei woi sallia, että ainoakaan ylpeä silmä saa nauraa pojan kurjuudelle ja rääsyille. Hän ottaa awaran wiitan omilta hartioiltaan ja kietoo sen pojan kuihtuneen wartalon ympärille, ja nyt poika ilmaisee katumuksensa nyyhkyttäen ja sanoen: ”Isä, minä olen tehnyt syntiä taiwasta wastaan ja sinun edessäsi, enkä enää ansaitse, että minua nimitetään sinun pojaksesi.” Isä wie pojan wieressään kotiin. Hän ei saa tilaisuuttakaan pyytääkseen palwelijan paikkaa. Hän on poika, jota pitää kunnioittaa parhaalla, minkä talo woi tarjota, ja jota palwelijoiden pitää nöyrästi palwella. {KW 203.2}

Isä sanoo palwelijoillensa: ”Tuokaa tänne parhaat waatteet ja pukekaa ne hänen päälleen, ja pankaa sormus hänen sormeensa, ja kengät hänen jalkaansa; ja noutakaa syöttöwasikka ja teurastakaa ja syökäämme ja pitäkäämme iloa, sillä tämä poikani oli kuollut ja on löytynyt.” Ja he rupesiwat iloa pitämään. {KW 204.1}

Lewottomassa nuoruudessaan tuhlaajapoika piti isäänsä kowana ja synkkänä miehenä. Miten erilainen olikaan nyt hänen käsityksensä isästä! Samoin pitäwät myös saatanan pettämät ihmiset Jumalaa kowana ja waatiwaisena Jumalana. He ajattelewat, että hän on aina walmis syyttämään ja tuomitsemaan sekä haluton wastaanottamaan syntisiä, niin kauan kun on jokukaan syy, minkä nojalla heiltä woi awun kieltää. He pitäwät hänen lakiaan ihmisonnen rajoituksena, painawana ikeenä ja owat iloisia päästessään siitä. Mutta se, jonka silmät Kristuksen rakkaus on awannut, tulee huomaamaan, että Jumala on täynnä armoa. Hän ei enää esiinny tyrannimaisena, järkähtämättömänä olentona, waan isänä, joka tahtoo syleillä katuwaa poikaansa. Syntinen huudahtaa psalmistan kanssa: ”Niin kuin isä armahtaa lapsiansa, niin Herrakin armahtaa pelkääwäisiänsä.”1 {KW 204.2}

Tuhlaajapoika wertauksessa ei saa nuhteita, eikä hänen huonoa menettelyään arwostella. Poika tuntee, että mennyt on anteeksiannettu ja unohdettu, ikiajoiksi pois pyyhitty. Jumala sanookin syntiselle: ”Minä pyyhin pois sinun rikoksesi niinkuin pilwen ja sinun syntisi niinkuin sumun.”2 ”Minä olen antawa heidän rikoksensa anteeksi, enkä ole heidän syntiänsä enää muistawa”3 ”Jumalaton hyljätköön tiensä ja syntinen ajatuksensa ja palatkoon Herran tykö, niin Hän armahtaa häntä, ja meidän Jumalamme tykö, sillä hänen tykönänsä on paljon anteeksi antamista.”

”Niinä päiwinä ja siihen aikaan, sanoo Herra, etsitään Israelin rikosta, eikä sitä ole, ja Juudan syntiä, eikä sitä löydetä.”4 {KW 204.3}

Mikä wakuutus tämä onkaan Jumalan halusta ottaa wastaan katuvaa syntistä! Oletko sinä, lukija, valinnut oman tiesi? Oletko vaeltanut pois Jumalasta? Oletko koettanut mässätä rikoksen hedelmillä, ainoastaan nähdäksesi niiden muuttuvan tomuksi huulillasi? Ja istutko nyt, omaisuus tuhlattuna, suunnitelmasi rauenneina ja toivo kuolleena, yksin, hyljättynä. Silloin kuulet selvästi sen äänen, joka niin kauan on sydämellesi puhunut, mutta jota et ole tahtonut kuunnella: ”Nouskaa ja menkää matkoihinne! sillä tämä ei ole teidän lepopaikkanne; sillä saastaisuus tuottaa kauhean turmion.”1 Palaja nyt I säsi huoneeseen. Hän kutsuu sinua, sanoen: ”Käänny Minun puoleeni; sillä Minä lunastin sinut!”2 Elä kuuntele vihollisen houkutusta pysymään poissa Kristuksesta kunnes olet parantanut itsesi, jotta olet arvokas astumaan Jumalan eteen. Jos odotat siksi, et voi koskaan tulla. Kun saatana osottaa sinun saastaista pukuasi, on sinun muistettava Jeesuksen lupaus: ”Joka tulee minun tyköni, sitä en heitä ulos.” V astaa viholliselle, että Jeesuksen Kristuksen veri puhdistaa kaikista synneistä. Tee tämä Daavidin rukous omaksesi: ”Puhdista minua isopilla, että minä puhdistuisin, pese minua, että minä lunta valkeammaksi tulisin!”3 {KW 204.4}

Nouse ylös ja mene Isäsi luo. Hän tulee sinua vastaan, kun vielä olet kaukana. Jos lähestyt häntä askeleenkaan katuen, rientää hän vastaan sulkeakseen sinut äärettömän rakkauden syleilyyn. Hänen korvansa on avoinna katuvan sielun huudolle. Hän tuntee sydämen ensimäisen Jumalan ikävöimisen. Sinä et voi lausua heikointakaan rukousta, et vuodattaa salaisintakaan kyyneltä, et voi ikävöidä Jumalaa, vaikka ikäväsi olisi miten heikko, ettei Jumalan Henki vastaa siihen. Jo ennenkuin rukous on lausuttu tai sydämen ikävä ilmennyt, menee Kristus yhtyäkseen siihen armoon, joka vaikuttaa ihmissielussa. {KW 205.1}

Taivaallinen Isäsi tahtoo ottaa sinulta pois puvun, joka on synnin tahraama. Kauniissa, vertauksen muotoon pannussa Sakarian ennustuksessa esittää ylimäinen pappi Josua syntistä ihmistä seisoessaan siinä saastaisissa vaatteissa Herran enkelin edessä. Ja Herra lausuu nämä sanat: ”Ottakaa pois saastaiset vaatteet hänen päältänsä.” Ja Hän sanoi hänelle: ”Katso, minä olen ottanut sinulta pois sinun syntisi ja puetan sinut juhlavaatteisiin … Ja he panivat puhtaan hiipan hänen päähänsä ja pukivat hänen vaatteisiin.”1 {KW 206.1}

Samalla tavoin tahtoo Jumala pukea sinut ”morsiuskoristuksella” ja vetää

päällesi ”vanhurskauden vaipan”. ”Kun te tarhain välissä lepäätte, niin ovat mettisen sulat silatut hopealla ja sen siivet viheriän keltaisella kullalla.”2 {KW 206.2}

”Hän on viinihuoneeseen minut vienyt, ja lippunansa ylitseni on rakkaus.”3 ”Jos sinä vaellat minun teilläni”, sanoo Herra, ”ja jos sinä pidät minun vartioni, niin sinä saat sekä hallita minun huonettani että varjella minun kartanoitani; ja minä annan sinulle vapaan pääsön näiden keskitse, jotka tässä seisovat.”4 {KW 206.3}

”Niinkuin ylkä iloitsee morsiamesta, niin sinun Jumalasi iloitsee sinusta.” ”Hän vaikenee rakkaudesta, Hän riemuiten sinusta iloitsee.”5 Taivas ja maa yhtyvät Isän riemulauluun: ”Sillä tämä minun poikani oli kuollut ja virkosi eloon, hän oli kadonnut ja on löytynyt.” {KW 206.4}

V apahtajan vertauksessa ei tähän asti ole ollut mitään soraääntä häiritsemässä tämän iloisen kohtauksen sopusointua, mutta nyt tuo Kristus toista ainesta. Tuhlaajapojan palatessa oli vanhempi poika pellolla. Ja kun hän tuli ja lähestyi kotia, kuuli hän soiton ja hypyt. Ja hän kutsui tykönsä yhden palvelijoista ja tiedusteli, mitä se oli. Tämä sanoi hänelle: ”Veljesi on tullut, ja isäsi antoi teurastaa syöttövasikan, kun sai hänet terveenä takaisin. Niin hän vihastui eikä tahtonut mennä sisälle.” Tämä vanhempi veli ei ollut Isän kanssa surrut ja odottanut kadonnutta. Siksi ei hän myöskään iloitse kadonneen palaamisesta. {KW 207.1}

I lolaulut eivät sytytä iloa hänen sydämessään. Hän kysyy palvelijalta tämän juhlallisuuden syytä, ja vastaus herättää hänessä kateutta. Hän ei tahdo mennä sisälle lausumaan veljeään tervetulleeksi. Se hyväntahtoisuus, jolla tätä kohdellaan, on hänen mielestään loukkaus häntä vastaan. {KW 207.2}

Kun isä tulee ulos häntä puhuttelemaan, näkyy hänen luonteensa ylpeys ja pahuus. Hän väittää, että hänen oma elämänsä isän kodissa on ollut ainaista palkatonta työtä ja tuo esille sen jyrkän vastakohdan, joka esiintyy tätä äsken palannutta poikaa kohtaan osotetussa hyvyydessä. Tällä hän tuo ilmi, että hänen oma työnsä on pikemmin ollut palvelijan kuin pojan. Kun hänen olisi pitänyt löytää kestävä ilo isänsä talossa, oli hänen mielensä ollut vain sen ajatuksen vallassa, minkä voiton hän siivolla käytöksellään saavuttaa. Hänen sanansa osottavat, että tämän syyn takia hän on pidättäytynyt synnillisistä huvituksista. Jos nyt tämä veli jakaa isän antimet, niin vanhempi veli, hänen mielestään, tulee petetyksi osuuteensa nähden. Hän ei suo veljelleen sitä hyväntahtoisuutta, joka hänen osakseen on tullut.

Hän näyttää selvästi, että jos hän olisi ollut isän sijassa, ei hän olisi ottanut vastaan eksynyttä. Hän ei tunnusta häntä edes veljekseenkään, vaan nimittää kylmästi ”sinun poikasi.” {KW 207.3}

Siitä huolimatta isä puhuttelee häntä lempeästi. ”Poikani”, sanoo hän, ”sinä olet aina minun luonani, ja kaikki, mikä on minun omaani, on sinun.” Eikö sinulla kaikkina näinä vuosina, jotka veljesi on viettänyt maanpakolaisuudessa, ole ollut etuja minun läheisyydessäni? {KW 207.4}

Lapset saivat esteettömästi kaikkea, mikä tuotti heille onnea. Pojan ei tarvinnut pyytää lahjoja eikä palkkaa. ”Kaikki, mikä on minun, omaani on sinun.” Sinun ei tarvitse muuta kuin uskoa minun rakkauteeni ja ottaa vastaan se lahja, joka vapaasti sinulle annetaan. {KW 208.1}

Yksi pojista oli muutamaksi ajaksi eronnut kodista, kun ei hän käsittänyt isän rakkautta. Mutta nyt oli hän palannut ja ilon virta pyyhkäsi pois kaikki häiritsevät ajatukset. ”Tämä veljesi oli kuollut ja virkosi eloon, hän oli kadonnut ja on löytynyt.” {KW 208.2}

Oppiko vanhempi veli huomaamaan oman kurjan, kiittämättömän luonteensa? Älysikö hän, että veli, vaikka olikin menetellyt väärin, oli kuitenkin hänen veljensä? Katuiko vanhempi veli kateuttaan ja kovasydämisyyttään? Kristus ei puhu siitä mitään; sillä vertaus tarkotti vain nykyaikaa, ja kuulijat saivat itse päättää, millainen loppu olisi. {KW 208.3}

Wanhempi poika edustaa paatuneita juutalaisia Kristuksen aikaan ja samoin kaikkien aikojen fariseuksia, jotka halweksien katsowat sellaisiin ihmisiin, joita he pitäwät publikaaneina ja syntisinä. Kun eiwät he itse ole antautuneet suuriin synteihin, owat he täynnä itsewanhurskautta. Kristus kohtelee näitä lain wääristelijöitä heidän omalla tawallaan. Samoin kuin wanhempi poika wertauksessa oliwat hekin nauttineet erityisiä etuja Jumalalta. He tahtoiwat olla poikia Jumalan huoneessa, mutta heillä oli palwelijan mieli. He eiwät työskennelleet rakkaudesta, waan palkinnon toiwosta. Jumala oli heidän silmissään waatiwa työn antaja. He näkiwät Kristuksen kutsuwan publikaaneja ja syntisiä wapaasti ottamaan wastaan hänen armolahjaansa — lahjaa, jota kirjanoppineet oliwat toiwoneet itselleen ponnistusten ja katumuksen kautta — ja he loukkaantuiwat. Tuhlaajapojan paluu, joka riemulla täytti isän sydämen, kiihotti waan heidän kateuttaan. {KW 209.1}

Wertauksessa isän wastaus wanhemmalle pojalle on hellänä kehoituksena fariseuksille. ”Kaikki, mikä on minun omaani, on sinun” — ei palkkana, maan lahjana. Kuten tuhlaajapoika woit sinä sen saada

ansaitsemattomana lahjana Isän rakkaudesta. {KW 209.2}

Itsewanhurskaus johtaa ihmisen esittämään Jumala wäärässä walossa sekä tekee hänet kowasydämiseksi ja moittiwaksi weljiä kohtaan. Wanhempi poika oli itsekkyydessään ja kateudessaan walmis pitämään silmällä weljensä tekoja, moittimaan hänen toimiaan ja syyttämään häntä pienimmästäkin wirheestä. Hän tahtoi paljastaa kaikki erehdykset ja selittää pahoin päin kaikki huonot teot. Siten tahtoi hän saattaa hywään waloon oman taipumattoman mielensä. Moni toimii samalla tawoin meidänkin päiwinämme. Samalla kun sielu kamppailee ensimäisiä taisteluitaan kiusausten pyörteessä, seisowat he rinnalla, jäykkinä itsepäisinä, täynnä walistusta ja syytöksiä. Wäittäkööt he olewansa Jumalan lapsia, mutta he toimiwat saatanan hengessä. Ottamalla sellaisen aseman weljiinsä nähden nämä syyttäjät asettuwat paikalle, jossa Jumala ei woi antaa heille kaswojensa waloa. {KW 209.3}

Moni kysyy ehtimiseen: ”Millä minä tulen Herran eteen, kumarran korkeuden Jumalalle? Tulenko hänen eteensä polttouhreilla, mesikuntaisilla wasikoilla? Mielistyykö Herra tuhansiin oinaisiin, epälukuisiin öljywirtoihin?” Mutta ”Hän on ilmoittanut sinulle, ihminen, mikä hywä on ja mitä Herra sinulta waatii, nimittäin, että waan teet oikeutta, rakastat hurskautta ja waellat nöyrästi sinun Jumalasi edessä.”1 Tässä on se palwelus, johon Jumala mielistyy — ”kun päästää wääryydellä sidotuita, katkoo ikeen kahleita, laskee waiwatuita wapauteen ja kun te kaikkinaiset ikeet särjette … etkä itseäsi kätke omalta lihaltasi.”2 Kun näet itsesi syntisenä, ainoastaan taiwaallisen Isän rakkauden pelastamana, woit myös hellästi sääliä muita synnin alla kärsiwiä. Silloin et enää kohtele kärsimystä ja katumusta kateudella ja moitteella. Kun itsekkyyden jää on sulanut sydämestäsi, tulet sopusointuun Jumalan kanssa ja iloitset hänen mukanaan kadotetun pelastuksesta. {KW 210.1}

On oikein, että tahdot olla Jumalan lapsi; mutta jos sitä olet todella, on se ”sinun weljesi”, ”joka oli kuollut ja wirkosi eloon, joka oli kadonnut ja on löytynyt”. Hän on sidottu sinuun mitä lujimmilla siteillä, sillä Jumala pitää häntä poikana. Jos kiellät hänen sukulaisuutensa, osotat sillä, että olet waan palkollinen kodin piirissä, etkä lapsi Jumalan perheessä. {KW 210.2}

Waikka et otakaan osaa terwetuliaisiloon tuhlaajapojan palattua, on ilo sittekin olewa, ja palannut saa paikkansa Isän rinnalla ja Isän työssä. Se, joka on paljon saanut anteeksi, rakastaa paljon. Mutta sinä olet ulkona pimeässä. Sillä ”joka ei rakasta, hän ei tunne Jumalaa, sillä Jumala on rakkaus”.31 {KW 210.3}

Luku 17–”Anna sen olla vielä tämä vuosi.”

Kristuksen opetuksessa yhtyi rangaistuksen warotus ja armeliaisuuden kutsuminen. ”Ihmisen Poika ei ole tullut”, sanoi hän, ”ihmisten sieluja hukuttamaan, waan pelastamaan. Ei Jumala sitä warten Poikaansa maailmaan lähettänyt, että hän maailmaa tuomitsisi, waan että maailma hänen kauttaan pelastuisi.”1 Hänen armeliaisuuskutsumuksensa Jumalan oikeuteen ja tuomioon nähden esitetään wertauksessa hedelmättömästä wiikunapuusta. {KW 211.1}

Kristus oli puhunut kansalle Jumalan waltakunnan tulemisesta ja hän oli ankarasti moittinut heidän tietämättömyyttään ja wälinpitämättömyyttään. He oliwat näppärät lukemaan merkkejä pilwissä, jotka ennustiwat ilmaa, mutta ajanmerkkejä, jotka niin selwästi ilmaisiwat hänen tehtäwänsä, eiwät he ymmärtäneet. {KW 211.2}

Mutta silloin, kuten nytkin, oliwat ihmiset walmiit uskomaan olewansa erityisiä taiwaan suosikkeja ja että parantumisen sanoma oli aiottu muille eikä heille. Kuulijat kertoiwat Jeesukselle erään tapauksen, joka silloin juuri oli herättänyt kowaa mielten kuohua. Muutamat Pontius Pilatuksen, Juudean maaherran, toimet oliwat herättäneet kansassa suuttumusta. Yleinen kapina oli noussut Jerusalemissa, ja Pilatus oli päättänyt wäkiwallalla sen tukahuttaa. Hänen soturinsa tunkeutuiwat temppelin alueelle ja löiwät alas muutamia galilealaisia pyhiinwaeltajia, juuri kun nämä oliwat aikeessa teurastaa uhrieläimiään. Juutalaiset pitiwät onnettomuutta rangaistuksena niiden synneistä, jotka oliwat onnettomuuden alaisiksi joutuneet, ja ne, jotka kertoiwat tästä wäkiwallan teosta, tekiwät sen salaisella tyydytyksellä. Heidän mielestään heidän oma onnensa osotti heidän olewan paljon parempia ja siitä syystä paremmin Jumalan suosimia kuin nämä galilealaiset. He odottiwat saawansa kuulla Jeesuksen lausuwan kirouksen sanoja näistä ihmisistä, jotka heidän mielestään epäilemättä ansaitsiwat tämän rangaistuksen. {KW 211.3}

Kristuksen opetuslapset eiwät uskaltaneet lausua ajatustaan ennenkuin he oliwat kuulleet Mestarinsa lausunnon. Hän oli antanut heille selwän opetuksen toisten ihmisten luonteen arwostelemisesta ja palkinnon määrästä heidän rajotetun käsityskantansa mukaan. Sittenkin he odottiwat, että Kristus selittäisi nämä miehet syntisiksi ennen muita. Suuri oli siis heidän hämmästyksensä, kun he kuuliwat hänen wastauksensa. {KW 212.1}

Kääntyen kansajoukkoon sanoi Wapahtaja: ”Luuletteko, että nämä galilealaiset oliwat syntisemmät kuin kaikki muut galilealaiset, koska saiwat

kärsiä tämän? Eiwät olleet, sanon teille, waan ellette tee parannusta, niin te kaikki samoin hukutte.” Nämä hirmuiset onnettomuudet oliwat aiotut sitä warten, että juutalaiset pehmittäisiwät sydämensä ja katuisiwat syntejänsä. Koston myrsky, jonka piti puhjeta kaikkien yli, jotka eiwät olleet löytäneet turwaansa Kristuksessa, oli lähestymässä. {KW 212.2}

Kun Jeesus puhui opetuslastensa ja kansan kanssa, katsoi hän profeetallisin katsein tulewaisuuteen ja näki Jerusalemin sotajoukkojen saartamana. Hän kuuli wierasten askelten jyskeen näiden marssiessa walittua kaupunkia kohti ja näki tuhansien sortuwan piirityksessä. Monet juutalaisista, samoinkuin galilealaiset, lyötiin temppelipihoissa itse uhritoimituksen aikana. Ne onnettomuudet, jotka kohtasiwat yksilöitä, oliwat Jumalan warotuksia rikolliselle kansalle. ”Ellette tee parannusta, niin te kaikki samoin hukutte.” Koetuksen päiwä lykättäisiin wielä wähäksi aikaa. Wielä oli heillä aikaa oppia tuntemaan niitä seikkoja, jotka kuuluiwat heidän rauhaansa. {KW 212.3}

”Eräällä miehellä”, jatkoi Jeesus, ”oli fiikunapuu istutettuna wiinitarhassaan; ja hän tuli hakemaan hedelmää siitä, eikä löytänyt. Niin hän sanoi wiinitarhurille: Katso, kolmena wuonna olen käynyt hakemassa hedelmää tästä fiikunapuusta, enkä ole löytänyt. Hakkaa se pois; miksi sen lisäksi pitää maata hyödyttömänä?” {KW 213.1}

”Kristuksen kuulijat eiwät woineet käsittää wäärin hänen sanojensa sowitusta. Daawid oli ylistänyt Israelia wiinipuuna, joka on tuotu Egyptistä. Jesaia oli kirjoittanut: Herran Sebaotin wiinimäki on Israelin huone, ja Juudan miehet hänen ihanneistutuksensa.”1 Se sukupolwi, jonka luo Wapahtaja oli tullut, esitettiin wiikunapuuna Herran wiinitarhassa — hänen erityisen hoitonsa ja siunauksensa piirissä. {KW 213.2}

Jumalan tarkotus kansansa suhteen ja ne ihanat mahdollisuudet, jotka heitä odottiwat, owat lausutut näissä kauniissa sanoissa: ”Heitä kutsutaan wanhurskAuden wahwoiksi puiksi, Herran istutukseksi, josta hän kiitoksen saa.”2 Kuolewa Jakob lausui Hengen innostamana rakkaimmasta pojastaan: ”Josef on hedelmällisen wiinipuun wesa, hedelmällisen wiinipuun wesa lähteen tykönä, sen oksat nousewat muurin yli.” Ja hän sanoi edelleen: ”Sinun isäsi Jumala … on sinua auttawa”, ”Kaikkiwaltias … on sinua siunaawa”, antaa siunauksen tulla ”taiwaasta ylhäältä, sywyyden siunaus alhaalta”.3 Niin on Jumala istuttanut Israelin kuin hywän wiinipuun eläwäin lähteitten tykönä. Hän on perustanut wiinitarhansa lihawalle rinnemaalle. ”Hän kaiwoi sen ja perkkasi kiwet siitä pois ja istutti siihen wiinipuun wesoja.”4 {KW 213.3}

”Ja hän odotti sen hywiä wiinimarjoja kaswawaksi, mutta se kaswoi pahoja marjoja.”1 Kansa osotti Kristuksen aikaan suurempaa ulkonaista hurskautta kuin entisten aikojen juutalaiset oliwat osottaneet, mutta siitä huolimatta oli siinä wähemmän Jumalan Hengen suloista armoa. Luonteen jaloja hedelmiä, jotka tekiwät Josefin elämän niin ihanaksi ja kauniiksi, ei näkynyt Juutalaisessa kansassa. {KW 213.4}

Jumala oli Poikansa kautta etsinyt hedelmää, mutta ei ollut sitä löytänyt. Israel oli maan rasituksena. Itse sen olemassa olo oli kirous, sillä se waltasi wiinitarhassa sen paikan, jonka hedelmällinen puu olisi woinut ottaa. Israel ryösti maailmalta ne aarteet, jotka Jumala oli aikonut sille antaa. Israelilaiset oliwat esittäneet Jumalan wäärässä walossa muiden kansojen joukossa. He eiwät olleet ainoastaan tarpeettomia, waan ehdottomasti esteenä. Heidän uskontonsa oli suuresti harhaanwiepä ja sai aikaan turmiota pelastuksen sijasta. {KW 214.1}

Wiinitarhuri wertauksessa ei epäillyt lausuttua tuomiota, että hedelmätön puu on hakattawa alas, mutta hänellä oli omistajan tunteet hedelmätöntä wiikunapuuta kohtaan. Ei mikään olisi woinut tuottaa hänelle suurempaa iloa kuin nähdä sen kaswawan ja hedelmöiwän. Hänen wastauksessaan ilmenee omistajan toiwo: ”Anna sen olla wielä tämä wuosi; sillä aikaa minä kaiwan sen ympäri ja panen lantaa. Ehkä se ensi wuonna tekee hedelmää.” {KW 214.2}

Puutarhuri lupaa pitää huolta niin wähän lupaawasta puusta. Hän on walmis omistamaan sille wielä paremman hoidon. Hän tahtoo panna sen wielä suotuisampaan ympäristöön ja tuhlata sille kaiken huolenpitonsa. {KW 215.1}

Wiinitarhan omistaja ja hoitaja owat yhtä mieltä wiikunapuun suhteen. Niin oliwat Isä ja Poikakin yhtä rakkaudessaan walittuun kansaan. Kristus sanoi kuulijoilleen, että he saisiwat uusia tilaisuuksia. Kaikki keinot, joita Jumalan rakkaus saattoi keksiä, oli pantawa käytäntöön, jotta he wanhurskaudessa kantaisiwat hedelmää maailman siunaukseksi. {KW 215.2}

Jeesus ei mainitse wertauksessa, mikä tulos oli puutarhurin työstä. Tässä kohdassa hän äkkiä keskeyttää kertomuksensa. Minkä lopun se saa, riippui siitä joukosta, joka kuunteli hänen sanojaan. Tälle joukolle oli annettu wakawa warotus: ”Mutta jos ei, niin hakkaa se pois.” Heistä riippui, oliko nuo epäämättömät sanat lausuttawat. Wihan päiwä oli lähellä. Niissä onnettomuuksissa, jotka jo oliwat Israelia kohdanneet, oli wiinitarhan omistaja armollisesti warottanut sitä hedelmättömän puun kohtalolta. {KW

215.3}

Sama warotus kaikuu tälle nykyiselle sukupolwellekin. Oi, oletko sinä, wälinpitämätön sydän, hedelmätön puu Herran wiinitarhassa? Lausutaanko sinulle ennen pitkää rangaistuksen sanat? Kuinka kauan olet kantanut hänen lahjojaan? Kuinka kauan on hän walwonut ja odottanut rakkauden korwausta? Mitä etuja onkaan sinulla ollut, sinulla, joka olet istutettu hänen wiinitarhaansa puutarhurin huolellisen hoidon alle? Miten usein onkaan ewankeliumin suloinen sanoma koskettanut sydäntäsi? Sinä olet ottanut kristityn nimen ja olet ulkonaisesti jäsen kirkossa, joka on hänen ruumiinsa, mutta siitä huolimatta tiedät itsessäsi, ettet ole missään eläwässä yhteydessä Jumalan rakastawan sydämen kanssa. Sinä et ole hänestä lähtewän elämän wirran läpitunkema. Hänen luonteensa hyweitä, ”Hengen hedel miä”, ei näy sinun elämässäsi. {KW 215.4}

Hedelmätön puu saa sadetta ja päiwänpaistetta sekä puutarhurin hoitoa. Se wetää rawinnon maasta. Sen hedelmättömäin oksien warjo tekee sen, että toiset hedelmää tuottawat taimet eiwät woi wersoa. Niin on myös niiden lahjojen laita, joita Jumala on sinulle tuhlannut — ne eiwät tuota mitään siunausta maailmalle. {KW 216.1}

Sinä ryöstät muilta ihmisiltä edut, jotka olisiwat olleet heidän, jollet sinä olisi ollut tiellä. {KW 217.1}

Sinä näet, waikka epäselwästi, että olet hyödytön wiinitarhassa. Kuitenkaan ei Herra suuressa armossaan ole hakannut sinua pois. Hän ei katso sinuun kylmästi. Hän ei käänny pois wälinpitämättömänä, eikä myöskään jätä sinua perikatoon. Katsoen sinuun walittaa hän, kuten walitti tuhansia wuosia sitte Israelin tähden: ”Kuinka Minä alttiiksi antaisin sinut Efraim? kuinka jättäisin sinut, Israel? … En Minä täytä wihani tulta, en Minä enää turmele Efraimia; sillä Minä olen Jumala, enkä ihminen.”1 Laupias Wapahtaja sanoo sinusta: ”Anna sen olla wielä tämä wuosi; sillä aikaa minä kaiwan sen ympäri ja panen lantaa.” Millä pohjattomalla rakkaudella palwelikaan Kristus Israelia waikeana koetusaikanaan! Ristilla riippuen hän rukoili: ”Isä, anna heille anteeksi, sillä he eiwät tiedä, mitä tekewät.”2 Hänen taiwaaseen astumisensa jälkeen saarnattiin ewankeliumia ensin Jerusalemissa. Siellä Pyhä Henki wuodatettiin. Siellä ensimäinen ewankelinen kirkko paljasti ylösnousseen Wapahtajan woiman. Siellä Stefanus — ”hänen kaswonsa oliwat kuin enkelin kaswot”3 — antoi todistuksensa ja kärsi marttyyrikuoleman. Silloin annettiin kaikki, mitä taiwas taisi antaa. ”Mitä wielä oli tehtäwä wiinimäelleni”, sanoo Herra, ”jota en siinä tehnyt?”4 Niin on sinunkin

tähtesi hänen työnsä ja huolensa alituisesti lisääntynyt. Wielä sanoo hän: ”Minä, Herra, olen sen wartija, olinaikaa kastan sitä; ettei mikään sitä kohtaisi, warjelen Minä sitä yötä ja päiwää.”5 {KW 217.2}

”Ehkä se ensi wuonna kantaa hedelmää … mutta jos ei.” {KW 217.3}

Sydän, joka ei wastaa jumalalliseen kutsuun, paatuu yhä enemmän, kunnes Pyhä Henki ei enää pääse siihen waikuttamaan. Silloin lausutaan nämä sanat: ”Hakkaa se pois. Miksi sen lisäksi pitää maata hyödyttömänä?” {KW 217.4}

Hän kutsuu sinua tänään: ”Palaja, Israel, Herran, sinun Jumalasi tykö … Minä tahdon parantaa heidän luopumisensa. Minä tahdon mielelläni rakastaa heitä … Minä tahdon olla kuin kaste Israelille; hän kukoistaa niinkuin lilja ja juurtuu niinkuin Libanon … Hänen warjossaan asuwaiset kaswattawat uudestaan eloa ja kukoistawat niinkuin wiinipuu … Minusta hedelmäsi löytyy.”11 {KW 217.5}

Luku 18–”Menkää kaduille ja kujille.”

Vapahtaja oli erään fariseuksen luona juhla-aterialla. Hän noudatti sekä rikasten että köyhien kutsuja ja yhdisti tapansa mukaan totuusopetuksia ympäröiwiin tapahtumiin. Juutalaisten kirkollisiin juhliin liittyi kaikellaisia kansallisia ja kirkollisia huwitteluja. Se oli heille wertauskuwana ijankaikkisen elämän siunauksista. Suuri juhla, jossa he istuisiwat Abrahamin, Isakin ja Jakobin rinnalla, pakanain seistessä ulkona ja ikäwöiden heitä katsellen, siinä aine, jossa he mielellään wiipyiwät. Sen opetuksen, jonka Kristus nyt tahtoi antaa warotukseksi ja opiksi, esitti hän selwästi wertauksella suurista juhlapäiwällisistä. Juutalaiset luuliwat yksin saawansa nauttia Jumalan siunausta sekä tässä että tulewassa elämässä. He eiwät uskoneet Jumalan laupeutta pakanoita kohtaan. Kristus osotti wertauksella, että he itse juuri tähän aikaan hylkäsiwät armon kutsun, kutsun Jumalan waltakuntaan. Hän esitti edelleen, että se kutsumus, jonka he oliwat laiminlyöneet, menisi noille halweksituille, niille, joiden läheisyydessä he oliwat wetäneet waatteensa syrjään, kammoen heitä kuin spitaalisia. {KW 219.1}

Juhlawierasten walinnassa oli fariseus noudattanut omaa itsekästä mieltään. Kristus sanoi hänelle: ”Kun teet päiwälliset tai illalliset, älä kutsu ystäwiäsi eikä weljiäsi eikä sukulaisiasi eikä rikkaita naapureita, etteiwät hekin wuorostaan sinua kutsuisi, ja sinä siten tulisit palkituksi. Waan kun teet pidot, kutsu köyhiä, rampoja, ontuwia, sokeita; niin sinä olet olewa autuas, koska heillä ei ole waraa palkita sinulle; sillä sinulle palkitaan wanhurskasten ylösnousemuksesta.” {KW 220.1}

Kristus uudisti tässä sen opetuksen, jonka hän oli antanut Israelille Mooseksen kautta. Herra oli käskenyt, että juhlatilaisuuksissa ”muukalainen ja orpo ja leski, jotka porteissasi owat, tulkoot, syökööt ja rawittakoot.”1 {KW 220.2}

Näiden kutsujen piti olla Israelille opetuksena. Tällä tawoin oppien tuntemaan tosi wieraswaraisuuden ilon tulisi kansa koko wuoden läpeensä pitämään huolta sorretuista ja köyhistä. Mutta näillä juhlilla oli wielä laajempi merkitys. Ne henkiset edut, jotka Jumala oli Israelille suonut, eiwät olleet aiotut heille yksin. {KW 220.3}

Jumala oli antanut heille elämän leipää, jotta he murtaisiwat sitä maailmalle. {KW 221.1}

Tätä tehtäwää he eiwät olleet suorittaneet. Kristuksen sanat oliwat ankara ojennus heidän itsekkyydelleen. Hänen sanansa oliwat siitä syystä sangen

epämieluisia fariseuksille. Toiwoen woiwansa johtaa keskustelun toiselle tolalle, eräs heistä huudahti tekopyhän näköisenä: ”Autuas on se, joka saa olla aterialla Jumalan waltakunnassa.” Tämä mies puhui suurella luottamuksella, kuin olisi hän itse warma paikasta tässä waltakunnassa. Hänen asemansa oli samallainen kuin niiden ihmisten, jotka iloitsewat siitä, että he owat pelastetut Kristuksen kautta, mutta jotka eiwät mukaudu niihin ehtoihin, joilla pelastus on luwattu. Hänen sielunsa on kuin Pileamin, kun tämä rukoili: ”Minun sieluni kuolkoon wanhurskasten kuolemalla, ja minun loppuni olkoon niinkuin heidän loppunsa!”1 Fariseus ei ajatellut, oliko hän ansiollinen pääsemään taiwaaseen, waan ainoastaan sitä nautintoa, jonka hän siellä luuli saawansa. Hänen tarkotuksensa oli huomautuksellaan kääntää kutsuttujen wierasten mielet pois heidän welwollisuuksiaan koskewasta aineesta. Hän tahtoi wiedä heidät pois nykyisestä elämästä siihen kaukaiseen aikaan, jolloin wanhurskaat nousewat ylös. {KW 221.2}

Kristus luki ylwästelijän ajatukset. Kiinnittäen silmänsä häneen, alkoi Kristus kokoontuneille selittää heidän nykyisten etujensa laatua ja arwoa. Hän näytti heille, että heillä oli suoritettawana työ juuri tähän aikaan, jotta he olisiwat walmiit ottamaan osaa tulewan elämän autuuteen. {KW 221.3}

”Eräs mies”, sanoi hän, ”teki suuret pidot ja kutsui monta”. Kun pitojen aika oli käsillä, lähetti isäntä palwelijansa odotettujen wierasten luo wiemään toista kutsua: ”Tulkaa, sillä kaikki on jo walmiina.” Mutta nämä oliwat harwinaisen wälinpitämättömiä. ”He rupesiwat kaikki yksistä mielin tekemään estelyitä. Ensimäinen sanoi hänelle: Olen ostanut pellon ja minun täytyy lähteä sitä katsomaan; pyydän sinua, pidä minua estettynä. {KW 221.4}

Toinen sanoi: olen ostanut wiisi härkäparia ja menen niitä koettelemaan. Pyydän sinua, pidä minua estettynä. Wielä toinen sanoi: olen ottanut itselleni waimon, ja sentähden en saata tulla.” Ei mikään näistä esteistä ollut todellinen. Mies, jonka piti mennä peltoaan katsomaan, oli sen jo ostanut. Hänellä oli niin kiire mennä sitä katsomaan sen takia, että tuo kauppa oli kokonaan wienyt hänen ajatuksensa. Härätkin oliwat jo ostetut. Ostaja tahtoi waan koettaa niitä tyydyttääkseen mielihaluaan. Kolmas este ei myöskään perustunut todelliseen syyhyn. Se seikka, että kutsuttu wieras oli ottanut itselleen emännän, ei olisi estänyt häntä olemasta läsnä päiwällisillä. Hänen waimonsakin olisi ollut terwetullut. Mutta hänellä oli omat mielihalunsa, ja nämä näyttiwät hänestä houkuttelewammilta kuin ne kutsut, joihin hän oli luwannut tulla. Hän oli oppinut muiden seurassa pitämään enemmän hauskaa kuin isännän seurassa. Hän ei pyytänyt anteeksi, ei osottanut edes pintapuolista kohteliaisuutta kieltäytyessään. Tämä ”en woi tulla” oli waan

werhona totuudelle — ”en tahdo tulla”. {KW 222.1}

Kaikki nämä esteet wiewät harhaan epäwakaan mielen. Kutsuwieraat oliwat saaneet muuta tärkeämpää mietittäwää. Kutsu, jota he juhlallisesti oliwat luwanneet noudattaa, syrjäytettiin ja siten he wälinpitämättömyydellään loukkasiwat wieraswaraista isäntää. {KW 222.2}

Suurilla päiwällisillä Kristus tarkottaa niitä siunauksia, jotka ewankeliumissa tarjotaan. Elämäntarpeet eiwät ole muuta kuin Kristus itse. Hän on se leipä, joka tulee alas taiwaasta ja hänestä wirtaa wapahduksen wirta. Herran sanansaattajat oliwat juutalaisille julistaneet Wapahtajan tuloa, he oliwat esittäneet Kristuksen ”Jumalan Karitsana, joka ottaa pois maailman synnit.”1 {KW 222.3}

Siinä ateriassa, jonka Herra oli järjestänyt, tarjosi hän heille taiwaan suurimman lahjan, arwokkaamman kuin woimme käsittää. Jumalan rakkaus oli walmistanut kalliit pidot ja pitänyt Huolta loppumattomasta varastoista. ,,Jos joku syö tätä leipää ”, sanoi hän, ,,niin hän elää iankaikkisesti”. 1 {KW 222.4}

Mutta voidakseen vastaanottaa kutsun evankeliumin pitoihin, täytyy heidän jättää syrjään maalliset pyyteet tuon ainoan pyrkimyksen tieltä: vastaanottaa Kristus ja hänen vanhurskautensa. Jumala antoi kaikki ihmisen puolesta ja nyt vaatii hän tätä syrjäyttämään kaikki maalliset ja itsekkäät pyyteet. Hän ei woi hywäksyä jaettua sydäntä. Sydän, joka on täynnä maallisia harrastuksia, ei woi kokonaan antautua Jumalalle. Tämä opetus koskee kaikkia aikoja. Meidän tulee seurata Jumalan Karitsaa, minne ikinä se menee. Meidän tulee valita hänet johtajaksemme ja asettaa hänen seuransa korkeammalle kuin maalaisten ystäväin. Kristus sanoo: ,,Joka rakastaa isäänsä taikka äitiänsä enemmän kuin minua, ei se ole minulle kelvollinen; ja joka rakastaa poikaansa taikka tytärtään enemmän kuin minua, ei se ole minulle kelvollinen.” 2 {KW 223.1}

Murtaen jokapäiväistä leipää perhe pöydässä, toisti moni Kristuksen aikaan nämä sanat: ,, Autuas on se, joka saa syödä leipää Jumalan valtakunnassa.” Mutta Kristus näytti, miten vaikeaa on saada vieraita siihen pöytään, joka kastetaan äärettömällä kustannuksilla. Se, jotka kuulivat hänen sanojaan, tunsivat laiminlyöneen armon kutsun. Maallinen omaisuus, rikkaudet ja huvitukset tulivat tykkänään vallanneet heidän mielensä. He oliwat kaikki sanoneet esteensä. Niin on nykyaikanakin. Samat esteet, jotka tuotiin kutsun kieltämisen syyksi, esitetään meidänkin päiwinämme, kun tahdotaan etsiä syitä kieltämään ewankeliumin kutsua. Ihmiset selittäwät, etteiwät woi panna maallisia toiweitaan waaraan kuuntelemalla

ewankeliumin waatimuksia. He pitäwät ajallisia pyyteitään arwokkaampina kuin ijäisyysasioita. Kaikki ne hywät työt, joita Jumala on heille tehnyt, muodostuwat esteeksi, joka erottaa heidän sielunsa Luojasta ja Wapahtajasta. He eiwät tahdo häiriintyä maallisissa pyrkimyksissään, waan sanowat armon sanantuojalle: ”Mene tällä haawaa, mutta kun minulle sopii, kutsutan sinut taas.”1 Toiset wiittaawat niihin waikeuksiin, jotka syntyisiwät heidän yhteiskunnallisessa asemassaan, jossa he kuulisiwat Jumalan kutsua. He sanowat, etteiwät woi erota sukulaisistaan ja ystäwistään. Siten he juuri todistawat olewansa toimiwia henkilöitä wertauksessa. Kutsujen pitäjä pitää heidän heikkoja esteitään hänen kutsunsa halweksumisena. {KW 223.2}

Mies, joka sanoi: ”olen ottanut itselleni waimon, ja sentähden en saata tulla”, edustaa suurta ihmisluokkaa. Niitä on paljon, jotka antawat waimonsa tai miehensä estää itseään kuulemasta Jumalan kutsua. Mies sanoo: ”En woi seurata wakaumustani, sillä waimoni on sitä wastaan. Hänen waikutuksensa tekisi sen noudattamisen minulle äärettömän waikeaksi.” Waimo kuulee armon kutsun: ”Tule, sillä nyt on kaikki walmista”, ja hän sanoo: ”Pyydän sinua, pidä minua estettynä. Mieheni torjuu pois armon kutsun. Hän sanoo, että hänen asiansa owat esteenä. Minun tulee seurata miestäni ja siksi en woi tulla.” Lasten sydämiin on armo waikuttanut. He tahtoisiwat tulla. Mutta he rakastawat isäänsä ja äitiänsä, ja kun nämä eiwät kuuntele ewankeliumin ääntä, arwelewat lapset, ettei Jumala woi odottaa heidän tuloaan. Niin sanowat hekin: pidä minua estettynä.” {KW 224.1}

Kaikki nämä hylkääwät Wapahtajan kutsun peljäten hajaannusta perhepiirissä. He luulewat sillä että kieltäwät Jumalalta kuuliaisuuden, takaawansa kodille rauhan ja menestyksen, mutta se on erehdys. Ne, jotka kylwäwät itsekkyyttä, saawat niittää itsekkyyttä. Hylkäämällä Kristuksen rakkauden hylkääwät he sen ainoan, mikä woi antaa ihmisrakkaudelle puhtautta ja kestäwyyttä. He menettäwät taiwaan ja sen tosi ilon, jonka takia taiwas uhrattiin. {KW 224.2}

Kun pitojen isäntä wertauksessa sai tietää, miten hänen kutsunsa oli wastaanotettu, ”wihastui hän ja sanoi palwelijalleen: Mene kiireesti kaupungin kaduille ja kujille ja tuo tänne sisälle köyhät ja rammat ja sokeat ja ontuwat.” {KW 225.1}

Isäntä kääntyi pois niistä, jotka ylönkatsoiwat hänen wieraswaraisuutensa, ja kutsui luokseen sen ihmisluokan, jotka eiwät olleet rawittuja, joilla ei ollut taloa eikä maata. Hän kutsui köyhät ja nälkäiset,

jotka woiwat panna arwoa hänen wieraanwaraisuudelleen. ”Publikaanit ja portot”, sanoi Kristus ”menewät ennen teitä Jumalan waltakuntaan.”1 Miten kurjia lienewätkin nämä ihmiset, joita lähimäisensä sysiwät ja halweksiwat, eiwät he kuitenkaan ole liian alhaisia, liian kurjia Jumalan huomion ja rakkauden esineiksi. Kristus haluaa, että ahdistetut, wäsyneet ja raskautetut ihmisolennot tulewat hänen tykönsä. Hän tahtoo antaa heille walon ilon ja rauhan, jota ei muutoin mistään löydetä. Suurimmat syntiset owat hänen sywän wakawan säälinsä ja rakkautensa esineitä. Hän lähettää Pyhän Henkensä walwomaan heitä lempeydellä, koettaen wetää heitä puoleensa. {KW 225.2}

Palwelija, joka wei sisälle köyhät ja sokeat, ilmotti herralleen: ”Se on tehty, minkä käskit, ja wielä on sijaa.” Silloin sanoi isäntä palwelijalle: ”Mene teille ja aitowierille ja pakota ketä löydät tulemaan sisälle, jotta minun taloni täyttyisi.” Tällä tarkotti Kristus sitä ewankeliumin työtä, joka oli tehtäwä Judean rajojen ulkopuolella, maailman teillä ja aitowierillä. {KW 226.1}

Tätä käskyä totellen selittiwät Paawali ja Barnabas juutalaisille: ”Teille oli Jumalan sana ensiksi puhuttawa; waan koska te lykkäätte sen luotanne ja katsotte itsenne arwottomiksi ijankaikkiseen elämään, niin katso, me käännymme pakanain puoleen. Sillä näin Herra on meitä käskenyt: Minä olen pannut sinut pakanain waloksi, että olisit pelastukseksi maan ääriin saakka. Ja sen kuullessaan pakanat iloitsiwat ja ylistiwät Herran sanaa ja uskoiwat kaikki, joiden oli suotu päästä ijankaikkiseen elämään.”1 {KW 226.2}

Se ewankeliumin sana, jota hänen opetuslapsensa julistiwat, oli ilmotus hänen ensimäisestä tulostaan maailmaan. Se toi ihmisille iloisen sanoman pelastuksesta uskon kautta häneen. Se wiittasi eteenpäin hänen toista tulemistaan kohti kirkkaudessa, jolloin hän wapahtaisi kansansa, ja esitti ihmisille sen toiwon, että uskon ja kuuliaisuuden kautta pääsee osalliseksi pyhien perinnöstä walossa. Sama sanoma on annettu meidänkin päiwiemme ihmisille, ja nyt on melkein käsillä se liitto sekä tieto Kristuksen toisesta tulemisesta. Ne merkit, jotka hän itse antoi tulemiselleen, owat menneet täytäntöön ja Jumalan sanasta saamamme opetuksen kautta tiedämme, että Herra on owella. {KW 226.3}

Ilmestyskirjassa Johannes ennusta, että ewankeliumin sanoma julistetaan juuri ennen Kristuksen toista tulemista. Hän näki enkelin lentäwän keskellä taiwasta. Enkelillä oli ilmotettawana ikuinen ewankeliumi niille, jotka asuwat maan päällä ja kaikille kansakunnille ja heimoille ja kielille ja

kansoille ja joka sanoi korkealla äänellä: ”Peljätkää Jumalaa ja antakaa hänelle kunnia, sillä hänen tuomionsa hetki on tullut.”1 {KW 226.4}

Ennustuksessa tätä tuomion julistusta ja siihen yhdistettyjä sanomia seuraa Ihmisen Pojan tuleminen taiwaan pilwissä. Tuomion julistus on ilmotus siitä, että Kristuksen toinen tuleminen on käsillä. Tätä julistusta kutsutaan ikuiseksi ewankeliumiksi. Siis saarna Kristuksen toisesta tulemisesta ja sen läheisyydestä näyttää olewan wälttämätön osa ewankeliumin sanomassa. {KW 227.1}

Raamattu selittää, että wiimeisinä päiwinä maalliset pyrkimykset, huwitukset ja kullan himo yksinomaan täyttäwät ihmisten mielet. He owat sokeita ikuisille totuuksille. Kristus sanoo: ”Sillä niinkuin oli Noakin päiwinä, niin on Ihmisen Pojan tulemuksessa olewa. Sillä niinkuin ihmiset oliwat niinä päiwinä ennen wedenpaisumusta, söiwät ja joiwat, naiwat ja naittiwat siihen päiwään asti, jona Noak meni arkkiin, eiwätkä tietäneet, ennenkuin wedenpaisumus tuli ja wei heidät kaikki pois. Niin on myös Ihmisen Pojan tulemuksessa olewa.”1 {KW 227.2}

Sama on suhde meidän aikanamme. Ihmiset hyökkääwät sokeasti eteenpäin woiton ja itsekkään nautinnon innossa, aiwankuin ei löytyisikään Jumalaa, eikä taiwasta eikä tulewaa elämää. Noakin aikoina warotettiin ihmisiä tulewalta tulwalta, jotta he lopettaisiwat pahuutensa ja kääntyisiwät siitä. Niin on myös sanoma Kristuksen pikaisesta tulosta aiottu herättämään ihmisiä maallisesta mielestään. Sen tarkotus on herättää heitä tuntemaan iäisyysasioita, jotta he kuulisiwat kutsua Herran pöytään. {KW 228.1}

Ewankeliumin kutsumus kuuluu kaikkeen maailmaan — ”kaikille kansanheimoille ja sukukunnille ja kielille ja kansoille”2 Wiimeinen warotuksen ja armon sanoma walaisee koko maata kirkkaudellaan. Se kuuluu kaikille ihmisluokille, rikkaille ja köyhille, korkeille ja alhaisille. ”Mene teille ja aitowierille”, sanoo Kristus, ”ja pakoita ketä löydät tulemaan sisälle, jotta minun taloni täyttyisi.” {KW 228.2}

Maailma riutuu ewankeliumin puutteessa. Se on nälänhädässä Jumalan sanan takia. Niitä on wähä, jotka saarnaawat Jumalan sanaa sellaisenaan, ilman ihmismietelmiä. Waikka ihmisillä on Raamattu kädessään, eiwät he ota wastaan sitä siunausta, jonka Jumala on heille siihen pannut. Herra käskee palwelijansa kantaa hänen sanomaansa kansalle. Ikuisen elämän sana on annettawa niille, jotka riutuwat synneissään. {KW 228.3}

Käskemällä menemään teille ja kujille jatkaa Kristus työtään kaikkien niiden kautta, joita hän kutsuu työskentelemään hänen nimessään. Jumalan

palwelijain työkenttä käsittää koko maailman. Heidän seurakuntaansa kuuluu koko ihmisperhe. Herra tahtoo, että hänen sanansa on wietäwä joka sielulle. {KW 228.4}

Tämä on suureksi osaksi suoritettawa persoonallisten ponnistusten kautta. Se oli Kristuksen menettelytapa. Hänen työnsä suoritettiin pääasiallisesti persoonallisessa seurustelussa. Hän kiinnitti suuren huomion yksityiseen sieluun, ja yhden ainoan sielun kautta sanoma usein lewitettiin tuhansille. {KW 228.5}

Me emme saa odottaa, että tarwitsewat tulewat etsimään meitä; meidän on etsittäwä heitä siellä, missä owat. Kun sana on saarnatuolista julistettu, on työ wasta alulla. On suuria ihmisjoukkoja, joita ewankeliumi ei koskaan saawuta, jollemme wie sitä heille. {KW 229.1}

Kutsu pitoihin annettiin ensin juutalaisille, sille kansalle, joka on kutsuttu seisomaan ihmisten opettajana ja johtajana, sille kansalle, jonka käsissä oliwat Kristuksen tuloa ennustawat profeetalliset kirjotukset, ja jolle oli uskottu se wertauskuwallinen jumalanpalwelus, joka oli kuwana hänen työstään. Jos papit ja kansa olisiwat ottaneet kutsusta waarin, olisiwat he yhtyneet Kristuksen sanansaattajiin lewittääkseen ewankeliumin kutsua maailmaan. Totuus lähetettiin heille, jotta he jakaisiwat siitä muille. Kun he hylkäsiwät kutsun, lähetettiin se köyhille, rammoille, ontuwille ja sokeille. Publikaanit ja syntiset ottiwat kutsun wastaan. Kun ewankeliumin kutsu lähetettiin pakanoille, oli samaa työsuunnitelmaa noudatettawa. Sanoma on ensin julistettawa tiellä — ihmisille, jotka ottawat tehokasta osaa maailman tapahtumiin ja jotka owat kansan opettajia ja johtajia. {KW 229.2}

Pankoot Herran palwelijat tämän mieleensä. Tämä sana olisi lähetettäwä seurakuntien paimenille, Jumalan walitsemille opettajille ja heidän olisi se warteenotettawa. Korkeampiin seurapiireihin kuuluwia henkilöitä on koetettawa saada mukaan warowaisella myötätunnolla ja weljellisellä huomaawaisuudella. Kauppamaailmaan kuuluwat henkilöt, korkeissa luottamuswiroissa olewat, suurilla lahjoilla ja tiedoilla warustetut, nerot ja ewankeliumin opettajat, joiden mielet eiwät wielä ole awatut tämän ajan erityisille totuuksille — näiden tulisi etupäässä kuulla kutsumus. Se on heille lähetettäwä. {KW 229.3}

Rikkaisiinkin nähden on työtä tehtäwä. Heidän on herättäwä huomaamaan wastuunalaisuutensa niistä taiwaan lahjoista, jotka heille on uskottu. Heitä on huomautettawa siitä, että heidän on tehtäwä tili hänelle, joka tuomitsee eläwät ja kuolleet. Rikas mies tarwitsee sinun työtäsi Jumalan rakkaudessa ja pelwossa. Liian usein hän luottaa rikkauksiinsa eikä

tunne waarallista asemaansa. Hänen sielunsa silmät owat kiinnitettäwät esineisiin, joilla on pysywäinen arwo. Hänen on tunnnstettawa totisen Jumalan yliwalta, hänen, joka sanoo: ”Tulkaa minun tyköni kaikki työtätekewäiset ja raskautetut, niin minä annan teille lewon. Ottakaa minun ikeeni päällenne ja oppikaa minusta sillä minä olen säwyisä ja nöyrä sydämeltä, niin löydätte lewon sielullenne. Sillä minun ikeeni on sowelias ja minun kuormani on keweä.”1 {KW 229.4}

Henkilöihin, joilla kaswatuksen, rikkauden tai arwon puolesta on korkea yhteiskunnallinen asema, ei usein suoranaisesti koeteta waikuttaa sielun asioihin nähden. Moni Kristuksen palwelija arastellen lähestyy näitä luokkia. Mutta niin ei saa olla. Jos joku mies olisi hukkumaisillaan, seisoisimmeko wieressä katsellen hänen tuhoaan sen takia, että hän on lakimies, kauppias tai tuomari. Jos näkisimme ihmisten ryntääwän jyrkännettä kohti, epäilisimmekö huutaa heitä kääntymään takaisin, olipa heidän asemansa tai arwonimensä mikä tahansa. Niin emme myöskään saisi jättää warottamatta ihmisiä sielun waaralta. {KW 230.1}

Ei ketään olisi siwuutettawa hänen näennäisen maailmanrakkautensa takia. Moni korkeassa asemassa olewa henkilö on raskaalla mielellä ja turhuuteen wäsynyt. He ikäwöiwät rauhaa, jota eiwät omista. Seuraelämän korkeimmilla paikoilla on sellaisia, jotka isoowat ja janoawat pelastusta. Moni ottaisi wastaan armon, jos Herran työntekijät ystäwällisesti, Kristuksen rakkautta uhkuwalla sydämellä, lähestyisiwät heitä suoranaisesti. {KW 230.2}

Ewankeliumin sanoman menestys ei riipu oppineista kirjoista, kaunopuheisista todistuksista eikä sywämietteisistä johtopäätelmistä. Se riippuu sanoman yksinkertaisuudesta ja sen waikutuksesta sieluun, joka isoo elämän leipää. ”Mitä on minun tekeminen, että pelastuisin?” — tätä sielu tarwitsee. {KW 230.3}

Tuhansia woidaan lähestyä mitä yksinkertaisimmalla ja waatimattomimmalla tawalla. Nerokkaimmat, maailman lahjakkaimmat miehet ja naiset saawat usein wirkistystä sellaisen ihmisen yksinkertaisista sanoista, joka rakastaa Jumalaa, ja joka woi puhua tästä rakkaudesta yhtä luonnollisesti kuin maailman mies puhuu niistä asioista, jotka enin häntä huwittawat. {KW 231.1}

Usein on hywin walmistetuilla ja opituilla sanoilla waan wähäinen waikutus. Mutta Jumalan pojan tai tyttären rehellinen esitys, yksinkertainen, luonnollinen puhe, kykenee awaamaan sydämien owet, jotka kauan owat olleet suljettuina Kristukselta ja hänen rakkaudeltaan. {KW 231.2}

Muistakoot Kristuksen palwelijat, etteiwät he työskentele omalla woimallaan. Pitäköot he kiinni Jumalan istuimesta luottaen hänen wapahtamiswoimaansa. Taistelkoot he Jumalan kanssa rukouksessa ja sitte työskennelköot sillä kywyllä, jonka Jumala on heille antanut. Pyhä Henki antaa heille woimaa työssään. Palwelewat enkelit tekewät waikutuksen sydämiin. {KW 231.3}

Mikä lähetyksen keskipiste olisikaan Jerusalem ollut, jos sen johtajat ja opettajat olisiwat wastaanottaneet Kristuksen julistaman totuuden! Ja nytkin, jos waikutuswaltaisia ja kywykkäitä miehiä woitettaisiin Kristukselle, suoritettaisiin suuri työ langenneiden kohottamisessa, hajotettujen kokoamisessa ja pelastuksen sanoman lewittämisessä laajoille aloille! Nopeasti kutsu lewiäisi ja wieraat koottaisiin Herran pöytään. {KW 232.1}

Mutta me emme saa ajatella ainoastaan suuria ja lahjakkaita ihmisiä ja laiminlyödä köyhempiä luokkia. Kristus käskee sanansaattajainsa mennä teille ja aitowierillekin maailman köyhien ja alhaisten luo. {KW 232.2}

Suurten kaupunkien pihoilla ja kujilla, maaseudun yksinäisillä poluilla on perheitä ja yksityisiä — ehkä wieraita wieraassa maassa — jotka owat kaikkein kirkollisten siteiden ulkopuolella ja jotka yksinäisyydessään tuntewat olewansa Jumalan hylkäämiä. He eiwät käsitä, mitä heidän on tehtäwä tullaksensa pelastetuiksi. Moni on syntiin wajonnut. Moni on hädässä. Heitä painaa kärsimys, puute, epäusko, epäilys. Kaikellaiset taudit waiwaawat heidän ruumiitaan ja sielujaan. He kaipaawat lohdutusta murheeseensa ja saatana wiettelee heitä etsimään sitä synnissä ja huwituksissa, jotka wiewät perikatoon ja kuolemaan. Hän tarjoo heille Sodoman omenoita, jotka muuttuwat tuhaksi heidän huulillaan. He käyttäwät rahansa siihen, joka ei ole leipää ja woimansa siihen, mikä ei woi tyydyttää. {KW 232.3}

Näissä kärsiwissä olennoissa tulee meidän nähdä juuri ne, joita Kristus tuli pelastamaan. Hänen kutsunsa heille kuuluu: ”Kaikki janoowaiset tulkaa wetten tykö, tekin, joilla ei rahaa ole! tulkaa, ostakaa ja syökää, tulkaa, ostakaa ilman rahatta ja ilman hinnatta wiiniä ja rieskaa! … Kuulkaa Minua ja syökää hywää ja teidän sielunne riemuitkoon lihawuudesta. Kallistakaa korwanne ja tulkaa Minun tyköni. Kuulkaa, niin teidän sielunne saa elää.”1 {KW 232.4}

Jumala on antanut erityisen käskyn, että meidän on huomattawa wierasta, hyljättyjä ja sielu parkoja, joilla on heikko siweellinen woima. Moni, joka näyttää olewan wälinpitämätön uskonnollisille asioille, ikäwöi sydämessään

lepoa ja rauhaa. Waikka he olisiwat wajonneet oikeaan synnin kuiluun, on mahdollisuus heitä pelastaa. {KW 233.1}

Kristuksen palwelijain tulee seurata hänen esimerkkiään. Waeltaessaan paikasta toiseen lohdutti hän kärsiwiä ja paransi sairaita. Samalla esitti hän heille suuria totuuksia omasta waltakunnastaan. Tämä on hänen seuraajainsakin tehtäwä. Liewentämällä ruumiin kärsimyksiä löydät keinoja sielunkin parannukseen. Sinä woit osottaa korotettuun Wapahtajaan ja kertoa suuren Lääkärin rakkaudesta, hänestä, jolla yksin on kyky tehdä terweeksi. {KW 233.2}

Sano epäilewälle sieluparalle, joka on joutunut harhateille, ettei hänen tarwitse menettää rohkeuttaan. Waikka hän on rikkonut, eikä ole jalostanut luonnettaan, iloitsee Jumala parantaessaan ja pelastaessaan hänet. Hänen ilonsa on pitää huolta näistä näköään toiwottomista olennoista, näistä, joiden kautta saatana on suorittanut tehtäwänsä, ja muuttaa heidät omiksi armonsa aseikseen. Jumala iloitsee woidessaan pelastaa heidät siitä rangaistuksesta, joka olisi heitä tottelemattomuutensa takia kohdannut. Sano näille kurjille, että joka sielulle on olemassa parannus ja puhdistus. Heille on paikka Herran pöydässä. Hän odottaa lausuakseen heidät terwetulleiksi. {KW 233.3}

Ne, jotka menewät teille ja aitowierille, tapaawat siellä toisia aiwan erilaisia luonteita, jotka tarwitsewat heidän apuaan. On sellaisia, jotka eläwät kokonaan sen walon mukaan, jonka owat saaneet ja palwelewat Jumalaa parhaan ymmärryksensä mukaan. Mutta he näkewät, että heidän ja heidän ympäristönsä hywäksi on wielä paljon työtä tehtäwä. He ikäwöiwät lisätietoja Jumalasta, mutta he owat alkaneet nähdä wasta suuremman walon wälähdyksiä. He rukoilewat kyynelissä, että Jumala lähettäisi heille sen siunauksen, jonka he uskon silmillä kaukaa erottawat. Keskellä suurkaupunkien pahuutta on paljon tällaisia sieluja. Moni heistä on mitä waatimattomammissa olosuhteissa ja sen takia jääwät muilta huomaamatta. Moni näistä on tuntematon sekä seurakunnalle että sen palwelijoille. Mutta waatimattomassa halwassa asemassaankin owat he Herran todistajia. Heillä on ehkä wähän waloa ja tilaisuutta kristillisyyden harjotuksiin, mutta alastomuuden, nälän ja kylmyyden keskellä he koettawat palwella muita. Menkööt Jumalan moninaisten lahjojen saajat näiden sielujen luo ja koettakoot Pyhän Hengen woimalla auttaa heidän tarpeitaan. Tutkikaa Raamattua heidän kanssaan ja rukoilkaa Pyhän Hengen antamalla yksinkertaisuudella. Kristus antaa palwelijoilleen sanoman, josta tulee elämän leipä sielulle. Kallis armo wiedään sydämestä sydämeen, perheestä perheeseen. {KW 233.4}

Wertauksessa olewa käsky ”pakottaa heitä tulemaan sisälle”, on usein käsitetty wäärin. Sitä on pidetty kehotuksena pakottaa ihmisiä wastaanottamaan ewankeliumi. Mutta pikemminkin tarkottaa se kutsun tehokkuutta ja esitettyjen totuuksien waikuttawaa woimaa. Ewankeliumi ei koskaan käytä wäkiwaltaa wiedäkseen ihmisiä Kristuksen luo. Sen sanoma kuuluu: ”Kaikki janoowaiset tulkaa wetten tykö.” ”Henki ja morsian sanowat: Tule! … Ja joka tahtoo, ottakoon lahjaksi elämän wettä.”1 Jumalan rakkauden ja armon woima pakottaa meitä tulemaan. {KW 234.1}

Wapahtaja sanoo: ”Katso, minä seison owen takana ja kolkutan; jos joku kuulee minun ääneni ja awaa owen niin minä käyn hänen tykönsä sisälle ja aterioitsen hänen kanssaan ja hän minun kanssani.”2 Hän ei wälitä pilkasta eikä käänny pois uhkauksista, waan etsii lakkaamatta kadonnutta, sanoen: ”Kuinka minä alttiiksi antaisin sinut?”3 Waikka uppiniskainen sydän työntää hänen rakkautensa takaisin, palajaa hän huudahtaakseen sitä suuremmalla woimalla: ”Katso, minä seison owessa ja kolkutan.” Hänen rakkautensa wetowoima pakottaa sieluja päästämään hänet luokseen. He sanowat Kristukselle: ”Sinun lempeytesi teki minut suureksi.”1 {KW 234.2}

Kristus tahtoo istuttaa palwelijoihinsa saman ikäwöiwän rakkauden, jota hän itse tunsi etsiessään kadonnutta. Me emme sano ainoastaan: ”Tulkaa.” On sellaisia, jotka kyllä kuulewat kutsun, mutta joiden korwat owat liian tunteettomia käsittääkseen sen tarkotusta. Heidän silmänsä owat liian hämärät nähdäkseen mitään hywää heitä warten tallelle pantuna. Moni huomaa suuren alennuksensa. He sanowat, että heitä on mahdoton auttaa, ja pyytäwät saada olla yksin. Mutta työntekijät eiwät saa lakata. Tue hellällä rakkaudella näitä masentuneita, awuttomia olennoita. Anna heille rakkautesi, toiwosi ja woimasi. Pakota heitä lempeydellä tulemaan. Ja ”armahtakaa toisia, jotka epäilewät, pelastakaa heidät, tulesta temmaten.”2 {KW 235.1}

Jos Jumalan palwelijat tahtowat uskossa waeltaa hänen kanssaan, antaa hän woimaa heidän puheelleen. Hän antaa heille kywyn siten esittämään hänen totuuttaan ja Jumalan armon hylkäämisen waaraa, että ihmisten on pakko ottaa wastaan ewankeliumi. Kristus tekee ihmeellisiä töitä, jos waan ihmiset tahtowat tehdä oman osansa. Meidän aikaisten ihmisten sydämissä woi tapahtua yhtä suuri muutos kuin menneiden sukupolwienkin. John Bunyan pelastettiin kirouksista ja hillittömästä elämäsfä, John Newton orjakaupasta, jotta he julistaisiwat sanomaa ylösnousseesta Wapahtajasta. Ehkäpä joku Bunyan ja Newton woiwat pelastua synneistään meidänkin

päiwinämme. Ihmisolentojen kautta, jotka toimiwat Jumalallisten woimien awulla, moni köyhä ja hyljätty kääntyy, ja hän taas wuorostaan koettaa kirkastaa Jumalan kuwaa ihmisessä. Ihmisiin, joilla ei ollut paljon tilaisuutta, jotka owat waeltaneet synnin poluilla, kun eiwät ole tunteneet mitään parempaa, tunkeutuu walon säteitä. Kuten Kristuksen sanat Sakkeukselle: ”tänään minun pitää olla sinun kodissasi”3 kaikuwat Jumalan sanat heillekin; ja nämä, joita pidettiin paatuneina syntisinä, näyttäwät omaawan sydämen, lempeän kuin lapsen sydän, syystä että Kristus on alentunut kiinnittämään huomiota heihin. Moni palajaa mitä raskaimmista rikoksista ja synneistä, ottaen sellaisten paikan, joilla on ollut paljon enemmän tilaisuutta ja etuja, mutta jotka eiwät ole panneet niille arwoa. Heidät lasketaan Jumalan walittuihin, hänen kalleuksiinsa; ja kun Kristus tulee waltakuntaansa, saawat he paikkansa hänen istuimensa luona. {KW 235.2}

Mutta ”katsokaa, ettette hylkää häntä, joka puhuu”.1 Jeesus sanoi: ”Ei yksikään niistä miehistä, jotka oliwat kutsutut, ole maistawa minun illallistani.” He oliwat hyljänneet kutsun, eikä ketään heistä kutsuttaisi enää toista kertaa. Hylkäämällä Kristuksen juutalaiset paaduttiwat sydämensä ja antautuiwat saatanan waltaan, joten heidän oli mahdoton ottaa wastaan hänen armonsa. Niin on tähänkin aikaan. Jollei panna arwoa Jumalan rakkaudelle ja anneta sen tulla eläwäksi periaatteeksi, joka pehmittää sielun, olemme kokonaan kadotetut. Hän ei woi antaa suurempaa todistusta rakkaudestaan kuin hän jo on antanut. Jos Kristuksen rakkaus ei pehmitä sydäntä, ei myöskään ole muuta keinoa sen saawuttamiseen. {KW 236.1}

Joka kerta kun kieltäydyt kuulemasta armon sanomaa, wahwistat omaa epäuskoasi. Joka kerta kun kieltäydyt awaamasta sydämen owea Kristukselle, tulet yhä haluttomammaksi wastaanottamaan armon wiimeistä anomusta. Älköön waan sinusta kirjotettako kuten luopuneesta Israelista: ”Efraim on epäjumaliin sidottu, anna hänen mennä!”2 Elä anna Kristuksen itkeä itseäsi, kuten hän itki Jerusalemia, sanoen: ”Kuinka usein olen tahtonut koota lapsiasi, samoin kuin kana kokoaa poikueensa siipiensä alle! Mutta te ette ole tahtoneet. Katso teidän huoneenne jää teille autioksi.”3 {KW 236.2}

Me elämme ajassa, jolloin wiimeinen armon sanoma, wiimeinen kutsu kuuluu ihmislapsille. Käsky mennä ”teille ja aitowierille, on menemäisillään lopulliseen täytäntöön. Kristuksen kutsu kuuluu kaikille sieluille. Sanansaattajat sanowat: Tulkaa, sillä kaikki on walmistettu.” Taiwaan enkelit waikuttawat yhdessä ihmisolentojen kanssa. Pyhä Henki esittää monta aihetta, jotka pakottawat sinut tulemaan. Kristus odottaa jotain

merkkiä, josta näkyy, että sydämesi owi awautuu hänen sisälle astuakseen. Enkelit odottawat saawansa taiwaaseen wiedä sanoman yhden syntisen palaamisesta. Taiwaan joukot odottawat walmiina lyömään sinun harppuusi ja laulamaan ilolaulua, että yksi sielu wielä ottaa wastaan kutsun ewankeliumin pitoihin.1 {KW 236.3}

Jakso 6—Warotus.

”Se sinut turmeli, Israel, että olit minua wastaan.” Hos. 13: 9.

Luku 19–Anteeksiannon määrä.

Pietari oli kääntynyt Kristuksen puoleen kysymyksellä: ”Herra, kuinka usein minun tulee antaa anteeksi weljelleni, joka rikkoo minua wastaan? Enintäänkö seitsemän kertaa?” Rabbiinit määräsiwät anteeksiannon harjotuksen kolmeksi kerraksi. Pietari, joka luuli sowelluttawansa Kristuksen opetusta, tahtoi ulottaa sen seitsemään kertaan, siihen lukuun, joka merkitsi täydellisyyttä. Mutta Kristus opetti, ettemme koskaan saa wäsyä anteeksiantoon. ”Ei seitsemän kertaa”, hän sanoi, ”waan seitsemänkymmentä kertaa seitsemän.” {KW 243.1}

Sitte näytti hän todellisen syyn, miksi meidän tulee harjottaa anteeksiantoa ja osotti, mikä waara on leppymättömästä mielestä. Eräässä wertauksessa hän kertoi kuninkaan menettelytywasta niihin palwelijoihinsa nähden, jotka hoitiwat hänen waltakuntansa asioita. Monella näistä palwelijoista oli melkoisia summia waltion waroja. Kun kuningas tutki näiden uskottujen tawarain hoitoa, tuotiin hänen eteensä mies, jonka lasku osotti tuon äärettömän summan, kymmenentuhannen talentin wajauksen. Hä- {KW 243.2}

nellä ei ollut, millä maksaa, ja tawan mukaan käski kuningas, että hänet oli myötäwä ja kaikki, mikä hän omisti, jotta welka tulisi maksetuksi. Mutta kauhistunut mies lankesi hänen jalkainsa juureen ja pyysi häntä, sanoen: ”Ole pitkämielinen minua kohtaan niin maksan kaikki sinulle. Niin herran käwi sääliksi sitä palwelijaa ja hän päästi hänet ja antoi hänelle welan anteeksi.” ”Mutta ulos mentyään tuo palwelija tapasi erään palweluskumppaneistaan, joka oli hänelle welkaa sata denaaria; ja hän

tarttui häneen, kuristi häntä kurkusta ja sanoi: Maksa, minkä olet welkaa.” Niin hänen palweluskumppaninsa lankesi maahan ja pyysi häntä, sanoen: ”Ole pitkämielinen minua kohtaan niin maksan sinulle.” Mutta hän ei tahtonut, waan meni ja heitti hänet wankeuteen, kunnes hän maksaisi welkansa. Ja kun hänen palweluskumppaninsa näkiwät, mitä tapahtui, tuliwat he kowin murheellisiksi ja meniwät ilmottamaan herrallensa koko tapahtuman. Silloin hänen herransa kutsui hänet tykönsä ja sanoi hänelle: ”Sinä paha palwelija, minä annoin sinulle anteeksi koko tuon welan, koska rukoilit minua; eikö sinunkin olisi pitänyt armahtaa palweluskumppaniasi, niinkuin minä armahdin sinua? Ja wihastuneena hänen herransa antoi hänet wanginwartijain haltuun, kunnes hän maksaisi kaikki, minkä oli hänelle welkaa.” {KW 244.1}

Tämä wertaus näyttää yksityisiä osia, jotka owat wälttämättömiä kuwauksen täydennykseksi, mutta joilla ei ole wastinetta hengellisessä elämässä. Niihin ei tarwitse kiinnittää huomiota, waan on meidän sen sijaan omistettawa ajatuksemme niille selwille ja suurille totuuksille, joita wertauksessa selitetään. {KW 244.2}

Kuninkaan anteeksianto esittää jumalallista, kaikki käsittäwää syntien anteeksiantoa. Kristus kuwataan kuninkaaksi, joka säälien antaa palwelijoilleen welan anteeksi. Ihminen oli rikotun lain kirouksen alla. Hänen oli mahdoton pelastua ja sentähden tuli Kristus alas maailmaan, muutti Jumaluutensa ihmisyyden pukuun ja antoi henkensä, wanhurskaan syntisen puolesta. Hän antoi itsensä meidän syntiemme takia ja lahjottaa wapaaehtoisesti joka sielulle werellä ostetun anteeksiannon. ”Herralla on armo ja runsas lunastus hänellä.”1 {KW 244.3}

Tässä on perustus siihen, että meidän on harjotettawa armeliaisuutta syntiä tekewiä weljiämme kohtaan. ”Jos Jumala on näin rakastanut meitä, niin olemme mekin welwolliset rakastamaan toinen toisiamme.” ”Lahjaksi olette saaneet, lahjaksi myös antakaa.”2 sanoi Kristus. {KW 245.1}

Kun welallinen wertauksessa pyysi lykkäystä, sanoen: ”Ole pitkämielinen minua kohtaan, niin maksan kaikki sinulle”, peruutettiin tuomio. Koko welan yli wedettiin risti. Mies sai kohta tilaisuuden seurata herransa antamaa esimerkkiä. Mennessään ulos tapasi hän erään palweluskumppaninsa, joka oli hänelle welkaa wähäpätöisen summan. Itselleen oli hänelle annettu anteeksi kymmenen tuhatta talenttia ja tämä toinen oli hänelle welkaa sata denaaria. Mutta hän, jota itseään oli niin armeliaasti kohdeltu, osotti aiwan päinwastaista menettelyä palweluskumppaniaan kohtaan. Tämä wetosi häneen samalla tawoin kuin

hän itse oli wedonnut kuninkaaseen, mutta saawuttamatta samaa tulosta. Hän, joka itse äsken oli saanut anteeksi, ei osottanut mitään hellyyttä eikä armeliaisuutta. Hän ei osottanut palweluskumppanilleen sitä armoa, joka oli hänen itsensä osaksi tullut. Hän ei wälittänyt toisen rukouksesta olla pitkämielinen. Kiittämätön palwelija ei tahtonut ajatella muuta kuin sitä pientä summaa, jonka hän oli saapa. Hän waati takaisin sen, minkä katsoi olewansa oikeutettu saamaan, ja pani palweluskumppaninsa suhteen täytäntöön saman rangaistuksen, joka hänelle itselleen oli määrätty, mutta sitte armollisesti peruutettu. {KW 245.2}

Kuinka monessa ilmenee nykyaikana sama henki! Kun welallinen pyysi herraltaan armoa, ei hänellä ollut mitään tosi tuntoa welan suuruudesta. Hän ei tajunnut awuttomuuttaan. Hän toiwoi woiwansa pelastaa itsensä. ”Ole pitkämielinen minua kohtaan, niin maksan kaikki sinulle.” Niitä on paljon, jotka toiwowat omilla töillään ansaitsewansa Jumalan suosion. He eiwät huomaa omaa awuttomuuttaan, eiwätkä ota wastaan Jumalan armoa wapaana lahjana, waan koettawat rakentaa itselleen oman wanhurskauden. Heidän omat sydämensä eiwät ole särkyneet eikä nöyrtyneet synnin takia, ja he owat waatiwaisia ja leppymättömiä muita kohtaan. Heidän omat syntinsä Jumalaa kohtaan, werrattuina heidän weljiensä synteihin heitä kohtaan, owat kuin kymmenen tuhatta talenttia werrattuina sataan denaariin — melkein miljoona werrattuna yhteen — ja sittekin he uskaltawat olla leppymättömiä. {KW 245.3}

Wertauksessa isäntä kutsui armottoman palwelijan luokseen ja sanoi hänelle: ”Sinä paha palwelija, minä annoin sinulle anteeksi koko tuon welan, koska rukoilit minua; eikö sinunkin olisi pitänyt armahtaa palweluskumppaniasi, niinkuin minä armahdin sinua? Ja wihastuneena hänen herransa antoi hänet wanginwartijain haltuun, kunnes hän maksaisi kaikki, minkä oli hänelle welkaa.” ”Näin taiwaallinen Isänikin”, sanoi Jeesus, ”tekee teille, jollette anna kukin weljilleen sydämestänne anteeksi”. Se, joka kieltäytyy antamasta anteeksi, heittää siten pois oman toiwonsa anteeksiannosta. {KW 247.1}

Mutta tämän wertanksen antamaa opetusta ei saa käyttää wäärin. Jumalan sowinnollisuus meitä kohtaan ei millään tawoin wähennä meidän welwollisuuksiamme totella häntä. Niin ei myöskään sowinnollisuuden henki lähimmäisiä kohtaan woi wähentää heidän welwollisuuksiaan täyttää oikeutettuja waatimuksia. Rukouksessa, jonka Kristus opetti opetuslapsilleen, sanoi hän: ”Anna meille welkamme anteeksi, niinkuin mekin annamme anteeksi welallisillemme.”1 Kristus ei näillä sanoilla tahdo sanoa, että me, saadaksemme itse syntimme anteeksi, emme saa waatia

oikeutettuja saatawiamme welallisiltamme. Waikka nämä mielettömällä elintawallaan itse olisiwat syypäät siihen, etteiwät woi maksaa, emme saa heittää heitä wankeuteen, ahdistaa emmekä kohdella heitä kowuudella, mutta wertaus ei kuitenkaan opeta meitä laiskuutta hywäksymään. Jumalan sana waikuttaa, että ”kuka ei tahdo työtä tehdä, hän olkoon syömättäkin”.2 Herra ei waadi, että ahkerasti työtä tekewän ihmisen on ylläpidettäwä toimettomuudessa eläwiä. Moni tuottaa itselleen köyhyyttä ja hätää tuhlaamalla aikaa ja työskentelemällä ilman wakawaa ponnistelua. Jos näitä wirheitä ei woiteta, on kaikki, mitä näiden ihmisten hywäksi tehdään, yhtä hyödytöntä kuin kallisarwoisten aarteitten säilyttäminen rikkinäisessä pussissa. Mutta on myös köyhyyttä, jota ei woida wälttää, ja näitä onnettomia kohtaan on meidän oltawa lempeitä ja sääliwäisiä. Meidän tulee kohdella toisia samalla tawoin, kuin itse toiwoisimme tulla kohdelluiksi, jos joutuisimme samallaiseen asemaan. {KW 247.2}

Pyhä Henki welwottaa meitä apostoli Paawalin kautta: ”Jos siis on jotain kehotusta Kristuksessa, jos jotain rakkauden lohdutusta, jotain Hengen osallisuutta, jos jotain sydämellisyyttä ja laupeutta, niin tehkää iloni täydelliseksi, että olette samaa mieltä, että teillä on sama rakkaus, että olette yksimielisiä ja harrastatte samaa ja ettette tee mitään itsenäisyydestä ettekä turhan kunnian pyynnöstä, waan että nöyryydessä pidätte toinen toistanne parempana kuin itseänne, ja että katsotte kukin, ette wain omaanne, waan kukin toistenne parasta. Olkoon teillä se mieli, joka Kristuksella Jeesuksella oli.”1 {KW 248.1}

Mutta syntisiä ei ole pidettäwä wähäpätöisenä. Herra on käskenyt meitä huomauttamaan weljiämme heidän paheistaan. Hän sanoo: ”Jos weljesi tekee syntiä, niin nuhtele häntä.”2 Synti on kutsuttawa oikealla nimellään ja selwästi näytettäwä syylliselle. {KW 248.2}

Kehotuksessa Timoteukselle sanoo Paawali, kirjottaen Pyhän Hengen kautta: ”Saarnaa sanaa, pidä päälle sopiwalla ja sopimattomalla ajalla, nuhtele, waroita ankarasti, kehoita kaikella pitkämielisyydellä opettaen.” Ja Tiitukselle kirjoittaa hän: ”Paljon on niskottelewia, turhanpuhujia ja eksyttäjiä … sentähden nuhtele heitä ankarasti, jotta tulisiwat uskossa terweiksi.”3 {KW 248.3}

”Jos weljesi rikkoo sinua wastaan”, sanoi Kristus, ”niin mene ja nuhtele häntä kahdenkesken; jos hän kuulee sinua, niin olet woittanut welesi. Mutta jos hän ei kuule sinua, niin ota wielä yksi tai kaksi kanssasi, jotta jokainen asia wahwistettaisiin kahden tai kolmen todistajan sanalla. Mutta jos hän ei kuule heitä, niin ilmoita seurakunnalle. Mutta jos hän ei seurakuntaakaan

kuule, niin olkoon hän sinulle niinkuin pakana ja publikaani.” 1 {KW 248.4}

Herra opettaa, että waikeammat riitaisuudet kristittyjen kesken owat ratkaistawat seurakunnassa eikä ilmotettawa sellaisille, jotka eiwät pelkää Jumalaa. Jos kristittyä loukkaa weljensä, älköön hän wedotko uskottomaan tuomariin. Seuratkoon hän Kristuksen antamaa määräystä. Koettakoon hän, kostoa miettimättä, woittaa weljensä. Jumala puolustaa niiden etuja, jotka pelkääwät ja rakastawat häntä, ja me woimme luottamuksella jättää asiamme hänelle, joka aina tuomitsee oikein ja wanhurskaasti. {KW 249.1}

Jos joku useita kertoja harjottaa wääryyttä ja sitte tunnustaa syntinsä, sattuu usein, että wääryyttä kärsinyt wäsyy ja arwelee jo tarpeeksi usein antaneensa anteeksi. Mutta Wapahtaja on selwästi meille sanonut, miten meidän on meneteltäwä rikkowia kohtaan: ”Jos weljesi tekee syntiä, niin nuhtele häntä, ja jos hän katuu, anna hänelle anteeksi.”1 Elä pidä häntä loitolla, ikäänkuin ei hän ansaitsisi sinun luottamustasi. Ajattele itseäsi ”ettet sinäkin tulisi kiusatuksi.”2 {KW 249.2}

Jos weljesi rikkowat, niin anna heille anteeksi. Kun he tulewat luoksesi tunnustaen syntinsä, et saa sanoa, ettet pidä heitä kyllin nöyrinä, tai ettet luule heidän tuntewan, mitä sanowat. Mikä oikeus sinulla on tuomita heitä, aiwankuin sinä woisit lukea heidän sydämensä ajatukset? Jumalan sana sanoo: ”Jos hän katuu, anna hänelle anteeksi ja jos hän seitsemästi päiwässä tekee syntiä sinua wastaan ja seitsemästi kääntyy sinun puoleesi ja sanoo: Minä kadun, niin anna hänelle anteeksi.”3 Sinun tulee antaa hänelle anteeksi yhtä usein kuin Jumala antaa sinulle anteeksi. Me itse olemme kaikesta welassa Jumalan wapaalle armolle. Armon kautta meidät otetaan hänen lapsikseen. Armo Kristuksessa waikuttaa meidän pelastuksemme, uudistuksemme ja korotuksemme Kristuksen kanssaperillisiksi. Meidän on myös muita kohtaan osotettawa tätä armoa. {KW 250.1}

Elä saata rikkowaa epätoiwoon, eläkä loukkaa weljeäsi farisealaisella kowuudella. Elä annä katkerain pistosanojen päästä sydämestäsi, eläkä äänesi kuulua wihaiselta. Jos puhut sanan itsestäsi, jos otat wälinpitämättömän asennon tai osotat epäilyä tai epätoiwoa, woi se ehkä aiheuttaa koko sielun turmion. Hän tarwitsee weljen, jonka sydän tuntee osanottoa. Hänen tarwitsee tuntea osanottawan käden luja puristus ja kuulla kehotus yhteiseen rukoukseen. Silloin antaa Jumala teille kummallekin rikkaita kokemuksia. {KW 250.2}

Kun käännymme pois ihmisluonteen puutteellisuudesta katsellaksemme Jeesusta, tapahtuu luonteessamme jumalallinen muutos. Kristuksen Henki,

joka waikuttaa sydämeen, muodostaa sen hänen kuwakseen. Olkoon siis sinun pyrkimyksesi Jeesuksen korottaminen. Olkoon sielun silmä suunnattuna ”Jumalan Karitsaan, joka ottaa pois maailman synnit”.4 Ja kun astut hänen palwelukseensa, niin muista, että ”joka palauttaa syntisen hänen eksymyksensä tieltä, se pelastaa hänen sielunsa kuolemasta ja peittää paljon syntejä.”1 {KW 250.3}

”Mutta jos ette anna ihmisille anteeksi heidän rikkomuksiaan, ei Isännekään anna anteeksi teidän rikkomuksianne.” Leppymätöntä mieltä ei woi millään puolustaa. Se, joka on säälimätön muita kohtaan, osottaa, ettei hän itse ole tullut osalliseksi Jumalan anteeksiantawasta armosta. Jumalan anteeksiannon kautta wedetään rikollisen sydän äärettömän rakkauden sydäntä kohti. Jumalallisen armeliaisuuden aalto kuohuu syntisen sielussa ja hänestä toisten sieluihin. Se lempeys ja armeliaisuus, jota Kristus on osottanut omassa jalossa elämässään, tulee näkywiin niissäkin, jotka owat tulleet osallisiksi hänen armostaan. ”Mutta jolla ei ole Kristuksen henkeä, se ei ole hänen omansa.”2 Hän on kääntynyt pois Jumalasta, eikä hän sowi muuhun kuin olemaan ikuisesti hänestä erillään. {KW 251.1}

Mutta wertauksen suuri opetus on siinä wastakohdassa, mikä on Jumalan laupeuden ja ihmisen kowuuden wälillä ja siinä tosiasiassa, että Jumalan anteeksiantawa laupeus on olewa meidän anteeksiantomme mittana. ”Eikö sinunkin olisi pitänyt armahtaa palweluskumppaniasi, niinkuin minä armahdin sinua?” {KW 251.2}

Me emme saa anteeksiantoa sentähden että itse annamme anteeksi, waan sillätawoin kuin itse annamme anteeksi. Kaiken anteeksiannon perustus on etsittäwä Jumalan puhtaassa rakkaudessa, mutta suhteellamme toisiin me osotamme, olemmeko tehneet tämän rakkauden omaksemme. Siitä syystä sanoo Kristus: ”Millä tuomiolla te tuomitsette, sillä teidät tuomitaan; ja millä mitalla te mittaatte, sillä teille mitataan.”31 {KW 251.3}

Luku 20–Woitto, joka on tappio.

Kristus oli opettamassa ja tawan mukaan oli paljon ihmisiä sekä opetuslapset kokoontuneet hänen ympärilleen. Hän oli äsken puhunut opetuslapsille tapahtumista, joihin he pian tulisiwat ottamaan osaa. Heidän piti lewittää ympäriinsä niitä totuuksia, jotka hän oli heille antanut, ja samalla he tulisiwat taisteluun tämän maailman hallitusmuodon kanssa. Heidät wedettäisiin hänen takiansa tuomioistuinten, ylimysten ja kuningasten eteen. Hän oli wakuuttanut heille, että he saisiwat wiisauden, jota ei kukaan woisi wastustaa. Hänen omat sanansa, jotka koskiwat kansajoukkojen sydämiin ja hämmensiwät hänen ilkeät wastustajansa, todistiwat tämän sisällisen Hengen woimasta, jonka hän oli seuraajilleen luwannut. {KW 252.1}

Mutta siellä oli monta, jotka tahtoiwat taiwaan neuwoa ainoastaan edistääkseen omia itsekkäitä aikeitaan. He tunnustiwat Kristuksen ihmeellisen kywyn esittää totuus kirkkaassa walossa. He kuuliwat sen lupauksen, jonka hän antoi seuraajilleen, että he saisiwat wiisauden puhua hallitsijain ja ylimysten edessä. Ehkäpä hän tahtoisi lainata woimaansa heidän maalliseksi edukseen? {KW 252.2}

”Niin muuan mies kansanjoukosta sanoi hänelle: Opettaja, sano weljelleni, että hän jakaisi kanssani perinnön.” Jumala oli Mooseksen kautta neuwonut, miten omaisuus oli jaettawa. Wanhin poika sai kaksinkertaisen osan isän omaisuudesta1 kun taas nuoremmat jakaisiwat samalla tawalla. Tämä mies katsoi, että weljensä oli petoksella ryöstänyt häneltä perinnön. Itse ei hän ollut onnistunut halutessaan woittaa sen, minkä piti oikeutenaan, mutta jos Kristus astuisi wäliin, hän warmaan saawuttaisi tarkoituksensa. Hän oli kuullut Kristuksen wakawat kehotukset ja kirjanoppineille ja fariseuksille lausutut ankarat rangaistukset. Jos hänen weljelleen lausuttaisiin sellaisia sanoja, ei hän warmaankaan uskaltaisi kieltää sorretulta osaansa. {KW 253.1}

Keskellä tätä Kristuksen wakawaa opetusta tuo mies paljasti itsekkään mielenlaatunsa. Hän tiesi, että Herra kykenisi waikuttamaan hänen omien ajallisten asiainsa menestykseksi, mutta hengelliset totuudet eiwät olleet saaneet sijaa hänen mielessään ja sydämessään. Perinnön woittaminen oli yksinomaan hänen mielessään. Jeesus, kirkkauden kuningas, joka oli rikas, mutta tuli köyhäksi meidän tähtemme, oli hänelle juuri paljastamassa jumalallisen rakkauden aarteita. Pyhä Henki koetti waikuttaa häneen, tehdäkseen hänet osalliseksi ”turmeltumattomaan ja saastuttamattomaan ja katoamattomaan perintöön”.2 Hän oli nähnyt todistuksen Kristuksen

woimasta. Nyt luuli hän olewansa tilaisuudessa puhua suurelle Opettajalle ja hänelle ilmaista sen toiwon, joka hänen sydämessään oli wallalla. Hänen silmänsä oliwat alati kiinnitetyt maahan kuten miehen tadikko kädessä Bunyanin kuwaannollisessa kertomuksessa. Hän ei nähnyt kruunua päänsä päällä. Kuten Simon arwosteli hän Jumalan lahjoja ainoastaan maallisen woiton wälikappaleina. {KW 253.2}

Wapahtajan tehtäwä maan päällä oli loppumaisillaan. Hänellä oli waan muutamia kuukausia jälellä täydentääkseen sen, jota oli tullut sowittamaan, nimittäin hänen armowaltakuntansa wahwistaminen. Kuitenkin koetti inhimillinen ahneus wetää häntä pois tästä työstä ja kuluttaa hänen aikansa riitaan yhdestä maapalasta. Mutta mikään ei woinut saada Jeesusta pois hänen tehtäwästään. Siitä syystä hän wastasi: ”Ihminen, kuka on minut asettanut tuomariksi eli jakomieheksi teille?” {KW 253.3}

Jeesus olisi woinut sanoa tälle miehelle, kuka oli oikeassa, sillä hän tunsi asian oikean laidan; weljekset oliwat joutuneet riitaan, kun molemmat oliwat ahneita. Mutta Kristus tahtoi sanoa, ettei hänen asiansa ollut ratkaista tämän tapaisia riitaisuuksia. Hän tuli toista tarkotusta warten, nimittäin saarnaamaan ewankeliumia ja siten herättämään ihmisiä huomaamaan ijäisyysasioita. {KW 254.1}

Siinä, miten Kristus käsittelee tätä asiata, on opetus kaikille, jotka palwelewat hänen nimessään. Lähettäessään ne kaksitoista sanoi hän: ”Missä kuljette, saarnatkaa ja sanokaa: Taiwasten waltakunta on lähestynyt. Parantakaa sairaita, herättäkää kuolleita, puhdistakaa spitalisia, ajakaa ulos perkeleitä. Lahjaksi olette saaneet, lahjaksi myös antakaa.” He eiwät saisi puuttua kansan ajallisiin asioihin. Heidän tehtäwänsä oli tarjota ihmisille sowintoa Jumalan kanssa ja tässä työssä oli heidän woimansa tehdä ihmiskunta onnelliseksi. Kristus on ainoa lääke ihmisten synteihin ja suruihin. Ewankeliumi hänen armostaan woi yksin parantaa sen pahan, joka yhteiskuntaa waiwaa. Rikkaan wääryys köyhää kohtaan ja köyhän wiha rikasta kohtaan nousewat kumpikin samasta itsekkäisyyden juuresta ja sen woi juurruttaa pois ainoastaan Kristusta tottelemalla. Hän yksin antaa uuden rakastawan sydämen itsekkään sydämen sijalle. Saarnatkoot Kristuksen palwelijat ewankeliumia Hengen kautta, joka tulee alas taiwaasta, ja waikuttakoot, kuten hän waikutti, ihmisten onneksi. {KW 254.2}

Silloin näkyy ihmiskunnan menestyksessä sellaisia tuloksia, ettei mikään ihmiswoima kykenisi niitä saawuttamaan. {KW 254.3}

Kristus osasi itse ytimeen kysyjän huoliin nähden ja samalla kaikkien sentapaisten riitaisuuksien ytimeen sanoessaan: ”Kawahtakaa kaikkea

ahneutta, sillä ihmisen elämä ei riipu hänen omaisuutensa paljoudesta.” {KW 254.4}

”Ja hän puhui heille wertauksen, sanoen: Erään rikkaan miehen maa tuotti hywän sadon. Niin hän mietti itsekseen ja sanoi: Mitä minä teen, kun ei minulla ole, mihin kokoaisin wiljani?” Ja hän sanoi: ”Tämän teen: minä rewin maahan aittani ja rakennan suuremmat ja kokoan niihin kaikki eloni ja hywyyteni, ja sanon sielulleni: sielu, sinulla on paljo hywää tallella moneksi wuodeksi; nauti lepoa, syö, juo, iloitse. Mutta Jumala sanoi hänelle: Sinä mieletön, tänä yönä waaditaan sielusi sinulta pois; kenelle sitten joutuu se, minkä olet warannut? Niin on sen laita, joka kokoaa aarteita itselleen eikä ole rikas Jumalassa.” {KW 255.1}

Wertauksella mielettömästä rikkaasta miehestä Kristus osotti sen ihmisen hulluutta, joka tekee tämän maailman kaikekseen. Tämä mies oli saanut Jumalalta kaikki, mitä omisti. Aurinko oli saanut luwan paistaa hänen maalleen, sillä sen säteet loistawat wanhurskaille ja wäärille. Taiwaan sateet lankeawat hywille ja pahoille. Herra oli pannut kaswit rehottamaan ja kedot ylen runsaasti kaswamaan. Rikas mies oli pulassa, kun ei tiennyt mitä tekisi kaikella tällä sadolla. Hänen latonsa oliwat pakaten täynnä, eikä hänellä ollut paikkaa, mihin panna ylijääneen osan sadosta. Hän ei ajatellut, että oli saanut kaikki nämä siunaukset Jumalalta. Hän ei tahtonut tunnustaa itselleen, että Jumala oli asettanut hänet kaiken tämän hywyyden hoitajaksi, jotta hän sillä auttaisi tarwitsewia. Hän oli saanut siunatun tilaisuuden olla Jumalan almujen jakaja, mutta hän ajatteli waan oman mukawuutensa tyydyttämistä. {KW 256.1}

Köyhän, isättömän, lesken, kärsiwän ja murheellisen asema lienee joskus herättänyt rikkaan miehen huomiota; olihan monta tapaa, joilla hän olisi woinut käyttää omaisuuttaan. Helposti olisi päässyt liiasta erilleen ja moni koti siten wapautunut huolista, moni nälkäinen olisi tullut rawituksi, moni alaston puetuksi, moni sydän ihastunut, moni rukous leiwästä ja waatteista tullut kuulluksi, ja ylistyslaulut olisiwat nousseet taiwaaseen. Herra olisi kuullut tarwitsewain rukoukset ja hywyydessään olisi hän jakanut tämän kaiken kärsiwille.1 Siinä oli enemman kuin tarpeeksi siinä ylellisyydessä, jonka rikas mies oli saanut. Mutta hän sulki sydämensä tarwitsewan walituksilta ja sanoi palwelijoilleen. ”Tämän teen: minä rewin maahan aittani ja rakennan suuremmat ja kokoan niihin kaikki eloni ja hywyyteni ja sanon sielulleni: sielu, sinulla on paljo hywää tallella moneksi wuodeksi; nauti lepoa, syö, juo, iloitse.” {KW 256.2}

Tällä miehellä ei ollut sen korkeampia tarkotusperiä kuin eläimillä, jotka

katoawat. Hän oli niinkuin ei Jumalata olisikaan, ei taiwasta eikä tulewaa elämää; ikäänkuin kaikki, mitä hän omisti, olisi hänen omaansa, eikä hän olisi Jumalalle eikä ihmisille mistään welassa. Tätä rikasta miestä psalmista kuwaa sanoessaan: ”Tyhmä sanoo sydämessänsä: ei Jumalaa olekaan.”1 {KW 256.3}

Tämä mies oli elänyt ja tehnyt työtä oman minän hywäksi. Hän näki tulewaisuutensa olewan yllinkyllin turwatun, hänellä ei ollut muuta tehtäwää kuin koota ja nauttia työnsä hedelmiä. Hän näki olewansa suositumpi muita ihmisiä ja omisti itselleen kunnian wiisaasta tawaran hoidosta. Lähimäiset kunnioittiwat häntä wiisaana miehenä ja hywinwoipana kansalaisena. Sillä häntä kiitetään, kun hän tekee itsellensä hywiä päiwiä.1 {KW 257.1}

Mutta ”tämän maailman wiisaus on hullutusta Jumalan edessä.”2 Kun rikas mies katsoo tulewaisuutta iloisin mielin, tekee Herra kokonaan toisenlaisia suunnitelmia. Sanoma tulee tälle uskottomalle palwelijalle: ”Sinä mieletön, tänä yönä waaditaan sielusi sinulta pois.” Tästä waatimuksesta eiwät mitkään rahat woi häntä ostaa wapaaksi. Kokoomansa rikkaudet eiwät woi hankkia hänelle lykkäystä. Yhdessä ainoassa silmänräpäyksessä tulee hänelle arwottomaksi se, jonka takia hän on raatanut koko ikänsä. ”Kenelle sitte joutuu se, minkä olet warannut?” Hänen laajat peltonsa ja täysinäiset latonsa menewät häneltä toiselle. ”He kokoowat eiwätkä tiedä, kuka sen saapi.”3 {KW 258.1}

Sitä ainoata, mikä olisi ollut hänelle jostakin arwosta, ei hän ole hankkinut itselleen. Elämällä ainoastaan itselleen, on hän hyljännyt sen jumalallisen rakkauden, jonka olisi hänen kauttaan pitänyt wirrata ulos armeliaisuutena lähimmäisiä kohtaan. Siten on hän hyljännyt elämänkin; sillä Jumala on rakkaus, ja rakkaus on elämä. Tämä mies on walinnut maallisen hengellisen sijasta, ja maallisen kanssa täytyy hänen hukkua. ”Ihminen komeudessansa, jolta ymmärrys puuttuu, on werrattawa eläimiin, jotka hukkuwat.”4 {KW 258.2}

”Niin on sen laita, joka kokoaa aarteita itselleen, eikä ole rikas Jumalassa.” Tämä kuwaus pitää paikkansa kaikkina aikoina. Sinä saat tehdä suunnitelmia yksistään itsekkäässä mielessä, saat koota aarteita, rakentaa suuria ja komeita asunnoita kuten rakennusmestarit wanhassa Babylonissa; mutta koskaan et woi rakentaa niin korkeita muureja etkä niin wahwoja portteja, että woisit sulkea pois rangaistuksen sanansaattajat. Kuningas Belsazar laittoi palatsiinsa suuret pidot ”ja ylisti kultaisia ja hopeaisia, waskisia, rautaisia, puisia ja kiwisiä jumaliaan”. Mutta näkymätön käsi

kirjoitti seinälle rangaistuksen sanat, ja wihollisjoukkojen astunta kuului palatsin porteissa. ”Samana yönä murhattiin Belsazar, Kaldealaisten kuningas.”1 ja wieras hallitsija nousi hänen istuimelleen. {KW 258.3}

Elää itselleen on sama kuin hukkua. Ahneus, toiwo woittaa etuja itselleen, erottaa sielun elämästä. Se on saatanan henki, joka koettaa koota waan itselleen. Kristuksen henki tahtoo antaa, uhrata itsensä muiden hywäksi. ”Ja tämä on se todistus: että Jumala on antanut meille ijankaikkisen elämän, ja tämä elämä on hänen Pojassaan. Jolla Poika on, hänellä on elämä; jolla Jumalan Poikaa ei ole, hänellä ei ole elämää.”2 {KW 259.1}

Siitä syystä hän sanookin: ”Katsokaa eteenne ja kawahtakaa kaikkea ahneutta, sillä ihmisen elämä ei riipu hänen omaisuutensa paljoudesta.”1 {KW 259.2}

Luku 21–”Suuri juopa lujitettuna.”

Wertauksessa rikkaasta miehestä ja Lasaruksesta Kristus osottaa, että ihmiset tässä elämässä ratkaisewat kohtalonsa ijäisyyteen nähden. Koetuksen aikana Jumalan armo tarjotaan joka sielulle, mutta jos ihminen huwittelussa hukkaa ne tilaisuudet, jotka hänelle tarjotaan, sulkee hän siten itsensä pois ijäisestä elämästä. Hänelle ei enää myöhemmin suoda koetusaikaa. Walinnallaan on hän itse lujittanut ylipääsemättömän kuilun itsensä ja Jumalan wälille. {KW 260.1}

Tämä wertaus kuwaa wastakohtaa rikkaan wälillä, joka ei tunne olewansa riippuwa Jumalasta ja köyhän, joka tuntee kokonaan olemansa riippuwa hänestä. Kristus osottaa, että se aika tulee, jolloin näiden molempain luokkain asema suuresti muuttuu. Ne, jotka owat köyhiä tämän maailman tawarasta, mutta luottawat Jumalaan ja owat kestäwiä kärsimyksessä, korotetaan kerran niiden yläpuolelle, joilla nyt on korkeimmat asemat maailmassa, mutta jotka eiwät ole jättäneet elämäänsä Jumalalle. {KW 260.2}

”Oli eräs rikas mies”, sanoi Kristus, ”joka waatetti itsensä purppuralla ja hienoimmalla liinawaatteella ja eli joka päiwä ilossa komeasti. Mutta eräs köyhä, nimeltä Lasarus, makasi hänen owensa edessä täynnä paisumia ja halusi rawita itseään niillä muruilla, jotka putosiwat rikkaan pöydältä.” {KW 260.3}

Rikas mies ei kuulunut siihen ihmisluokkaan, jota esittää wäärä tuomari, joka suorastaan halweksi Jumalaa ja ihmisiä. Hän tahtoi esiintyä Abrahamin poikana. Hän ei kohdellut kerjäläistä kiiwaudella eikä käskenyt hänen poistua sen takia, että hänen ulkomuotonsa oli hänelle wastenmielinen. Jos tuo kurja ihmisolento wastenmielisine kaswoineen sai jotain liewitystä hänen näkemisestään, kun hän astui portistaan sisälle, salli rikas mies hänen jäädä siihen. Mutta muuten oli hän aiwan wälinpitämätön kärsiwän weljensä tarpeista. {KW 261.1}

Siihen aikaan ei ollut sairaaloita, joissa sairaat saiwat hoitoa. Kärsiwät ja tarwitsewat oliwat riippuwaisia niistä, jotka Herra oli warustanut rikkauksilla, jotta nämä auttaisiwat muita. Sellainen oli kerjäläisen ja rikkaan miehen suhde. Lasarus oli suuressa awun tarpeessa, sillä hän oli ilman ystäwiä, kotia, rahaa ja rawintoa. Kuitenkin annettiin hänen olla siinä tilassa päiwästä päiwään, kun taas rikas aatelismies runsaasti tyydytti kaikki tarpeensa. Se, joka olisi kyennyt hankkimaan helpotusta köyhän miehen kärsimykseen, eli oman minänsä takia, kuten moni muukin meidän

päiwinämme. {KW 261.2}

Nykyaikanakin on kaikkialla ympärillämme nälkäisiä, alastomia ja kodittomia. Jos emme saa omastamme näille tarwitsewille ja kärsiwille olennoille, kokoomme päällemme welan, jonka me kerran wielä pelolla kohtaamme. Kaikki ahneus on yhtä moitittawaa kuin epäjumalanpalwelus. Kaikki itsekäs nautinto on rikos Jumalan silmissä. {KW 261.3}

Jumala oli pannut rikkaan miehen hywyytensä hoitajaksi, ja tämän welwollisuus olisi ollut kiinnittää huomionsa juuri tälläiseen kuin tämä kerjäläinen. Käsky oli annettu: ”Sinun pitää rakastaman Herraa sinun Jumalatasi koko sydämestäsi, ja koko sielustasi ja koko woimastasi”, ja ”sinun pitää rakastaman lähimäistäsi niinkuin itseäsi”.1 Rikas mies oli juutalainen ja tunsi Jumalan käskyt. Mutta hän unohti olewansa edeswastuussa niiden warojen ja lahjojen käyttämisestä, jotka Jumala oli hänelle antanut. Herran hywyyttä oli jaettu hänelle runsaasti, mutta hän käytti sitä itsekkäällä tawalla, omakseen eikä Luojan kunniaksi. Hänen welwollisuutensa käyttää lahjojaan ihmiskunnan kohottamiseksi oli lahjojen määrän mukainen. Sellainen oli Herran käsky, mutta rikas mies ei ajatellutkaan kiitollisuuswelkaansa Jumalalle. Hän lainasi rahaa ja otti korkoa lainoistaan, mutta itse ei hän maksanut korkoa siitä, mitä Jumala oli hänelle lainannut. Hänellä oli tietoja ja lahjoja, mutta ei käyttänyt niitä oikealla tawalla. Unohtaen wastuunalaisuutensa Jumalalle, uhrasi hän kaikki woimansa huwituksiin. Kaikki, mikä häntä ympäröi, kiertokulku huwista toiseen, ystäwäin ylistys ja imartelu, oli omiaan tyydyttämään hänen itsekästä nautintoaan. Hän oli niin sywentynyt seurusteluun, ettei tuntenut mitään welwollisuutta toimia yhdessä Jumalan kanssa armeliaisuuden harjotuksessa. Hänellä oli tilaisuus käsittää Jumalan sana ja toteuttaa sen opetuksia, mutta se huwitteluseura, johon hän oli antautunut, wei niin kokonaan hänen aikansa, että hän unohti Ijankaikkisen. {KW 261.4}

Aika tuli, jolloin muutos tapahtui molempain miesten asemassa. Köyhä mies oli kärsinyt päiwästä toiseen, mutta hän oli kärsiwällisesti ja tyynesti kestänyt kaikki. Tuli sitte aika, jolloin hän kuoli ja haudattiin. Ei kukaan itkenyt häntä, mutta kärsiwälisyydellään kärsimyksessä oli hän todistanut Kristuksesta, kestänyt uskon kilwoituksen, ja sentakia esitetään hänet kuolemassaan enkelien kantamana Abrahamin helmaan. {KW 262.1}

Lasarus edustaa niitä kärsiwiä köyhiä, jotka uskowat Kristukseen. Kun pasuunan ääni kuuluu, ja kaikki, jotka owat haudoissaan, kuulewat Kristuksen äänen ja tulewat esille lepopaikoistaan, saawat he wastaanottaa palkkaansa, sillä heidän uskonsa Jumalaan ei ollut pelkkä oppi, waan

todellisuus. {KW 262.2}

”Ja rikaskin kuoli ja haudattiin. Ja kun hän tuonelassa, ollessaan waiwoissa, nosti silmänsä, näki hän Abrahamin kaukaa ja Lasaruksen hänen helmassaan. Ja hän huusi sanoen: Isä Abraham, armahda minua ja lähetä Lasarus kastamaan sormensa pää weteen ja jäähdyttämään kieltäni, sillä minulla on kowa tuska tässä liekissä.” {KW 262.3}

Tässä wertauksessa koetti Kristus lähestyä kansaa heidän omalla pohjallaan. Moni niistä, jotka kuuliwat Kristuksen sanoja, luuliwat löytywän tietoisan olotilan kuoleman ja ylösnousemuksen wälillä. Wapahtaja, joka tunsi heidän mielipiteensä, koetti asettaa wertauksensa sellaiseen muotoon, että hän woisi istuttaa heihin tärkeitä totuuksia näiden ennakkoluulojen awulla. Hän esitti kuulijoilleen kuwan, jossa he näkisiwät itsensä oikeassa suhteessa Jumalaan. Hän käytti wallalla olewaa mielipidettä ja tahtoi sen kautta ilmaista aatteen, jonka toiwoi tulewan mahdollisimman selwäksi kaikille, nimittäin, ettei ketään ihmistä arwostella rikkauden mukaan, koska kaikki, mitä hänellä on, kuuluu hänelle waan lainana Herralta. Näiden lahjojen wäärinkäyttö asettaa hänet alemmaksi kuin köyhimmät, kurjimmat ihmiset, jotka rakastawat Herraa ja luottawat häneen. {KW 263.1}

Kristus toiwoi kuulijainsa ymmärtäwän, että ihmisen on mahdoton woittaa sielun pelastusta kuoleman jälkeen. Sentähden sanotaan Abrahamin wastaawan: ”Poikani, muista, että sinä sait hywäsi eläessäsi, ja Lasarus niinikään pahaa; mutta nyt hän täällä saa lohdutusta, sinä taas kärsit tuskaa. Ja kaiken tämän lisäksi on meidän ja teidän wälillä lujitettuna suuri juopa, jotta ne, jotka tahtowat mennä täältä teidän luoksenne, eiwät woi, eiwätkä ne, jotka owat siellä, pääse yli meidän luoksemme.” Näillä sanoilla Kristus ilmaisee, että toiwotonta on odottaa toista parannusaikaa. Tämä elämä on ainoa aika, jonka ihminen on saanut woidakseen walmistua ijankaikkisuuteen. {KW 263.2}

Rikas mies ei ollut luopunut siitä ajatuksesta, että hän oli Abrahamin lapsi, ja siitä syystä sanotaan hänen hädässään pyytäwän apua häneltä. ”Isä Abraham, armahda minua.” Hän ei rukoillut Jumalaa, waan Abrahamia. Sillä osotti hän asettawansa Abrahamin Jumalan yläpuolelle ja toiwoi pelastusta hänen sukulaisuudestaan. Ryöwäri ristillä rukoili Kristusta. ”Muista minua, kun tulet waltakuntaasi”, rukoili hän.1 Ja heti tuli wastaus: ”Totisesti minä sanon sinulle: tänään (sellaisena kuin riipun tässä ristillä, alennuksessa ja käsimyksessä) olet minun kanssani olewa paratiisissa.” Mutta rikas mies rukoili Abrahamia, eikä hänen rukoustaan kuultu. Kristus on korotettu ”Päämieheksi ja Wapahtajaksi, antamaan Israelille armoa

parannukseen ja syntien anteeksi antamusta". "Ei ole pelastusta yhdessäkään toisessa." {KW 263.3}

Rikas mies oli tuhlannut elämänsä itsekkyydessä ja huomasi liian myöhään, ettei hän ollut walmistunut ijankaikkisuutta warten. Hän huomasi hulluutensa ja ajatteli weljiään, jotka warmaan jatkoiwat samaa itsekästä elämää kuin hänkin oli elänyt. Siitä syystä hän pyysi: "Niin rukoilen sinua, isä, että lähetät hänet isäni taloon — sillä minulla on wiisi weljeä — todistamaan heille, etteiwät hekin joutuisi tähän waiwan paikkaan." Mutta "Abraham sanoi hänelle: Heillä on Mooses ja profeetat, kuulkoot niitä. Niin hän sanoi: Ei isä Abraham, waan jos joku kuolleista menisi heidän tykönsä, niin tekisiwät parannuksen. Mutta Abraham sanoi hänelle: jos eiwät kuule Moosesta ja profeettoja, niin eiwät usko, waikka joku kuolleista nousisi ylös." {KW 264.1}

Kun rikas mies pyysi uutta todistusta weljien hywäksi, sai hän sen selwän wastauksen, että waikka tämä todistus annettaisiinkin, eiwät he sittenkään uskoisi. Hänen pyyntönsä heittää warjon Jumalan päälle. Näytti siltä, kuin olisi rikas mies tahtonut sanoa, että jos Jumala olisi warottanut häntä tuntuwammin, ei hän nyt olisi tänne joutunut. Siihen wastaa Abraham, että hänen weljiään on jo tarpeeksi warotettu. He oliwat saaneet walon, mutta eiwät tahtoneet sitä nähdä; totuus oli heille esitetty, mutta he eiwät tahtoneet kuunnella sitä. {KW 264.2}

"Jos he eiwät kuule Moosesta ja profeettoja, niin eiwät usko, waikka joku kuolleista nousisi ylös." Nämä sanat owat osottautuneet tosiksi juutalaisen kansan historiassa. Kristuksen wiimeinen ihmetyö, jolla hän ikäänkuin asetti kruunun kaikille ihmetöilleen, oli Lasaruksen Betaniasta herättäminen, kun tämä oli maannut kuolleena neljä wuorokautta. Juutalaiset saiwat tämän ihmeellisen todistuksen Wapahtajan jumalisuudesta, mutta he hylkäsiwät sen. Lasarus nousi kuolleista ja toi esille todistuksensa, mutta he paaduttiwat sydämensä kaikille todistuksille, miettiwätpä wielä tappaa Lasaruksenkin.1 {KW 264.3}

Laki ja profeetat owat Jumalan osottamia keinoja ihmisten pelastukseksi. Kristus sanoi, että heidän pitäisi kiinnittää huomionsa näihin todistuksiin. Jos he eiwät uskoneet Jumalan sanaa, eiwät he uskoisi ylösnousseen todistustakaan. {KW 265.1}

Ne, jotka kuulewat Moosesta ja profeettoja, eiwät pyydä suurempaa waloa, kuin minkä Jumala on antanut; mutta jos ihmiset halweksiwat tätä waloa ja jättäwät käyttämättä niitä tilaisuuksia, jotka Jumala on heille antanut, eiwät he myöskään kuulisi, waikka joku kuolleista toisi heille

sanoman. He eiwät saisi wakuutusta tästäkään todistuksesta, sillä ne, jotka hylkääwät lain ja profeetat, paaduttawat sydämensä siihen määrään, että hylkääwät kaiken walon. {KW 265.2}

Keskustelu Abrahamin ja entisen rikkaan miehen wälillä on kuwaannollinen. Opetus, joka siitä on otettawa, on se että joka ihminen on saanut kylliksi waloa niiden welwollisuuksien täyttämiseen, joita häneltä waaditaan. Ihmisen edeswastuu on hänen lahjainsa ja oikeuksiensa mukainen. Jumala antaa jokaiselle waloa ja armoa tarpeeksi suorittamaan sen työn, joka hänelle on määrätty. Jos ihminen jättää tekemättä sen, minkä hän, waikkakin wähäisellä walolla, huomaa welwollisuudekseen, niin suurempi walo waan näyttäisi, että hän on uskoton ja lewäperäinen niiden siunausten käyttämisessä, jotka hänelle on annettu. ”Joka wähimmässä on uskollinen, on paljossakin uskollinen, ja joka wähimmässä on wäärä, on paljossakin wäärä.”2 Ne, jotka eiwät tahdo kuulla Moosesta ja profeettoja ja jotka odottawat jotain erinomaista ihmettä tapahtuwaksi, eiwät tulisi wakuutetuiksi, waikka heidän toiweensa täyttyisi. {KW 265.3}

Wertaus rikkaasta miehestä ja Lasaruksesta osottaa, miten ne kaksi luokkaa, joita nämä kaksi miestä edustawat, arwostellaan näkymättömässä maailmassa. Ei ole synti olla rikas, jos rikkautta ei ole hankittu wääryydellä. Rikas mies ei ole tuomittawa sen takia, että hän on rikas, waan kirous on hänen päällänsä, jos hän itsäkkäisyydessä tuhlaa hänelle uskotut warat. Paljon parempi olisi hänelle, jos hän säilyttäisi rahansa Jumalan waltaistuimen wieressä käyttämällä ne hywän tekemiseen. Kuolema ei woi tehdä köyhäksi sitä ihmistä, joka tällä tawoin antautuu ikuisten aarteitten etsimiseen. Mutta se ihminen, joka kokoo rikkauksia itselleen, ei woi ottaa niitä mukaansa taiwaaseen. Hän on näyttäytynyt uskottomaksi hoitajaksi. Hänellä oli hywänsä jo eläessään, mutta hän unohti welwollisuutensa Jumalaa kohtaan. Hän laiminlöi hankkia itselleen taiwaallisia aarteita. {KW 266.1}

Rikas mies, jolla oli niin paljon etuja, esitetään meille henkilönä, jonka olisi pitänyt wiljellä lahjojaan, niin että hänen työnsä olisi ulottunut ajan toiselle puolelle ja tuonut mukanaan lisättyjä henkisiä etuja. Pelastuksen tarkotus ei ole ainoastaan synnin poistaminen waan tulee sen myös antaa ihmiselle niitä henkisiä lahjoja, jotka owat menetetyt synnin häwittäwän woiman kautta. Rahoja ei woida ottaa mukaan tulewaan elämään, siellä ei niitä tarwita; mutta ne hywät työt, joita olemme tehneet sielujen woittamiseksi Kristukselle, muutetaan taiwaallisiin asunnoihin. Ne taas, jotka itsekkäisyydessä owat tuhlanneet Herran lahjat, jättäen tarwitsewat lähimäisensä awutta, eiwätkä tee mitään Jumalan työn edistämiseksi

maailmassa, häpäisewät Luojansa. Warastanut Jumalalta seisoo kirjoitettuna heidän nimensä wieressä taiwaan kirjoissa. {KW 266.2}

Rikkaalla miehellä oli kaikki, mitä rahalla woitiin saada, mutta kuitenkaan ei hänellä ollut niitä rikkauksia, jotka olisiwat korjanneet hänen tilinsä Jumalan kanssa. Hän oli elänyt ikäänkuin kaikki, mitä hän omisti, olisi ollut hänen omaansa. Hän oli laiminlyönyt Jumalan kutsun ja kärsiwäin köyhien oikeudet. Mutta lopulta tulee kutsu, jota hän ei woi wastustaa. Wastustamaton woima käskee hänen jättämään sen omaisuuden, jonka hoitaja hän ei enää ole. Tuo ennen rikas mies joutuu mitä suurimpaan köyhyyteen. Kristuksen wanhurskauden waippa, joka on kudottu taiwaan kangaspuissa, ei woi koskaan häntä peittää. Hän, joka kerran oli puettu rikkaimpaan purppuraan ja kallisarwoiseen liinaan, on nyt joutunut alastomaksi. Hänen koetusaikansa on loppunut. Ei hän tuonut mitään maailmaan, eikä hän woi mitään ottaa mukaansa. {KW 266.3}

Kristus nosti esirippua ja näytti tätä taulua papeille ja hallitsijoille, kirjanoppineille ja fariseuksille. Katso sitä, sinä, jolla on paljon tämän maailman tawaraa, mutta et ole rikas Jumalan edessä. Etkö tahdo miettiä tätä asiata? Se, mikä on suuresti kunnioitettua ihmisten kesken, on pahennus Jumalan edessä. Kristus kysyy: ”Mitä hyötyä on ihmisillä siitä, jos hän woittaa omakseen koko maailman, mutta menettää sielunsa? Taikka mitä antaa ihminen sielunsa lunnaiksi?”1 {KW 267.1}

Sowelluttaminen Juudan kansaan.

Kun Kristus puhui wertauksen rikkaasta miehestä ja Lasaruksesta, oli moni juutalainen samassa surkuteltawassa asemassa kuin tämä rikas mies käyttäessään Herran antamaa hywyyttä itsekkääseen nautintoon ja walmistuen kuulemaan nämä sanat: ”Sinä olet waakalla punnittu ja liian kewiäksi hawaittu.”2 Rikkaalle miehelle oli suotu ajallista ja henkistä siunausta, mutta hän kieltäytyi toiminnasta Jumalan kanssa näiden lahjojen käyttämisessä. Samallainen oli juutalaisen kansan laita. Herra oli juutalaisten huostaan jättänyt pyhiä totuuksia. Hän oli walinnut heidät armonsa haltijaksi. Hän oli antanut heille ajallisia ja henkisiä etuja, ja waati, että he puolestaan jakaisiwat muille näitä siunauksia. He oliwat saaneet erityistä opetusta welwollisuuksissa weljiä kohtaan, jotka oliwat joutuneet harhateille, wierasta kohtaan heidän portillaan ja köyhiä kohtaan heidän keskellään. Heidän ei tulisi etsiä yksistään omaa etua, waan muistaa tarwitsewia ja jakaa siunauksestaan heillekin. Ja Jumala lupasi siunata heitä sen mukaan kun he harjottiwat rakkauden ja armeliaisuuden töitä. Mutta kuten rikas mies, eiwät he ojentaneet auttawaa kättä liewittääkseen

kärsiwien ihmisten ajallisia eikä henkisiä tarpeita. Ylpeillen pitiwät he itseään Jumalan walittuna kansana mutta sittenkään eiwät he häntä palwelleet eikä kunnioittaneet. He paniwat koko luottamuksensa siihen, että oliwat Abrahamin lapsia. ”Me olemme Abrahamin siemen”1 sanoiwat he ylpeillen. Kun ratkaisewa käännekohta tuli, osottautuiwat he eronneensa pois Jumalasta ja panneensa luottamuksen Abrahamiin juuri kuin Jumalaan. {KW 267.2}

Kristus tahtoi, että walo loistaisi Judan kansan pimitettyyn mieleen. Hän sanoi heille: ”Jos olisitte Abrahamin lapsia, niin tekisitte Abrahamin tekoja. Mutta nyt tawoitatte minua tappaaksenne, minua, joka olen puhunut teille totuuden, jonka olen kuullut Jumalalta; semmoista Abraham ei tehnyt.”2 {KW 268.1}

Kristus ei pannut mitään arwoa sukulaisuudelle. Hän opetti että henkinen yhteys on korkeammalla luonnollista sukulaisuutta. Juutalaiset sanoiwat polweutuwansa Abrahamista, mutta kun he eiwät tehneet Abrahamin töitä, osottiwat he, etteiwät olleet hänen oikeita lapsiaan. Ainoastaan ne, jotka henkisessä suhteessa näyttäwät olewan Abrahamin tapaisia tottelemalla Jumalan ääntä, pidetään hänen tosi perillisinään. Waikka kerjäläinen kuului siihen luokkaan, jota ihmiset halweksiwat, tunnusti Kristus hänet sellaiseksi, jonka kanssa Abraham tunsi itsensä mitä läheisemmäksi sukulaiseksi. {KW 268.2}

Waikka rikas mies oli kaikkien elämän mukawuuksien ympäröimä, oli hän niin tietämätön, että asetti Abrahamin sille paikalle, jossa Jumalan pitäisi olla. Jos hän olisi pannut arwoa suurille eduilleen ja antanut Jumalan Hengen muodostaa mielensä ja sydämensä, olisi hän ottanut aiwan toisen aseman. Samallainen oli sen kansankin suhde, jota hän edusti. Jos juutalaiset olisiwat kuulleet Jumalan kutsua, olisi heidän tulewaisuutensa ollut aiwan toisellainen. He olisiwat näyttäneet omaawansa todellisen henkisen arwostelukywyn. Heillä oli wälikappaleita, jotka Jumala olisi lisännyt niin, että heillä olisi ollut kylliksi siunatakseen ja walaistakseen koko maailmaa. Mutta he oliwat poikenneet Herran poluilta niin kauas, että koko heidän elämänsä oli turmeltunut. Herran tawaran hoitajina eiwät he käyttäneet lahjojaan totuuden ja wanhurskauden waatimusten mukaisesti. He eiwät ottaneet ijäisyyttä laskuihinsa ja heidän uskottomuutensa seurauksena oli, että koko kansa joutui turmioon. {KW 268.3}

Kristus tiesi, että juutalaiset Jerusalemin häwityksessä muistaisiwat hänen warotuksensa. Ja niin olikin todella. Kun tuo suuri onnettomuus kohtasi Jerusalemia, kun nälänhätä ja kaikellaiset kärsimykset tuliwat

kansan osaksi, muistiwat he nämä Kristuksen sanat ja ymmärsiwät wertauksen. He oliwat itse tuottaneet päällensä onnettomuuden, kun eiwät antaneet Jumalan antaman walon loistaa maailmaan. {KW 269.1}

Wiimeisinä päiwinä.

Tämän maailman historian loppunäytelmät owat esitetyt rikkaan miehen kertomuksen lopulla. Tämä tahtoi olla Abrahamin poika, mutta hän oli erotettu Abrahamista ylipääsemättömällä kuilulla — wäärään suuntaan kehittynyt luonne. Abraham palweli Jumalaa uskollisesti ja kuuliaisesti seuraamalla hänen käskyjään; mutta rikas mies unohti sekä Jumalan että kärsiwän ihmiskunnan tarpeet. Se suuri juopa, joka oli muodostunut hänen ja Abrahamin wälille, oli tottelemattomuuden juopa. Meidän päiwinämme on monta, jotka kulkewat samoja teitä. He owat kirkon jäseniä, mutta eiwät ole kääntyneitä. He ottawat osaa jumalanpalwelukseen, laulawat wirttä: ”Niinkuin peura himoitsee wesiojille, niin minun sieluni himoitsee Sinua, Jumala”, 1 mutta siinä he lausuwat wäärän todistuksen. He eiwät ole Jumalan silmissä wanhurskaampia kuin suurin syntinen. Se sielu, joka ikäwöitsee maailman huwituksia, se mieli, joka on täynnä komeiluhalua, ei woi palwella Jumalaa. Kuten rikkaalla miehellä wertauksessa, ei sellaisella ihmisellä ole halua taistella lihan himoa wastaan. Hän haluaa jättäytyä himojen waltaan. Hän walitsee ennemmin synnin ilmapiirin. Ja kun kuolema äkkiä tempaa hänet pois, astuu hän hautaan luonteella, joka elinaikana on muodostunut yhteistyössä saatanan lähettien kanssa. Haudassa ei hänellä ole waltaa walita mitään, ei hywää eikä pahaa, sillä sinä päiwänä, jolloin ihminen kuolee, katoowat kaikki hänen aiwoituksensa. 2 {KW 269.2}

Kun Jumalan ääni herättää kuolleet, nousee ihminen haudasta samoilla haluilla ja himoilla, samoilla taipumuksilla ja wastenmielisyyksillä, jotka hänellä oli elinaikanaankin. Jumala ei tee ihmeitä ihmisen uudistamisessa, jos ei hän anna uudistaa itseään silloin kun siihen on tilaisuutta. Elinaikanaan ei hänellä ollut iloa Jumalassa, eikä hän löytänyt iloa hänen palweluksessaan. Hänen luonteensa ei ole sopusoinnussa Jumalan luonteen kanssa, eikä hän olisi onnellinen taiwaallisessa perheessä. {KW 270.1}

Nykyään on maailmassa joukko itsewanhurskaita ihmisiä. He eiwät ole syömäreitä, juomareita eikä jumalankieltäjiä, mutta heidän ilonsa on elää itselleen eikä Jumalalle. Hän ei ole heidän ajatuksissaan ja siitä syystä pidetään heitä uskottomina. Jos heidän olisi mahdollista astua Jumalan kaupungin portista sisälle, ei heillä olisi oikeutta elämän puuhun; sillä jos Jumalan käskyt kaikkine sitowine waatimuksineen, asetettaisiin heidän

eteensä, kieltäytyisiwät he niitä täyttämästä. He eiwät ole täällä alhaalla palwelleet Jumalaa; siitä syystä eiwät he olisi häntä täst'edeskään palwelleet. He eiwät woisi elää hänen läheisyydessään, waan tuntuisi heistä, että kaikki muut paikat owat taiwasta paremmat. {KW 270.2}

Oppia Kristukselta on sama kuin ottaa wastaan hänen armonsa, joka on hänen luonteensa. Mutta ne, jotka eiwät käytä hywäkseen niitä kalliita tilaisuuksia ja pyhiä waikutuksia, jotka tulewat heidän osakseen täällä maan päällä, eiwät woi ottaa osaa taiwaan puhtaaseen iloon. Heidän luonteensa ei ole muodostettu jumalallisen kuwan kaltaiseksi. Oman laiminlyöntinsä kautta owat he muodostaneet kuilun, jota ei mikään woi poistaa. Heidän ja wanhurskauden wälille on suuri juopa kiinnitetty.1 {KW 271.1}

Luku 22—Sanoa ja tehdä.

Eräällä miehellä oli kaksi poikaa, ja hän meni ensimäisen tykö ja sanoi: ”Poikani, mene tänään tekemään työtä wiinitarhaani.” Hän wastasi ja sanoi: ”En tahdo”, mutta jälestäpäin hän katui ja meni. Niin hän meni toisen tykö ja sanoi samoin. Tämä taas wastasi ja sanoi: ”Kyllä minä menen. Herra, eikä mennytkään. Kumpi näistä kahdesta teki isänsä tahdon?” He sanoiwat: ”Ensimmäinen.” {KW 272.1}

Wuorisaarnassaan sanoi Kristus: ”Ei jokainen, joka sanoo minulle: Herra, Herra pääse taiwaanwaltakuntaan, waan se, joka tekee taiwaallisen Isäni tahdon”.1 Rehellisyyden todistus ei ole sanoissa, waan töissä. Kristus ei sano kellekään ihmiselle: Mitä sinä sanot? waan mitä sinä teet?2 Hywin tärkeät owat nämä hänen sanansa: ”Jos tämän tiedätte, te olette autuaat, jos teette sen.”2 Sanoilla ei ole mitään merkitystä, jos ei tosityöt niitä seuraa. Tässä on se opetus, joka annetaan meille wertauksessa kahdesta pojasta. {KW 272.2}

Kristus lausui tämän wertauksen wiimeisellä käynnillään Jerusalemissa ennen kuolemaansa. Hän oli ajanut ulos temppelistä ne, jotka ostiwat ja möiwät sisällä. Hänen äänensä oli puhunut heille Jumalan woimalla. Hämmästyneinä ja säikähtyneinä oliwat he totelleet hänen käskyjään kursailematta ja wiipymättä. {KW 272.3}

Kun heidän hämmästyksensä oli ehtinyt asettua, oliwat papit ja wanhimmat palanneet temppeliin, jossa oliwat löytäneet Kristuksen parantamassa sairaita ja kuolewia. He oliwat kuulleet ilohuudot ja ylistyslaulut. Itse temppelissä nuo parannetut lapset heiluttiwat palmun oksia, laulaen: ”Hosianna, Dawidin poika.” Heikot lapsenäänet toiwat kiitoksensa kaikkiwaltiaalle Lääkärille. Mutta kuitenkaan ei tämä kaikki riittänyt woittamaan pappien ja wanhimpain ennakkoluuloja ja kateutta. {KW 273.1}

Seuraawana päiwänä, kun Kristus opetti templissä, tuliwat ylimäiset papit ja kansan wanhimmat hänen luokseen ja sanoiwat: ”Millä wallalla teet näitä ja kuka sinulle on antanut tämän wallan?” {KW 273.2}

Papeilla ja wanhemmilla oli ollut epäämättömiä todistuksia Kristuksen wallasta. Templin puhdistuksessa he oliwat nähneet taiwaan todistuksen säteilewän hänen kaswoistaan. He eiwät woineet wastustaa sitä woimaa, jonka kautta hän puhui. Samoin oli hän ihmeellisillä teoillaan, sairasten parantamisella, antanut parhaan wastauksen heidän kysymykseensä. Hän oli todellakin antanut sellaisia todistuksia wallastaan, ettei niitä woinut ewätä.

Mutta todistuksia ei tarwittu. Papit ja wanhimmat pelkäsiwät, että Kristus julistaisi itsensä Messiaaksi ja sentähden he käänsiwät hänen sanansa ja yllyttiwät kansaa häntä wastaan. Heidän toiweensa oli tehdä tyhjäksi hänen waikutuksensa ja ottaa hänet päiwiltä. {KW 273.3}

Jeesus tiesi, että jolleiwät he woineet tuntea Jumalaa hänessä tai nähdä hänen töissään todistusta hänen jumalallisesta luonteestaan, eiwät he myöskään uskoisi hänen omaa todistustaan, että hän oli Kristus. Siitä syystä wältti hän tuota riitakysymystä, jonka he tahtoiwat herättää ja käänsi tuomion heitä itseään wastaan. ”Minäkin kysyn teiltä yhtä asiaa”, sanoi hän, jos te sen sanotte minulle, niin minäkin sanon teille, millä wallalla näitä teen. Mistä Johanneksen kaste oli? Taiwaastako wai ihmisistä? {KW 273.4}

Papit ja johtomiehet hämmentyiwät. ”Ja he arweliwat keskenään sanoen: Jos sanomme taiwaasta”, niin hän sanoo meille: ”Miksi ette sitten uskoneet häntä?” Mutta jos sanomme ”ihmisistä”, niin meidän täytyy peljätä kansaa, sillä kaikki pitäwät Johannesta profeettana. Ja he wastasiwat Jeesukselle ja sanoiwat: ”Emme tiedä.” Niin hänkin sanoi heille: ”En minäkään sano teille millä wallalla näitä teen.” {KW 274.1}

”Emme tiedä.” Tämä wastaus oli walhe. Mutta papit näkiwät, missä asemassa he oliwat, ja wäärensiwät totuuden, aikoen suojella itseään. Johannes Kastaja oli tullut todistamaan hänestä, jonka wallan he nyt paniwat epäilyksen alaiseksi. Hän oli osottanut häntä lausuen: ”Katso Jumalan Karitsa, joka ottaa pois maailman synnin.”1 Hän oli kastanut hänet ja kasteen jälkeen, kun Kristus rukoili, oli taiwas awautunut ja Jumalan Henki kyyhkysenä tullut hänen päällensä ja taiwaasta oli kuulunut ääni, joka sanoi: ”Tämä on minun rakas Poikani, johon olen mielistynyt.”2 {KW 274.2}

Muistaessaan, miten Johannes uudelleen ja uudelleen puhui ennustuksista, jotka koskiwat Messiasta ja muistaessaan tapahtumaa Jeesuksen kasteessa, eiwät papit ja wanhimmat uskaltaneet sanoa, että Johanneksen kaste oli taiwaasta. Kuinka he, jos tunnustiwat Johanneksen profeetaksi, kuten he todella uskoiwat, woiwat wäittää wääräksi Johanneksen todistusta, että Jeesus Nasaretista oli Jumalan Poika? Eiwät he myöskään kansan takia, joka uskoi Johanneksen profeetaksi, woineet sanoa, että hänen kasteensa oli ihmisistä. Siitä syystä sanoiwat he: ”Emme tiedä.” {KW 274.3}

Silloin esitti Kristus wertauksen isästä ja kahdesta pojasta. Kun isä meni ensimäisen pojan luo, sanoen: ”Poikani, mene tänään tekemään työtä wiinitarhaani”, wastasi poika wiipymättä: ”En tahdo.” Hän kieltäytyi

tottelemasta ja antautui huonoille teille, huonoon seuraan. Mutta jälkeenpäin hän katui ja totteli kutsua. Isä meni toisen pojan luo samalla käskyllä: ”Mene tänään tekemään työtä wiinitarhaani.” Tämä wastasi: ”Kyllä, Herra”, mutta ei mennytkään. {KW 274.4}

Tässä wertauksessa tarkotetaan isällä Jumalaa, ja wiinitarha on seurakunta. Ne kaksi poikaa edustiwat kahta ihmisluokkaa. Poika, joka kieltäytyi tottelemasta käskyä sanoen: ”En tahdo”, edustaa niitä, jotka eliwät ilmeisessä synnissä, ja jotka eiwät osottaneet mitään hurskauden merkkiä, jotka kieltäytyiwät taipumasta sen kiellon ja tottelewaisuuden ikeen alle, johon Jumalan laki welwoittaa. Mutta moni näistä muutti jälkeenpäin mieltään ja totteli Jumalan kutsua. Kun ewankeliumi tuli heille Johannes Kastajan käskynä: ”Tehkää parannus, sillä taiwaan waltakunta on lähestynyt”1 kääntyiwät he ja tunnustiwat syntinsä. {KW 275.1}

Pojassa, joka sanoi: ”Kyllä Herra!” eikä kuitenkaan mennyt, on fariseuksien luonne paljastettu. Juutalaiset johtajat oliwat, kuten tämä poikakin, katumattomia ja itsewanhurskaita. Juutalaisen kansan uskonnollinen elämä oli teeskentelyä. Kun Jumalan ääni julisti lain Sinain wuorella, oli koko kansa luwannut sitä totella. He sanoiwat: ”Kyllä Herra”, mutta eiwät menneetkään. Kun Kristus tuli ihmisenä esittääkseen heille lain periaatteet, hylkäsiwät he hänet. Kristus oli antanut juutalaisille johtajille hänen aikanaan monenlaisia todistuksia wallastaan ja jumalallisesta woimastaan, mutta waikka he itse asiassa oliwat wakuutettuja, eiwät he tahtoneet tunnustaa näitä todistuksia. Kristus oli näyttänyt heille, että he pysyiwät uskottomuudessaan, kun ei heissä ollut sitä henkeä, joka wie tottelewaisuuteen. Hän oli sanonut heille: ”Niin olette tehneet Jumalan käskyn tyhjäksi perinnäis-sääntönne tähden … Mutta turhaan he palwelewat minua, opettaen oppeja, jotka owat ihmisten käskyjä.”2 {KW 276.1}

Kristusta ympäröiwässä joukossa oli monta kirjanoppinutta ja fariseusta, pappia ja johtajaa ja kun Kristus oli lopettanut wertauksensa kahdesta pojasta, teki hän kuulijoilleen tämän kysymyksen: ”Kumpi näistä kahdesta teki isänsä tahdon?” Unohtaen itsensä wastasiwat fariseukset: ”Ensimäinen”. Tämän he sanoiwat huomaamatta, että he samalla lausuiwat tuomion omasta itsestään. Silloin aukasi Jeesus huulensa lausuakseen tämän rangaistuksen: ”Totisesti minä sanon teille: publikaanit ja portot menewät ennen teitä Jumalan waltakuntaan. Sillä Johannes tuli teidän tykönne wanhurskauden tietä, ja te ette uskoneet häntä, mutta publikaanit ja portot uskoiwat häntä; ja waikka te sen näitte, ette jälestäpäinkään katuneet, niin että olisitte uskoneet häntä.” {KW 276.2}

Johannes Kastaja tuli, saarnaten totuutta, ja hänen saarnansa kautta tuliwat syntiset wakuutetuiksi ja kääntyiwät. Nämä pääsisiwät taiwaan waltakuntaan ennen niitä, jotka itsewanhurskaudessa wastustiwat wakawaa warotusta. Publikaanit ja portot oliwat taitamattomia, mutta nämä oppineet miehet tunsiwat totuuden tien. Siitä huolimatta oppineet kieltäytyiwät waeltamasta sitä tietä, joka wie Jumalan paratiisiin. Totuus, joka heille olisi ollut elämän haju elämäksi, oli nyt kuoleman haju kuolemaksi. Julkisissa synneissä eläwät, jotka inhosiwat itseään, oliwat wastaanottaneet kasteen Johanneksen käsistä, mutta nämä opettajat oliwat kerskaajia. Heidän omat uppiniskaiset sydämensä oliwat heille esteenä totuuden wastaanottamiseen. He taisteliwat Jumalan Hengen wakuutusta wastaan ja kieltäytyiwät tottelemasta hänen käskyjään. {KW 277.1}

Kristus ei sanonut heille, etteiwät he woineet tulla taiwaan waltakuntaan, mutta hän näytti, että este heidän tulemiselleen oli heissä itsessään. Owi oli wielä auki näille juutalaisille johtajille; kutsu kuului wielä. Kristus toiwoi heidän tulewan wakuutukseen ja kääntywän. {KW 277.2}

Israelin johtajat ja papit tuhlasiwat elämänsä uskonnollisissa menoissa, joita he pitiwät liian pyhinä yhdistettäwiksi tawallisiin tehtäwiin. Siksi pidettiin heidän elämäänsä läpeensä jumalisena. {KW 277.3}

Mutta he suorittiwat näitä juhlamenoja siinä tarkotuksessa, että ihmiset heitä huomaisiwat, jotta maailma pitäisi heitä jumalisina ja hartaina. Samalla kun he tunnustiwat tottelewansa, kieltäytyiwät he sitä täyttämästä. He eiwät olleet sen totuuden tekijöitä, jota tunnustiwat opettawansa. {KW 278.1}

Kristus opetti Johannes Kastajan olewan suurimpia profeettoja, ja hän näytti kuulijoilleen, että heillä oli ollut tarpeeksi todistuksia siihen, että tämä Johannes oli Jumalan sanansaattaja. Saarnaajan sanat erämaassa oliwat täynnä woimaa. Pelkäämättä hän julisti sanomaa, moitti pappeja ja johtohenkilöitä heidän synteinsä takia ja welwoitti heitä taiwaan waltakunnan työllä. Hän näytti heille heidän syntisen wälinpitämättämyytensä, kun he kieltäytyiwät tekemästä sitä työtä, joka heille oli annettu. Hän ei ollenkaan tehnyt myönnytyksiä synnin suhteen ja moni kääntyi takasin wäärältä tieltä. {KW 278.2}

Jos juutalaisten johtajien synnintunnustus olisi ollut oikea, olisiwat he ottaneet wastaan Johanneksen todistuksen ja tunnustaneet Kristuksen Messiaaksi. Mutta he eiwät näyttäneet niitä hedelmiä, jotka tulewat katumuksesta ja wanhurskaudesta. Juuri ne, joita he halweksiwat, meniwät Jumalan waltakuntaan ennen heitä. {KW 278.3}

Wertauksessa Poika, joka sanoi: ”Kyllä, Herra”, esiintyy uskollisena ja kuuliaisena, mutta aika näytti, ettei hänen tunnustuksensa ollut tosi. Hän ei tuntenut tosi rakkautta isäänsä kohtaan. Samalla tawoin fariseukset ylpeiliwät omasta hurskaudestaan, mutta kun se pantiin koetukselle, huomattiin se läpeensä puutteelliseksi. Kun se oli heidän tehtäwänsä, oliwat he hywin ankaroita lain waatimusten täyttämisessä, mutta kun kuuliaisuus oli yhdistetty uhrauksiin, osasiwat he wiekkailla werukkeilla sotkea pois Jumalan määräysten pätewyyden. Kristus sanoi heistä: ”Heidän tekojensa mukaan älkää tehkö, sillä he sanowat, eiwätkä tee.”1 Heissä ei ollut tosi rakkautta Jumalaan eikä ihmisiin. Jumala kutsui heidät työskentelemään maailman siunaukseksi, mutta samalla kun he julkisesti tunnustiwat wastaanottawansa kutsun, kieltäysiwät he todellisuudessa tottelemasta. He luottiwat itseensä ja pöyhkeiliwät jumalisuudellaan, mutta rikkoiwat samalla Jumalan lain. He eiwät tahtoneet suorittaa sitä työtä, jonka Herra oli heille määrännyt ja heidän rikkomistensa tähden aikoi Herra kääntyä pois tästä tottelemattomasta kansasta. {KW 278.4}

I tsewanhurskaus ei ole oikeata wanhurskautta, ja sen, joka pitää siitä kiini, täytyy myös kantaa tämän onnettomuutta tuottawan petoksen seuraukset. Moni meidän päiwinämme tahtoo totella Jumalan käskyjä, mutta ei omaa sydämessään sitä rakkautta, joka kohdistuu muihin. Kristus kutsuu heitä yhtymään häneen työssä maailman pelastukseksi, mutta he tyytywät sanomaan: ”Kyllä, Herra.” Todellisuudessa eiwät he mene. He eiwät toimi niiden kanssa, jotka suorittawat Jumalan töitä. He owat laiskureita. Kuten uskoton poika, antawat he Jumalalle wääriä lupauksia. Yhtymällä seurakunnan wakawaan liittoon, lupaawat he juhlallisesti itselleen ottaa wastaan ja totella Jumalan sanaa, antautua Jumalan palwelukseen, mutta sitä he eiwät tee. He tunnustawat olewansa Jumalan poikia, mutta elämällään he kieltäwät sukulaisuuden hänen kanssaan. Heidän tahtonsa ei ole Jumalan tahto. Heidän elämänsä on walhe. {KW 279.1}

Näyttää siltä kuin he täyttäisiwät kuuliaisuuden lupauksen niin kauan kun ei se waadi mitään uhrausta, mutta heti kun waaditaan itsekieltäytymystä ja uhrausta, kun he näkewät ristin kohotettuna, wetäytywät he takaisin. Tällä tawoin kulutetaan pois welwollisuuden wakaumus, ja ilmeiset Jumalan lain rikkomiset tulewat heille tawaksi. Korwa woi kuulla Jumalan sanaa, mutta henkinen käsityskyky on poissa. Sydän on käynyt kowaksi ja omatunto paatunut. {KW 279.2}

Elä usko, että sinä, waikka et osota suoranaista wihollisuutta Kristusta kohtaan, teet hänen palwelustaan. Sillä me petämme sielujamme.

Pidättämällä sen, minkä Jumala on antanut meille hänen palweluksekseen, olkoon se sitte aikaa tai rahaa tai muita hänen suomiaan lahjoja, toimimme häntä wastaan. {KW 279.3}

Saatana hyötyy nimikristityn wälinpitämättömästä, unisesta hitaudesta ja wahwistaa sotawoimiaan woittaakseen sieluja puolelleen. Moni, joka luulee wielä olewansa Kristuksen puolella waikkei ole suorittanut mitään todellista työtä hänen hywäkseen, antaa wiholliselle tilaisuuden ensin wallata aseman ja saada menestystä. Kun he eiwät ole Mestarin taitawia työmiehiä, waan jättäwät welwollisuutensa täyttämättä ja sanat puhumatta, owat he sallineet saatanan päästä herruuteen sieluissa, jotka olisi woitettu Kristukselle. {KW 280.1}

Meitä ei koskaan woida pelastaa wälinpitämättöminä ja toimettomina. On aiwan mahdotonta, että todella kääntynyt henkilö woi elää toimetonta, hyödytöntä elämää. Me emme woi liukumalla päästä taiwaaseen. Laiskurit eiwät sinne pääse. Jos emme wakawasti koeta päästä taiwaan waltakuntaan ja opi tuntemaan sen lakeja, niin emme tule siitä osallisiksi. Ne, jotka kieltäytywät toiminnasta Jumalan kanssa maan päällä, eiwät toimi hänen kanssaan taiwaassa. Ei olisi oikein päästää heitä taiwaaseen. {KW 280.2}

Enemmän toiwoa on publikaaneilla ja syntisillä kuin niillä, jotka tuntewat Jumalan sanan, mutta kieltäytywät sitä seuraamasta. Se, joka näkee itsensä syntisenä kaikessa alastomuudessaan, joka tuntee, että hän Jumalan edessä on turmeltunut sielun, ruumiin ja hengen puolesta, kauhistuu pelosta, että hän ikuisesti jäisi eroon taiwaan waltakunnasta. Hän tunnustaa alennustilansa ja etsii parannusta suurelta Lääkäriltä, joka sanoi: ”Joka tulee minun tyköni, sitä en heitä ulos.”1 Näitä sieluja woi Herra käyttää wiinitarhassaan. {KW 280.3}

Sitä poikaa, joka aikasemmin kieltäytyi tottelemasta isänsä käskyjä, ei Kristus tuominnut, mutta häntä ei myöskään ylistetty. Se ihmisluokka, joka ensimäisen pojan tawoin kieltäytyy tottelemasta, ei ansaitse mitään kiitosta siitä kannastaan. Heidän awomielisyyttään ei woi pitää hyweenä. Jos tämä ominaisuus olisi totuuden ja puhtauden hywittämä, tekisi se ihmiset Kristuksen pelottomiksi todistajiksi; mutta sillä tawoin kuin syntinen sitä käyttää, tulee se loukkaukseksi ja uhkamielisyydeksi, joka lähenee kirousta. Waikkei ihminen olekaan teeskentelijä, woi hän silti olla todella syntinen. Kun Pyhän Hengen äänet kuuluwat sydämiimme, on ainoa wakuutemme siinä, että wastaamme niihin wiipymättä. Kun kutsu kuuluu: ”Mene tänään tekemään työtä wiinitarhaani”, älkäämme silloin kieltäytykö kutsua kuulemasta. ”Tänä päiwänä, jos kuulette hänen äänensä, älkää paaduttako

sydäntänne.”1 Waarallista on lykätä kuuliaisuutta. Ehkä sinä et koskaan enää kuule tätä kutsua. {KW 280.4}

Ja älköön kukaan luulko, että jonkun aikaa suositut synnit, woidaan wähitellen helposti heittää. Niin ei ole. Kaikki suositut synnit heikontawat luonnetta ja wahwistawat tottumusta, ja lopputuloksena on ruumiillinen, henkinen ja siweellinen turmio. Waikka katuisitkin tekemääsi pahaa ja suuntaisit askeleesi oikeille poluille, olet jo siksi perehtynyt pahaan, että sinun on waikea erottaa oikeata wäärästä. Niiden huonojen tapojen kautta, jotka olet hankkinut itsellesi, saatana uudelleen ja uudelleen hyökkää kimppuusi. {KW 281.1}

Käskyssä: ”Mene tänään tekemään työtä wiimtarhaani”, pannaan joka sielun wilpittömyys koetukselle. Ollaanko yhtä halukkaita toimimaan kuin puhumaan? Käyttääkö kutsuttu kaikki omaamansa tiedot? Työskenteleekö hän uskollisesti ja epäitsekkäästi wiinitarhan omistajan hywäksi? {KW 281.2}

Apostoli Pietari ilmottaa meille sen suunnitelman, jonka mukaan meidän on toimittawa, ”Lisääntyköön teille armo ja rauha Jumalan ja Herramme Jeesuksen Kristuksen tuntemisen kautta! Koska hänen jumalallinen woimansa on lahjoittanut meille kaiken, mikä elämään ja jumalisuuteen tarwitaan, hänen tuntemisensa kautta, joka on kutsunut meidät kirkkaudellaan ja täydellisyydellään, joiden kautta hän on lahjoittanut meille kalliit ja mitä suurimmat lupaukset, jotta niiden kautta tulisitte jumalallisesta luonnosta osallisiksi, paetessaan pois turmeluksesta, joka maailmassa himon tähden on wallalla, niin pyrkikää juuri sentähden kaikella ahkeruudella osoittamaan uskossanne hywettä, hyweessä ymmärtäwäisyyttä, ymmärtäwäisyydessä itsenne hillitsemistä, itsenne hillitsemisessä kärsiwällisyyttä, kärsiwällisyydessä jumalisuutta, jumalisuudessa weljenrakkautta, weljenrakkaudessa yhteistä rakkautta.”1 {KW 281.3}

Jos uskollisesti wiljelet sielusi wiinitarhaa, tekee Jumala sinut työmiehekseen. Ja sinä saat tehdäksesi työn ei ainoastaan itseäsi waan muitakin warten. Wertaamalla seurakuntaa wiinitarhaan, ei Kristus meille opeta, että meidän on rajotettawa mieltymyksemme ja työmme omien jäsentemme hywäksi. Herran wiinitarhaa on laajennettawa. Hänen toiwomuksensa on, että sitä on lewitettäwä kaikkiin maan osiin. Samoinkuin itse wastaanotamme opin ja armon Jumalalta, niin tulee meidän jakaa muille tietoa kalliiden taimien hoidosta. Tällä tawoin tulee meidän laajentaa Herran wiinitarhaa. Jumala odottaa, että meidän on osotettawa uskoamme ja

rakkauttamme ja kärsiwällisyyttämme. Hän pitää meitä silmällä nähdäkseen, käytämmekö kaikkia henkisiä etuja tullaksemme taitawiksi työmiehiksi hänen wiinitarhassaan, että kerran astuisimme Jumalan paratiisiin, edenkotiin, josta Adam ja Ewa synnin tähden suljettiin pois. {KW 282.1}

Jumala on isän asemassa kansaansa, ja hänellä on isän waatimukset meidän uskolliseen palwelukseemme nähden. Katselkaa Kristuksen elämää. Seisoen ihmiskunnan etunenässä, palwellen Isäänsä, on hän esimerkkinä siitä, millainen jokaisen pojan tulisi olla. Sitä kuuliaisuutta, jota Kristus osotti Isälleen, waaditaan meidänkin päiwinämme ihmisiltä. Hän palweli Isäänsä rakkaudella, nöyrästi ja wapaasti. ”Sinun tahtosi, minun Jumalani, teen minä mielelläni”, selitti hän, ”ja sinun lakisi on sydämessäni.”2 Kristus ei pitänyt mitään uhria liian suurena, ei mitään waiwaa liian kowana, kun oli kysymys sen työn täyttämisestä, jota hän oli tullut suorittamaan. Kahdentoista wuotiaana hän sanoi: ”Ettekö tietäneet että minun tulee olla siinä, mikä on Isäni omaa?”1 Hän oli kuullut kutsun ja ruwennut työhön. ”Minun ruokani”, sanoi hän, ”on se, että teen hänen tahtonsa, joka minut lähetti, ja täytän hänen tekonsa.”2 {KW 282.2}

Tällä tawoin tulee meidän palwella Jumalaa. Se yksin, joka käyttää kuuliaisuuden korkeimman mitan, woi oikein palwella. Kaikkien, jotka tahtowat olla Jumalan poikia ja tyttäriä, tulee todistaa olewansa Jumalan, Kristuksen ja enkelien työmiehiä. Tämä on koetus joka sielulle. Niistä, jotka uskollisesti palwelewat, sanoo Herra: ”Sinä päiwänä, jonka Minä teen, tulewat he Minulle omaisuudeksi, ja Minä armahdan heitä niinkuin mies armahtaa poikaansa, joka häntä palwelee.”3 {KW 283.1}

Jumalan kaitselmuksen tarkotus on ihmisen koettelemisen ja hänen luonteensa kehittäminen niiden tilaisuuksien kautta, jotka hänelle annetaan. Tällä tawoin tutkitaan, onko hänessä kuuliaisuutta wai tottelemattomuutta Herran käskyille. Jumalan rakkautta ei woiteta hywillä töillä, mutta ne osottawat, että meissä on sitä rakkautta. Jos me jätämme tahtomme Jumalalle, emme omilla töillä koeta ansaita Jumalan rakkautta. Sielu ottaa wastaan hänen rakkautensa wapaana lahjana ja rakkaudesta häneen me ilolla tottelemme hänen käskyjänsä. {KW 283.2}

Nykyään on maailmassa ainoastaan kaksi ihmisluokkaa, ja ainoastaan kaksi tunnustetaan tuomiopäiwänä — ne, jotka owat niskotelleet Jumalan lakia wastaan ja ne, jotka owat sitä totelleet, Kristus mainitsee sen kokeen, jolla meidän uskollisuuttamme tai uskottomuuttamme koetellaan, kun hän sanoo: ”Jos rakastatte minua, niin pitäkää minun käskyni … Joka säilyttää

minun käskyni ja pitää ne, hän on se, joka rakastaa minua, mutta joka minua rakastaa, häntä Isäni on rakastawa, ja minä olen rakastawa häntä ja ilmaisewa itseni hänelle … Joka ei rakasta minua, se ei pidä sanojani; ja se sana, jota kuulette, ei ole minun, waan Isän, joka on lähettänyt minut". "Jos pidätte minun käskyni, niin pysytte rakkaudessani, niinkuin minä olen pitänyt Isäni käskyt ja pysyn hänen rakkaudessaan."4 {KW 283.3}

Luku 23–Herran wiinitarha.

Juutalainen kansa.

Wertausta kahdesta pojasta seurasi wertaus wiinitarhasta. Toisessa oli Kristus juutalaisille opettajille esittänyt kuuliaisuuden tarpeellisuutta, ja toisessa wertauksessa hän puhui niistä runsaista lahjoista, joita Israelille oli tuhlaamalla annettu sekä niistä waatimuksista, joita Herra tämän perusteella heille asetti. Hän esitti heille Jumalan kirkkauden, jonka he kuuliaisuudella olisiwat saawuttaneet. Wetäen werhon tulewaisuuden edestä, osotti hän, miten koko kansa, laiminlyömällä Herran käskyjen noudattamisen, oli menettänyt siunauksen ja wetänyt turmion päälleen. {KW 284.1}

”Oli perheenisäntä”, sanoi Kristus, ”joka istutti wiinitarhan ja pani aidan sen ympäri ja kaiwoi siihen wiinikuurnan ja rakensi tornin; ja hän wuokrasi sen wiinitarhurille ja matkusti ulkomaille.” {KW 284.2}

Profeetta Jesaiassa on kuwaus tästä wiinitarhasta: ”Minä weisaan armaalleni ystäwäni wirttä hänen wiinimäestänsä. Wiinimäki oli ystäwälläni lihawalla rinnemaalla. Ja hän kaiwoi sen ja perkasi kiwet siitä pois ja istutti siihen wiinipuun wesoja ja rakensi tornin sen keskelle ja hakkasi wiinikuurnankin siihen; ja hän odotti sen hywiä wiinimarjoja kaswawaksi.”1 {KW 284.3}

Isäntä walitsi maan erämaasta, hän aitasi sen, puhdisti ja wiljeli sitä sekä istutti siihen jaloja köynnöksiä, odottaen rikasta satoa. Hän toiwoi, että tämä pieni istutus, joka niin silmäänpistäwästi erottui autiosta ympäristöstä, tuottaisi hänelle kunniaa näyttämällä tulokset siitä huolenpidosta ja waiwasta, jotka hän sen wiljelemiseen oli pannut. Niin oli Jumalakin walinnut kansan maailmasta Kristuksen harjotettawaksi ja kaswatettawaksi. Profeetta sanoo: ”Herran Sebaotin wiinimäki on Israelin huone ja Juudan miehet hänen ihanne-istutuksensa.”2 Herra oli lahjottanut tälle kansalle suuria etuja, runsaasti siunaten sitä ylitsewuotawalla rikkaudellaan. Hän odotti heiltä, että he kunnioittaisiwat häntä kantamalla hedelmää. Heidän piti ilmaista hänen waltakuntansa periaatteet. Keskellä langennutta ilkeätä maailmaa heidän pitäisi esittää Jumalan ominaisuuksia. {KW 285.1}

Herran wiinitarhana tulisi heidän tuottaa aiwan toisellaisia hedelmiä, kuin pakanakansat tuottawat. Nämä epäjumalia palwelewat kansat oliwat antautuneet jumalattomuuteen. Wäkiwalta ja rikokset, ahneus, ahdistus ja lahjomiset oliwat tawallisia. Wääryys, alennus ja onnettomuus oliwat tämän turmeltuneen puun hedelmiä. Jumalan wiinipuun pitäisi tuottaa aiwan toisellaisia hedelmiä. {KW 285.2}

Juudan kansalla oli se suuri etu, että sen piti edustaa Jumalan luonnetta sellaisena kuin se on Moosekselle ilmotettu. Wastaukseksi Mooseksen rukoukseen: ”Anna minun nähdä sinun kunniasi”, lupasi Herra: ”minä annan kaikki minun hywyyteni käydä sinun edelläsi.” ”Ja Herra waelsi hänen kaswojensa edessä ja huusi: Herra, Herra! Jumala laupias ja armollinen, ja pitkämielinen ja suuri armossa ja uskollisuudessa, joka pitää laupiuden tuhanteen saakka ja antaa anteeksi wääryyden ylitsekäymisen ja synnin.”3 Se hedelmä, jonka Jumala toiwoi löytäwänsä kansastaan, oli luonteen puhtaus, elämän pyhyys, armeliaisuus, rakkaus ja osanotto, ja näillä hedelmillä heidän tuli osottaa, että ”Herran laki on täydellinen ja wirwoittaa sielun.”1 {KW 285.3}

Jumalan tarkotus oli juutalaisen kansan kautta antaa rikkaita siunauksia kaikille kansoille. Israel walmistaisi tietä hänen walonsa lewittämiseksi ympäri maailman. Eri kansat oliwat turmiollisen elämän kautta kadottaneet tiedon Jumalasta. Kuitenkaan ei Herra armossaan häwittänyt heitä maan päältä. Hän aikoi antaa heille tilaisuuden oppia tuntemaan hänet seurakuntansa kautta. Hänen aikomuksensa oli, että ne periaatteet, joita hänen kansansa ilmaisi, tulisiwat wälikappaleeksi Jumalan siweellisen kuwan uudistamiseen ihmisessä. {KW 286.1}

Tämän päämaalin saawuttamiseksi Jumala kutsui Abrahamin epäjumalisten sukulaistensa luota ja käski hänen asettua Kanaan maahan. ”Minä tahdon tehdä sinut suureksi kansaksi”, sanoi hän. ”Ja siunaan sinut ja teen sinulle suuren nimen ja sinä olet siunaus olewa.”2 {KW 286.2}

Abrahamin suku, Jakob ja hänen jälkeläisensä, wietiin Egyptiin, jotta he siellä, mahtawan ja huonon kansan keskuudessa, ilmaisisiwat Jumalan waltakunnan periaatteet. Josefin rehellisyys ja se ihmeellinen tapaus, jonka kautta hän pelasti koko Egyptin kansan elämän turmiosta, oli esitys Kristuksen elämästä. Myös Mooses ja monet muut todistiwat elämällään Jumalasta. {KW 286.3}

Wiemällä Israelin lapset ulos Egyptistä, ilmotti Herra taas woimansa ja armonsa. Hänen ihmeelliset tekonsa heidän wapauttamisekseen orjuudesta ja hänen menettelytapansa heitä kohtaan heidän waeltaessa erämaassa ei ollut heille yksistään hyödyksi. Heidän piti olla opetuksena ympärillä olewille kansoille. Herra ilmasi itsensä Jumalana, joka on korotettu kaiken inhimillisen wallan ja suuruuden yläpuolelle. Ne merkit ja ihmeet, jotka hän suoritti kansansa awuksi, osottiwat hänen waltansa luonnon yli ja niiden yli, jotka tätä luontoa jumaloiwat. Jumala waelsi Egyptin ylpeän maan läpi samalla tawoin kuin hän wiimeisinä päiwinä waeltaa yli maan. Tulessa ja

myrskyssä, maanjäristyksissä ja kuolemassa tuo suuri Minä Olen tulee lunastamaan kansansa. Hän otti heidät ulos orjuuden maasta, hän johti heidät ”sen suuren ja hirmuisen korwen läpi, jossa oli hirmuisia käärmeitä ja skorpioneja”. ”Hän antoi weden wuotaa kowasta kalliosta” ja rawitsi heitä ”taiwaan wiljalla”.1 ”Sillä”, sanoi Mooses ”Herran osa on hänen oma kansansa, Jaakob on hänen perintönsä. Hän löysi hänet erämaassa ja autiossa ulwonta-korwessa. Hän ympäri piiritti, hän suojeli ja warjeli häntä niinkuin silmäteräänsä. Niinkuin kotka kohoittelee pesäänsä, ja lauleskelee poikainsa päällä, lewittää siipensä, ottaa kunkin heistä ja kantaa siipeinsä päällä; niin Herra yksinänsä talutti häntä, eikä ollut hänen kanssansa muuta Jumalaa.”2 Tällä tawoin wei hän heidät itse, jotta he asuisiwat Kaikkiwaltiaan warjossa. {KW 286.4}

Kristus oli Israelin lasten johtaja heidän korpiwaellustensa aikana. Päiwällä pilwen patsaassa ja yöllä tulen patsaassa kuljetti hän heitä. Hän warjeli heitä erämaan waaroilta, hän wei heidät lupauksen maahan, ja pakanakansain nähden määräsi hän Israelin olemaan hänen oma walittu omaisuutensa, Herran wiinitarha. {KW 287.1}

Tälle kansalle uskottiin Jumalan muuttumattomat totuudet. Herra ympäröi sen lakinsa määräyksillä, totuuden ikuisilla periaatteilla, oikeudella ja puhtaudella. Kuuliaisuus näille periaatteille olisi heidän suojansa, sillä ne pelastaisiwat heidät turmelemasta itseään syynnissä. Ja kuten tornin wiinitarhaan, rakensi Herra pyhän temppelinsä keskelle maata. {KW 287.2}

Kristus oli heidän opettajansa. Samoin kuin hän oli ollut heidän kanssaan erämaassa, oli hän wielä heidän opettajansa ja johtajansa. Tabernaaklissa ja templissä liiteli hänen kirkkautensa hänen pyhässä läsnäolossaan armoistuimen yläpuolella. Heidän hyödykseen ilmaisi hän lakkaamatta rakkautensa ja kärsiwällisyytensä rikkaudet. {KW 287.3}

Jumala tahtoi tehdä kansansa Israelin kunniakseen ja kirkkaudekseen, ja antoi sille sen wuoksi kaikki hengelliset edut. Jumala ei kieltänyt heiltä mitään sellaista, joka kehitti luonnetta ja teki heidät hänen edustajikseen. {KW 287.4}

Lainkuuliaisuudellaan piti heidän olla maailman kansoille todellisena menestyksen ihmeenä. Sama, joka oli antanut heille taitoa ja wiisautta kaikkeen nerokkaaseen työhön, olisi edelleen heidän johtajansa, jalostaisi ja kohottaisi heitä, kun he olisiwat hänen käskyilleen kuuliaiset. Jos he olisiwat kuuliaisia, säästettäisiin heidät niiltä taudeilta, jotka rasittiwat muita kansoja, ja samalla siunattaisiin sielun woimalla. Jumalan kunnia, majesteetti ja woima ilmenisi heidän kukoistuksessaan. Heistä tulisi pappien

ja ruhtinasten waltakunta. Jumala warusti heidät kaikilla apuneuwoilla, jotta heistä tulisi maan suurin kansa. {KW 288.1}

Kristus oli Mooseksen kautta mitä warmimmin esittänyt heille Jumalan karkotuksen sekä selittänyt heidän menestyksensä ehdot: ”Sinä olet Herralle, sinun Jumalallesi, pyhitetty kansa; sinut on Herra, sinun Jumalasi, walinnut omaksi kansaksensa kaikista kansoista, jotka asuwat maan päällä… Tiedä siis, että Herra, sinun Jumalasi, on Jumala, uskollinen Jumala, joka pitää liiton ja säilyttää laupiuden tuhanteen polween niiden kanssa, jotka häntä rakastawat ja pitäwät hänen käskynsä… Pidä siis ne käskyt, säännöt ja oikeudet, jotka minä sinulle käsken tänäpänä, ja tee niitten mukaan. Jos te nämä oikeudet kuulette sekä pidätte ja teette ne, niin myös Herra, sinun Jumalasi, pitää sinulle sen liiton ja laupiuden, jonka hän walalla lupasi isällesi, ja rakastaa sinua, ja siunaa sinut, ja enentää sinut; hän siunaa sinun ruumiisi hedelmän, ja maasi hedelmän, sinun jywäsi, wiinisi ja öljysi, sinun karjasi sikiöt ja lampaittesi karitsat, siinä maassa, jonka hän isillesi walan kautta lupasi sinulle antaa. Siunattu olet sinä olewa kaikista kansoista… Ja Herra poistaa sinulta kaikki sairaudet; ei hän yhtään Egyptin pahaa tautia, jotka sinä tunnet, pane sinun päällesi.”1 {KW 288.2}

Herra lupasi antaa heille parasta wehnää ja tuottaa hunajaa kalliosta, jos he pitäisiwät hänen käskynsä. Hän tahtoi siunata heidät pitkällä ijällä ja antaa heidän nähdä pelastuksensa. {KW 288.3}

Tottelemattomuuden takia Adam ja Ewa kadottiwat Eedenin, ja koko maailma tuli synnin kirouksen alle. Mutta jos Jumalan kansa seuraisi hänen oppiansa, kukoistaisi heidän maansa hedelmällisyydessä ja kauneudessa. Jumala itse antoi heille ohjeita maanwiljelyksessä, ja heidän piti toimia hänen kanssaan sen kuntoon saattamisessa. Tällä tawoin koko maa Jumalan johdon alla tulisi hengellisten totuuksien opetuspaikaksi. Kuten maa kuuliaisena Herran luonnollisille laille tuottaa aarteensa, niin kansan sydämetkin kuuliaisina hänen siweellisille lailleen heijastaisiwat hänen luonteensa ominaisuuksia. Pakanatkin antaisiwat etusijan niille, jotka palweliwat ja rukoiliwat eläwää Jumalaa. {KW 289.1}

”Katso”, sanoi Mooses, minä opetin teille käskyt ja oikeudet, niinkuin Herra, minun Jumalani, minulle käskenyt on, että te tekisitte niitten mukaan siinä maassa, johonka te tulette omistamaan sitä. Niin pitäkää siis ja tehkää ne; sillä tämä on teidän ymmärryksenne ja wiisautenne kaikkein kansain edessä; kun he kuulewat kaikki nämä käskyt, niin he sanowat: ”tämä suuri kansa on todella wiisas ja ymmärtäwäinen kansa. Sillä mikä kansa on niin suuri, jota Jumala niin lähestyy, niinkuin Herra, Jumalanne meitä, niin usein

kuin me häntä rukoilemme? Ja millä kansalla, joskin olisi kuinka ylistettäwä, on niin hurskaat säännöt ja käskyt, kuin kaikki tämä laki on, jonka minä teille tänäpänä annan?”1 {KW 289.2}

Israelin lasten tuli ottaa asuttawakseen koko se maa-alue, jonka Jumala oli heille osottanut. Sen alkuasukkaat, jotka oliwat hyljänneet totisen Jumalan palweluksen, piti ajettaman pois. Mutta Jumalan tarkotus oli wetää ihmisiä luokseen ilmottamalla omia ominaisuuksiaan Israelille. Ewankeliumin kutsun piti mennä koko maailmaan. Niiden oppien kautta, joita uhripalwelus sisälsi, oli Kristus korotettawa kansojen edessä, ja kaikki, jotka tahtoiwat katsoa häneen, saisiwat elää. Kaikki, jotka kananealaisnaisen Rahabin ja moabiittinaisen Rutin tawoin kääntyiwät jumalisuudesta totisen Jumalan palwelukseen, yhdistettäisiin hänen walittuun kansaansa. Sitä mukaa kun Israelin jäsenet lisääntyiwät, piti heidän laajentaa rajojaan, kunnes heidän waltakuntansa käsittäisi koko maailman. {KW 289.3}

Jumala tahtoi wiedä kansansa armorikkaan hallituksen alle ja täyttää maan ilolla ja rauhalla. Hän loi ihmisen onnea warten, ja hän tahtoi täyttää hänen sydämensä taiwaan rauhalla. Hänen toiwonsa on, että maallinen perhe olisi taiwaallisen wertauskuwa. {KW 290.1}

Mutta Israel ei wastannut Jumalan aikeita. Herra selitti: ”Minä istutin sinut hywäksi wiinipuuksi, aiwan oikeaksi wesaksi, mitenkä olet Minulle muuttanut raa’an wiinipuun köynnöksiksi?” ”Israel on pensowa wiinipuu, joka hedelmän kantaa”1 ”Ja nyt, Jerusalemin asukkaat ja Juudan miehet, tuomitkaa Minun ja wiinimäkeni wälillä! Mitä wielä oli tehtäwää wiinimäelleni, jota en siinä tehnyt? Miksi Minä odotin sen kaswawaksi hywiä wiinimarjoja ja se kaswoi pahoja marjoja? Tahdonpa nyt ilmoittaa teille, mitä Minä teen wiinimäelleni: Minä poistan sen aitauksen, että se tulee syötäwäksi, ja särjen sen muurin, niin että se tulee tallattawaksi. Minä asetan sen autioksi, eikä sitä leikata eikä kuokita; ohdakkeita ja orjantappuroita on se kaswawa, ja Minä kiellän pilwet satamasta wettä sen päälle … Hän odotti wanhurskautta, waan, katso, walitus tuli.”2 {KW 290.2}

Mooseksen kautta oli Herra näyttänyt kansalle uskottomuuden seuraukset. Kieltäytymällä hänen liitostaan he eroaisiwat elämästä Jumalassa ja menettäisiwät hänen siunauksensa. ”Niin waro siis”, sanoo Mooses, ettet unhota Herraa sinun Jumalatasi, niin ettet pidä hänen käskyjänsä, oikeuksiansa ja sääntöjänsä, jotta minä tänäpänä sinulle annan. Kun syönyt ja rawittu olet, ja rakennat kauniit huoneet ja asut niissä, ja sinun karjasi ja lampaasi, hopiasi ja kultasi, ja kaikki mitä sinulla on,

lisääntywät, waro, ettei sydämesi silloin tule ylpiäksi, niin että unhottaisit Herran sinun Jumalasi… Älä sentähden sano sydämessäs: ”minun woimani ja käteni wäkewyys on minulle näin woimalliset työt tehnyt… Waan jos sinä unhotat Herran sinun Jumalasi, ja noudatat muita jumalia, palwelet ja kumarrat niitä, niin minä tänäpänä todistan teille, että te peräti hukutte. Juuri niinkuin pakanat, jotka Herra hukuttaa teidän edestänne, niin tekin hukutte, koska ette olleet Herran teidän Jumalanne äänelle kuuliaiset.”1 {KW 290.3}

Juutalaiset eiwät wälittäneet tästä wastauksesta. He unohtiwat Jumalan ja korkean asemansa hänen edustajinaan. Heidän saamansa siunaukset eiwät tuottaneet mitään siunausta maailmalle. Kaikki etunsa käyttiwät he omaksi kunniakseen. He ryöstiwät Jumalalta sen palweluksen, jota hän heiltä waati ja lähimäisiltään sen henkisen johdon ja pyhän esikuwan, jonka he oliwat heille welkaa. Kuten ihmiset ennen wedenpaisumusta he paniwat täytäntöön kaikki ne keksinnöt, jotka syntyiwät heidän ilkeissä sydämissään. Tällä tawoin saiwat he pyhät asiat näyttämään narripeliltä, sanoen: ”Herran temppeli. Herran temppeli tämä on”,2 samalla kun he esittiwät Herran luonnetta wäärässä walossa, häpäisiwät hänen nimensä ja tahrasiwat hänen pyhänsä. {KW 291.1}

Wiinitarhurit, jotka oli pantu hoitamaan Herran wiinitarhaa, oliwat uskottomia toimessaan. Papit ja opettajat eiwät olleet kansan uskollisia opettajia. He eiwät kansalle esittäneet Jumalan hywyyttä ja armoa, eiwätkä puhuneet, että hän waatii heiltä rakkautta ja alamaisuutta. Nämä wiinitarhurit etsiwät omaa kunniaansa. He halusiwat saada wiinitarhan hedelmiä ja heidän pyrkimyksensä oli wetää puoleensa huomiota ja suosiota. {KW 291.2}

Näiden Israelin johtajien rikos oli toisenlaatuinen kuin tawallisen syntisen, sillä nämä miehet oliwat mitä suurimmassa welwollisuuden welassa Jumalalle ja he oliwat juhlallisesti luwanneet oppia sanat: ”Näin sanoo Herra”, sekä olla tottelewaisia. Mutta sen sijaan he wääristiwät kirjotukset. He paniwat ihmisten päälle raskaita kuormia ja kiusasiwat heitä joka askeleella kaikenmoisilla muodollisuuksilla. Kansa eli alituisessa lewottomuudessa, kun eiwät he woineet täyttää niitä waatimuksia, joita rabbiinit heille asettiwat. Huomatessaan mahdottomaksi pitää näitä ihmiskäskyjä, tuliwat he wälinpitämättömiksi Jumalankin käskyille. {KW 291.3}

Herra oli opettanut kansaansa, että hän itse oli wiinitarhan omistaja ja että kaikki heidän omaisuutensa oli annettu heille käytettäwäksi hänen palweluksessaan. Mutta papit ja opettajat eiwät suorittaneet wirkansa pyhää

tehtäwää sillä tawoin kuin olisi heillä ollut Jumalan omaisuus hallittawana. Joka päiwä he ryöstiwät häneltä ne edut, jotka oli hän uskonut heille työnsä menestymiseksi. Pakanatkin halweksiwat heitä ahneutensa takia; heidän menettelynsä kautta pakanamaailma sai syytä selittää wäärin Jumalan luonnetta ja hänen waltakuntansa lakeja. {KW 292.1}

Jumalalla oli isän sydän ja kärsiwällisyys kansaansa nähden. Hän koetti waikuttaa heihin antamalla heille armonsa ja ottamalla sen pois. Kärsiwällisesti esitti hän heille synnit ja pitkämielisesti odotti heidän tunnustustaan. Profeetat ja sanansaattajat lähetettiin wakawasti laskemaan Jumalan waatimukset wiinitarhurin sydämelle, mutta sen sijaan, että heidät olisi lausuttu terwetulleiksi, kohdeltiin heitä wihollisina. Wiinitarhurit wainosiwat ja murhasiwat heidät. Silloin Jumala lähetti uusia sanansaattajia, mutta näitäkin kohdeltiin samalla tawoin kuin ensimäisiä, waikka yhä suuremmalla wihalla. {KW 292.2}

Wiimeiseksi lähetti hän heille poikansa, sanoen: ”He sääliwät poikaani.” Mutta heidän wastustuksensa oli tehnyt heidät kostonhimoisiksi, ja he sanoiwat keskenään: ”Tämä on perillinen, tulkaa, tappakaamme hänet ja pitäkäämme hänen perintönsä.” Silloin meidät jätetään nauttimaan wiinitarhasta ja tekemään sen hedelmillä mitä tahdomme. {KW 292.3}

Juutalaiset hallitusmiehet eiwät rakastaneet Jumalaa ja siitä syystä he halweksien kääntyiwät pois hänestä. Kristus, Jumalan rakastama, tuli ottamaan wiinitarhan isännän waatimuksia, mutta wiinitarhurit kohteliwat häntä ilmeisen wälinpitämättömästi, sanoen: Me emme halua tätä ihmistä hallitsijaksemme. He oliwat ilkeämielisiä Kristusta kohtaan, hänen opetustapansa oli paljon oiwallisempi kuin heidän, ja he pelkäsiwät sen menestymistä. Hän teki heille wakawia esityksiä, paljasti heidän teeskentelynsä ja näytti heidän menettelytapansa warmat tulokset. Täten he ärsyyntyiwät raiwoon asti, kun heitä alituiseen nuhdeltiin. He wihasiwat sitä ylentäwää wanhurskautta, jota Kristus esitti maailmalle. Ja kun he näkiwät, miten hän opetuksellaan paljasti heidän itsekkyytensä, päättiwät he ottaa hänen henkensä. Miten he wihasiwat hänen tapaansa kulkea totuuden ja armeliaisuuden esikuwana sekä sitä ylewää hengellisyyttä, joka ilmeni kaikissa hänen töissään! Koko hänen elämänsä oli nuhde heidän itsekkyyttään wastaan, ja kun wihdoin ratkaisewa koe tuli, se koe, joka sisälsi kuuliaisuuden ikuiseksi elämäksi tai tottelemattomuuden ikuiseksi kuolemaksi, hylkäsiwät he Israelin {KW 292.4}

Pyhän. Kun heidän käskettiin walita Kristuksen ja Barabbaan wälillä, huudahtiwat he: ”Päästä meille Barabbas.” Ja kun Pilatus kysyi: ”Mitä

minun siis on tehtäwä Jeesukselle?” huusiwat he uhmaillen: ”Ristiinnaulittakoon hänet.” ”RistiinnauIitsenko minä kuninkaanne?” kysyi Pilatus, ja papit ja johtajat wastasiwat: ”Ei meillä ole kuningasta, waan keisari.” Kun Pilatus oli pessyt kätensä, sanoen: ”Wiaton minä olen tämän wanhurskaan miehen wereen”, yhtyiwät papit ymmärtämättömän kansanjoukon mukana huutamaan: ”Tulkoon hänen werensä meidän päällemme ja lastemme päälle!”1 {KW 293.1}

Tällä tawoin juutalaiset johtajat tekiwät waalinsa. Heidän päätöksensä merkittiin siihen kirjaan, jonka Johannes näki hänen kädessään, joka istui istuimella, siihen kirjaan, jota kukaan ihminen ei woinut awata. Sinä päiwänä, jolloin Leijona Juudan heimosta murtaa tämän kirjan sinetin, näkewät he tämän päätöksen kaikessa kauheudessaan. {KW 293.2}

Juutalaiset yhä waan suosiwat ajatusta, että he oliwat taiwaan suosikkeja ja että he aina olisiwat muita korkeammalla Jumalan seurakuntana. He oliwat Abrahamin lapsia, selittiwät he, ja niin warmalta näytti heistä menestyksensä perustus, että he uhmailiwat maata ja taiwasta, woidakseen ryöstää niiltä oikeutensa, waikka he uskottomalla elämällään wetiwät päälleen taiwaan kirouksen ja eron Jumalasta. {KW 293.3}

Wertauksessa wiinitarhasta oli Kristus papeille esittänyt sen teon, joka olisi heidän pahuutensa kruununa; ja lopetettuaan wertauksen, teki hän heille kysymyksen: ”Kun wiinitarhan herra tulee, mitä hän tekee noille wiinitarhureille?” Papit oliwat suurella mielenkiinnolla seuranneet kertomuksen kulkua ja ajattelematta ollenkaan, että aine tarkotti heitä itseään, wastasiwat he kansan mukaan: ”Nuo pahat hän pahasti tuhoaa ja wuokraa wiinitarhan muille wiinitarhureille, jotka antawat hänelle hedelmät oikeaan aikaan.” Tietämättään oliwat he tuominneet itsensä. Jeesus katsoi heihin, ja hänen tutkiwan katseensa alla he tunsiwat, että hän luki heidän sydäntensä salaisuudet. Hänen jumaluutensa ilmeni heille epäämättömällä woimalla. Wiinitarhurien kuvassa tunsiwat he selwästi itsensä, ja ehdottomasti he huudahtiwat: ”Jumala meitä warjelkoon!” {KW 294.1}

Wakaasti ja surullisesti kysyi Kristus: ”Ettekö ole koskaan lukeneet Raamatuista: Se kiwi, jonka rakentajat hylkäsiwät, se on tullut kulmakiweksi; Herralta tämä on siksi tullut ja on ihmeellinen meidän silmissämme? Sentähden sanon teille: Jumalan waltakunta otetaan teiltä pois ja annetaan kansalle, joka tekee sen hedelmiä. Ja joka lankeaa tähän kiween, hän ruhjoutuu, mutta jonka päälle se lankeaa, hänet se murskaa.” {KW 294.2}

Kristus olisi woinut kääntää tuomion pois juutalaisen kansan päältä, jos

kansa olisi ottanut hänet wastaan. Mutta ilkeys ja kateus tekiwät heidät kylmiksi hänen armolleen. He oliwat päättäneet olla wastaanottamatta Jeesus nasaretilaista Messiaana. He hylkäsiwät maailman walon, ja tämän jälkeen eläisiwät he pimeydessä, sywässä kuin keskiyö. Ennustettu rangaistus tuli Juudan kansalle. Heidän omat wäkiwaltaiset ja taipumattomat intohimonsa tuottiwat heille turmion. Sokeassa raiwossa häwittiwät he toinen toisensa. Heidän kapinallinen, uppiniskainen ylpeytensä yllytti roomalaisen wallottajan raiwoa. Jerusalem häwitettiin, temppeli pantiin raunioiksi, ja maa kynnettiin kedoksi. Juutalaiset häwitettiin mitä hirweimmällä tawalla. Miljoonat myötiin orjina kauas pakanamaihin. {KW 294.3}

Juutalaiset oliwat kansana laiminlyöneet Jumalan tahdon täyttämisen, ja sentähden wiinitarha otettiin heiltä pois. Ne etuoikeudet, joita he oliwat wäärinkäyttäneet, se työ, jonka oliwat laiminlyöneet, uskottiin muille. {KW 295.1}

Wertaus wiinitarhasta soweltuu ei ainoastaan Juudan kansaan, waan meihinkin. Jumala on meidän päiwinämme suonut seurakunnalle suuria etuja ja armonosotuksia, ja nyt odottaa hän, että käyttäisimme niitä hänen palwelukseensa. {KW 295.2}

Meidät on lunastettu suurella summalla, jonka suuruudesta yksin woimme käsittää tämän lunastuksen seuraukset. Se maa, joka on Jumalan Pojan kyynelten ja weren kastelema, tuottaa paratiisin kalliita hedelmiä, ja Jumalan kansa elämällään antaa todistuksen siitä kirkkaudesta ja woimasta, jotka owat hänen sanansa totuuksiin kätkettyinä. Lunastettujensa kautta Kristus ilmaisee ominaisuutensa sekä waltakuntansa perusteet. {KW 295.3}

Saatana koettaa wastustaa Jumalan työtä alituiseen pakottamalla ihmisiä hywäksymään hänen periaatteensa, esittämällä Jumalan walitun kansan eksyttäwässä walossa ja syyttämällä niitä, jotka waikuttawat wanhurskaudessa. Herra tahtoo tehdä tyhjäksi saatanan syytökset kansansa kautta, kun hän tämän kautta näyttää seuraukset kuuliaisuudesta totuuden periaatteille. Näiden periaatteiden tulee selwästi näyttää seurauksensa meidän elämässämme, yksityisen kristityn sekä perheen, seurakunnan ja jokaisen laitoksen, joka on perustettu Herran palwelukseen. Kaikkien tulee niiden olla merkkinä siitä, mitä Herra woi saada aikaan maailmassa, todistuksena ewankeliumin totuuksien pelastawasta woimasta. Ne owat kaikki keinoja Jumalan korkeiden periaatteiden täyttämiseen ihmiskunnan suhteen. Juutalaiset johtajat oliwat ylpeitä erinomaisen komeasta temppelistään ja waikuttawista juhlallisuuksista jumalanpalweluksissaan,

mutta oikeutta, armeliaisuutta ja jumalaista rakkautta eiwät he tunteneet. {KW 295.4}

Temppelin ihanuus ja jumalanpalweluksen loisto ei woinut korwata sitä, mikä sieltä puuttui, ja joka yksin on arwokas Jumalan silmissä — nöyrän ja särjetyn hengen uhri. Kun Jumalan waltakunnan periaatteet owat häwinneet, koetetaan niitä korwata suuremmoisilla juhlallisuuksilla. Silloin kun päärakennus laiminlyödään, kun sielun kaunistus hälwenee, kun yksinkertainen jumalisuus katoaa, alkawat ihmiset ylpeydessä ja komeiluhalussa rakentaa uljaita kirkkoja, kaunistaa niitä kalliilla koristeilla ja panna toimeen waltawia juhlallisuuksia. Mutta ei Jumalaa sillä tawoin kunnioiteta. Hän ei tunnusta näitä juhlallisuuksia, tätä ulkonaista loistoa ja komeutta, joista uudenaikainen uskonto on kokoonpantu. Taiwaan sanansaattajat eiwät yhdy näihin jumalanpalweluksen riemulauluihin. {KW 296.1}

Seurakunta on Jumalan silmissä hywin kallis. Mutta hän ei arwostele sitä ulkonaisten etujen mukaan, waan sen mukaan, miten puhtaana se erottuu maailmasta. Hän arwostelee sitä sen mukaan, miten sen jäsenet kaswawat Kristuksen tuntemisessa sekä edistywät hengellisissä kokemuksissa. {KW 296.2}

Kristus tahtoo saada wiinitarhastaan pyhyyden ja epäitsekkyyden hedelmiä. Hän etsii rakkauden ja hywyyden periaatteita. Kaikki taiteen kauneus ei kestä wertailussa sen mielen ja luonteen kauneuden kanssa, joka esiintyy Kristuksen todellisissa seuraajissa. Se armon ilmapiiri, joka ympäröi uskowan sielua. Pyhän Hengen waikutus mieleen ja sydämeen, tekee hänestä elämän hajun elämäksi ja silloin Jumala siunaa hänen työnsä. {KW 296.3}

Ei se mitään merkitse, waikka seurakunta on köyhin maassa, taikka on wailla ulkonaista wetowoimaa, jos sen jäsenillä waan on Kristuksen luonteen ominaisuudet, joiden awulla yksistään woidaan säilyttää sielun ilo. Enkelit yhtywät heidän jumalanpalwelukseensa, ja se ylistys ja kiitos, joka nousee heidän kiitollisista sydämistään, saapuu Jumalan luo, ja hän ottaa sen wastaan mieluisana uhrina. {KW 296.4}

Herran tahto on, että julistamme hänen hywyyttään ja puhumme hänen woimastaan. Herralle tulee kunnia, kun lausumme ylistyksemme ja kiitoksemme. Hän sanoo: ”Joka kiitosta uhraa, se kunnioittaa minua.”1 Kun Israelin lapset waelsiwat erämaassa, ylistiwät he Jumalaa pyhillä lauluilla. Herran käskyt ja lupaukset tulkittiin säwelin, ja nämä pyhiinwaeltajat lauloiwat niitä pitkällä korpimatkalla. Ja kun kansa Kanaassa kokoontui

pyhinä juhlimaan, piti heidän kertoa Jumalan ihmeellisistä teoista ja wirittää kiitoslauluja hänen nimensä kunniaksi. Jumala tahtoi, että hänen kansansa koko elämä olisi kiitosta täynnä. Tämän kautta hänen nimensä tulisi tunnetuksi maan päällä ja ”kaikissa pakanoissa hänen autuutensa”.2 {KW 296.5}

Niin pitäisi olla nyt. Maailman ihmiset rukoilewat wääriä jumalia. Heidät on käännettäwä pois wäärästä palweluksestaan, ei siten, että tuomitsemme heidän epäjumalansa, waan siten, että näytämme heille jotain parempaa — julistamalla Jumalan hywyyttä. ”Te olette minun todistajani, sanoo Herra, että minä olen Jumala.”1 {KW 297.1}

Herra tahtoo, että opimme panemaan arwoa pelastuksen suurelle työlle, että meillä on selwillä, mikä suuri etu meillä on ollessamme Jumalan lapsia ja että wäellämme hänen edessään kuuliaisina ja kiitollisina. Hän tahtoo, että joka päiwä palwelisimme häntä uudessa elämässä ja ilolla. Hän haluaa nähdä sydämiemme paisuwan kiitollisuudesta, kun nimemme owat kirjotetut Karitsan elämän kirjaan ja kun saamme heittää kaikki huolemme hänen päällensä, joka meistä pitää huolen. Hän käskee meidän iloita siitä, että olemme Herran perintö-osa ja että Kristuksen wanhurskaus on pyhien walkoisena pukuna sekä siitä siunatusta toiwosta, että Wapahtaja pian tulee. {KW 298.1}

Meidän welwollisuutemme on yhtä paljon ylistää Jumalaa sydämen kyllyydessä ja wilpittömyydessä kuin rukoilla häntä. Meidän tulee näyttää maailmalle ja kaikille taiwaan olennoille, että annamme arwon Jumalan ihmeeliselle rakkaudelle langenneeseen ihmiskuntaan sekä että odotamme suurempia siunauksia hänen äärettömältä täydellisyydeltään. Meidän on paljoa useammin kuin tähän asti puhuttawa woittamistamme kalliista kokemuksista. Kun me jollain erityisellä tawalla olemme saaneet kokea Pyhän Hengen johtoa, lisääntyisi suuresti ilomme Herrassa ja woimamme waikuttaa hänen hywäkseen, jos lausuisimme tämän hänen hywyytensä ja julistaisimme, miten ihmeellisesti hän menettelee lapsiinsa nähden. {KW 298.2}

Tällä tawoin torjumme saatanan wallan, jätämme nurkumisen ja walituksen hengen ja estämme kiusaajan saamasta warmaa jalansijaa sydämissämme. Se synnyttää sellaisia luonteen ominaisuuksia, jotka walmistawat maan asukkaita taiwaallisia asunnoita warten. {KW 298.3}

Sellainen todistus waikuttaa toisiinkin. Ei löydy toista tehoisampaa keinoa sielujen woittamiseen Kristukselle. {KW 299.1}

Meidän on myös ylistettäwä Jumalaa huomattawammalla tawalla, siten että teemme kaikki, mitä woimme edestääksemme hänen nimensä kunniaa. Jumala jakaa meille lahjojaan, jotta mekin antaisimme ja siten julistaisimme hänen luonnettaan maailmalle. Juutalaisten jumalanpalweluksessa lahjat ja uhrit oliwat tärkeänä osana. Israelilaisia oli opetettu käyttämään kymmenes osa kaikista tuloistaan palwelukseen pyhässä. Sitäpaitse piti heidän esiintuoda syntiuhria, wapaehtoisia lahjoja ja kiitosuhreja. Nämä keinot oli tarkotettu ylläpitämään ewankeliumin toimintaa tähän aikaan. Jumala ei odota meiltä wähempää kuin hän odotti kansaltaan entisinä aikoina. Sielujen pelastuksen suurta työtä on wietäwä eteenpäin ja hän on pitänyt siitä huolta kymmenyksillä lahjojen ja uhrien yhteydessä. Tällä tawoin tahtoo hän ylläpitää ewankeliumin toimintaa. Hän waatii kymmenykset itselleen kuuluwana, ja meidän tulisi aina pitää sitä pyhänä warastona, joka kuuluu hänen aarrekammioonsa hänen asiansa edestämiseksi. Hän pyytää myös meidän wapaehtoisia lahjojamme ja kiitosuhrejamme. Kaikki nämä owat käytettäwät ewankeliumin lewittämiseen kaikissa maailman osissa. {KW 299.2}

Palwella Jumalaa on sama kuin palwella häntä persoonallisesti, yhdessä hänen kanssaan waikuttaa maailman pelastukseksi. Kristuksen käsky: ”Menkää kaikkeen maailmaan ja saarnatkaa ewankeliumia kaikille luoduille”1, kuuluu kaikille hänen seuraajilleen. Kaikki, jotka owat wihityt Kristuksen elämään, owat myös wihityt työhön lähimäistensä pelastukseksi. Heidän sydäntensä tulee lyödä samalla tawoin kuin Kristuksen sydämenkin. Sama sielujen ikäwöiminen, jota hän on tuntenut, tulee näkyä heissäkin. Kaikki eiwät woi tässä työssä olla samalla paikalla, mutta joku paikka ja joku työ löytyy kaikille. {KW 299.3}

Ennen aikaa oliwat Abraham, Isak ja Jakob sekä Moses nöyryydellään ja wiisaudellaan Jumalan työssä, Josua taas moni puolisilla lahjoillaan. Mirjamin laulu, Deboran rakkaus ja hurskaus, Rutin tyttärellinen nöyryys, Samuelin kuuliaisuus ja uskollisuus, Eliaan järkkymätön kestäwyys, Elisan liewentäwä, kaikkiwoittawa waikutus — kaikki oli tarpeen. Niin on nykyäänkin kaikkien niiden, joille on annettu Jumalan siunausta, palkittawa tämä hywätyö tehokkaalla palweluksella, niin että kaikki lahjat, joita he omistawat, käytetään hänen waltakuntansa edistämiseksi ja nimensä kunniaksi. {KW 299.4}

Kaikkien, jotka wastaanottawat Kristuksen persoonallisena Wapahtajana, tulee todistaa elämässä ewankeliumin totuutta ja sen pelastawaa woimaa. Jumala ei waadi meiltä mitään antamatta meille Kristuksen armon kautta kykyä sitä täyttämään. Jumalan kansan on ilmaistawa kaikki taiwaan

rikkaudet. ”Siinä Isäni kirkastetaan”, sanoo Kristus, ”että tuotatte paljon hedelmää, ja niin te tulette minun opetuslapsikseni.”1 {KW 300.1}

Jumala pitää koko maailmaa wiinitarhanaan. Se kuuluu Jumalalle, waikka se nyt on juonittelijan käsissä. Se on Jumalan sekä lunastuksen että luomisen kautta. Kristuksen uhri tehtiin maailman edestä. ”Niin on Jumala rakastanut maailmaa, että hän antoi ainosyntyisen Poikansa.”2 Tämän lahjan kautta ihminen saa kaiken muun. Koko maailma saa joka päiwä siunausta Jumalalta. Joka sadepisara, joka walonsäde, joka waluu kiittämättömän sukukuntamme yli, joka lehti, joka kukka ja hedelmä todistaa Jumalan suuresta armosta, ja äärettömästä rakkaudesta. {KW 300.2}

Ja minkä wastinen saa tästä suuri Antaja? Kuinka ihmiset kohtelewat Jumalan waatimuksia? Kelle nuo suuret joukot uhraawat elämänsä ja palweluksensa? He palwelewat mammonaa. Rikkaus, arwo ja tämän maailman huwitukset owat heidän päämaalinsa. Rikkautta ei warastamalla saada ainoastaan ihmisiltä, waan Jumalaltakin, kun ihminen käyttää hänen lahjojaan tyydyttääkseen itsekkyyttään. Kaiken, mitä sellaisen ihminen woi itselleen anastaa, käyttää hän ahneutensa ja itsekkään nautintonsa tyydykkeeksi. {KW 300.3}

Se synti, joka meidän päiwinämme hallitsee maailmaa, on sama synti, joka tuotti turmion Israelille. Kiittämättömyys Jumalaa kohtaan, sopiwain tilaisuuksien ja siunauksien laiminlyönti, Jumalan lahjain itsekäs käyttäminen — kaikki nämä kuuluwat siihen syntiin, joka tuotti Israelille Jumalan rangaistuksen. He tuottawat turmion nykyisellekin maailmalle. {KW 301.1}

Ne kyyneleet, jotka Kristus wuodatti Öljywuorella katsellessaan walittua kaupunkia, eiwät koskeneet yksin Jerusalemia. Jerusalemin turmiossa näki hän koko maailman kadotuksen. {KW 301.2}

”Jospa tietäisit sinäkin tänä sinun päiwänäsi, mitä rauhaasi kuuluu! Mutta nyt se on salattuna silmiltäsi.”1 {KW 301.3}

”Tänä sinun päiwänäsi.” Päiwä lähenee loppuaan. Mahdollisuuksista rikas armonaika on melkein loppuun kulunut. Koston pilwet kokoontuwat. Jumalan armon halweksijat owat juuri wetämäisillään päälleen nopean ja warman kadotuksen. {KW 301.4}

Sittenkin maailma nukkuu. Ihmiset eiwät tunne etsinkoaikaansa. {KW 301.5}

Mistä on seurakunta löydettäwissä tänä ratkaisewana käännekohdan aikana? Täyttäwätkö sen jäsenet Jumalan waatimuksia? Suorittawatko hänen antamiaan tehtäwiä ja esittäwätkö hänen luonnettaan maailmalle? Koettawatko he innolla kääntää lähimäistensä huomiota wiimeiseen armorikkaaseen warotussanomaan? {KW 301.6}

Ihmiset owat waarassa. Koko kansanjoukot owat joutumaisillaan häwiöön. Mutta miten moni niistä, jotka tunnustawat olewansa kristittyjä, wälittää näiden sielujen pelastuksesta? Maailman kohtalo on waakalaudalla; mutta tuskin nekään, jotka sanowat uskowansa mitä laajakantoisimpia totuuksia, mitä koskaan on kuolewaisille olennoille annettu, tulewat siitä liikutetuiksi. Heissäkin huomataan sen rakkauden puute, joka sai Kristuksen jättämään taiwaallisen kotinsa ja pukeutumaan ihmismuotoon, jotta inhimillinen tulisi kosketukseen inhimillisen kanssa ja meidät siten wedettäisiin jumaluuden puoleen. Jumalan kansassa on wälinpitämättömyyttä, jonkunmoinen lamautuminen, joka estää heitä käsittämästä tämän ajan waatimuksia. {KW 301.7}

Kun israelilaiset waelsiwat Kanaan maahan, eiwät he täyttäneet Jumalan tarkotusta, kun eiwät ottaneet haltuunsa koko maata. Wallotettuaan osan siitä, asettuiwat he nauttimaan woittojensa hedelmiä. Uskottomuudessaan ja mukawuudessaan sulloutuiwat he niihin osiin, jotka jo oli wallotettu, kun heidän sen sijaan olisi pitänyt tunkea eteenpäin ottaakseen haltuunsa uusia maa-aloja. Tällä tawoin he alkoiwat erota Jumalasta. Kun he laiminlöiwät täyttää hänen aikomuksensa, tekiwät he hänelle mahdottomaksi pitää lupauksensa siunauksesta. Eikö seurakunta meidän päiwinämme menettele samalla tawoin? Sillä wälin kun koko maailma heidän edessään on ewankeliumin tarpeessa, kokoontuwat nämä nimikristityt sinne, missä itse woiwat nauttia ewankeliumin etuja. He eiwät tunne, että on wälttämätöntä wallottaa uusia maa-aloja ja kantaa pelastuksen sanomaa muihin seutuihin. He kieltäytywät täyttämästä Kristuksen käskyä: ”Menkää kaikkeen maailmaan ja saarnatkaa ewankeliumia kaikille luoduille.”1 Owatko he wähemmän syyllisiä kuin ne, jotka kuuluiwat juutalaiseen seurakuntaan? {KW 302.1}

Ne, jotka tunnustawat olewansa Kristuksen seuraajia, owat kokeella taiwaallisen kaikkeuden edessä; heidän hitautensa ja heikkoutensa Jumalan palweluksessa todistaa, että he owat uskottomia. Jos he tekisiwät kaikki, mitä woiwat, ei kirous olisi heidän päällänsä. Mutta he woisiwat suorittaa paljon enemmän, jos he koko sydämellään olisiwat mukana työssä. He tietäwät itse ja maailma myös, että he owat suureksi osaksi menettäneet itsekieltäymyksen ja ristinkantamisen taidon. Niitä on paljon sellaisia,

joiden nimen alle taiwaan kirjoihin merkitään: ei hedelmää tuottawia waan käyttäwiä. Moni, joka kantaa Kristuksen nimeä, himmentää hänen kirkkautensa, warjostaa hänen kauneutensa ja pidättää hänen kunniansa. {KW 302.2}

Niitä on paljon, joiden nimet owat kirjoitetut seurakunnan kirjoihin, mutta jotka eiwät ole Kristuksen hallituksen alla. He eiwät wälitä hänen opistaan, eiwätkä tee hänen töitänsä. Siksi owat he wihollisen herruuden alla. He eiwät tee mitään suoranaista hywää, ja siitä syystä tekewät he ääretöntä wahinkoa. Heidän waikutuksensa ei ole elämän hajua elämäksi, waan kuoleman hajua kuolemaksi. {KW 302.3}

Herra sanoo: ”Enkö minä näitten tähden kostaisi?”1 Israelin lapset eiwät täyttäneet Jumalan tarkotusta, ja sentähden hylkäsi hän heidät, ja hänen kutsunsa ulotettiin muille kansoille. Jos nyt nämäkin huomataan uskottomiksi, hyljätäänkö nekin samalla tawoin? {KW 303.1}

Wertauksessa wiinitarhasta esittää Kristus wiinitarhurit syyllisiksi. Nämä ne oliwat kieltäytyneet jättämästä Herralle hänen maansa hedelmiä. Juutalaisten keskuudessa oliwat papit ja opettajat ne, jotka wiemällä kansaa harhaan, oliwat ryöstäneet Jumalalta hänelle kuuluwan palweluksen. Nämä ne oliwat, jotka käänsiwät kansan pois Kristuksesta. {KW 303.2}

Kristuksen kautta esitettiin Jumalan laki, puhtaana ihmiswiisaudesta, kaiken kuuliaisuuden ojennusnuoraksi. Tämä herätti wihollisuutta kirjanoppineissa. He oliwat panneet Jumalan sanaan ihmisoppia ja wetäneet kansan pois hänen käskyistään. He eiwät tahtoneet jättää ihmiskäskyjä totellakseen Jumalan sanan käskyjä; he eiwät tahtoneet totuuden tähden uhrata ylpeyttään ja ihmisten ylistystä. Kun Kristus tuli, esittäen kansalle Jumalan waatimuksia, kielsiwät papit ja wanhimmat häneltä oikeuden astua heidän ja kansan wäliin. He eiwät tahtoneet kuulla hänen tuomioitaan ja warotuksiaan, waan alkoiwat kääntää kansaa pois hänestä ja suunnitella hänen tuhoamistaan. {KW 303.3}

He oliwat wastuunalaisia Kristuksen hylkäämisestä ja niistä tuloksista, jotka se mukanaan toi. Koko kansan synti ja perikato oli uskonnollisten johtajien aiheuttama. {KW 303.4}

Eikö samallainen waikutus tunnu meidänkin päiwinämme? Eikö monet Herran wiinitarhureista kulje juutalaisten johtajien jäljissä? Eiwätkö uskonnon opettajat wedä ihmisiä pois Jumalan sanan selwistä waatimuksista? Eiwätkö he kaswata heitä ylitsekäymisissä, sen sijaan, että opettaisiwat heitä olemaan kuuliaisia Jumalan laille? Monelta puhujatuolilta

kirkoissa opetetaan kansaa, ettei Jumalan laki ole heille sitowa. Ihmismietteitä, käskyjä ja tapoja yhdistetään. Ylpeyttä ja itsetyytywäisyyttä yllytetään, mutta Jumalan waatimukset jätetään syrjään. {KW 303.5}

Ihmiset eiwät tiedä, mitä tekewät, syrjäyttäessään Jumalan lain. Jumalan laki on jäljennös hänen luonteestaan. Se käsittää hänen waltakuntansa periaatteet. Se, joka kieltäytyy hywäksymästä näitä periaatteita, asettuu ulkopuolelle sitä wirtaa, jossa Jumalan siunaukset wuotawat. {KW 304.1}

Ne ihanat mahdollisuudet, joita Israelille esitettiin, saattoiwat kehittyä ainoastaan kuuliaisuuden kautta Jumalan käskyille. Sama luonteen jalous, sama siunauksen täydellisyys — siunaus hengen, sielun ja ruumiin puolesta, siunaus kodille, siunaus tätä ja tulewata elämää warten — on meille mahdollinen ainoastaan kuuliaisuuden kautta. {KW 304.2}

Kuuliaisuus Jumalan laille on sekä hengellisessä että maallisessa elämässä hedelmän tuottamisen ehtona. Ja kun ihmiset opettawat kansaa halweksimaan Jumalan lakia, estäwät he heitä kantamasta hedelmää hänen kunniakseen. He tekewät itsensä syntiin syypäiksi ja pidättäwät Herralta hänen wiinitarhansa hedelmät. {KW 304.3}

Herran todelliset sanansaattajat tulewat meille Mestarin käskystä. He tulewat, kuten Kristus, ja kehottawat meitä tottelemaan Jumalan sanaa. He osottawat meille, että Herra odottaa wiinitarhan hedelmiä, rakkauden, nöyryyden ja uhrauksen palwelusta. Eikö monet wiinitarhurit Herran wiinitarhassa wihastu, kuten juutalaiset johtajat? Eikö monet näistä johtajista, kun Jumalan lain waatimuksia esitetään kansalle, käytä koko waikutuswaltaansa wetääkseen kansan huomiota pois siitä? Sellaisia opettajia Herra kutsuu uskottomiksi palwelijoiksi. {KW 304.4}

Jumalan sanat entiselle Israelille sisältäwät wakawan

warotuksen meidänkin päiwiemme seurakunnalle ja sen johtajille. Israelista sanoi Herra: ”Minä kirjoitin hänelle lakini lukuisat säännöt, wieraina ne pidetään.”1 Ja papeille ja opettajille hän selitti: ”Häwitetty on minun kansani tiedon puutteesta: Koska sinä tiedon hylkäsit, hylkään minäkin sinut… koska unhotit Jumalasi lain, unhotan minäkin sinun lapsesi.”2 {KW 304.5}

Menewätkö Jumalan warotukset huomaamatta? Jääwätkö kuuliaisuustilaisuudet käyttämättä? Pidättääkö maailman pilkka, järjen ylpeys ja ihmistapojen jäljitteleminen niitä, jotka tunnustawat olewansa Kristuksen seuraajia, palwelemasta häntä? Hylkääwätkö he Jumalan sanan, kuten juutalaiset johtajat hylkäsiwät Kristuksen? Israelin synnin seuraukset

owat meidän edessämme. Ottaako seurakunta meidän päiwinämme warotuksesta waaria? {KW 305.1}

”Mutta jos muutamat oksat owat taitetut pois ja sinä, joka olet metsäöljypuuta, olet oksastettu jalojen oksien joukkoon ja olet päässyt niitten kanssa osalliseksi öljypuun mehewästä juuresta, niin älä siitä ylpeile… Epäuskonsa tähden ne taitettiin pois, mutta sinä pysyt uskosi kautta. Älä ylpeile, waan pelkää. Sillä jos Jumala ei ole säästänyt luonnollisia oksia, ei hän ole säästänyt sinuakaan.”31 {KW 305.2}

Luku 24–Ilman hääpukua.

Wertaus hääpuwusta esittää meille hywin tärkeän opetuksen. Häät tarkoittawat ihmisyyden ja jumaluuden wälistä yhteyttä samalla kun hääpuku tarkottaa sitä luonnetta, joka kaikilla tulee olla, jotta heidät laskettaisiin kyllin arwokkaiksi hääwieraiksi. {KW 306.1}

Tässä, kuten wertauksessa suurista päiwällisistä, kuwataan ewankeliumin kutsua, miten juutalaiset sen hylkäsiwät ja armon sanomaa pakanoille. Mutta niihin nähden, jotka halweksiwat kutsua, tämä wertaus osottaa selwemmin kuin wiimemainittu, mikä suuri häpeä on olla kutsua noudattamatta ja mikä hirmuinen rangaistus sitä seuraa. Kutsu pitoihin on kuninkaan käsky. Se lähtee sellaisesta, jolla on walta käskeä. On suuri kunnia saada tällainen kutsu, mutta kuitenkaan ei tälle kunnialle panna arwoa. Kuninkaan ylemmyyttä halweksitaan. Samalla kun isännän kutsu otetaan wälinpitämättömästi wastaan, kohdellaan kuninkaan kutsua pilkalla ja murhalla. Hänen palwelijoitaan pilkattiin, pahoinpideltiin ja surmattiin. {KW 306.2}

Kun isäntä näki kutsuaan halweksittawan, selitti hän, ettei kukaan niistä miehistä, joita kutsuttiin, saisi maistaa hänen ateriaansa. Mutta ne, jotka owat halweksineet kuningasta, joutuiwat wielä ankaramman rangaistuksen alaisiksi. ”Hän lähetti sotajoukkonsa ja tuhosi nuo murhamiehet ja poltti heidän kaupunkinsa.” {KW 306.3}

Molemmissa wertauksissa on ateria walmistettu wieraille, mutta jälkimäinen osottaa, että näiden puolestaan pitää läpikäydä walmistus, ennenkuin he woiwat olla mukana näissä pidoissa. Kaikki, jotka laiminlyöwät tämän walmistuksen heitetään ulos. ”Kun kuningas meni sisälle katsomaan wieraita, näki hän siellä miehen, joka ei ollut puettu hääwaatteisiin. Ja hän sanoi hänelle: Ystäwä, kuinka tulit tänne sisälle, waikka sinulla ei ole hääwaatteita? Mutta hän ei wastannut mitään. Silloin kuningas sanoi palwelijoille: Sitokaa hänen jalkansa ja kätensä ja heittäkää hänet äärimäiseen pimeyteen; siellä on olewa itku ja hammasten kiristys.” {KW 307.1}

Kutsu pitoihin oli kulkenut Kristuksen opetuslasten kautta. Herra oli lähettänyt kaksitoista ja jälkeenpäin wielä seitsemänkymmentä julistamaan, että Jumalan waltakunta oli lähellä ja kehottamaan ihmisiä kääntymykseen ja ewankeliumin uskoon, mutta kutsua ei otettu wastaan. Ne, jotka oliwat kutsutut pitoihin, eiwät tulleet. Taas lähetettiin palwelijat sanomaan: Katso, minä olen walmistanut ateriani, härkäni ja syöttöraawaani owat teurastetut,

ja kaikki on walmiina; tulkaa häihin. Tämä käsky lähetettiin Juudan kansalle Kristuksen ristiinnaulitsemisen jälkeen. Mutta tämä kansa, joka wäitti olewansa Jumalan walittu kansa, hylkäsi sen ewankeliumin, joka heille ilmotettiin Pyhän Hengen woimalla. Moni heistä hylkäsi kutsun pilkaten, kun taas toiset katkeroituiwat pelastustarjouksesta ja Herran kunnian hylkäämisen kiellosta siihen määrään, että kohottiwat kätensä sanoman tuojia kohti. ”Suuri waino”1 syntyi. Monta miestä ja naista heitettiin wankeuteen, muutamat näistä Herran sanansaattajista, kuten Stefanus ja Jakob, surmattiin. {KW 307.2}

Tällä tawoin Juudan kansa osotti hylkääwänsä Jumalan laupeuden. Wertauksessa Kristus ennusti tämän lopullisen seurauksen. Kuningas ”lähetti sotajoukkonsa ja tuhosi nuo murhamiehet ja poltti heidän kaupunkinsa”. Tuomio, joka sisältyy näihin sanoihin, täyttyi juutalaisiin nähden Jerusalemin häwityksessä ja kansojen hajottamisessa. {KW 307.3}

Kolmas kutsu tarkottaa ewankeliumin lähettämistä pakanoille. Kuningas sanoi: Häät owat walmistetut, mutta kutsutut eiwät olleet mahdolliset. Menkää siis teiden risteyksiin ja kutsukaa häihin kaikki, jotka löydätte. {KW 308.1}

Kuninkaan palwelijat, jotka meniwät teille ”kokosiwat kaikki, jotka löysiwät, sekä pahat että hywät”. Se oli harwinainen sekotus. Toiset heistä eiwät tunteneet suurempaa kunnioitusta pitojen antajaa kohtaan, kuin ne, jotka oliwat hyljänneet kutsun. Ensiksi kutsuttu luokka ei luullut woiwansa uhrata mitään maallista etua kuninkaan juhla-aterian takia, ja niiden joukossa, jotka noudattiwat kutsua, oli sellaisia, jotka ajatteliwat waan omaa etuaan. Heidän aikomuksensa oli ottaa osaa juhla-aterian nautinnoihin, mutta heillä ei ollut mitään halua kunnioittaa kuningasta. {KW 308.2}

Kun kuningas tuli sisälle katsomaan wieraita, oliwat näiden luonteet aiwan paljastettuina hänen edessään. Hän oli pitänyt huolta jokaisen juhlawieraan hääwaatteista. Tämä puku oli lahja kuninkaalta, ja sitä kantamalla wieras osotti kunnioitusta pitojen antajaa kohtaan. Mutta wierasten joukossa oli yksi mies, joka oli puettu tawalliseen pukuunsa. Hän oli kieltäytynyt tekemästä kuninkaan määräämiä walmistuksia. Pukua, joka suurilla kustannuksilla oli häntä warten hankittu, piti hän arwoaan alentawana kantaa. Siten hän loukkasi herraansa. Kuninkaan kysymykseen: Kuinka tulit tänne sisälle, waikka sinulla ei ole hääwaatteita? ei hän woinut wastata sanaakaan. Hän tuotti itselleen kirouksen. Silloin sanoi kuningas: ”Sitokaa hänen jalkansa ja kätensä ja heittäkää hänet äärimäiseen pimeyteen.” {KW 308.3}

Kuninkaan wierasten tarkastuksella tarkotetaan tuomiota. Wieraat ewankeliumin pidoissa owat sellaisia henkilöitä, jotka tunnustawat palwelewansa Jumalaa ja joiden nimet owat elämän kirjassa. Mutta kaikki, jotka tunnustawat olewansa kristittyjä, eiwät ole todellisia opetuslapsia. Ennenkuin lopullinen palkinto jaetaan, on ratkaistawa, kutka owat ansiokkaita tulemaan osallisiksi wanhurskasten perinnöstä. Tämä päätös on tehtäwä ennen Kristuksen toista tulemista taiwaan pilwissä; sillä kun hän tulee, on hänellä palkka mukanansa ”antaakseen kullekin hänen tekojensa mukaan”.1 Siis on ennen hänen tulemistaan jokaisen ihmisen toiminnan luonne määrättäwä, ja jokaiselle Kristuksen seuraajalle on palkka tekojensa mukaan määrättäwä. {KW 308.4}

Tutkintotuomio pannaan toimeen taiwaan asunnoissa silloinkun ihmiset wielä oleskelewat maan päällä. Koko niiden elämä, jotka tunnustawat olewansa Kristuksen seuraajia, on näytettäwä Jumalalle. Kaikki tarkastetaan taiwaallisten kirjoten tilien mukaan, ja niin on ihmisen kohtalo, hänen tekojensa mukaisesti määrätty ikiajoiksi. {KW 309.1}

Wertauksessa mainitulla hääpuwulla tarkotetaan puhdasta, tahratonta luonnetta, joka Kristuksen tosiseuraajilla tulee olla. Seurakunnan annettiin pukeutua ”loistawaan ja puhtaaseen liinaan” ”jossa ei olisi tahraa eikä ryppyjä eikä mitään sellaista”. Hieno liina on, sanoo Raamattu, ”pyhien wanhurskaus”.2 Se on Kristuksen wanhurskaus, hänen oma tahraton luonteensa, joka uskon kautta annetaan niille, jotka wastaanottawat hänet persoonallisena Wapahtajanaan. {KW 309.2}

Wiattomuuden walkoista pukua kantawat ensimäiset wanhempamme, kun Jumala asetti heidän pyhään paratiisiin. He eliwät täydellisessä sopusoinnussa Jumalan tahdon kanssa. He alistuiwat kokonaan taiwaallisen Isän tahdon alle. Ihana, hillitty walo, walo Jumalalta, ympäröi pyhää paria. Tämä walopuku oli kuwa heidän taiwaallisen wiattomuutensa hengellisestä puwusta. Jos he olisiwat olleet uskollisia Jumalalle, olisi se aina ympäröinyt heitä. Mutta kun synti tuli, irtautuiwat he Jumalasta ja walo, joka heitä ympäröi, katosi. Alastomina ja häpeissään, kokiwat he korwata taiwaallisia pukuja yhteenliitetyillä wiikunalehdillä. {KW 309.3}

Tätä juuri Jumalan lain rikkojat owat tehneet aina Aadamin ja Eewan tottelemattomuudesta lähtien. He owat sitoneet yhteen wiikunalehtiä peittääksen alastomuuttaan, jonka synti on saanut aikaan; he owat kantaneet itse keksimiään pukuja ja owat koettaneet peittää syntejään omilla teoilla tullakseen siten Jumalalle otollisiksi. {KW 310.1}

Mutta tätä he eiwät woi koskaan tehdä. Ihminen ei woi keksiä mitään,

millä todella woisi korwata kadotetun wiattomuutensa pukua. Ei mitään wiikunalehti-waippa, ei mikään maallinen puku sowi niiden kannettawaksi, jotka Kristuksen ja enkelien kanssa tulewat istumaan Karitsan hää-aterialla. {KW 310.2}

Ainoastaan se puku, josta Kristus itse on pitänyt huolta, woi tehdä meidät soweliaiksi seisomaan Jumalan edessä. Tällä puwulla, hänen oman wanhurskautensa waipalla, Kristus warustaa jokaisen katuwan, uskowan sielun. ”Sentähden neuwon minä sinua”, sanoo hän, ”ostamaan minulta … walkeat waatteet, että niihin pukeutuisit ja alastomuutesi häpeä et näkyisi.”1 {KW 310.3}

Tässä taiwaallisissa kangaspuissa kudotussa puwussa ei ole ainoatakaan ihmisten keksimää säijettä. Kristus ihmisluonnossa muodosti täydellisen luonteen, ja tämän luonteen hän tarjoo meille. ”Koko meidän wanhurskautemme on niinkuin saastutettu waate.”2 Kaikki, mitä woimme tehdä itsestämme, on synnin saastuttamaa. Mutta Jumalan Poika ”ilmestyi ottamaan pois synnit ja hänessä ei ole syntiä”. Synnistä sanotaan, että se on ”laittomuus”3 Mutta Kristus oli kuuliainen kaikille lain waatimuksille. Hän sanoi itsestään: ”Sinun tahtosi, minun Jumalani, teen minä mielelläni ja sinun lakisi on sydämessäni.”4 Ollessaan maan päällä sanoi hän opetuslapsilleen: ”Minä olen pitänyt Isäni käskyt.”5 Täydellisen kuuliaisuutensa kautta on hän tehnyt jokaiselle ihmisolennolle mahdolliseksi totella Jumalan käskyjä. Kun alistumme Kristukselle, on sydän yhtynyt hänen sydämeensä, tahto on mennyt hänen tahtoonsa, mieli tulee yhdeksi hänen mielensä kanssa, ja hän wangitsee kaikki ajatuksemme me elämme hänen elämäänsä. Tämä täydellinen yhtyminen häneen on sama kuin olla puettu hänen wanhurskautensa pukuun. Kun sitte Herra katsoo meihin, ei hän näe wiikunalehtipukuamme, eikä synnin alastomuutta ja puutteellisuutta, waan hän näkee oman wanhurskautensa waipan, joka on täydellinen kuuliaisuus Jehowan laille. {KW 310.4}

Kuningas tarkasti wieraat hää-aterialla. Ainoastaan ne hywäksyttiin, jotka oliwat totelleet hänen käskyänsä ja pukeutuneet hääpukuun. Samoin on wierasten laita ewankeliumin juhlapäiwällisissä. Kaikkien tulee alistua koetettawiksi suuren Kuninkaan edessä, ja ainoastaan ne, jotka owat pukeneet päällensä Kristuksen wanhurskauden waipan, tulewat hywäksytyiksi. {KW 312.1}

Wanhurskaus on sama kuin tehdä oikein, ja tekojensa mukaan kaikki tuomitaan. Meidän luonteemme paljastetaan tekojemme kautta. Teot osottawat, onko uskomme oikea. {KW 312.2}

Ei siinä ole kylliksi, että uskomme, ettei Kristus ole petturi tai että Raamatun uskonto ei ole pelkkiä taitawasti kokoonpantuja satuja. Me woimme uskoa, että Jeesus-nimi on ainoa nimi taiwaan alla, jonka kautta ihmiset pelastetaan, emmekä sittenkään uskon kautta tee häntä omaksi persoonalliseksi Wapahtajaksemme. Ei riitä, että uskomme oppeja totuudesta; ei riitä, että tunnustamme uskowamme Kristukseen tai että nimemme owat kirjotetut seurakunnan kirjoihin. ”Joka pitää hänen käskynsä, hän pysyy Jumalassa ja Jumala hänessä. Ja siitä me tiedämme hänen meissä pysywän, siitä Hengestä, jonka hän on meille antanut.” ”Siitä me tiedämme hänet tuntewamme, että pidämme hänen käskynsä.”1 Tämä on kääntymyksen oikea todistus. Olipa tunnustuksemme mikä tahansa, ei siitä ole mitään hyötyä, jollei Kristus ilmene wanhurstauden töissä. {KW 312.3}

Totuus on juurrutettawa sydämeen. Se pitää kurissa mielen ja hillitsee taipumuksia. Koko luonteen tulee olla jumaluuden leimaaman. Meidän on jokapäiwäisessä elämässämme otettawa warteen jokainen piirto, pieninkin seikka Jumalan sanassa. {KW 312.4}

Sen, joka tulee osalliseksi jumalallisesta luonnosta, täytyy olla sopusoinnussa Jumalan suuren wanhurskauden mitan kanssa, joka on hänen pyhä lakinsa. Jumala mittaa ihmisten teot tämän ojennusnuoran mukaan, ja se on tulewa ihmisten luonteen koetuskiweksi tuomiolla. {KW 312.5}

Niitä on monta, jotka wäittäwät, että läki poistettiin Kristuksen kuoleman kautta, mutta täten he wastustawat Kristuksen sanoja: ”En minä ole tullut kumoamaan lakia ja profeettoja … kunnes taiwas ja maa katoawat, ei pienintäkään kirjainta eikä yhtäkään piirtoa katoa laista.”1 Kristus antoi elämänsä sowittaakseen ihmisten lain rikkomukset. Jos laki olisi woitu muuttaa tai syrjäyttää, ei Kristuksen olisi tarwinnut uhrata elämäänsä. Hän korotti Jumalan lain elämällään maan päällä ja wahwisti sen kuolemallaan. Hän antoi elämänsä uhriksi, ei kumotakseen. Jumalan lakia, ei luodakseen alempaa mittapuuta, waarn sen takia, että oikeus pidettäisiin yllä ja Jumalan läki pysyisi muuttumattomana kaikkina aikoina. {KW 313.1}

Saatana oli wäittänyt, että ihmisen oli mahdoton totella Jumalan käskyjä, ja totta on, ettemme woi täyttää niitä omasta woimastamme. Mutta Kristus tuli ihmismuodossa ja osotti täysellisellä kuuliaisuudellaan, että ihmisyys ja jumaluus yhdessä woiwat täyttää kaikki Jumalan waatimukset. {KW 313.2}

”Kaikille, jotka ottiwat hänet wastaan, hän antoi wallan tulla Jumalan lapsiksi, niille, jotka uskowat hänen nimeensä.”2 Tätä woimaa ei ihmisolento omaa itsestään, se on Jumalan woima. Kun sielu omistaa

Kristuksen, saa se woimaa elää Kristuksen elämää. {KW 313.3}

Jumala waatii lapsiltaan täydellisyyttä. Hänen lakinsa on hänen oman luonteensa ilmaus sekä ojennusnuora kaikille luonteille. Tämä jumalallinen esikuwa esitetään kaikille, ettei mitään erehdystä syntyisi niiden ihmisten suhteen, jotka Jumala on walinnut waltakuntaansa warten. Kristuksen elämä maan päällä oli täydellinen Jumalan lain esitys, ja kun ne, jotka tahtowat olla Jumalan lapsia, tulewat luonteeltaan Kristuksen kaltaisiksi, tulewat he myös kuuliaisiksi Jumalan laille. Silloin Herra woi luottaa heihin; hän näkee, että he kuuluwat taiwaallisen perheen joukkoon. Puettuina Kristuksen wanhurskauden ihanaan pukuun, he saawat paikan kuninkaan juhlapidoissa. Heillä on oikeus yhtyä werellä pestyyn joukkoon. {KW 313.4}

Miehessä, joka tuli pitoihin ilman hääwaatteita, näemme tuwan siitä asemasta, minkä suuri joukko ihmisiä nykyään ottaa maailmassa. He tunnustawat olewansa kristittyjä ja waatiwat ewankeliumin siunauksia ja etuja, mutta siitä huolimatta eiwät he tunne mitään sydämen kääntymyksen tarwetta, eiwätkä he koskaan ole todella katuneet syntejään. He eiwät huomaa tarwitsewansa Kristusta, eiwätkä usko häneen. He eiwät ole woittaneet perisyntejään eikä muitakaan pahoja taipumuksia. Kuitenkin luulewat he olewansa itsestään hywät ja luottawat omiin ansioihinsa eiwätkä rakenna Kristukselle. Jumalan sanan kuulijoina he tulewat pitoihin, mutta eiwät ole pukeneet päällensä Kristuksen wanhurskauden waippaa. {KW 314.1}

Moni, joka sanoo olewansa kristitty, on waan pelkkä siweyssaarnaaja. He owat hyljänneet sen lahjan, joka yksin olisi antanut heille kywyn kunnioittaa Kristusta esittämällä hänet maailmalle. Pyhän Hengen työ on heille kokonaan wieras. He eiwät ole sanan tekijöitä. Ne taiwaalliset periaatteet, jotka erottawat Kristuksen omat maailman omista, owat melkein häwinneet. Nämä nimikristityt eiwät enää ole erotettu ja maailmasta poikkeawa kansa. Raja on hywin epäselwä. Kansa alistuu maailman järjestykseen, sen tapoihin ja itsekkääseen elämään. Seurakunta on mennyt maailman puolelle lain rikkomisessa, kun maailman pitäisi pikemmin lähestyä seurakuntaa lain kuuliaisuuden kautta. Kirkko tulee päiwä päiwältä yhä maallisemmaksi. {KW 314.2}

Kaikki nämä toiwowat tulewanja pelastetuiksi Kristuksen kuoleman kautta, mutta kieltäytywät wiettämästä hänen uhrautuwaa elämäänsä. He ylistäwät wapaan armon rikkauksia ja koettawat peittää itseään wanhurskauden ulkonaisella loistolla, jolla luulewat salaawansa luonteen

puutteet; mutta heidän ponnistelunsa eiwät ole Herran tulemisen päiwänä miksikään hyödyksi. {KW 314.3}

Kristuksen wanhurskaus ei peitä ainoatakaan helmasyntiä. {KW 314.4}

Ihminen woi olla lainrikkoja sydämessään, waikkei hän antaudu mihinkään ulkonaisiin tekoihin ja waikka maailma pitää häntä hywinkin oikeamielisenä. Mutta Jumalan läki katsoo sydämen kätköihin. Jokainen teko tuomitaan niiden waikutteiden mukaan, jotka sen owat aiheuttaneet. Ainoastaan ne teot, jotka owat sopusoinnussa Jumalan lain periaatteiden kanssa, kestäwät tuomion. {KW 315.1}

Jumala on rakkaus. Hän on näyttänyt tämän rakkauden antamalla Kristuksen meidän puolestamme. Kun ”hän antoi ainosyntyisen Poikansa, jotta jokainen häneen uskowa ei hukkuisi, waan saisi ijankaikkisen elämän,”1 ei hän kieltänyt kalliisti ostettua omaisuuttaan. Hän antoi meille koko taiwaan, josta woimme hakea woimaa, ettei suuri wihollisemme woi meitä lyödä takaisin eikä woittaa. Mutta Jumalan rakkaus ei suwaitse syntiä. Hän ei sietänyt saatanan, ei Aadamin eikä Kainin syntiä, eikä hän siedä yhdenkään ihmislapsen syntiä. Hän ei ummista silmiään meidän synneiltämme eikä suwaitse luonteemme wirheitä. Hän odottaa, että woittaisimme ne hänen nimessään. {KW 315.2}

Ne, jotka hylkääwät Kristuksen wanhurstauden lahjan, hylkääwät samalla myös ne luonteenominaisuudet, jotka tekisiwät heidät Jumalan pojiksi ja tyttäriksi. He hyltääwät sen ainoan keinon, joka auttaisi heitä saamaan paikan hää-aterialla. {KW 315.3}

Kun kuningas wertauksessa kysyi: ”Kuinka tulit tänne sisälle, waikka sinulla ei ole hääwaatteita?” waikeni mies. Samoin käy tuomion suurena päiwänä. Nyt woiwat ihmiset peitellä luonteensa wirheitä, mutta sinä päiwänä eiwät mitkään anteeksipyynnöt auta. {KW 315.4}

Meidän aikamme kristityillä seurakunnilla on paljon etuja. Herra on meille ilmotettu yhä kaswawassa walossa. Meidän etumme owat paljon suuremmat kuin ne, joita oli Jumalan muinaisella kansalla. Meillä ei ole ainoastaan se suuri walo, joka annettiin Israelille, waan on meillä wielä lisäksi todistus siitä suuresta pelastuksesta, joka meille on annettu Kristuksen kautta. Se, mikä juutalaisille oli esikuwa ja wertaus, on meille tullut todellisuudeksi. Heillä yli wanhan testamentin historia; meillä on se ja lisäksi uusi testamentti. Meillä on warmnus jo tulleesta Wapahtajasta — Wapahtajasta, joka on ristiinnaulittu noussut ylös kuolleista ja julistanut Josefin auenneen haudan ääressä: ”Minä ylen

ylösnousemus ja elämä.” Kun meillä on tieto Kristuksesta ja hänen rakkaudestaan, on Jumalan waltakunta pantu meidän keskellemme. Kristus ilmotetaan meille saarnoissa ja lauluilla häntä ylistetään. Henkistä juhla-ateriaa tarjotaan meille mitä runsaimmassa määrässä. Hääpuku, joka on hankittu äärettömällä hinnalla, lahjotetaan wapaehtoisesti joka sielulle. Jumalan sanansaattajain kautta esitetään meille Kristuksen wanhnrskans, wanhurskauttannnen uskon kautta, Jumalan sanan äärettömän suuret ja kalliit lupaukset, wapaa pääsy Isän luo Kristuksen kautta, Hengen wirwyitus ja warma wakuus ijäisestä elämästä Jumalan waltaknnnassa. Mitä muuta saattoi Jumala enää tehdä puolestamme, jotta pääsisimme suurelle aterialle, taiwaallisiin pitoihin? {KW 315.5}

Taiwaassa sanywat palwelewat enkelit: Palwelnksen, jonka olemme saaneet tehtäwäksemme, olemme täyttäneet. Me ajoimme takaisin pahojen enkelien joukot. Me lähetimme kirkkautta ja waloa ihmisten sieluihin, muistuttaen heille Jumalan rakkaudesta, joka yli ilmennyt Kristuksessa Jeesuksessa. Me kiinnitimme heidän silmänsä Kristuksen ristiin. Heidän sydämensä oliwat hywin liikutetut synnistä, jonka takia Jumalan Poika ristiinnaulittiin. He tunsiwat olewansa wäärässä. He näkiwät, että heidän oli suunnattawa askeleensa päinwastaiseen suuntaan kuin ennen; he tunsiwat ewankelinmin woiman, heidän sydämensä heltyiwät, kun he huomasiwat Jumalan rakkauden suloisuuden. He huomasiwat Kristuksen luonteen kauneuden. Mutta tämä kaikki yli turhaa monelle heistä. He eimät woineet heittää omia tapojaan ja tottumuksiaan. He eiwät tahtoneet riisua päältään maallista pukua, tullakseen puetuiksi taiwaalliseen waippaan. Heidän sydämensä oli ahneuden mailassa. He rakastiwat enemmän maailman seuraa kuin Jumalaa. {KW 316.1}

Lopullisen ratkaisun päiwä on olewa wakawa. Apostoli Johannes knwailee sitä eräässä profeetallisessa näyssä näin: ”Minä näin suuren walkoisen waltaistuimen ja sillä istujan, jonka kaswoja maa ja taiwas pakeniwat, eikä niillä ollut sijaa missään. Ja minä näin kuolleet, suuret ja pienet, seisomassa waltaistuimen edessä, ja kirjoja awattiin, ja awattiin toinen kirja, joka on elämän kirja; ja kuolleet tuomittiin sen perusteella, mitä kirjoissa oli kirjoitettu, heidän tekojenja mukaan.”1 {KW 317.1}

Miten surullinen onkaan se silmäys, jonka ihminen heittää menneeseen elämäänsä, seisoessaan waskatusten ijäisyyden kanssa! Koko hänen elämänsä esiintyy juuri sellaisena kuin se on ollut. Maailman huwit, rikkaus ja kunnia eiwät silloin enää näytä niin tärkeiltä. Sillä hetkellä ihminen huomaa, että wanhurskaus, jota hän halweksi, on ainoa, mikä on jostakin arwosta; hän tulee huomaamaan, että hänen oma luonteensa on

mnodostunut saatanan petollisten houkutusten alla. Se puku, jonka hän itse on walinnut, on merkki hänen liitostaan ensimäisen suuren luopion kanssa. Silloin hän huomaa walmtansa seuraukset; silloin hän ymmärtää, mitä Jumalan käskyjen rikkominen merkitsee. {KW 317.2}

Ei ole enää toista koetusaikaa, jolloin ihminen woi walmistua ikuisuutta warten. Jo tässä elämässä on meidän puettawa päällemme Kristuksen wanhurskauden waippa. Tämä on ainoa tilaisuus muodostaa luonnettamme sitä kotia warten, jonka Kristus on walmistanut niille, jotka tottelemat hänen käskyjään. {KW 317.3}

Koetusaikamme on kohta lopussa. Loppu on lähellä. Meille on annettu tämä warotus: ”Pitäkää waari itsestänne, ettei sydämenne raskaudu päihtymyksestä ja juoppoudesta ja elatuksen huolista, niin että se päiwä äkkiarwaamatta yllättää teidät.”2 Warokaa, ettei se löydä keitä walmistumattomina, ettei teitä tawata ilman hääwaatteita kuninkaan pidoissa! ”Sinä hetkenä, jona ette luule, Ihmisen Poika tnlee.” ”Autuas se, joka walwoo ja säilyttää waatteensa, ettei hän kulkisi alaskomana, eikä hänen häpeätänsä nähtäisi.”31 {KW 317.4}

Jakso 7—Palwelus.

”Ei palweltawaksi waan palwelemaan”. Matt. 20: 28.

Luku 25—Talentti.

Kristus oli Öljywuorella puhunut opetuslapsilleen toisesta tulemisestaan maailmaan. Hän oli neuwonut muutamia merkkejä, joista näkyisi, milloin hänen tulemisensa oli lähellä, sekä oli kehottanut opetuslapsiaan walwomaan ja olemaan waruillaan. Uudelleen hän toisti warotuksen. ”Walwokaa siis, sillä ette tiedä päiwää ettekä hetkeä, milloin Herranne tulee.” Sitte näytti hän heille, mitä merkitsee hänen tulonsa odottaminen. Aikaa ei saa wiettää toimettomassa odotuksessa, waau ahkerassa työssä. Tämän opetuksen hän antoi wertauksessa talentista. {KW 323.1}

”On tapahtuwa”, sanoi hän, ”niinkuin erään miehen matkustaessa ulkomaille; hän kutsui palwelijansa ja uskoi heille omaisuutensa, yhdelle hän antoi wiisi talenttia, toiselle kaksi ja kolmannelle yhden, kullekin hänen kykynsä mukaan ja lähti heti ulkomaille.” {KW 323.2}

Mies, joka matkusti pois kaukaiseen maahan, edustaa Kristusta, jonka, lausuttuaan tämän wertauksen, piti kohta mennä pois maan päältä taiwaaseeu. Palwelijas wertauksessa esittäwät Kristuksen seuraajia. Me emme ole omiamme. Meidät on ”kalliisti ostettu” ”ei katyawaisella, ei hopealla eikä kullalla … waan Kristuksen kalliilla merellä, jotta ne, jotka eläwät, eiwät enää eläisi itselleen, waan hänelle, joka heidän edestään on kuollut ja noussut ylös.”1 {KW 323.3}

Kaikki ihmiset owat ostetut tällä äärettömällä hinnalla. Tyhjentämällä kyky taiwaan aarrekammarin maan päällä, antamalla meille koko taiwaan Kristuksessa, on Jumala ostanut jokaisen ihmisolennon tahdon, taipumukset, mielen ja sielun. Olkoot he uskowia tai uskottomia, omat kuitenkin kaikki ihmiset Herran omaisuutta. Kaikki ywat kutsutut häntä palwelemaan ja kaikkien on pakko tehdä tili suurena tuomiopäiwänä siitä tawasta, miten he omat hauen maatimuksensa täyttäneet. {KW 324.1}

Mutta kaikki eiwät tunne Jumalan waatimuksia. Ne, jotka tunnustamat astuneensa Kristuksen palwelukseen, owat tässä wertauksessa esitetyt hänen

omiksi palwelijyikseen. {KW 324.2}

Kristuksen seuraajat ywat pelastetut palwelemaan. Herramme opettaa, että elämän tosi tarkotus on palweleminen. Kristus itse oli työmies, ja kaikille seuraajilleen antaa hän palwelemisen lain — Jumalan ja heidän lähimmäistensä palwelemisen. Täten on Kristus maailmalle esittänyt korkeamman käsityksen elämästä kuin mitä maailma koskaan on tuntenut. Muita palwelemalla saatetaan ihminen Kristuksen yhteyteen. Palwelemisen laki tulee siksi yhdistäwäksi renkaaksi, joka sitoo meidät Jumalaan ja lähimäisiimme. {KW 324.3}

Palwelijoilleen jättää Kristus ”omaisuutensa” — jotain, joka on käytettäwä hänen tarkytuksiinsa. Hän antaa joka ihmiselle oman tehtäwänsä. Jokaisella on paikkansa taiwaan ikuisessa suunnitelmassa; jokaisen on työskenneltäwä Kristuksen kanssa sielujen pelastukseksi. Yhtä warmaa kuin se, että meille jokaiselle on walmistettu sija taiwaan asunnoissa, on sekin, että jokaiselle on aiottu määrätty tehtäwänsä maan päällä, jossa meidän on suoritettawa Jumalan töitä waikuttamalla sielujen pelastukseksi. {KW 324.4}

Pyhän Hengen lahja.

Se talentti, jonka Kristus uskoo seurakunnalleen, esittää erityisesti niitä lahjoja ja siunakusia, jotka Pyhä Henki antaa. ”Toinen saa Hengeltä wiisauden sanat, toinen tiedon sanat, saman Hengen waikutuksesta; toinen saa uskon samalta Hengeltä, toinen taas terweeksi tekemisen lahjan yhdeltä ja samalta Hengeltä; toinen woimatekojen tekemisen lahjan; toinen profetioimisen lahjan, toinen lahjan arwostella henkiä, toinen lahjan puhua kielillä erilailla, toinen taas lahjan selittää kieliä. Mutta kaiken tämän waikuttaa yksi ja sama Henki, jakaen kullekin erikseen, niinkuin itse tahtoo.”1 Kaikki ihmiset eiwät saa samaa lahjaa, mutta jokaiselle Mestarin palwelijalle on joku Hengen lahja luwattu. {KW 325.1}

Ennenkuin Kristus jätti opetuslapsensa, puhalsi hän heidän päälleen ja sanoi heille: ”Ottakaa Pyhä Henki.” Edelleen sanoi hän: ”Katso, minä lähetän teidän päällenne sen, jonka Isäni on luwannut.”2 Mutta wasta taiwaaseen astumisen jälkeen he wastaanottiwat lahjan täydellisyydessään, wasta sitte kun he uskossa ja rukouksessa oliwat täydellisesti antautuneet hänen waikuttawan woimansa alle, saiwat he Hengen wuodatuksen. Sillä hetkellä jätettiin erityisellä tawalla taiwaan omaisuus Kristuksen seuraajille. ”Hän on astunut ylös korkeuteen, wienyt wankeja saaliinaan ja antanut lahjoja ihmisille.” ”Kaiken tämän waikuttaa yksi ja sama Henki, jakaen kullekin erikseen, niinkuin itse tahtoo.”3 Lahjat owat jo meidän

Kristuksessa, mutta niiden todellinen omistammen riippuu siitä, miten wastaanottoisia olemme Jumalan Hengelle. {KW 325.2}

Lupausta Hengestä ei pidetä niin suuressa arwossa kuin pitäisi, sen täyttämistä ei niin totena kuin pitäisi. Jumalasta wieraantnminen tekee ewankeliumin palweluksen niin woimattomaksi; oppia, taipumuksia, kaunopuheisuutta, kaikkia synnynnäisiä tai hankittuja lahjoja woidaan käyttää, ja sittekään ei ilman Jumalan Hengen läsnäoloa saada yhtään sydäntä liikutetuksi, eikä yhtään syntistä woiteta Kristukselle. Toiselta puolen köyhimmät ja taitamattomimmat hänen opetuslapsistaan, jos he owat yhdistetyt Kristukseen ja jos heillä on Hengen lahjat, omistawat woiman, joka puhuu sydämiin. Jumala käyttää heitä wälikappaleina waikuttamaan laajalti maailmassa. {KW 325.3}

Muita lahjoja.

Hengen erityiset lahjat eiwät ole ainoat talentit, joista wertauksessa puhutaan. Mihin kuuluu kaikellaiset lahjat, synnynnäiset ja hankitut, luonnolliset ja hengelliset. Kaikkia niitä on käytettäwä Kristuksen palweluksessa. Tulemalla hänen opetuslapsikseen jätämme itsemme hänelle kaikkine omaisuuksinemme. Nämä lahjat antaa hän meille takaisin puhtaina ja jalostettuina, käytettäwäksi hänen kunniakseen lähimäistemme siunaukseksi. {KW 326.1}

Joka ihmiselle on Jumala antanut ”kykynsä mukaan”. Talenttia ei jaeta sattumalta. Se, jolla on kyky käyttää wiisi puntaa, saa wiisi, se, joka hyödyllisesti woi käyttää ainoastaan kaksi, saa kaksi, ja se ihminen, joka ei woi käyttää muuta kuin yhden talentin saa ainoastaan yhden. Ei kenenkään tarwitse walittaa, ettei ole saanut suurempia lahjoja; sillä hän, joka on jakanut lahjat joka ihmiselle, saa yhtä suuren kaikesta uskotun omaisuuden hyödyllisestä käyttämisestä, olkoon se sitte suurta tai pientä. Sen, jolle on uskottu wiisi talenttia, täytyy tehdä tili näistä wiidestä, ja sen, jolla on waan yksi, tulee tehdä tili siitä yhdestä. Jumala odottaa wastinetta ”sen mukaan mitä kukin woi, eikä sen mukaan, mitä ei woi.”1 {KW 326.2}

Talenttien käyttäminen.

Wertauksessa sanotaan siitä, joka oli saanut wiisi talenttia, että ”hän meni ja asioitsi niillä ja woitti toiset wiisi talenttia. Samoin kahden talentin saaja woitti toiset kaksi.” {KW 326.3}

Waikka talenttia olisi kuinka wähän, on niitä käytettäwä. Se kysymys, joka pääasiallisesti kuuluu meille, ei koske sitä, miten paljon olemme saaneet, waan tapaa, miten käytämme sen, minkä omistamme. Kaikkien

woimiemme kehittäminen on ensimäinen welwollisuus, mikä meillä on Jumalaa ja lähimäisiämme kohtaan. Se, joka ei jokapäiwä kaswa kywyssä ja hyödyllisyydessä, ei täytä elämän tarkotusta. Tunnustaessamme uskowamme Kristukseen, sitoudumme niin pitkälle kuin woimamme riittäwät, tulemaan Herran hyödyllisiksi työmiehiksi; wiljelemään kaikkia taipumuksiamme niin täydellisiksi kuin mahdollista, jotta woisimme tehdä hywää kykymme mukaan. {KW 327.1}

Herralla on suuri työ suoritettawana, ja hän antaa tulewassa elämässä suurimman perinnön niille, jotka owat uskollisimpia ja nöyrimpiä tässä elämässä. Herra walitsee hoitajat omaisuudelleen ja joka päiwä hän asettaa heidät erityisissä olosuhteissa koetukselle toimissaan. Hän walitsee hoitajakseen jokaisen, joka rehellisesti koettaa täyttää hänen suunnitelmaansa, ei sen takia, että tämä ihminen on täydellinen, waan sentähden, että hän hänen yhteydessään woittaisi täydellisyyden. {KW 328.1}

Jumala hywäksyy ainoastaan ne, jotka koettawat saawuttaa korkean päämaalin. Hän kehottaa joka ihmistä tekemään parastaan. Siweellistä täydellisyyttä waaditaan kaikilta. Meidän ei koskaan pitäisi alentaa wanhurskauden mittapuuta siinä tarkotuksessa, että sowittaisimme sen perittyjen tai harjotettujen huonojen taipumustemme mukaan. Meille on tärkeätä oppia käsittämään, että luonteen puutteellisuus on synti. Kaikki luonteen oikeat ominaisuudet owat täydellisessä sopusointuisessa Jumalan yhteydessä, ja jokaisella, joka omistaa Kristuksen persoonalliseksi Wapahtajakseen, on erityinen etuoikeus omistaa nämä ominaisuudet. {KW 328.2}

Kaikkien, jotka tahtowat työskennellä Jnmalan yhteydessä, täytyy pyrkiä täydellisyyteen jokaisen ruumiinosan sekä sielun ominaisuuksien suhteen. Tosikaswatukseen kuuluu ruumiillisten, henkisten ja siweellisten woimien wiljeleminen woidakseen täyttää esiintywät welwollisuudet; siihen kuuluu ruumiin, mielen ja sielun harjotus jumalallista palwelusta warten. Tämä kaswatus kestää ikuisesti. {KW 328.3}

Herra waatii jokaiselta kristityltä, että hänen tulee kaswaa tarmossa ja kywyssä kaikilla aloilla. Kristus on maksanut velkamme omalla kärsimisellään ja kuolemallaan saadakseen wastineeksi meidän nöyrän palweluksemme. Hän tuli meidän luoksemme antaakseen meille esimerkin, miten ja missä hengessä meidän on työskenneltäwä. Hänen tahtonsa on, että harkitsisimme, miten parhaiten woisimme edistää hänen nimensä kirkastamista maailmassa, kruunaten kunnialla, suurimmalla rakkaudella ja

alttiudella taiwaallisen Isämme, joka rakasti ”maailmaa niin, että antoi ainosyntyisen Poikansa, jotta jokainen häneen uskowa ei hukkuisi, waan saisi ijankaikkisen elämän.”1 {KW 328.4}

Mutta Kristus ei ole missään antanut meille wakuutusta siitä, että on helppo asia saawuttaa luonteen täydellisyyttä. Jalo, kokonainen luonne ei ole synnynnäinen; emme myöskään saawuta sitä sattumalta. Puhtaan luonteen woimme woittaa ainoastaan persoonallisten ponnistusten kautta Kristuksen ansiosta ja armosta. Jumala on se, joka antaa talentit ja woimaa hallita kykyjämme; me itse muodostamme luonteen. Se tapahtuu kowan ja wakawan taistelun kautta omaa minää wastaan. Taistelusta taisteluun on kuljettawa perittyjä taipumuksia wastaan, meidän on perinpohjin pengottawa oma itsemme, niin ettei ainoakaan piirto jää parantamatta. {KW 329.1}

Älköön kukaan sanoko, ettei hän woi parantaa luonteensa wirheitä. Jos sinä tulet tähän tulokseen, menetät warmaan ijankaikkisen elämän. Mahdottomuus on sinun omassa tahdossasi, sillä jollet tahdo, et myöskään woi woittaa. Todellinen waikeus lähtee epäpyhän sydämen turmeluksesta ja wastenmielisyydestä antautua Jumalan johdettawaksi. {KW 329.2}

Moni, jolle Jumala on antanut kywyn suorittaa suuria tekoja, saawuttaa niin wähän, kun ei hän oikein yritä. Tuhannet kulkewat läpi elämän aiwankuin heillä ei olisi mitään warmaa tarkotusperää, ei mitään päämaalia saawutettawana. Sellaiset saawat palkan töittensä mukaan. {KW 329.3}

Muista, ettet koskaan saawuta korkeampaa asemaa, kuin minkä olet itsellesi asettanut. Aseta senwuoksi maali korkealle ja kiipeä askel askeleelta pitkin kehityksen portaita, waikkakin se tapahtuisi katkerain kokemusten, itsekieltäymyksen ja uhrausten kautta. Elä anna minkään estää itseäsi. Turmelus ei ole kenenkään ihmisolennon ympärille kietonut silmukoitaan niin lujalle, että hänen tarwitseisi jäädä onnettomaksi ja horjuwaksi. Waikeiden olosuhteiden pitäisi muodostaa luja päättäwäisyys woittaa ne. Jonkun esteen murtaminen antaa suurempaa kykyä ja rohkeutta kulkemaan eteenpäin. Kulje päättäwästi oikeaan suuntaan ja olosuhteet owat sinulle awuksi, eikä esteeksi. {KW 329.4}

Koeta innolla Mestarin kunniaksi wiljellä kaikkia luonteen kaunistuksia. Jokaisella luonteesi osalla tulee sinun koettaa miellyttää Jumalaa. Sinä woit sen tehdä, sillä Enok oli Jumalan mieleinen, waikka hän eli turmeltuneella aikakaudella. Ja monta Eenokkia on meidänkin päiwinämme. {KW 330.1}

Seiso lujana knin Daniel, tuo uskollinen waltiomies, jota ei mitkään

kiusaukset turmelleet. Elä petä häntä, joka rakasti sinua niin, että antoi oman elämänsä pyyhkiäkseen pois sinun syntisi. Hän sanoo: ”Ilman minua ette woi mitään tehdä.”1 Muista tämä. Jos erehdyt, woitat warmaan siten, että huomaat erehdyksesi ja pidät niitä warotuksen majakoina. Tällä tawoin käännät tappion woitoksi, ilkut wihollista ja kunnioitat Wapahtajaasi. {KW 330.2}

Luonne, joka on muodostettu jumalallisen esikuwan mukaan, on ainoa aarre, jonka woimme ottaa tästä maailmasta tule waan. Ne, jotka tässä maailmassa owat olleet Kristuksen johdettawina, wiewät mukanaan taiwaallisiin asunnoihin kaikki woittamansa jumalalliset waikutelmat. Ja taiwaassa me yhä kehitymme. Miten wälttämätön onkaan silloin luonteen kehitys tässä elämässä! {KW 330.3}

Taiwaalliset olennot auttawat sitä ihmistä, joka järkähtämättömällä uskolla etsii sitä luonteen täydellisyyttä, joka ilmenee hywissä töissä. Jokaiselle näistä ihmisistä Kristus antaa sen lupauksen, että hän tahtoo olla heidän oikealla puolellaan heitä auttamassa. {KW 330.4}

Kun ihmisen tahto toimii täydellisessä sopusoinnussa Jumalan tahdon kanssa, tulee se kaikkiwoiwaksi. Kaikki, mitä meillä on suoritettawana hänen käskystään, on tehtäwä hänen woimallaan. Kaikki hänen käskynsä owat mahdollisia täyttää. {KW 330.5}

Sie1un1ahjat.

Jumala waatii meitä wiljelemään hengen lahjoja. Hän tahtoo, että hänen palwelijainsa tnlee omata laajempii näköpiiri ja selwempi käsityskyky kuin maailman mielisten ihmisten ja sen takia on hän warmaan tyytymätön meihin, jos olemme kowin wälinpitämättömiä ja hitaita muodostumaan kelwollisiksi, taitawiksi työmiehiksi. Herrahan käskee meitä rakastamaan häntä kaikesta sydämestämme, kaikesta sielustamme, kaikesta woimastamme ja kaikesta mielestämme. Siten meitä welwoitetaan kehittämään ymmärrystämme korkeimpaan mahdolliseen määrään, jotta me oikein oppisimme tuntemaan ja rakastamaan Luojaamme. {KW 331.1}

Kuta perinpohjaisemmin Jumalan johdon alla olewaa ymmärrystä kehitetään, sitä taitawammaksi se tulee Jumalan työssä. Siwistymätön ihminen, joka on wihkinyt itsensä Jumalalle, ja joka haluaa tulla muille siunaukseksi, woi tulla kelwolliseksi Jumalan palwelijaksi. Mutta luonnollista on, että henkilöt, jotka owat saman Hengen pyhittämät ja jotka sitäpaitse owat saaneet perinpohjaisen kaswatuksen kykenewät waikuttamaan paljon laajemmalta Kristuksen asian hywäksi. Heillä on

parempi pohja, jolle rakentawat. {KW 331.2}

Herran toiwomus on, että hankimme itsellemme kaiken sen siwistyksen minkä woimme ja jaamme sitte tietojamme muille. Ei kukaan tiedä, milloin ja missä hänet kutsutaan toimimaan Jumalan asian hywäksi. Taiwaallinen Isämme yksin näkee, mihin hän woi meitä käyttää. Edessämme on monta mahdollisuutta, joita heikolla uskollamme emme woi erottaa. Meidän käsityksemme olisi niin harjotettawa, että me tarwittaessa woimme esittää Jumalan sanan totuuksia maailman korkeimpain edessä sillä tawalla, että todella kunnioitamme hänen nimeänsä. Meidän ei pitäisi päästää ainoatakaan tilaisuutta käsistämme, missä woimme järkemme awulla waikuttaa Jumalan hywäksi. {KW 331.3}

Nuorison, joka tarwitsee kaswatusta, on yhdyttäwä toimeen warmalla päätöksellä hankkia itselleen kaswatusta. Elä odota, että erityinen tilasuus tarjoutuu, waan luo itse sellainen. Ota waari pienemmästäkin tilaisuudesta, joka tarjoutuu. Ole säästäwäinen eläkä tuhlaa warojasi nautinnoihin ja huwituksiin. Päätä tulla niin hyödylliseksi ja toimeliaaksi kuin Jumala on kutsunut sinut olemaan. Ole perusteellinen ja uskollinen kaikissa yrityksissäsi. Käytä kaikkia etuja, joita mahdollisesti woit saawuttaa, ymmärryksesi kehittämiseksi. Kirjallisia opinnoita ja ruumiillista työtä on harjotettawa rinnatusten ja sinun on uskollisesti ponnistellen, walwoen ja rukoillen, hankittawa itsellesi wiisautta ylhäältä. Tällä tawoin saat laajan siwistyksen, kehität luonnettasi ja woitat kunnioitusta ja waikutusta toisten mieliin, joten sinä kykenet johtamaan heitä wilpittömyyden ja pyhyyden polulla. {KW 331.4}

Paljon suurempi tulos saawutettaisiin itsekehityksen tiellä, jos me paremmin käyttäisimme hywäksemme tarjolla olewia tilaisuuksia ja etuja. Tosi kaswatus merkitsee enemmän kuin pelkkä se tieto minkä korkeakoulu woi antaa. Meidän tulee, silti laiminlyömättä tieteellisiä tutkimuksia, koettaa woittaa korkeampi siwistys Jumalan yhteyden kautta. Ottakoon jokainen totuutta janoawa sielu raamattunsa ja asettukoon yhteyteen suuren Opettajan kanssa. Kehitettäköön ajatuskykyä siihen määrään, että woidaan selittää waikeita kysymyksiä jumalallisten totuuksien etsinnässä. {KW 332.1}

Ne, jotka isoowat tietoa ollakseen itselleen ja muille siunaukseksi, saawat sen, mitä haluawat. Jumalan sanaa tutkimalla heidän henkinen woimansa herää wakawaan toimintaan ja heidän taipumuksensa laajenewat ja kehittywät. {KW 332.2}

Jokaisen, joka tahtoo työskennellä Jumalan asian hywäksi, on harjotettawa itsekaswatusta. Sen kautta saawutetaan suurempia tuloksia

kuin kaunopuheisuuden ja muiden loistawien ominaisuuksien awulla. Tawallinen ymmärrys, joka on hymin kehitetty, woi saada enemmän aikaan kuin siwistynein ja lahjakkain ihminen, jolla ei ole itsehillitsemiskykyä. {KW 332.3}

Puhekyky.

Kyky lausua ajatuksensa on lahja, jota olisi kaikin tawoin kehitettäwä. Kaikista Jumalalta saamistamme lahjoista ei mikään ole niin suureksi siunaukseksi kuin tämä. Äänellä lausumme rukouksen ja kiitoksen Jumalalle ja äänellä me puhumme muille Wapahtajan rakkaudesta. Miten hyödyllistä siis onkaan, että sitä kehitetään korkeimmilleen. {KW 333.1}

Huolellista lausumistapaa laiminlyöwät usein hywinkin nerokkaat ja kristillisestä toimesta tarmokkaat henkilöt. Moni puhuu niin matalalla ja hätäisellä tawalla, että waan waikeasti woi heitä ymmärtää. Toisilla on sopottawa, epäselwä puhe, kun taas toiset käyttäwät teräwiä, wihlowia ääniä, joita on kiusallinen kuulla. Saarnan teksti, psalmit, selostukset ja muut tiedot luetaan wälistä sellaisella tawalla, ettei niitä woida käsittää, tai että niiden arwo ja waikutus wähenee. {KW 333.2}

Tätä pahaa woidaan auttaa. Siinä suhteessa raamattu antaa meille opetuksen. Lewiitoista, jotka Esran aikana lukiwat kansalle kirjoituksia, sanotaan: ”He lukiwat kirjasta, Jumalan laista, selwästi ja selittäen, niin että he ymmärsiwät, mitä luettiin.”1 {KW 333.3}

Huolellisella ahkeroimisella woi jokainen omata itselleen kywyn lukea ymmärrettäwästi ja puhua täyteläisellä, kirkkaalla ja woimakkaalla äänellä, selwällä ja waikuttawalla tawalla. Se lisää suuresti työmme menestystä Herran hywäksi. {KW 333.4}

Jokainen kristitty on kutsuttu muille julistamaan Kristuksen arwaamattomia rikkauksia, ja sentähden on hänen koetettawa kehittää puhelahjojansa mahdollisimman täydelliseksi. Hänen tulee esittää Jumalan sanaa sellaisella tawalla, että se käy kuulijalle mielenkiintoiseksi. Jumalan tarkotus ei ole, että hänen inhimilliset puhetorwensa owat epämiellyttäwiä. Hänen tahtonsa ei ole, että ihminen alentaa tai wähentää sen taiwaallisen wirran arwoa, joka hänen kauttaan wirtaa maailmaan. {KW 333.5}

Meidän tulisi katsoa Jeesukseen, täydelliseen esikuwaamme, rukoilla Pyhän Hengen apua, ja sitte hänen woimassaan koettaa saawuttaa täydellisyys tässäkin suhteessa. {KW 334.1}

Tämä koskee warsinkin niitä, jotka owat kutsutut puhumaan julkisesti.

Jokaisen saarnaajan ja opettajan tulisi muistaa, että hän ilmottaa kansalle sanomaa, joka sisältää tärkeitä ijäisyystotuuksia. Heidän sanansa tuomitsewat heitä suurena tilintekopäivänä. Sanoman esittämistapa ratkaisee monessa sielussa, hywäksyykö wai hylkääkö hän sen. Esitettäköön siis sanomaa sillä tawalla, että se waikuttaa sekä järkeen että sydämeen. Esitettäköön se kuulijoille selwästi ja armonsa mukaisella wakawuudella. {KW 334.2}

Puhelahjan oikea käyttö on meille suureksi hyödyksi kaikilla kristillisen toiminnan aloilla — sekä kotielämässä että muussa seurustelussa toistemme kanssa. Meidän pitäisi tottua lausumaan ajatuksemme lempeällä tawalla, käyttämään puhdasta, wirheetöntä lausumistapaa, ystäwällisiä ja kohteliaita sanoja. Lempeät ja hiljaiset sanat owat kuin kaste ja hieno sade sielulle. Raamattu sanoo Kristuksesta, että suloisuus oli wuodatettu hänen huulillensa, ”jotta hän taitaisi wirwoittaa wäsynyttä sanalla”.1 ”Olkoon puheenne aina suloista”, ”että se olisi niille hywäksi, jotka kuulewat.”2 {KW 334.3}

Koettaessamme muita ojentaa, tulee meidän olla huolellisia sanoja walitessamme. Ne woiwat tulla elämän tai kuoleman syyksi. Monet käyttäwät toisia ojentaessaan tai neuwoessaan kowia, epäystäwällisiä sanoja, jotka eiwät ole omiaan parantamaan haawoitettua sielua. Näiden huonosti walittujen sanojen takia mieli kiihtyy ja ojennettawa ärsyyntyy wastustamaan. Jokaisella, joka tahtoo puolustaa totuuden periaatteita, täytyy itsellään olla taiwaallisen rakkauden öljyä. Meidän tulee muistaa, että ojennus on aina tehtäwä rakkaudessa. Ainoastaan silloin sanamme kykenewät parantamaan eikä katkeroittamaan. Ja Kristus on se, joka Pyhän Henkensä kautta antaa siihen woimaa, sillä se on yksistään hänen työtänsä. {KW 334.4}

Ei ainoatakaan sanaa olisi lausuttawa ajattelemattomasti. Ei parjausta, ei kewytmielistä puhetta, ei riitaa, ei syntisiä ajatuksia saisi päästä niiden huulilta, jotka tunnustawat olewansa Kristuksen seuraajia. Apostoli Paawali sanoo, Pyhän Hengen elähyttämänä: ”Mikään rietas puhe älköön suustanne lähtekö.” Huonolla puheella ei tarkoteta yksistään halpamaisia sanoja, waan lausuntoja, jotka sotiwat pyhiä periaatteita ja puhdasta jumalanpelkoa wastaan. Se käsittää kaikki epäpuhtaat ja salaiset wiittaukset paheeseen. Jos sellaisia taipumuksia ei heti wastusteta, johtawat ne ennen pitkää suuriin synteihin. {KW 335.1}

Joka perheen, jokaisen kristityn welwollisuus on sulkea tie synnilliselle puheelle. Niiden seurassa, jotka suwaitsewat mieletöntä puhetta, on

welwollisuutemme, jos mahdollista, waihtaa puhe-ainetta. Jumalan awulla tulee meidän koettaa aiwan tyynesti lausua joku sana tai ottaa esille joku aine, joka kääntää keskustelun toiselle tolalle. {KW 335.2}

Wanhempain welwollisuus on totuttaa lapsensa hywiin puhe-aineisiin. Paras koulu tässä suhteessa on koti. Jo warhaisimpina wuosinaan olisi lapset totutettawa puhumaan kunnioittawasti ja hellästi sekä wanhemmilleen että muille ihmisille. Heidät olisi totutettawa puhumaan siten, että kaikki, mitä heidän huuliltaan pääsee, on kohteliasta, totta ja puhdasta. Käyköötwanhemmat itse joka päiwä Kristuksen koulussa. Silloin heidän on mahdollista kehotuksilla ja esimerkeillä opettaa lapsiaan käyttämään ”terwettä ja moitteetonta puhetta”. Tämä on wanhempain suurimpia ja wastuunalaisimpia welwollisuuksia. {KW 335.3}

Kristuksen seuraajina tulisi sanojemme olla sellaisia, että woisimme olla toinen toisellemme apuna ja kehotuksena kristillisessä elämässä. Meidän olisi puhuttawa kalliista kokemuksistamme paljon enemmän kuin mitä teemme. Meidän tulisi puhua Jumalan rakkaudesta ja armosta, Wapahtajamme rakkauden äärettömästä sywyydestä. Sanojemme tulisi olla kiitosta ja ylistystä. Jos mieli ja sydän owat täynnä Jumalan rakkautta, näkyy se puheessammekin. Meidän ei ole waikea näyttää sitä, mikä on tunkeutunut hengelliseen elämäämme. Suuret ajatukset, jalot waikuttimet, selwät totuuden käsitykset, epäitsekkäät aikeet, pyrkimys armoon ja pyhyyteen kantawat hedelmänsä sellaisissa sanoissa, jotka paljastawat sydämemme aarteen sisällön. Kun Kristus tällä tawoin ilmaisee itsensä puheessamme, on sillä woimaa woittaa sieluja hänelle. {KW 335.4}

Meidän tulee puhua Kristuksesta niille, jotka tuntewat hänet. Meidän tulee toimia, kuten Kristus toimi. Olipa hän missä tahansa, synagoogassa, tiepuolessa, wenheessä, joka oli laskettu hiukan ulos rannasta, fariseusten pidoissa tai publikaanin pöydässä, puhuu hän ihmisille niistä asioista, jotka kuuluwat korkeampaan elämään. Luonnon esineet ja jokapäiwäisen elämän tapahtumat yhdisti hän totuuden sanoihin. Kuulijain sydämet taipuiwat hänen puoleensa, sillä hän oli parantanut heidän sairaitaan ja lohduttanut heidän surewiaan sekä ottanut heidän lapsiaan syliinsä ja siunannut heitä. Kun hän awasi huulensa puhuakseen, oli heidän huomionsa lakkaamatta kiinnitetty häneen ja joka sana oli jollekin sielulle elämän haju elämäksi. {KW 336.1}

Samallainen pitäisi olla meidänkin suhteemme häneen. Olimmepa missä tahansa, tulisi meidän etsiä tilaisuutta puhuaksemme muille Wapahtajasta. Jos seuraamme Kristuksen esimerkkiä tekemällä hywää, awautuwat

sydämet meille, kuten hänellekin. Hienotunteisuudella, joka on kotoisin jumalallisesta rakkaudesta, osaamme silloin kertoa heille hänestä, joka on ”kymmentä tuhatta etewämpi” ja jonka koko olento on sulous.1 Tämä on suurin työ, mihin woimme käyttää puhelahjaamme. Se annettiin meille, jotta woisimme esittää Kristuksen syntejä anteeksiantawana Wapahtajana. {KW 336.2}

Waikutus.

Kristuksen elämä oli yhä laajenewa, rajattomalle alalle waikuttawa — waikutus, joka yhdisti hänet Jumalaan ja koko inhimilliseen perheeseen. Kristuksen kautta on Jumala warustanut ihmisen waikutuskywyllä, joka tekee sen, että hänen on mahdoton elää itsekseen. Me olemme persoonallisesti yhdistetyt lähimäisiimme, osa Jumalan suuresta kokonaisuudesta, ja me olemme keskinäisessä yhteydessä toistemme kanssa. Ei kukaan ihminen woi olla riippumaton lähimäisistään; sillä jokaisen menestys waikuttaa toisiin. Jumalan tarkotus on, että jokainen tuntee itsensä tarpeelliseksi toisten menestykselle ja koettaa edistää heidän onneansa. {KW 336.3}

Jokaista sielua ympäröi oma ilmapiirinsä, joka woi olla uskon elähyttäwän woiman, rohkeuden, toiwon ja rakkauden läpitunkema, taikka woi tämä ilmapiiri olla raskas ja kylmä tyytymättömyyden ja itsekkyyden pimeydessä tai synnin kuolettawan tartunnan saastuttama. Ilmapiiristä, joka meitä ympäröi, ottaa joka henkilö, jonka kanssa tulemme tekemisiin, waikutuksia tietensä tai tietämättään. {KW 337.1}

Tästä edeswastuusta ei kukaan woi wapautua. Sanamme, tekomme, pukumme, esiintymisemme, wieläpä kaswonilmeemmekin waikuttawat toisiin. Se waikutus, jonka täten saamme aikaan, johtaa tuloksiin, joiden merkitystä hywään tai pahaan ei kukaan ihminen woi arwata. Se waikutus, minkä tällä tawoin teemme lähimäisiimme, on kylwö, joka tuottaa wastaawan sadon. Se on rengas pitkässä tapauksien sarjassa, joka ulottuu arwaamattoman pitkälle. Jos esimerkillämme autamme toisia kehittymään hywässä, niin nämä wuorostaan waikuttawat ympäristöönsä ja tämä taas muihin. Tällä tawoin woimme tiedottomalla waikutuksellamme olla tuhansille siunaukseksi. {KW 337.2}

Jos heittää kiisselikiwen järween syntyy pyöreä wiiru jota seuraa toinen ja sitä taas toinen; ja sitä mukaa kun ne lisääntywät laajenee rengas, kunnes se wihdoin ulottuu järwen rantaan. Niin on waikutuksemmekin laita. Oman näköpiirimme tai waltamme ulkopuolella waikuttaa se toisiin siunaukseksi tai kiroukseksi. {KW 337.3}

Luonne on woimaa. Todellisen, epäitsekkään, jumalisen elämän hiljainen todistus waikuttaa aina melkein wastustamattomasti. Paljastamalla elämässämme Kristuksen luonteen me waikutamme hänen kanssaan työssä sielujen pelastukseksi. Ja me woimmekin oikein työskennellä hänen kanssaan ainoastaan siten, että elämässämme paljastamme hänen luonteensa. Ja kuta laajempi waikutusalamme on, sitä enemmän hywää tulee meidän tehdä. Kun kaikki ne, jotka tunnustawat palwelewansa Jumalaa, todella seuraawat Kristuksen esimerkkiä, niin että he noudattawat lain periaatteita jokapäiwäisessä elämässään, kun kaikista heidän teoistaan ilmenee, että he rakastawat Jumalaa yli kaiken ja lähimäistään niinkuin itseään, silloin on seurakunnalla woimaa waikuttaa maailmassa. {KW 337.4}

Mutta meidän ei tulisi koskaan unohtaa, että waikutus woi myöskin olla huonoa. On hirmuista kadottaa oma sielunsa, mutta wielä hirwittäwämpää on olla syynä toisen sielun perikatoon. Se on pelottawa ajatus, että waikutuksemme woisi olla kuoleman haju kuolemaksi, mutta kuitenkin woi niin olla. Moni, joka sanoo kokoawansa Kristukselle, häwittää waan. Tässä on syy seurakunnan heikkouteen. Moni antautuu wapaasti arwostelemaan ja moittimaan, ilmaisewat epäilystä, kateutta ja tyytymättömyyttä, joten he jättäytywät aseiksi saatanan käteen. Ennenkuin he huomaawatkaan, on saatana heidän awullaan saawuttanut tarkotuksensa. Huono waikutus on tehty, warjo heitetty, ja saatanan nuolet osuneet maaliin. Epäilys, horjuwaisuus ja täydellinen epäusko on wallannut ne, jotka muuten olisiwat wastaanottaneet Kristuksen. Sillä aikaa nämä saatanan apulaiset katselewat tyytywäisinä uhrejansa, jotka heidän kauttaan owat joutuneet epäuskoon ja jotka nyt paatuwat ojennuksista ja rukouksista. He owat tyytywäisiä itseensä siinä että he owat hywiä ja wanhurskaita. He eiwät huomaa, että nämä surkeasti hukkaan menneet luonteet owat heidän omien hillittömien kieltensä ja kapinallisten sydämiensä työtä. Heidän waikutuksestaan nämä kiusatut sielut owat langenneet. {KW 338.1}

Tällä tawoin monet, jotka tunnustawat olewansa kristittyjä, wetäwät sieluja pois elämän tieltä pintapuolisuudellaan, itsekkäisyydellään ja huolimattomalla wälinpitämättömyydellään. Moni näistä saa wielä Jumalan tuomioistuimen edessä kuulla työnsä seuraukset. {KW 338.2}

Ainoastaan Jumalan armosta me woimme oikein käyttää tätä lahjaa. Itsessämme meillä ei ole mitään, jonka kautta woimme waikuttaa hywää muihin. Jos huomaamme oman awuttomuutemme ja .jumalallisen woiman tarpeemme, niin emme luota itseemme. Me emme tunne niitä seurauksia, joita yksi päiwä, tunti tahi hetki woi saada aikaan, eikä meidän koskaan

pitäisi alottaa päiwää jättämättä aikeitamme taiwaallisen Isän huostaan. Hänen enkelinsä owat walitut meitä walwomaan, ja jos asetumme heidän johdettawikseen, niin he aina waaran hetkellä owat rinnallamme. Jos me tietämättämme joudumme waaraan antamaan huonoa waikutusta, seisowat enkelit rinnallamme, kehottaen meitä kulkemaan parempaa tietä. He walitsewat meille ne sanat, joita meidän on puhuttawa ja waikuttawat meidän toimiimme. Tällä tawoin waikutuksemme on hiljainen ja itsetiedoton, mutta sittekin mahtawa woima, jolla wedämme muita Kristuksen ja taiwaallisen maailman puoleen. {KW 339.1}

Aika.

Meidän aikamme kuuluu Jumalalle. Joka hetki on hänen ja wakawa welwollisuutemme on käyttää aika hänen kunniakseen. Ei hän mistään muusta antamastaan lahjasta waadi niin tarkkaa tiliä kuin ajastamme. {KW 339.2}

Ajan arwoa ei woida laskea. Kristus piti kalliina jokaista hetkeä ja samalla tawoin tulee meidänkin sitä arwostella. Elämä on liian lyhyt leikkinä pidettäwäksi. Meillä on waan muutamia koetuspäiwiä, joina meidän tulee walmistua ijäisyyttä warten. Meillä ei ole aikaa hukata, ei ole aikaa tuhlata itsekkäisiin huwituksiin eikä synnin palwelukseen. Nykyajassa meidän luonteemme on muodostettawa tulewaisuutta warten, katoamatonta elämää warten. Nyt meidän on walmistuttawa tutkintotuomiolle. {KW 339.3}

Tuskin ihminen on alkanut elämänsä ennenkuin sen aika on kuolla ja tämän maailman lakkaamaton woima loppuu tyhjyyteen, jollei ihminen ole woittanut tositietoa ijäisestä elämästä. Se ihminen, joka täydellä syyllä pitää nykyistä aikaa työpäiwänään, walmistuu asuntoa ja elämää warten, jotka owat katoamattomia, Jumalan ihanassa waltakunnassa. Hänelle on hywä, että hän on syntynyt. {KW 340.1}

Meitä on kehotettu ostamaan aikaa. Hukattua aikaa ei saada mitenkään takasin; emme woi ottaa takasin silmänräpäystäkään. Ainoa tapa, millä woimme ottaa aikaa takasin, on se, että toimitamme jälellä olewana aikana niin paljon kuin mahdollista työskentelemällä yhdessä Jumalan kanssa hänen suuressa pelastussuunnitelmassaan. {KW 340.2}

Hänessä, joka tekee sillä tawoin, tapahtuu luonteen muutos. Hänestä tulee Jumalan lapsi, jäsen taiwaan kuninkaallisessa perheessä, taiwaallisen kuninkaan poika tai tytär. Hänet on walmistettu enkelien seuraajaksi. {KW 340.3}

Nyt on aika toimia lähimäistemme pelastukseksi. Moni luulee tehneensä kaikki, mitä häneltä waaditaan antaessaan rahaa Kristuksen asian hywäksi, ja sinä kalliina aikana, jona heidän pitäisi omistaa persoonallinen työnsä hänen palwelukseensa, eiwät he tee mitään. Mutta kaikkien, joilla on terweyttä ja woimia, tulee tehokkaasti toimia Jumalan työssä. Kaikkien tulee pyrkiä woittamaan sieluja Kristukselle. Rahalahjat eiwät woi korwata laiminlyöntiä tässä suhteessa. {KW 340.4}

Jokainen silmänräpäys tuo mukanaan suuria ijäisyyteen ulottuvia seurauksia. Meidän tulee seisoa kuin silmänräpäysihmisten, walmiina aina palwelemaan muita, millä hetkellä tahansa. Se tilaisuus, joka nyt on käsillä puhuaksemme elämän sanaa jollekin tarwitsewalle sielulle, ei ehkä koskaan tule takasin. Ehkä Jumala sanoo tälle: ”tänä yönä waaditaan sielusi sinulta pois”,1 ja ehkä hän meidän laiminlyöntimme takia ei olekaan walmis. Kuinka woimme suurena tuomiopäiwänä tehdä tiliä Jumalalle? {KW 340.5}

Elämä on liian wakawa käsittääkseen yksinomaan ajallisia ja maallisia asioita, pelkkää huolta ja murhetta niistä asioista, jotka owat waan tomuhiukkanen ijäisiin asioihin werrattuina. Mutta kuitenkin on Jumala kutsunut meitä palwelemaan häntä elämän ajallisissakin asioissa. Ahkeruus ja kestäwyys jokapäiwäisissä tehtäwissämme on yhtä tärkeä puoli tosi jumalanpalweluksessa kuin rukous. Raamattu ei kehota laiskuuteen. Tämä on maailman suurimpia paheita. Jokaisen todella kääntyneen miehen ja naisen tulee olla ahkera työntekijä. {KW 341.1}

Menestyksemme tietojen hankkimisessa ja henkisessä kehityksessä riippuu suureksi osaksi ajan oikeasta käyttämisestä. Järjen kehittämistä ei saa estää köyhyys, alhainen syntyperä eikä epäsuotuisa ympäristö. Pidä silmänräpäystä aarteena. Muutamat harwat hetket siellä ja täällä, hukatut hyödyttömässä lawertelussa, aamuhetket, jotka niin usein wietetään wuoteessa, aika, joka menee hukkaan raitiowaunuissa, rautateillä taikka asemien odotussaleissa, toimettomat hetket ennen aterioita tai kokouksia, woitaisiin käyttää hywin, jos meillä olisi kirja mukana, jota tutkisimme. Warma päämäärä, järkähtämätön ahkeruus ja tarkka ajan käyttäminen waikuttawat sen, että ihminen woi hankkia tietoja ja henkistä kehitystä, joiden kautta hän kykenee melkein mihin hyödylliseen ja waikuttawaan asemaan tahansa. {KW 341.2}

Jokaisen kristityn welwollisuus on kehittää itsessään järjestyksen halua, perusteellisuutta ja nopeutta. Huonoa työtä ei woi millään puolustaa. Ja henkilö, joka aina on työssä saamatta mitään aikaan, ei ole pannut koko sydäntään tekemäänsä työhön. Sen, joka on hidas ja joka näyttää

työskentelewän epäsuotuisissa oloisso, pitäisi käsittää, että nämä owat wirheitä, jotka owat korjattawat. Hänen pitää miettiä, miten aika olisi parhaiten käytettäwä tuottaakseen hywiä tuloksia. Järkewästi menettelemällä toiset woiwat wiidessä tunnissa saada aikaan yhtä paljon kuin toiset kymmenessä. Moni, joka työskentelee kotona, on alituiseen touhussa, mutta ei saa paljon aikaan, kun ei osaa käyttää aikaa oikealla tawalla. Hitaalla, witkastelewalla tawallaan aiheuttawat he enemmän työtä kuin tarwittaisiin. Mutta kaikki, jotka tahtowat, woiwat woittaa nämä lewottomat, wäsyttäwät tawat. Heidän pitää oppia asettamaan työlleen warma päämäärä. Heidän pitää ratkaista, miten pitkä aika tarwitaan johonkin työhön ja sitte panna kaikki woimansa liikkeelle sen suorittamiseen määrätyssä ajassa. Tahdonwoiman harjottaminen panee kätesi liikkumaan nopeammin. {KW 341.3}

Monelta puuttuu päättäwäisyyttä ryhtyä itseään muuttamaan, ja nämä henkilöt jääwät samalle asteelle sen sijaan että he, woimiaan käyttämällä, woisiwat saada paljon aikaan. Jos he tekisiwät sen myöhemmin, huomaisiwat he olewansa pidettyjä, oliwatpa missä tahansa. Warmaan heitä arwosteltaisiin arwonsa mukaan. {KW 342.1}

Moni lapsi ja nuori tuhlaa aikaa, joka woitaisiin ja olisi käytettäwä kodin taakan kantamiseen, jonka kautta he woisiwat suuresti ilahduttaa isää ja äitiä. Nuoriso woisi woimakkaille, nuorille hartioilleen ottaa monta kuormaa, jotka owat waan yhden kannettawat. {KW 342.2}

Kristuksen elämä on hänen aikaisemmilta wuosiltaan asti wakawan toiminnan aikaa. Hän ei elänyt miellyttääkseen itseään. Waikka oli äärettömän Jumalan Poika, työskenteli hän, kuten Isänsä Josef, puusepän töissä. Hänen toimensa oli merkityksellinen. Hän yli tullut maailmaan luonteen rakennusmestariksi ja sellaisena oli kaikki hänen työnsä täydellistä. Kaikkeen maalliseen työhönsä pani hän saman.Täydellisyyden kuin niihin luonteisiin, jotka hän uudisti jumalallisella woimallaan. Hän on meidän esikuwamme. {KW 342.3}

Wanhempain tulisi opettaa lapsilleen ajan armo ja oikea käyttö. Heille olisi opetettawa, että maksaa waiwan pyrkiä suorittamaan jotain Jumalan kunniaksi ja ihmiskunnan siunaukseksi. Jo aikaisempina wuosinaan he woimat olla Jumalan lähettiläitä. {KW 342.4}

Tuskin woiwat wanhemmat tehdä suurempaa rikosta muussa kuin siinä, että antawat lastensa olla toimettomina. Lapset oppiwat helposti rakastamaan laiskuutta ja he kaswawat epäkäytännöllisiksi, hyödyttömiksi miehiksi ja naisiksi. Kun he tulewat siihen ikään, että ansaitsewat

elatuksensa ja onnistuwat löytämään jonkun toimen, owat he työssään laiskoja, mutta waatiwot yhtä hywän palkan kuin ahkeratkin. Äärettömän suuri ero on näiden työmiesten ja sellaisten wälillä, jotka käsittäwät, että ihmisen pitää olla uskollinen palwelija. {KW 342.5}

Järjettömyys, huolimattomuus ja lewäperäisyys maallisessa työssä siirtyy pian uskonnollisen elämän alalle ja tekee ihmisen kykenemättömäksi suorittamaan mitään tosi työtä Jumalan kunniaksi. Moni, joka ahkeralla työllä olisi tullut siunaukseksi maailmalle, on sortunut toimettomuuteen. Toimen ja warman päämäärän puute awaa owen tuhansille kiusauksille. Huono seura ja kalliit tottumukset turmelewat sielun ja mielen, ja tuloksena on perikato sekä tässä että tulewassa elämässä. {KW 343.1}

Siinä työssä, joka meille on annettu, olipa se mitä laatua tahansa, opettaa Jumalan sana meitä ”Älkää tehtäwissänne olko welttoja”. ”Olkaa hengessä palawia.” ”Tee kaikki, mitä kätesi löytää, woimallas tehtäwäksi” ”tietäen, että saatte Herralta perinnön palkaksi; te palwelette Herraa Kristusta.”1 {KW 343.2}

Terweys.

Terweys on siunaus, jolle ei moni osaa panna oikeata arwoa ja kuitenkin henkinen ja ruumiillinen toimintakykymme riippuu tästä lahjasta. Waikuttimilla ja taipumuksilla on sijansa ruumiissa ja tämän tulee olla hywässä kunnossa sekä mitä parhaan henkisen waikutuksen alaisena, jotta me woisimme käyttää talenttimme oikealla tawalla. {KW 343.3}

Kaikki, mikä heikontaa ruumiillisia woimia, heikontaa myös ajatuskykyämme, niin ettei se enää woi erottaa pahaa hywästä. Me tulemme yhä kywyttömämmiksi walitsemaan hywää ja meillä on yhä wähemmän tahdonwoimaa tekemään sitä, minkä tiedämme oikeaksi. Ruumiillisten woimiemme wäärinkäyttö lyhentää sitä aikaa, jolloin elämämme woidaan käyttää Jumalan kunniaksi ja wie meiltä kywyn täyttää sitä työtä, jonka Jumala on meille antanut tehtäwäksi. Jos otamme huonoja tapoja, kuten yöwalwomista tai ruokahalun tyydyttämistä terweyden kustannuksella, laskemme perustuksen heikkoudelle. Laiminlyömällä ruumiinliikkeet, liiaksi rasittamalla sielua ja ruumista, tuhoamme hermorakenteen. Ne, jotka tällä tawoin lyhentäwät elämänsä tai jotka tekewät itsensä kelwottomiksi palwelemaan Jumalaa halweksimalla luonnon lakeja, owat uskottomia sekä Jumalalle että lähimäisilleen. Tilaisuus olla muille siunaukseksi, koko se työ, jonka tähden Jumala on lähettänyt heidät maailmaan, on heidän huolimattomuutensa takia lyhentynyt. He owat tehneet itsensä kelwottomiksi suorittamaan sitä, minkä he lyhemmällä ajalla olisiwat

woineet saawuttaa. Herra pitää meitä syyllisinä, jos me turmiollisilla tawoillamme ryöstämme maailmalta jotain hywää. {KW 343.4}

Terweyden lain rikkominen on sama kuin siweellisen lain rikkomus, sillä Jumala on terweyden lakien alkuunpanija aiwan yhtä hywin kuin siweellisenkin lain. Hän on omalla sormellaan kirjottanut lakinsa joka lihakseen, jokaiseen sisällä olemaan woimaan, jolla hän on ihmisen warustanut. Ja jos wäärinkäytämme jotakin ruumiimme osaa, on se wäkiwalta tätä lakia wastaan. {KW 344.1}

Jokaisella pitäisi olla hywät tiedot ihmisruumiin rakenteesta, woidakseen pitää sitä sellaisessa kunnossa, että se kykenisi suorittamaan Herran työtä. Ruumista on huolellisesti suojeltawa ja kehitettäwä, jotta jumaluus näkyisi ihmisyydessä kaikessa täydellisyydessään. Ruumiillisen ja henkisen elämän keskinäisen suhteen tutkiminen on mitä tärkeimpiä osia kaswatuksessa. Siihen pitäisi kiinnittää suurempaa huomiota sekä kodissa että koulussa. Jokaisen tarwitsee tietää ruumiinsa kokoonpanosta ja niistä laeista, jotka hallitsewat luonnollista elämää. Se, joka tahallaan jättäytyy tietämättömäksi ruumiinsa laeista ja tietämättömyydestään käyttää niitä wäärin, tekee syntiä Jumalaa wastaan. Jokaisen tulisi asettua mitä parhaalle kannalle elämän ja terweyden suhteen. Meidän tapojemme tulisi olla järjen walwonnan alla ja järjen taas Jumalan hallittawana. {KW 344.2}

”Wai ettekö tiedä”, sanoo apostoli Paawali, ”että ruumiinne on Pyhän Hengen temppeli, joka teissä on, ja jonka olette saaneet Jumalalta, ja ette ole itsenne omat? Sillä te olette kalliisti ostetut, kirkastakaa siis Jumala ruumiissanne.”1 {KW 345.1}

Woima.

Meidän tulee rakastaa Jumalaa ei ainoastaan kaikesta sydämestämme, kaikesta mielestämme ja kaikesta sielustamme, waan kaikesta woimastammekin. Tähän kuuluu ruumiillisten woimien järkewä käyttäminen. {KW 346.1}

Kristus oli rehellinen työmies sekä ajallisella että hengellisellä alalla ja kaikessa työssään osotti hän lujaa päättäwäisyyttä täyttää Isänsä tahto. Taiwaalliset ja maalliset asiat owat paljon lähempänä toisiaan ja paljon wälittömämmin Kristuksen katsannon alla kuin moni luuleekaan. Kristus se oli, joka teki suunnitelman ensimäiseen maalliseen tabernaakeliin. Hän antoi kaikki neuwot Salomonin temppelirakennuksen suhteen. Hän, joka maan päällä eläessään työskenteli salwumiehenä pienessä Nasaretin kaupungissa, oli taiwaallinen rakennusmestari, joka suunnitteli sen pyhän

rakennuksen, jossa hänen nimensä kunnioitettaisiin. {KW 346.2}

Kristus se oli, joka antoi tabernaakelin rakentajille wiisautta suorittaa mitä taidokkain ja hienoin työ. Hän sanoi: ”Katso, minä olen kutsunut nimeltänsä Belsalaalin, Urin pojan, Hurin pojan pojan, Juudan suwusta, ja olen täyttänyt hänet Jumalan hengellä, wiisaudella ja ymmärryksellä, tiedoilla ja kaikkinaisella taidolla taideteoksia keksimään … Ja katso, minä olen antanut hänelle awuksi Oholiabin, Ahisamekin pojan, Danin suwusta, ja olen antanut kaikille teidän taitawille miehille wiisautta sydämeen. Nämä saawat tehdä kaikki, mitä minä olen sinulle käskenyt.”1 {KW 346.3}

Jumala tahtoo, että hänen työmiehensä, oliwatpa missä asemassa tahansa, katsoisiwat ylös häneen, kuten kaiken sen antajaan, mitä he omistawat. Kaikki hywät keksinnöt ja edistykset owat alkuaan hänestä, joka on ihmeellinen neuwoissaan ja täydellinen kaikissa toimissaan. Lääkärin käden tottunut liike, hänen waltansa hermojen ja lihasten yli, hänen tietonsa ruumiin aroista osista

on wiisauden lahja, jonka hän on saanut Jumalalta käyttääkseen sitä kärsiwien hywäksi. Se taitawuus, jolla puuseppä käyttää wasaraansa, se woima, millä seppä walmistaa rautaa alasimellaan tulewat molemmat Jumalalta. Hän on warustanut ihmisen lahjoilla, ja hän odottaa, että ihminen katsoisi ylös häneen kuten neuwonantajaansa. Teimmepä mitä tahansa, toimimmepa millä alalla tahansa, toiwoo hän, että terästäisimme järkemme, jotta saisimme suoritetuksi kunnollisen työn. {KW 346.4}

Uskonto ja työ eiwät ole kaksi eri asiaa, ne owat yksi. Raamatullinen uskonto on yhdistettäwä kaikkeen, mitä teemme tai sanomme. Jumalalliset ja inhimilliset woimat owat yhdistettäwät sekä ajallisiin että henkisiin toimiin. Niiden tulee toimia kaikissa inhimillisissä pyrinnöissä, käsityö- ja maanwiljelysalalla, kauppatoimissa ja tieteellisissä tutkimuksissa. On wälttämätöntä, että sellainen yhteistoiminta tapahtuu kaikessa, mikä kuuluu kristillisen toiminnan alalle. {KW 347.1}

Jumala on ilmottanut ne periaatteet, joiden nojalla yksistään tämä yhteistoiminta on mahdollinen. Hänen kunniansa tulee olla kaikkien waikuttimena, jotka työskentelewät yhdessä hänen kanssaan. Kaikella, mitä teemme, tulee olla perustana rakkaus Jumalaan,- kaiken tulee soweltua hänen tahtoonsa. {KW 347.2}

Yhtä wälttämätöntä on täyttää Jumalan tahto rakennusta rakennettaessa kuin uskonnolliseen jumalanpalwelukseen osaa otettaessa. Ja jos työmiehet owat noudattaneet oikeita periaatteita omassa rakennuksessaan, kaswawat

he armossa ja tiedossa jokaista uutta rakennusta tehtäessä. {KW 347.3}

Mutta Jumala ei hywäksy suurimpiakaan kykyjä eikä parhainta palwelusta, jollei omaa minää lasketa alttarille hänelle eläwäksi uhriksi. Juuren pitää olla pyhän, jos mieli hedelmän olla Jumalalle otollisen. {KW 347.4}

Herra teki Danielin ja Josefin wiisaiksi hoitajiksi. Hän saattoi waikuttaa heidän kauttansa, kun he eiwät eläneet tyydyttääkseen omia taipumuksiaan, waan miellyttääkseen Jumalaa. {KW 347.5}

Danielin kertomuksessa on opetus meille. Se osottaa, että liikemiehen ei wälttämättömästi tarwitse olla kowa ja harkitsewa. Hän woi joka askeleella saada Jumalalta johtoa. Daniel oli ensimäinen mies Babylonin kuningaskunnasta ja samalla Herran profeetta, joka sai waloa jumalalliselta hengeltä. Maallisia ja kunnianhimoisia waltiomiehiä werrataan Jumalan sanassa ruohoon, joka kaswaa ja kukkiessaan kuihtuu. Mutta Herra tahtoo saada palwelukseensa taitawia ihmisiä — ihmisiä, jotka woiwat soweltua eri aloille hänen työssään. Tarwitaan käytännöllisiä ihmisiä, jotka tahtowat panna totuuden suuret periaatteet kaikkiin yrityksiinsä. Heidän luonnonlahjojaan olisi kehitettäwä- perusteellisilla tutkimuksilla ja harjotuksilla. Jos ihmisten jollain alalla tarwitsee edistyä wiisaudessa ja woimassa, niin on etupäässä niiden, jotka käyttäwät kykynsä pystyttääkseen Jumalan waltakuntaa maan päälle. Danielista luemme, että kaikki hänen yrityksensä, kun nämä pantiin mitä tarkimman tutkimuksen alaisiksi, huomattiin wirheettömiksi. Hän oli esimerkkinä siitä, millainen jokaisen liikemiehen tulisi olla. Hänen historiansa osottaa, mitä se woi saawuttaa, joka pyhittää Jumalan palwelukseen järkensä, sydämensä ja ruumiinsa woimat. {KW 347.6}

Raha.

Jumala warustaa ihmiset myös waroilla ylläpitoa warten. Hän antaa heille wallan ansaita rikkauksia. Hän kostuttaa maan taiwaan kasteella ja wirkistäwillä sadekuuroilla. Hän antaa auringonpaisteen, joka herättää luonnon eloon ja tuottaa kukat ja hedelmät. Hän waatii takaisin sen, mikä kuuluu hänelle. {KW 348.1}

Raha ei ole annettu meille käytettäwäksi omaksi kunniaksemme tai hyödyksemme. Kuten uskollisten hoitajain, tulee meidän käyttää sitä Jumalan kunniaksi ja kirkastamiseksi. Muutamat arwelewat, että ainoastaan osa heidän rahoistaan kuuluu Herralle. Erotettuaan osan rahoistaan uskonnollisiin ja hywäntekewäisyys tarkotuksiin, pitäwät he jäännöstä

omanaan, jota woiwat käyttää mielensä mukaan. Mutta tässä he erehtywät. Kaikki, mitä omistamme, on Herran, ja me olemme hänelle tiliwelwolliset sen käyttämisestä. Pienimmänkin lantin käyttäminen osottaa, rakastammeko Jumalaa yli kaiken ja lähimäisiämme niin- kuin itseämme. {KW 348.2}

Rahalla on suuri arwo, kun me sen kautta woimme tehdä paljon hywää. Jumalan lasten käsissä owat rahat rawintona nälkäisille, juomana janoisille ja waatteina alastomille. Ne owat turwana ahdistetuille ja lääkkeenä sairaille. Mutta raha ei ole sen arvokkaampaa kuin santa, jollei sitä käytetä waan elämän wälttämättömiin tarpeisiin, toisten siunaukseksi ja Kristuksen asian edistämiseksi. {KW 349.1}

Kootut rikkaudet eiwät ole yksistään hyödyttömiä; ne owat kiroukseksi. Tässä elämässä ne owat ansana sielulle, sillä ne wetäwät ajatukset pois taiwaan aarteista. Jumalan suurena päiwänä todistus käyttämättömistä talenteista ja laiminlyödyistä tilaisuuksista tuomitsee ne, jotka owat tuhlanneet molemmat. Raamattu sanoo: ”Kuulkaa nyt, te rikkaat; itkekää ja waikeroikaa sitä kurjuutta, joka on teille tulossa. Teidän rikkautenne on mädännyt ja teidän waatteenne owat koin syömät; kultanne ja hopeanne on ruostunut, ja niiden ruoste on olewa todistuksena teitä wastaan ja syöwä lihanne niinkuin tuli. Olette koonneet aarteita näinä wiimeisinä päiwinä. Katso, työmiesten palkka, jonka olette heiltä, wainioittenne niittäjiltä, pidättäneet, huutaa, ja leikkuumiesten walittelut owat tunkeutuneet Herran Sebaotin korwiin.”1 {KW 349.2}

Mutta Kristus ei hywäksy rahan tuhlaawaista eikä mieletöntä käyttöä. Hänen kehotuksensa säästäwäisyyteen: ”Kootkaa tähteeksi jääneet palaset, ettei mitään joutuisi hukkaan”2 koskee kaikkia hänen seuraajiaan. Sen, joka tunnustaa, että hänen rahansa owat talentti, jonka Jumala on hänelle antanut, täytyy käyttää niitä säästäwäisesti, sillä welwollisuus on säästää woidakseen antaa. {KW 349.3}

Kuta enemmän waroja me käytämme komeuteen ja itsekkäisiin nautinnoihin, sitä wähemmän meillä on köyhäin ruokkimiseksi ja alastomain waatetukseksi. Jokainen turhaan käytetty lantti wie sen omistajalta kalliin mahdollisuuden tehdä hywää. Se on sama kuin ryöstää Jumalalta se kunnia ja kirkkaus, joka wirtailisi häneen hänen uskomiensa talenttien hyödyllisestä käyttämisestä. {KW 349.4}

Ystäwällisyys ja hywät taipumukset.

Ystäwällinen tapa, ylewät aatteet ja hengellisten asiain nopea käsitys owat kalliita talentteja, jotka asettawat omistajalleen suuren edeswastuun.

Ne owat käytettäwät Jumalan palwelukseen. Mutta tässä moni rikkoo. Tyytyen siihen, että omistawat nämä lahjat, jättäwät he käyttämättä niitä toisten hywäksi. He imartelewat itseään sillä, että he aiwan warmaan suotuisammissa olosuhteissa saisiwat niillä suuria aikaan. He odottawat tilaisuutta. He halweksiwat saiturin kowasydämisyyttä nähdessään hänen kieltäwän tarwitsewalta pienimmänkin almun. He näkewät, että hän elää oman minänsä takia, ja tietäwät, että hän on wastuunalainen wäärinkäytetystä talentista. Suurella tyydytyksellä kuwaawat he wastakohtaa itsensä ja sellaisen ahneen olennon wälillä ja arwelewat, että heidän oma asemansa on paljon suotuisampi kuin hänen. Mutta he pettäwät itsensä. Käyttämättömien taipumuksien omistaminen lisää edeswastuuta. Ne, jotka omistamat suuria ominaisuuksia, owat Jumalan edessä welwolliset käyttämään niitä oikein, ei ainoastaan ystäwiensä hywäksi, waan kaikkien, jotka tarwitsewat heidän apuaan. Yhteiskunnalliset edut owat talentteja, jotka owat käytettäwät kaikkien hywäksi, jotka tulewat meidän waikutuksemme alle. Rakkaus, joka kohdistuu waan muutamiin, ei ole rakkautta, waan itsekkyyttä. Se ei woi millään tawoin waikuttaa sielujen parhaaksi eikä Jumalan kunniaksi. Ne, jotka siten jättämät Mestarinsa talentit käyttämättä, owat wielä syyllisemmät kuin se saituri parka, jota he niin halweksiwat. Heille sanotaan, että he tunsiwat Herransa tahdon, mutta eiwät sitä täyttäneet. {KW 350.1}

Talentit lisääntywät käytettäessä.

Käytetyt talentit lisäätywät. Menestys ei riipu sattumasta eikä wälttämättömästä kohtalosta, waan on se Jumalan oman kaitselmuksen näkywäinen waikutus, uskollisuuden ja wiisauden, hyween ja sitkeiden ponnistusten palkka. Herran tahto oli, että käytämme kaikkia lahjojamme, ja jos sen teemme, saamme pian wielä suurempia lahjoja käytettäwäksemme Hän ei warusta yliluonnollisella tawalla meitä niillä ominaisuuksilla, joita meillä ei ole; mutta jos käytämme niitä, joita meillä on, koettaa hän woimallaan lisätä ja wahwistaa kaikkia meissä piilewiä taipumuksia. Jokaisessa sydämestä lähtewässä wakawassa uhrissa Mestarin takia kaswawat woimamme. Kun antaudumme aseiksi Pyhän Hengen palwelukseen, antaa Jumalan armo meille woimaa luopua wanhoista taipumuksista, woittaa woimakkaat halut ja harjottaa uusia tapoja. Kun omaksumme ja tottelemme Raamatun neuwoja, laajenewat sydämemme wastaanottamaan yhä enemmän ja enemmän hänen woimaansa, suorittamaan enemmän ja parempaa työtä. Uinuwat woimat herääwät ja lamautuneet sielunlahjat saawat uutta elämää. {KW 351.1}

Nöyrä työmies, joka kuuliaisesti noudattaa Jumalan kutsua, woi luottaa

jumalalliseen apuun. Jo itsessään se, että tunnustamme suuren ja pyhän edeswastuumme, on jalostawaa luonteelle. Se panee toimintaan karkeimmat tiedolliset ja henkiset woimat sekä wahwistaa ja puhdistaa mielen ja sydämen. On ihmeellistä nähdä, miten heikko ihminen uskon kautta Jumalan woimaan woi tulla wäkewäksi, miten päättäwäisiksi ja hedelmäätuottawiksi hänen ponnistuksensa woiwat tulla! Jos joku alottaa wähäisillä tiedoilla, nöyrällä tawalla, kertoen, mitä tietää, samalla innokkaasti etsien enemmän tietoja, huomaa hän, että kaikki taiwaan aarteet owat hänen käytettäwissään. Kuta enemmän waloa hän koettaa jakaa muille, sitä enemmän saa hän itse. Kuta enemmän joku henkilö, tosi rakkauden kannustamana, koettaa selittää Jumalan sanaa muille sitä selwemmäksi tulee se hänelle itselleen. Kuta enemmän käytämme tietojamme ja harjotamme woimiamme, sitä suuremmiksi käywät tietomme ja woimamme. {KW 351.2}

Kaikki työskentely Kristuksen asian hywäksi tuottaa siunausta meille itsellemme. Jos käytämme talenttimme hänen kunniakseen, antaa hän meille useampia. Jos koetamme woittaa muita Kristukselle, palawasti rukoillen heidän puolestaan, saawat omat sydämemme kokea Jumalan armon elähyttäwäw waikutusta, oma pyrkimyksemme tulee palawammaksi, koko kristillinen elämämme todellisemmaksi, wakawammaksi, rukouksen hengen läpitunkemaksi. {KW 352.1}

Taiwaasaa ihminen arwostellaan sen mukaan, miten sydän woi tuntea Jumalaa. Tämä tieto on lähde, josta kaikki woima wirtaa. Jumala loi ihmisen, jotta hänen kykynsä olisiwat jumaluudem mukaiset, ja hän koettaa aina sitoa ihmismielen jumaluuteen. Hän antaa meille edun waikuttaa yhdessä Kristuksen kanssa hänen armonsa julistamisessa maailmalle, jotta saisimme lisätietoa taiwaallisista asioista. Kun katsomme Jeesukseen, näemme kirkkaammin Jumalan olemuksen, ja katselemisen kautta muutumme. Hywyys ja rakkaus lähimäisiin tulee meille aiwan luonnolliseksi. Meissä kehittyy jumalallinen luonne. Me tulemme wähitellen hänen kaltaisikseen ja kaswamme Jumalan tuntemisessa. Yhä enemmän ja enemmän tunkeudumme taiwaallisen maailman yhteyteen, ja saamme siten wähitellen lisättyä woimaa wastaanottamaan ijäisyyden rikkauksia tiedossa ja wiisaudessa. {KW 352.2}

Yksi talentti.

Se mies, joka oli saanut yhden talentin ”lähti ja kaiwoi kuopan maahan ja kätki siihen herransa rahan”. {KW 352.3}

Pienimmän lahjan saaja jätti osansa käyttämättä. Tässä on warotus

kaikille, jotka luulewat, että heidän saawansa talentin wähäpätöisyys wapauttaa heidät Kristusta palwelemasta. Jos he woisiwat suorittaa jotain suurta, uhraisiwat he ilolla woimansa, mutta kun he woiwat suorittaa waan pienempiä asioita. luulewat he olewansa täysin oikeutettuja olemaan työttöminä. Siinä he suuresti erehtywät. Lahjojaan jakaessa Herra koettaa luonnetta. Se mies, joka jätti talenttinsa käyttämättä, osottautui uskottomaksi palwelijaksi. Jos hän olisi saanut wiisi talenttia, olisi hän kaiwanut maahan nekin. Se tapa, miten hän käytti yhden talentin, osotti, että hän halweksi taiwaan lahjoja. {KW 352.4}

”Joka wähimmässä on uskollinen, on paljossakin uskollinen.”1 Pienimpiä asioita arwioidaan usein liian wähäisiksi, waikka nämä pikkuseikat monasti muodostawat elämän todellisen sisällön. Kristillisessä elämässä ei oikeastaan ole mitään arwotonta. Luonteemme on waarassa, jos pidämme wähäisinä pienimpäin asiain merkityksen. {KW 353.1}

”Joka wähimmässä on wäärä, on paljossakin wäärä.” Uskottomuudella pienimmissä welwollisuuksissa ryöstää ihminen Luojaltaan sen palweluksen, joka hänelle kuuluu. Tämä uskottomuus waikuttaa häneen itseensä takasin. Hän menettää sen armon, woiman, luonteen lujuuden, jonka hän olisi saanut, jos olisi wälittömästi antautunut Jumalalle. Eläen erillään Kristuksesta, on hän alttiina saatanan kiusauksille, ja hän tekee suuria erehdyksiä Mestarinsa palweluksessa. Kun ei hän noudata oikeita periaatteita pienimmissä asioissa, ei hän tottele Jumalaa suuremmissakaan seikoissa, joiden hän katsoo olewan Jumalan erityinen tehtäwä. Ne wirheet, jotka hän tekee elämän pikkuseikkoja käsitellessään, siirtywät tärkeämpiin asioihin. Hän toimii niiden periaatteiden mukaan, joihin hän on totuttanut itsensä. Siten toistuwat tawat, jotka muodostawat luonteen, ja luonne ratkaisee kohtalomme ajassa ja ijankaikkisuudessa. {KW 353.2}

Ainoastaan uskollisuuden kautta pienemmissä asioissa sielu tottuu toimimaan uskollisesti, kun on kysymys suuremmasta edeswastuusta. Jumala johti Danielin ja hänen towerinsa Babylonin suurten miesten seuraan, jotta nämä pakanat heidän kauttaan oppisiwat tuntemaan todelliset uskonnon periaatteet. Keskellä epäjumalia palwelewaa kansaa edusti Daniel Jumalan luonnetta. Millä tawoin täytti hän paikkansa tässä korkeassa ja wastuunalaisessa asemassa? Se oli uskollisuus pikku seikoissa, joka wäritti koko hänen elämänsä. Hän kunnioitti Jumalaa pienimmissä welwollisuuksissa, ja Herra waikutti hänen kanssansa. Danielille ja hänen towereilleen ”antoi Jumala taitoa ja ymmärrystä kaikissa kirjoituksissa ja wiisaudessa, ja Daniel ymmärsi kaikenlaisia näkyjä ja unia.”1 {KW 354.1}

Samoinkuin Jumala kutsui Danielin todistamaan hänestä Babylonissa, niin kutsuu hän meitäkin olemaan hänen todistajiaan maailmassa. Sekä pienemmissä että suuremmissa elämän kohdissa toiwoo hän meidän ilmottawan hänen waltakuntansa periaatteita. {KW 354.2}

Elämällään maan päällä antoi Kristus opetuksen pikku seikkojen huolellisesta waarinottamisesta. Suuri lunastustyö painoi lakkaamatta hänen sieluaan. Opetuksessa ja sairaiden parantamisessa ponnisti hän äärimmilleen mielen ja sielun tahdonwoimaa, mutta samalla huomasi hän mitä jokapäiwäisimmät seikat elämässä ja luonnossa. Hänen opettawimmat wertauksensa oliwat ne, joissa hän yksinkertaisilla luonnon esineillä tai tapahtumilla esitti Jumalan waltakunnan suuria totuuksia. Hän ei siwuuttanut halwimmankaan palwelijan tarpeita. Hän kuuli jokaisen hätähuudon. Hän tunsi kärsiwän naisen kewyen kosketuksen wäentungoksessa; tämä heikko kosketus uskossa tuotti heti wastauksen. Kun hän herätti kuolleista Jairuksen tyttären huomautti hän wanhempia, että tytölle oli annettawa ruokaa. Kun hän kaikkiwaltiaalla woimallaan nousi haudasta, ei hän pitänyt arwoaan alentawana kääriä kokoon ja huolellisesti panna syrjään kääriliinoja, joissa hänet oli laskettu kalliohautaan. {KW 354.3}

Se työ, johon meidät kristittyinä on kutsuttu, on työskenteleminen Kristuksen kanssa sielujen pelastukseksi. Me olemme tehneet liiton hänen kanssaan tämän työn suorittamisesta. Sen laiminlyöminen on sama kuin olla tottelematon Kristukselle. Mutta tätä työtä tehdessämme tulee meidän seurata hänen esimerkkiään ja olla uskollisia, huomaawaisia pienimmissäkin asioissa. Tämä on kaiken kristillisen työn menestyksen salaisuus. {KW 355.1}

Herra tahtoo, että hänen kansansa saawuttaisi korkeimman mahdollisen täydellisyyden, jotta he, omistaessaan hänen auliisti antamansa aarteet, kirkastaisiwat hänen nimensä. Jumalan armosta on kaikki walmistukset tehty osottamaan meille, että toimimme paremman suunnitelman mukaan kuin maailma toimii. Meidän tulee näyttää töissämme käsityksen ylewyyttä, taitoa ja tietoa, kun kerran uskomme Jumalaan ja hänen woimaansa uudistaa ihmissydän. {KW 355.2}

Mutta niiden, jotka eiwät ole saaneet suurempia lahjoja, ei tarwitse silti olla alakuloisia. Käyttäköot he sen, mitä omistawat, tarkasti walwoen jokaista heikkoa kohtaa luonteessaan, koettaen Jumalan armolla tehdä sen wahwaksi. Kaikkiin tekoihimme tulee meidän panna uskollisuutta ja kuuliaisuutta, kehittäen sellaisia ominaisuuksia, jotka tekewät meidät

kykenewiksi suorittamaan tämän työn. {KW 355.3}

Meidän tulee päättäwäisyydellä woittaa huolimattomat tawat. Ihmiset luulewat sillä helpoimmin pääsewänsä, että unohtawat suuret erehdyksensä. Eikö näillä ihmisillä ole sielunwoimia, kuten muillakin? Heidän on kaswatettawa niitä toimimaan oikealla tawalla. Unohtaminen ja huolimattomuus on synti. Jos otat tawan olla huolimaton, laiminlyöt ehkä sielusi pelastuksen, ja huomaat lopulta, ettet ole walmis Jumalan waltakuntaan. {KW 356.1}

Pienimmissäkin asioissa on noudatettawa suurta tarkkuutta. Jokapäiwäisen elämän pienimmätkin welmollisuudet owat suoritettawat Jumalan tahdon mukaan. Suurin kyky, minkä ihminen woi saawuttaa, on ehdoton kuuliaisuus Herran käskyille. {KW 356.2}

Moni pitää elämätään hyödyttömänä, kun ei hän ole suoranaisessa yhteydessä minkään uskonnollisen työn kanssa, eikä suorita mitään Jumalan waltakunnan edistämiseksi. Mutta tämä on erehdys. Jos heidän työnsä on sellaista, että jonkun on se tehtäwä, eiwät he saa walittaa olewansa hyödyttömiä Jumalan suuressa taloudessa. Halwimpiakaan welwollisuuksia ei saa katsoa yli olkansa. Kaikki rehellinen työ on siunausta tuottawaa, ja uskollisuus siinä on harjotus korkeampiin tehtäwiin. {KW 356.3}

Olkoon joku työ miten wähäpätöinen tahansa, on se sittenkin, jos se tehdään täydellisellä antaumuksella Jumalalle, hänelle otollinen kuten suurin palwelus. Ei mikään uhri ole pieni, kun se annetaan uskollisella ja iloisella sydämellä. {KW 356.4}

Olimmepa missä tahansa, kutsuu Kristus meitä ottamaan päällemme ne welwollisuudet, jotka hän meille asettaa. Jos ne owat kodissa, niin koeta nöyrästi ja wakawasti tehdä koti mieluisaksi olinpaikaksi. Jos olet äiti, niin kaswata lapsesi Kristukselle. Tämä on yhtä suuri työ Jumalalle kuin saarnaajan työ saarnatuolista. Jos welwollisuutesi on työskennellä keittiössä, koeta olla kelwollinen keittäjä. Walmista ruokaa, joka on terweellistä, rawitsewaa ja maukasta. Ja samoinkuin sinä rawintoa walmistaessasi käytät parhaita aineita, tulee sinun mielessäsikin pitää parhaat ajatukset. Jos tehtäwäsi on maan kyntäminen, tai jos teet jotain käsityötä tai harjotat ammattia, tee parastasi joka suhteessa. Pane kaikki sielusi woimat siihen, mikä on käsillä. Esitä Kristusta kaikissa töissäsi. Toimi kuten hän olisi toiminut sinun sijassasi. {KW 356.5}

Waikka osasi olisi miten pieni, on Herralla joku tarkotus sitäkin warten. Oikein käytettynä tämä yksi talentti täyttää sen tehtäwän, mikä sille on

määrätty. Uskollisuudella pienissä tehtäwissä walmistamme Jumalalle woiton, jonka hän osaltaan monistaa meille. Näillä pienillä welwollisuuksilla on suuri waikutus hänen työssään. {KW 357.1}

Kulkekoon eläwä usko kultalankana pienimmissäkin welwollisuuksissamme. Silloin jokapäiwäinen työ edistää kristillistä toimintaa. Meidän on lakkaamatta katsottawa Jeesukseen. Rakkaus häneen antaa eläwää woimaa kaikille yrityksillemme. Sillä tawoin me, oikein käyttäen talenttimme, liitymme korkeampaan maailmaan kultaisilla siteillä: tosi pyhityksellä, johon kuuluu jokapäiwäisten welwollisuuksien iloinen käyttäminen täydellisessä kuuliaisuudessa Jumalan tahdolle. {KW 357.2}

Mutta muutamat kristityt odottawat, että heille on annettawa jokin suuri tehtäwä. Kun eiwät he woi löytää kyllin korkeata asemaa tyydyttääkseen ylpeyttään, laiminlyöwät he elämän tawallisten welwollisuuksien uskollisen täyttämisen. Nämä näyttäwät heistä ikäwiltä. Päiwästä päiwään päästäwät he käsistään kalliit tilaisuudet osottaa uskollisuuttaan Jumalalle. Odottaen suurta kutsumusta antawat he elämän mennä käyttämättömine welwollisuuksineen ja päättämättömine töineen. {KW 357.3}

Talenttien takaisin antaminen.

”Pitkän ajan perästä näiden palwelijain herra palasi ja rupesi tilintekoon heidän kanssaan.” Kun Herra pitää tiliä palwelijainsa kanssa, tutkitaan tarkasti joka talentti. Suoritettu työ ilmaisee tekijänsä luonteen. {KW 357.4}

Ne, jotka oliwat saaneet wiisi ja kaksi talenttia, jättiwät herralleen heille uskotut lahjat korkoineen. Sitä tehdessään eiwät he näyttäneet siltä, kuin olisiwat tehneet jotakin erityisen ansiokasta. Talentit oli heille annettu, he oliwat woittaneet toiset talentit, mutta se olisi ollut heille mahdotonta ilman noita heille uskottuja waroja. He huomaawat tehneensä waan welwollisuutensa. Pääoma on Herran, menestys on häneltä. Jos ei Wapahtaja olisi tuhlannut heille rakkauttaan ja armoaan, olisiwat he olleet ijäksi kadotettuja. {KW 358.1}

Mutta kun Mestari ottaa wastaan talentit, kiittää hän palwelijoita ja palkitsee heitä aiwankuin ansio olisi ollut yksistään heidän. Hänen kaswonsa loistawat ilosta ja tyytywäisyydestä. Hän on iloinen siitä, että woi tehdä heille hywää. Hän palkitsee heidät jokaisesta palweluksesta, jokaisesta uhrauksesta, ei sentakia, että hän sillä tahtoo maksaa welan, waan siitä syystä, että hänen sydämensä tulwii rakkautta ja lempeyttä. {KW 358.2}

”Hywä on, sinä hywä ja uskollinen palwelija”, sanoo hän. ”Wähässä olet

ollut uskollinen, minä panen sinut paljon haltijaksi. Mene herrasi iloon.” {KW 358.3}

Uskollisuus, kuuliaisuus Jumalalle ja palwelus rakkaudessa woittawat Jumalallisen suosion. Kaikki Pyhän Hengen kehotukset, joilla hän koettaa johtaa ihmistä oikealle tielle, merkitään taiwaan kirjoihin, ja Jumalan suurena päiwänä ne, joiden kautta hän on saanut waikuttaa, tulewat kyllä muistetuiksi. {KW 358.4}

He menewät Herran iloon ja näkewät hänen waltakunnassaan ne, jotka owat pelastetut heidän waikutuksellaan. He owat walmiit ottamaan osaa hänen työhönsä ikuisuuden waltakunnassa, kun he owat olleet hänen työssään täällä maan päälläkin. Se mitä me olemme taiwaassa, on heijastusta nykyisestä luonteestamme ja toiminnastamme. Kristus sanoo itsestään: ”Ihmisen Poika ei tullut palweltawaksi, waan palwelemaan.”1 Tämä hänen työnsä maan päällä on hänen työtänsä taiwaassakin. Ja palkkamme yhteistoiminnasta Kristuksen kanssa tässä maailmassa on suurempi woima ja laajempi waikutusala, jonka saamme hänen kanssaan tulewassa elämässä. {KW 358.5}

”Sitte myös yhden talentin saaja tuli esille ja sanoi: Herra, minä tiedän sinut kowaksi mieheksi; sinä leikkaat sieltä, mihin et ole kylwänyt, ja kokoat sieltä, mihin et ole sirotellut. Ja peloissani minä menin ja kätkin talenttisi maahan; katso, tässä on omasi.” {KW 359.1}

Tällä tawoin ihmiset puolustelewat Jumalan lahjain laiminlyöntiä. He pitäwät Jumalaa waatiwaisena tyrannina, joka waanii heidän wirheitään ja rankaisee heitä. He syyttäwät häntä siitä, että hän waatii siinä, missä ei koskaan ole antanut, ja niittää siinä, missä ei koskaan ole kylwänyt. {KW 359.2}

Niitä on paljon, jotka sydämessään syyttäwät Jumalaa kowaksi herraksi, kun hän waatii heidän omaisuuttaan ja palwelustaan. Mutta me emme woi antaa Jumalalle mitään, joka ei jo olisi hänen omaansa. ”Se on kaikki sinulta tullut”, sanoi kuningas Dawid, ”ja sinun kädestäsi olemme antaneet sinulle.”1 Kaikki on Jumalan, ei ainoastaan luomisen, waan pelastuksenkin kautta. Meille on annettu kaikki siunaus sekä tässä että tulewassa elämässä, meille, jotka olemme merkityt Golgatan ristillä. Siitä syystä on aiwan wäärä syytös Jumalaa wastaan, että hän on ankara herra, joka niittää siinä, missä ei ole kylwänyt. {KW 359.3}

Wertauksessa ei herra torju pahan palwelijan syytöstä, waikka se onkin wäärä, waan todistaa hänelle, että hänen käytöksensä on kaikkea puolustusta

wailla. Hänellähän oli käytettäwänä kaikellaisia keinoja, joilla hänen talenttinsa olisi woitu käyttää omistajan eduksi. ”Sinun olisi pitänyt jättää rahani rahakauppiaille, niin minä tultuani olisin saanut omani takasin korkoineen.” {KW 359.4}

Taiwaallinen Isämme waatii meiltä ainoastaan sen, minkä kykenemme suorittamaan. Hän ei pane palwelijoilleen suurempaa kuormaa kuin he jaksawat kantaa. ”Hän tietää, mitä tekoa me olemme, hän muistaa meidät tomuksi.”2 Sen, mitä hän waatii, woimme Jumalan armosta antaa. {KW 359.5}

”Jolle on paljo annettu, siltä paljo waaditaan”3 Meitä pidetään wastuunalaisina pienimmästäkin laiminlyönnistä. Herra mittaa tarkkaan kaikki palwelemismahdollisuudet. Käyttämättömät lahjat otetaan laskuissa yhtä täysiksi kuin käytetytkin. Jumala pitää meitä wastuunalaisina kaikesta, mitä meistä lahjojamme oikein käyttämällä olisi tullut. Meidät tuomitaan siitä, {KW 359.6}

mitä meidän olisi pitänyt suorittaa, mutta minkä olemme laiminlyöneet siten, ettemme ole kunnioittaneet Jumalaa woimillamme. Waikka emme joudukaan kadotukseen, saamme kuitenkin ijäisyydessä nähdä laiminlyöntimme tulokset siinä tappiossa, jonka siten olemme itsellemme tuottaneet. {KW 360.1}

Mutta kun kokonaan antaudumme Jumalalle ja seuraamme hänen johtoaan, käyttää hän työnsä meissä ja meidän kauttamme. Hän ei tahdo, että me epäilemme menestymisestä toimiessamme hänen kanssansa. {KW 360.2}

Meidän ei pitäisi puhua omasta kywyttömyydestämme, sillä silloin me osotamme epäilewämme Jumalaa ja kieltäwämme hänen sanansa. Kun napisemme wastoinkäymisiämme tai koetamme päästä edeswastuusta, syytämme Jumalaa siitä, että hän waatii sellaista, johon hän ei ole antanut meille woimia. {KW 360.3}

Laiskan palwelijan käytöstä usein kutsumme nöyryydeksi. Mutta tosi nöyryys on jotain aiwan toista. Olla nöyrä ei tarkota sitä, että aiwojemme tulee olla ahtaat, että toimemme owat puutteellisia ja itse olemme arkailewia, wälttäen wastoinkäymisiä, peljäten, ettemme woi niitä kunnialla kantaa. Tosi nöyryys toteuttaa Jumalan tarkotukset luottaen hänen woimaansa. {KW 360.4}

Jumala waikuttaa kenen kautta tahtoo. Wälistä walitsee hän halwimmat aseet suorittamaan suurimpia töitä; sillä hänen woimansa ilmenee

inhimillisessä heikkoudessa. Oman käsityskantamme mukaan arwostelemme jonkun asian suureksi taikka pieneksi, mutta Jumala laskee eri tawalla. Me emme saa uskoa, että se, mikä meistä näyttää suurelta tai pieneltä, on samallainen Jumalan silmissä. Meidän wallassamme ei ole arwostella talenttejamme tai walita työtämme. Meidän on otettawa wastaan ne kuormat, jotka Jumala määrää, kannettawa ne hänen tähtensä ja mentäwä aina sinne, mihin hän käskee. Olkoon työmme mikä tahansa, kunnioitamme Jumalaa sydämellisellä ja iloisella palweluksella. Hän on tyytywäinen, kun kiitollisesti otamme wastaan welwollisuutemme ja iloitsemme siitä, että saamme työskennellä hänen kanssaan. {KW 360.5}

Talenttien poisottaminen.

Hitaan palwelijan tuomio oli tälläinen: ”Ottakaa sentähden talentti häneltä pois ja antakaa sille, jolla on kymmenen talenttia.” Sekä tässä että uskollisen palwelijan palkitsemisessa tulee ilmi lopullinen rangaistus ja palkinto, joka saadaan tässä elämässä. Kuten luonnollisessa, niin myös henkisessä maailmassa: kaikki käyttämätön woima heikkenee ja kuihtuu. Toimeliaisuus on luonnon laki, toimettomuus on kuolemaa. ”Kullekin annetaan Hengen ilmoitus hyödyksi.”1 Hänen lahjansa kaswawat, kun niitä käytetään toisten siunaukseksi. Mutta jos niitä käytetään waan omaksi hyödyksi, kutistuwat ja katoawat ne lopulta. Se, joka kieltäytyy antamasta, huomaa lopulta, ettei hänellä ole mitään antamista. Sielun woimat surkastuwat ja lopulta häwiäwät. {KW 361.1}

Älköön kukaan luulko saawansa elää itsekästä elämää ja kuitenkin pääsewänsä Herransa iloon. Sellainen ei wiihtyisi taiwaan asunnoissa, ei woisi ottaa osaa sen epäitsekkäisiin iloihin, eikä panna arwoa sen puhtaalle rakkauden ilmapiirille. Häntä ei ilahuttaisi enkelien laulu eikä harpunsoitto. Hänelle taiwaan tiede olisi arwoitus. {KW 361.2}

Tuomion päiwänä maailman tuomari asettaa ne, jotka eiwät ole waikuttaneet Kristuksen hywäksi, eikä ottaneet hartioilleen mitään edeswastuuta, waan etsineet itsekästä nautintoa, yhteen jumalattomain kanssa ja he saawat saman tuomion. {KW 361.3}

Moni n.s. kristitty halweksii Jumalan waatimuksia näkemättä niissä mitään pahaa. He käsittäwät, että pilkkaaja, murhaaja ja awionrikkoja ansaitsewat rangaistuksen, mutta itse luulewat he olewansa erinomaisia. Mielellään kuulewat he ewankeliumia saarnattawan, ja luulewat siitä syystä olewansa kristittyjä. Mutta he owat yhtä hämmästyneitä kuin uskoton palwelija wertauksessa kuullessaan tuomion. - ”Ottakaa sentähden häneltä talentti.” Puolustukseksi hitaudelleen kristillisessä työssä tuowat he esille

kywyttömyytensä. Mutta tekikö Jumala heidät niin kelwottomiksi? Ei, ei koskaan. Kywyttömyys on laiskuuden seuraus. Jo heidän omassa luonteessaan tulee ilmi tuomion seuraus: ”Ottakaa sentähden talentti häneltä pois.” Tuo jatkuwa talentin wäärinkäyttö kuolettaa heissä kokonaan Pyhän Hengen, heidän ainoan walonsa. Tuomio: ”Heittäkää tuo kelwoton palwelija äärimäiseen pimeyteen”, panee taiwaan sinetin sille waalille, jonka he itse owat ijäisyyttä warten tehneet. {KW 361.4}\

Luku 26–”Ystäwiä wäärästä mammonasta”

Kristus tuli maailmaan siihen aikaan, jolloin tawaton maailmallisuus oli wallalla. Ihmiset kunnioittiwat wähemmän ijäistä kuin ajallista, wähemmän tulewaa kuin nykyistä. He sekottiwat harhakuwat todellisuuteen, ja todellisuuden harhakuwiin. He eiwät nähneet uskon silmillä näkymätöntä maailmaa. Saatana esitti heille tämän maailman asiat honkuttelewassa walossa, ja näille houkutuksille he omistawat kaiken huomaawaisuutensa. {KW 363.1}

Kristus tuli tehdäkseen käänteen tässä asiain järjestyksessä. Hän koetti murtaa sitä lumousta, joka ihmiset sokaisi ja kahlehti. Opetuksessaan koetti hän asettaa taiwaan ja maan asiat oikeaan suhteeseen keskenään ja kääntää ihmisten ajatukset nykyisyydestä tulewaisuuteen. Ajallisista huolista tahtoi hän kääntää heidän mielensä ijäisiä ajattelemaan. {KW 363.2}

”Oli eräs rikas mies, sanoi hän, jolla oli taloudenhoitaja, ja tätä syytettiin hänelle hänen omaisuutensa häwittämisestä.” Rikas mies oli jättänyt kaiken omaisuutensa tämän palwelijan käsiin, mutta palwelija oli uskoton, ja hänen herransa sai wihiä omaisuutensa häwittämisestä. Hän päätti erottaa hänet palweluksestaan ja kutsui hänet luokseen tutkiakseen hänen tilinsä. ”Mitä kuulenkaan sinusta”, sanoi hän. ”Tee tili taloudenhoidostasi, sillä et saa enää hoitaa talouttani.” {KW 363.3}

Jos joutuisi erotettawaksi, olisi taloudenhoitajalla kolme tietä walittawana. Hänen pitäisi tehdä työtä, kerjätä tai nähdä nälkää. Silloin sanoi hän itsekseen: ”Mitä minä teen, kun isäntäni ottaa minulta pois taloudenhoidon? Kaiwaa en jaksa, kerjätä häpeän. Minä tiedän, mitä teen, että ottaisiwat minut taloihinsa, kun minut pannaan pois taloudenhoidosta. Ja hän kutsui tykönsä itsenkunkin isäntänsä welallisista ja sanoi ensimäiselle: Paljonko sinä olet welkaa isännälleni? Tämä sanoi: Sata astiaa öljyä. Niin hän sanoi hänelle: Tässä on welkakirjasi, istu ja kirjoita pian wiisikymmentä. Sitten hän sanoi toiselle: Entä sinä, paljonko sinä olet welkaa? Tämä sanoi: Sata tynnyriä nisuja. Hän sanoi hänelle: Tässä on welkakirjasi, kirjoita kahdeksankymmentä.” {KW 364.1}

Tämä uskoton palwelija teki toiset osallisiksi epärehellisyyteensä. Hän petti herransa welallisten eduksi ja nämä sitoutuiwat, hywäksymällä hänen tuumansa, ottamaan hänet ystäwänä koteihinsa. {KW 364.2}

”Ja isäntä kehui wäärää taloudenhoitajaa siitä, että hän oli toiminut älykkäästi.” Tuo maallismielinen mies kehui sen miehen teräwyyttä, joka petti hänet. Mutta rikkaan miehen ylistys ei ollut sama kuin Jumalan

ylistys. {KW 364.3}

Kristus ei kehunut wäärää taloudenhoitajaa, mutta hän käytti hywäkseen yleistä menettelyä walaistakseen sitä opetusta, jonka tahtoi antaa. ”Tehkää itsellenne ystäwiä wäärällä mammonalla, jotta sen loppuessa ottaisiwat teidät wastaan ijäisiin majoihin.”1 {KW 364.4}

Fariseukset oliwat moittineet Wapahtajaa siitä, että hän seurusteli publikaanien ja syntisten kanssa, mutta siitä huolimatta hän mielenkiinnolla koetti waikuttaa näiden hywäksi. Hän näki, että heidän toimensa saattoi heidät kiusaukseen. Heitä ympäröi kaikellaiset houkutukset. Ensi askel wääryyteen oli helposti otettu ja sitte luisuttiin nopeasti alas suurempaan epärehellisyyteen ja uusiin rikoksiin. Kristus koetti kaikin tawoin näyttää heille korkeampia tarkotusperiä ja jalompia periaatteita. Tämä tarkotus hänellä oli mielessä kertoessaan wertauksen uskottomasta palwelijasta. Publikaanien keskuudessa oli sattunut juuri sellainen tapaus, josta wertauksessa puhutaan ja Kristuksen kuwauksessa he tunsiwat oman menettelynsä. Heidän huomionsa kiintyi ja moni oppi suuren hengellisen totuuden näistä sanoista, jotka kuwasiwat heidän omaa epärehellistä menettelyään. {KW 364.5}

Mutta Kristus lausui wertauksen wälittömästi opetuslapsilleen. Heille totuuden hapatus ensin ilmotettiin, ja heidän kauttaan se piti ulotettaman muille. Monta Kristuksen opetusta eiwät opetuslapset ensin woineet käsittää, ja usein näyttiwät ne melkein joutuwan unohduksiin. Mutta Pyhän Hengen waikutuksesta nämä totuudet jälkeenpäin selwisiwät, ja opetuslapset esittiwät ne eläwästi äsken kääntyneille, jotka liittyiwät seurakuntaan. {KW 365.1}

Wapahtaja puhui fariseuksillekin. Hän ei lakannut toiwomasta, että heihin waikuttaisi hänen sanojensa woima. Moni oli tullut sywästi wakuutetuksi, ja kun he kerran tuliwat Pyhän Hengen täydellisen waikutuksen alaisiksi, alkaisi moni heistä uskoa Kristukseen. {KW 365.2}

Fariseukset oliwat koettaneet saattaa Kristusta huonoon maineeseen syyttämällä häntä seurustelusta publikaanien ja syntisten kanssa. Nyt käänsi hän ojennuksen näitä syyttäjiä kohtaan. Sen tapauksen, jonka tiedettiin sattuneen publikaanien keskuudessa, esitti hän fariseuksille heidän omana menettelynään, ja näyttäen sen ainoan keinon, jolla he saattoiwat panna pois wirheensä. {KW 365.3}

Uskottomalle palwelijalle oli herran omaisuus uskottu hywäntekewäisyystarkotuksiin, mutta hän oli käyttänyt ne omaksi

hywäkseen. Samallainen oli Israelin laita. Jumala oli walinnut Abrahamin siemenen ja mahtawalla käsiwarrella oli hän wapauttanut heidät Egyptin orjuudesta. Hän oli tehnyt heidät pyhien totuuksien säilyttäjiksi maailman siunaukseksi. Hän oli uskonut heille elämän sanan, jotta he jakaisiwat sen waloa muille. Mutta hänen uskottunsa oliwat käyttäneet näitä lahjoja itsensä rikastuttamiseksi. {KW 365.4}

Itserakkauden ja itsewanhurskauden täyttäminä fariseukset käyttiwät wäärin sitä omaisuutta, jonka Jumala oli heille uskonut käytettäwäksi hänen kunniakseen. {KW 366.1}

Palwelija wertauksessa ei ollut pitänyt huolta tulewaisuudesta. Sen omaisuuden, joka hänelle oli uskottu toisten hywäksi käytettäwäksi, oli hän käyttänyt omiin tarpeisiinsa, sillä hän oli ajatellut waan nykyisyyttä. Kun hallitus otettiin häneltä pois, ei hän olisi woinut mitään kutsua omakseen. Mutta hänen herransa omaisuus oli wielä hänen hallussaan, ja hän päätti käyttää sitä sellaisella tawalla, että hänen oma tulewaisuutensa olisi turwattu puutteelta. Tämän tuuman toteuttamiseksi piti hänen keksiä uusi suunnitelma. Itselleen kokoomisen sijasta piti hänen antaa muille. Tällä tawoin saattoi hän hankkia itselleen ystäwiä, jotka ottaisiwat hänet luokseen sitte kun hänet oli pantu pois wiralta. Niin oli fariseustenkin laita. Hallitus otettaisiin pian heiltä pois, ja heitä kehotettiin pitämään huolta tulewaisuudesta. Ainoastaan muiden parasta katsomalla woisiwat he hyödyttää itseään. Ainoastaan jakamalla muille Jumalan lahjoja tässä elämässä saattoiwat he huolehtia ijäisyydestä. {KW 366.2}

Kerrottuaan wertauksen sanoi Jeesus: ”Sillä tämän maailman lapset owat suhteessaan omaan sukukuntaansa älykkäämmät kuin walon lapset.” Tämä tarkottaa sitä, että tämän maailman wiisaat owat taitawampia pitäessään huolta itsestään kuin ne, jotka tunnustawat olewansa Jumalan lapsia, owat Jumalan asioita ajaessaan. Niin oli Kristuksen aikaan ja niin on nytkin. Katsokaa monen sellaisen elämää, jotka wäittäwät olewansa kristittyjä. Herra on warustanut heidät sielunlahjoilla, woimalla ja waikutuswallalla sekä rahoilla, niin että he hänen kanssaan woisiwat waikuttaa suuressa pelastustyössä. Kaikki hänen lahjansa owat annetut ihmiskunnan hywäksi, kärsiwäin ja tarwitsewain awuksi. Meidän welwollisuutemme on rawita nälkäisiä, pukea alastomia, pitää huolta leskistä ja isättömistä sekä palwella ahdistettuja ja sorrettuja. Jumalan tarkotus ei ollut, että näitä äärettömiä on onnettomuuksia piti maailmassa oleman. Ei ole hänen tahtonsa, että toisella ihmisellä on yllin kyllin kaikkia elämän nautinnoita, kun taas toisen lapset nälkäisinä itkewät leipää. Ne warat, jotka omistamme yli elämän jokapäiwäisten tarpeitten, owat meille annetut sitä warten, että tekisimme

niillä hywää, hyödyttäisimme ihmiskuntaa. Herra sanoo: ”Myökää, mitä teillä on ja antakaa almuja.” Heidän tulee olla ”anteliaita ja omastansa jakelewia.” ”Kun teet pidot, kutsu köyhiä, rampoja, ontuwia, sokeita.” ”Päästää wääryydellä sidotuita, katkoo ikeen kahleita, laskee waiwatuita wapauteen ja kun te kaikkinaiset ikeet särjette, kun leipäsi nälkäiselle taitat ja kurjat kulkijat kotiisi saatat, nähdessäsi alastoman peität sen” ja ”rawitset raadollisen sielun”. ”Menkää kaikkeen maailmaan ja saarnatkaa ewankeliumia kaikille luoduille.”1 Sellaisia owat Herran käskyt. Suorittaako tämän työn tuo suuri joukko, jotka tunnustawat olewansa kristittyjä? {KW 367.1}

Oi, miten moni käyttää Jumalan lahjoja waan omaksi hywäkseen! Kuinka moni hankkii itselleen taloja ja omaisuutta lakkaamatta! Kuinka moni tuhlaa rahojaan huwituksiin, herkkuihin, ylöllisiin asunnoihin, huonekaluihin ja pukuihin! Heidän lähimäisensä jääwät onnettomuuden ja rikosten, taudin ja kuoleman käsiin. Suuret joukot nääntywät ilman sääliwää silmäystä, hellää sanaa tai ystäwällistä tekoa. {KW 367.2}

Ihmiset pettäwät Jumalaa. Se itsekäs tapa, jolla he käyttäwät warojaan, ryöstää Herralta sen kunnian, jonka pitäisi heijastua häneen kärsiwän ihmiskunnan auttamisessa ja sielujen pelastuksessa. He kawaltawat hänen uskomiaan waroja. Herra selittää: ”Minä lähestyn teitä tuomioksi ja olen nopea todistaja niitä wastaan, jotka polkewat palkkamiehen palkkaa, leskeä ja orpoa ja muukalaista sortawat.” ”Sopiiko ihmisen Jumalaa pettää, niinkuin te petätte Minua? Niin te sanotte: Missä me sinua petämme? Kymmenyksissä ja ylennysuhreissa. Kirouksella te olette kirotut, sentähden, että te Minua petätte, koko kansa. Kuulkaa nyt, te rikkaat... Teidän rikkautenne on mädännyt ja teidän waatteenne owat koin syömät, kultanne ja hopeanne on ruostunut, ja niiden ruoste on olewa todistuksena teitä wastaan...” Olette koonneet aarteita näinä wiimeisinä päiwinä. ”Te olette herkutelleet maan päällä ja hekumoinneet.” ”Katso työmiesten palkka, jonka olette heiltä, wainioittenne niittäjiltä pidättäneet, huutaa ja leikkuumiesten walittelut owat tunkeneet Herran Sebaotin korwiin.”1 {KW 368.1}

Jokaiselta waaditaan tili hänelle uskotuista lahjoista. Wiimeisenä tuomiopäiwänä ne rikkaudet, joita ihmiset owat koonneet, {KW 368.2}

owat heille kokonaan arwottomia. Heillä ei ole mitään, jota woisiwat kutsua omakseen. {KW 368.3}

Ne, jotka kuluttawat elämänsä maallisten rikkauksien kokoomisessa, osottawat ijankaikkisesta menestyksestään paljon wähemmän huolta kuin

epärehellinen palwelija maallisesta toimeentulostaan. Ne, jotka tunnustawat olewansa walon lapsia, owat tyhmempiä kuin tämän maailman lapset sukukuntaansa nähden. Nämä owat niitä, joista profeetta puhuu näyssään suuresta tuomiopäiwästä: ”Sinä päiwänä ihmiset heittäwät hopeajumalansa ja kultajumalansa, jotka he owat tehneet itsellensä kumarrettawiksi, myyrille ja yököille, mennäksensä kallioitten luoliin ja wuorien koloihin Herran hirmuisuutta ja hänen korkeutensa kirkkautta pakoon, kun hän nousee maata peljättämään.”1 {KW 368.4}

”Tehkää itsellenne ystäwiä wäärällä mammonalla”, sanoo Kristus, ”jotta sen loppuessa ottaisiwat teidät wastaan ijäisiin majoihin.”2 Jumala ja Kristus sekä enkelit palwelewat kaikkia murheellisia, kärsiwiä ja syntisiä. Antaudu sinäkin Jumalantyöhön, käytä hänen lahjojaan hänen karkotuksensa mukaan ja sinä tulet taiwaallisten olentojen yhteyteen. Sydämesi lyö yhdenmukaisesti heidän sydäntensä kanssa, ja sinun luonteesi tulee samallaiseksi kuin heidänkin. Nämä ikuisten majojen asukkaat eiwät ole wieraita sinulle. Kun maallinen waellus on päättynyt, lausuwat wartijat taiwaan portilla sinut terwetulleeksi. {KW 369.1}

Ne warat, jotka käytetään toisten hywäksi, tuottawat palkinnon. Rikkaudet, jotka käytetään oikein, saawat aikaan paljon hywää. Niiden kautta woitetaan sieluja Kristukselle. Se, joka kulkee Kristuksen suuntaa, saa taiwaan majoissa nähdä ne, joiden edestä hän on työskennellyt ja waroja uhrannut maan päällä. Kiitollisuudella wapautettu muistaa niitä, jotka owat olleet awullisia hänen pelastuksessaan. Taiwas käy rakkaaksi niille, jotka owat olleet uskollisia työssä sielujen pelastukseksi. {KW 369.2}

Tämän wertauksen opetus koskee kaikkia. Jokainen on edeswastuussa siitä armosta, joka hänelle on annettu Kristuksen kautta. Elämä on liian wakawa käsittääkseen yksistään ajallisia tai maallisia huolia. Herran tahto on, että jaamme muille sitä, mitä ikuinen ja näkymätön antaa meille. {KW 370.1}

Joka wuosi joutuu miljoonia ihmissieluja walmistumattomina auttamattomasti kadotettuina ijankaikkisuuteen. Meidän waihtelewassa elämässämme awantuu joka hetki uusia mahdollisuuksia, miten woidaan woittaa sieluja Kristukselle. Nämä mahdollisuudet tulewat ja katoawat lakkaamatta. Jumala tahtoo, että käyttäisimme niitä parhaamme mukaan. Kuluu päiwiä, wiikkoja ja kuukausia, ja meillä on päiwä, wiikko tai kuukausi wähemmän aikaa suorittaa hänen työtään. Wielä muutamia wuosia, ja me kuulemme sen äänen, jota kukaan ei woi wastustaa, lausuwan: ”Tee tili taloudenhoidostasi.” {KW 370.2}

Kristus kehottaa kaikkia miettimään. Tee rehellinen lasku. Laske toiselle waakalaudalle Jeesus — se on ikuiset aarteet, elämä, totuus ja Kristuksen ilo pelastetuissa sieluissa, ja laske toiselle kaikki maailman ilot. Laske toiseen oman sielusi hukka sekä niiden sielujen, jotka sinun kauttasi olisi woitu woittaa ijäiselle elämälle, ja laske toiselle itsellesi ja heille elämä, joka mitataan äärettömän Jumalan elämän mukaan. Harkitse aikaa ja ijankaikkisuutta. Ollessasi näissä mietteissä, sanoo Kristus: ”Mitä hyötyä on ihmisellä siitä, jos hän woittaa omakseen koko maailman, mutta menettää sielunsa?”1 {KW 370.3}

Jumala tahtoo, että walitsemme taiwaallisen maallisen sijasta. Hän näyttää meille mahdollisuuksia, miten woitamme taiwaallisen omaisuuden. Hän innostaa meitä korkeimmassa pyrkimyksissämme ja warjelee walittuja aarteitamme. Hän selittää: ”Minä teen miehen kultaa kalliimmaksi ja ihmisen Ofirin kultaa arwokkaammaksi.”1 Kun häwiäwät ne rikkaudet, joita koi syö ja ruoste raiskaa, saawat Kristuksen seuraajat iloita taiwaallisista aarteistaan, niistä rikkauksista, jotka eiwät koskaan katoa. {KW 370.4}

Kaiken maailman ystäwyyttä parempi on ystäwyys Kristuksen pelastettujen kanssa. Paljon parempi kuin omistusoikeus mitä komeimpaan palatsiin maan päällä on oikeus astua niihin taiwaallisiin majoihin, jotka meidän Herramme on mennyt walmistamaan. Ja paremmat kaikkia maallisia ylistyssanoja owat Wapahtajan sanat uskollisille palwelijoilleen: ”Tulkaa, Isäni siunatut, ja omistakaa se waltakunta, joka on ollut teille walmistettuna maailman perustamisesta asti.”2 {KW 371.1}

Niille, jotka owat tuhlanneet omaisuutensa, antaa Kristus wielä tilaisuutta koota itselleen pysyväisiä aarteita. Hän sanoo: ”Antakaa, niin teille annetaan.” ”Tehkää itsellenne kukkarot, jotka eiwät wanhene, loppumaton aarre taiwaisiin, jossa ei waani waras eikä turmele koi.” ”Neuvo niitä, jotka nykyisessä maailman ajassa owat rikkaita... että tekewät hywää, hywissä töissä rikastuwat, owat anteliaita ja omastansa jakelewat, kooten itselleen aarteen, hywän perustuksen tulewaisuuden waralle, jotta woittaisiwat itselleen tosi-elämän.”3 {KW 371.2}

Anna omaisuutesi mennä ennen sinua taiwaaseen. Kokoa aarteesi Jumalan istuinten wiereen. Hanki itsellesi omistusoikeus Kristuksen äärettömiin rikkauksiin. ”Tehkää itsellenne ystäwiä wäärällä mammonalla, jotta sen loppuessa ottaisiwat teidät wastaan ijäisiin majoihin.”1 {KW 371.3}

Luku 27–”Kuka on lähimäiseni?”

Juutalaisten keskuudessa kysymys: Kuka on sitte lähimäiseni? synnytti alituisia wäittelyjä. Pakanain ja samarialaisten suhteen heillä ei ollut minkäänlaisia epäilyksiä, sillä nämä oliwat muukalaisia ja wihollisia. Mutta mihin oli rajalinja wedettäwä heidän oman kansansa ja yhteiskunnan eri luokkien kesken? Ketä pitäisiwät naapurinaan pappi, rabbiini ja wanhimmat? Heidän elämänsä kului kaikenmoisissa juhlamenoissa, joilla he toiwoiwat saawuttawansa puhtauden. Yhteys taitamattoman ja kewytmielisen kansajoukon kanssa synnytti heidän mielestään saastaisuutta, joka woitiin poistaa ainoastaan kowalla työllä. Pitikö heidän pitää ”saastaistakin” lähimäisenään? {KW 372.1}

Tähän kysymykseen wastasi Jeesus wertauksessa laupiaasta samarialaisesta. Hän osotti, että läimäisemme ei ole ainoastaan se, joka kuuluu samaan seurakuntaan tai uskoon kuin me. Siinä suhteessa ei ole mitään rodun, wärin tai luokan erotusta. Lähimäisemme on jokainen, joka tarwitsee apuamme, jokainen haawoitettu tai wihollisen särkemä sielu. Lähimäisemme on jokainen, joka on Jumalan omaisuutta. {KW 372.2}

Wertaus laupiaasta samarialaisesta syntyi erään lainoppineen Kristukselle tekemän kysymyksen kautta. Wapahtajan opettaessa ”eräs lainoppinut nousi ja kysyi häneltä urkkien: Opettaja, mitä minun on tehtäwä, periäkseni ijankaikkisen elämän?” Fariseukset oliwat, toiwoen saawansa Kristuksen sanoista kiinni, neuwoneet lainoppineelle tämän kysymyksen, ja he odottiwat innokkaasti hänen wastaustaan. Mutta Wapahtaja ei antautunut mihinkään riitoihin. Hän waati wastauksen kysyjältä itseltään. ”Mitä laissa on kirjoitettu”, kysyi hän. ”Miten luet?” Juutalaiset syyttiwät wielä Jeesusta kunnioituksen puutteesta sitä lakia kohtaan, joka annettiin Sinailta, mutta hän käänsi pelastuskysymyksen siihen, että pani sen riippuwaksi Jumalan käskyjen pitämisestä. {KW 373.1}

Lainoppinut wastasi: ”Rakasta Herraa Jumalaasi koko sydämestäsi ja koko sielustasi ja koko woimastasi ja koko mielestäsi, ja lähimäistäsi niinkuin itseäsi.” ”Oikein wastasit”, sanoi Kristus, ”tee se, niin saat elää”. {KW 373.2}

Lainoppinut ei ollut tyytywäinen fariseusten asemaan ja työhön. Hän yli tutkinut kirjotuksia toiwoen oppiwansa ymmärtämään niiden tosimerkityksen. Hänellä oli palawa halu tähän aineeseen, ja hän kysyi wilpittömästi: ”Mitä minun on tehtäwä?” Wastauksessaan, joka koski Jumalan lain waatimuksia, hyppäsi hän yli kaikkien kirkollismenoja

koskewien määräysten. Hän ei pannut mitään painoa näiden täyttämiseen, waan esitti ne kaksi suurta periaatetta, joista laki ja profeetat riippuwat. Wapahtajan kiitos hänen antamastaan wastauksesta asetti hänet kirjanoppineiden yläpuolelle. He eiwät woineet tuomita häntä, kun hän wahwisti sen, minkä eräs laintulkitsija oli esittänyt. {KW 373.3}

”Tee se, niin saat elää”, sanoi Kristus. Opetuksessaan hän aina esitti lain jumalallisena yhteytenä, siten osottaen, että mahdotonta on pitää yhtä määräystä ja rikkoa toista, sillä sama periaate on niissä kaikissa läpikäypänä. Ihmisen kohtalo ratkaistaan hänen lainkuuliaisuutensa kautta. Kristus tiesi, ettei kukaan woinut täyttää lakia omasta woimastaan. Hän tahtoi johtaa lainoppineen selwempään ja arwostelewampaan tutkimiseen, jotta hän löytäisi totuuden. Ainoastaan Kristuksen woiman ja armon awulla woimme pitää lain. Usko synnin sowitukseen antaa langenneelle ihmiselle kywyn rakastaa Jumalaa kaikesta sydämestään ja lähimäistään niinkuin itseään. {KW 373.4}

Lainoppinut tiesi, ettei hän ollut pitänyt neljää ensimäistä eikä kuutta wiimeistä käskyä. Hän tuli wakuutetuksi Jeesuksen tärkeistä sanoista, mutta sen sijaan, että olisi tunnustanut syntinsä, koetti hän puolustella itseään. Hän ei tunnustanut totuutta, waan koetti todistaa, miten waikeata on käskyjen pitäminen. Tällä tawoin toiwoi hän omasta puolestaan woiwansa torjua herääwän wakaumuksen ja puhdistaa itsensä kansan silmissä. Wapahtajan sanat oliwat osottaneet, että hänen kysymyksensä oli tarpeeton, koska hän itse kykeni siihen wastaamaan. Mutta nyt teki hän toisen kysymyksen: ”Kuka on lähimäiseni?” {KW 374.1}

Wielä kerran Kristus kieltäytyi antautumasta riitaan. Hän wastasi kysymykseen puhumalla eräästä tapauksesta, joka oli kuulijoilla wielä tuoreessa muistissa. ”Eräs mies waelsi Jerusalemista alas Jerikoon ja joutui roswojen käsiin, jotka riisuiwat hänet alasti ja löiwät haawoille ja meniwät pois, jättäen hänet puolikuolleeksi.” {KW 375.1}

Matkalla Jerusalemista Jerikoon piti matkustajan kulkea Judean erämaitten läpi. Tie kulki alas yksinäisen, kiwisen rotkon kautta, jossa ryöwärit usein asustiwat ja tekiwät ilkitöitään. Matkustaja, josta Jeesus puhui, otettiin täällä kiinni, häneltä wietiin kaikki arwoesineet ja hänet jätettiin puolikuolleena tiepuoleen. Hänen tässä tilassa maatessaan tuli eräs pappi samaa tietä. Hän näki miehen makaawan haawotettuna ja lyötynä, mutta jätti hänet hoidotta oman onnensa nojaan. ”Hän meni ohi.” Sitte tuli lewiitta. Ollen utelias näkemään, mitä oli tapahtunut, pysähtyi hän ja katsoi kärsiwään. Hän tiesi kyllä, mitä olisi ollut tehtäwä, mutta tämä welwollisuus

ei ollut mieluisa. Hän toiwoi, ettei olisi ollenkaan tullut tätä tietä, jotta olisi päässyt näkemästä tuota haawoitettua miestä. Hän koetti wakuuttaa itselleen, ettei tämä asia kuulunut häneen ja hänkin meni ohi. {KW 375.2}

Mutta samarialainen, joka matkusti samaa tietä, näki onnettoman, ja hän suoritti sen työn, jota toiset eiwät tehneet. Lempeästi ja ystäwällisesti hoiteli hän haawotettna miestä. ”Kun hän näki hänet, armahti hän häntä. Ja hän meni hänen luokseen ja sitoi hänen haawansa ja wuodatti niihin öljyä ja wiiniä, pani hänet juhtansa selkään ja wei hänet majataloon ja hoiti häntä. Ja seuraawana päiwänä lähtiessään hän otti esiin kaksi denaaria ja antoi majatalon isännälle ja sanoi: Hoida häntä, ja mitä kulutat lisää, sen minä palatessani maksan sinulle.” Pappi ja lewiitta oliwat oleminaan hurskaita miehiä, kun taas samarialainen teoillaan osotti olewansa todella kääntynyt. Haawoitetun auttaminen ei ollut hänelle sen mieluisempaa kuin papille ja {KW 375.3}

viitallekaan, mutta hän osoitti hengessä ja työssä olevansa Jumalan kanssa sopusoinnussa. {KW 376.1}

Tätä puhuessa esitti Kristus lain periaatteet varmasti ja perusteellisesti, osoittaen kuulijoilleen, että he olivat laiminlyöneet näiden periaatteiden toteuttamisen. Hänen sanansa olivat niin selvät, että kuulijat eivät päässeet missään kohdassa hanta moittimaan. Jtse lainoppinutkaan ei huomannut siinä mitään moitittavaa. Hänen ennakkoluulonsa Kristusta kohtaan alkoi hävitä. Mutta hän ei ollut soittanut kansallis vihaansa, jotta olisi voinut kutsua samarialaista nimeltä. Kun Kristus kysyi: „ Kuka näistä kolmesta sinun nähdäksesi oli sen lähimmäinen, joka oli joutunut rosvojen käsiin?” vastasi hän: „Se, joka teki laupeuden hänelle.” Silloin sanoi Jeesus hänelle: „Mene, ja tee sinäkin samoin.” Odota samaa rakastavaa miestä niitä kohtaan, jotka ovat hädässä. Sillä todistajat pitävät koko lain. {KW 376.2}

Suuri riitakysymys juutalaisten ja samarialaisten kesken oli uskon eroavaisuuksista, erityisesti tosi palvelemisesta. Fariseuksilla ei ollut koskaan hyvää sanaa sanottavana samarialaisesta, vaan syytivät he aina näitä vastaan mitä katkerimpia solvauksia. Niin voimakas oli vastenmielisyys juutalaisten ja samarialaisten välillä, että samarialais naisesta tuntuu melkein uskomattomalta, että Kristus, juutalaisella, pyysi häneltä vettä juodakseen. „Kuinka sinä”, sanoi hän, „ joka olet juutalainen, pyytää juotavaa minulta, samarialaisesta naisesta? ” „ Sillä”, lisää evankelista, „juutalaiset eivät seurustele samarialaisten kanssa.”1 Ja kun juutalaisilla oli sellainen murhanhaluinen viha Jeesusta kohtaan, että he temppelissä kin nousevat ylös häntä kiittääkseen, eivät he voineet vihaansa

paremmin ilmaista kuin näillä sanoilla: ,,Emmekö ole oikeassa, kun sanomme, että olet samarialainen ja että sinussa on perkele.”2 Mutta sittenkin papit ja leviitat laiminlöivät sen tehtävän, jonka Herra oli heille pannut, jättäen tuolle vihatulle ja halveksitut samarialaiset heidän oman maamiehensä auttamisen. {KW 376.3}

Samarialainen oli täyttänyt käskyn: ”Sinun tulee rakastaa lähimäistäsi niinkuin itseäsi”, ja sillä ilmaisi hän suurempaa wanhurskautta kuin ne juutalaiset, jotka häntä tuomitsiwat. Oman henkensä uhalla oli hän kohdellut haawotettua miestä weljenään. Tämä samarialainen edustaa Kristusta. Wapahtajamme osotti meitä kohtaan rakkautta, jota ei mikään ihmisrakkaus koskaan woi saawuttaa. Kun olimme muserrettuina, kuolewina, armahti hän meitä. Hän ei mennyt ohitsemme, hän ei jättänyt meitä nääntymään awuttomina, toiwottomina. Hän ei jäänyt pyhään, onnelliseen kotiinsa, jossa koko taiwaallinen joukko häntä rakasti. Hän huomasi suuren hätämme, hän otti päällensä meidän asiamme ja kohdisti rakkautensa koko ihmiskuntaan. Hän kuoli pelastaakseen wihollisensa. Hän rukoili murhaajainsa puolesta. Esittäen itsensä esimerkiksi sanoo hän seuraajilleen: ”Tätä käsken teille, että rakastaisitte toinen toistanne.” ”Niinkuin minä olen rakastanut teitä, että tekin rakastaisitte toinen toistanne.”1 {KW 377.1}

Pappi ja lewiitta oliwat palwelemassa templissä, jonka palweluksen Jumala itse oli määrännyt. Tähän palwelukseen osanotto oli suuri ja jalo tehtäwä, ja pappi ja lewiitta luuliwat senkautta tulleensa niin suureen kunniaan, että se alensi heidän arwoaan, hoitaa tiellä kärsimää tuntematonta lähimaista. Siten he juuri laiminlöiwät sen tilaisuuden, jonka Jumala itse oli heille antanut, että olisiwat hänen lähettiläitään lähimäisen siunaukseksi. {KW 378.1}

Moni tekee meidänkin päiwinämme samallaisia erehdyksiä. He jakawat welwollisuutensa kahteen luokkaan. Toiseen luokkaan kuuluu suuret asiat, jotka määrätään Jumalan laissa; toiseen luokkaan kuuluwat n.s. pienemmät asiat, josta käsky ”Sinun tulee rakastaa lähimäistäsi niinkuin itseäsi”, syrjäytetään. Tämä osa työssä jätetään oikuille, taipumuksille tai hetken waikutuksille. Täten turmeltuu luonne ja Kristuksen oppi alennetaan. {KW 378.2}

Niitä on paljon, jotka pitäwät alentawana kärsiwän ihmiskunnan palwelemista. Moni katsoo halweksien sellaisiin, jotka owat panneet sielun temppelin raunioiksi. Toiset laiminlyöwät köyhiä päinwastaisesta syystä. He työskentelewät, kuten luulewat, Kristuksen asian hywäksi, ollen mukana jossain suuressa maallisessa yrityksessä. He luulewat suorittawansa suuren

työn, eiwätkä woi pysähtyä ottaakseen selkoa hädänalaisten ja ahdistettujen tarpeista. Suuren työnsä edistämiseksi woiwat he köyhiäkin sortaa. He panewat heidät ehkä kowaan ja waikeaan asemaan, ryöstäwät heiltä oikeudet tai laiminlyöwät heidän tarpeensa. Kuitenkin he itse pitäwät tätä kaikkea oikeana, koska he omasta mielestään edistäwät Kristuksen asiaa. {KW 378.3}

Moni sallii weljen tai naapurin taistella awuttomana waikeissa olosuhteissa, ja kun nämä tunnustawat olewansa kristittyjä, niin tuo apua tarwitsewa woi luulla, että he kylmässä itsekkäisyydessään edustawat Kristusta. Kun ne, jotka tunnustawat olewansa Herran palwelijoita, eiwät waikuta hänen kanssaan, on vaara tarjona, että Jumalan rakkaus, jonka pitäisi heistä loistaa, jää melkein tuntemattomaksi näille lähimäisille. Ne ylistykset ja kiitokset, joiden pitäisi ihmissydämistä ja ihmishuulilta nousta Jumalan puoleen, tukahtuwat ja estywät näiden nimikristittyjen wälinpitämättömyyden takia. Herralta ryöstetään se kunnia, joka ollaan hänen pyhälle nimelleen welkaa. Häneltä ryöstetään ne sielut, joiden edestä Kristus on kuollut — sielut jotka hän tahtoo saattaa waltakuntaansa ja pitää ne siellä luonaan ijankaikkisesta i jankaikkiseen. {KW 378.4}

Jumalallisella totuudella on wähä waikutusta maailmassa, vaikka sillä pitäisi olla suuri waikutus meidän käytöksemme kautta. Pelkkä uskonnon tunnustaminen saattaa olla ylitsewuotawainen, mutta se ei ole suuresta arwosta. Me voimme kantaa Kristuksen seuraajan nimeä ja voimme tunnustaa Jumalan sanan täydellisesti, mutta siitä ei ole lähimäisellemme mitään hyötyä, jos ei uskomme näy jokapäiväisessä elämässämme. Olkoon tunnustuksemme miten ylevä tahansa, ei se voi pelastaa meitä itseämme eikä lähimäisiämme, jollemme ole kristittyjä. Hyvä esimerkki vaikuttaa enemmän maailman siunaukseksi kuin kaikki vakuutuksemme. {KW 379.1}

Kristuksen asiaa ei voida edistää itsekkäällä menettelyllä. Hänen asiansa on ahdistetun ja köyhän asia. Hänen tunnustajainsa sydämissä täytyy olla kristillistä myötätuntoa, syvempi rakkaus niihin, jotka hän on arvostellut niin suuriksi, että on heidän pelastuksekseen antanut oman elämänsä. Nämä sielut ovat kalliita, paljon kalliimpia kuin mikään muu uhri, jonka voimme jumalalle tuoda. Se ei ole Jumalalle otollista työtä, että joku käyttää kaiken voimansa johonkin näennäisesti suureen tehtäwään ja samalla laiminlyö tarvitsevan auttamisen. {KW 379.2}

Sielun pyhitys Pyhän Hengen vaikutuksen kautta on siinä, että Kristuksen luonne istutetaan ihmistuntoon. Evankeliumin uskonto on

Kristus elämässä — elävä, vaikuttava periaate. Se on Kristuksen armo, joka on ilmaistu luonteessa ja joka näkyy hywissä töissä. Ewankeliumin periaatteita ei woida poistaa miltään käytännöllisen elämän alalta. Kaiken kristillisen toiminnan ja kokemuksen tulee olla esitys Kristuksen elämästä. {KW 379.3}

Rakkaus on jumaluuden perustus. Olkoon tunnustus millainen tahansa, ei kukaan ihminen woi tuntea puhdasta rakkautta Jumalaan, jollei hänessä ole rakkautta weljiään kohtaan. Mutta me emme woi koskaan omistaa tätä henkeä koettamalla rakastaa muita. Siihen tarwitaan Kristuksen rakkautta sydämessä. Kun oma minä sulautuu Kristukseen, pulppuaa rakkaus itsestään esille. Kristillisen luonteen täydellisyys on woitettu, kun toisten auttamisen ja siunaamisen woima lakkaamatta pulppuaa sisältä päin, kun taiwaallinen päiwäpaiste täyttää sydämen ja loistaa kaswoissa. {KW 380.1}

Se sydän, jossa Kristus asuu, ei ole tyhjä rakkaudesta. Jos rakastamme Jumalaa, sentähden että hän rakasti meitä ensin, rakastamme myös kaikkia, joiden edestä Kristus kuoli. Me emme woi tulla kosketukseen Jumaluuden kanssa, tulematta kosketukseen ihmisyydenkin kanssa, sillä hänessä, joka istuu kaikkeuden istuimella, yhtyy jumaluus ja ihmisyys. Kristukseen yhdistettyinä olemme myös yhdistetyt lähimäisiimme kultaisilla renkailla rakkauden ketjussa. Silloin Kristuksen armo ja laupeus näkywät meidän elämässämme. Meidän ei tarwitse odottaa, että tarwitsewa ja onneton tuodaan luoksemme. Meitä ei tarwitse kehottaa tuntemaan toisten tuskia. Silloin on meillä yhtä luonnollista auttaa tarwitsemia ja kärsiwiä kuin Kristukselle oli kulkea ympäri ja tehdä hywää. {KW 380.2}

Missä waikuttimena on rakkaus ja myötätunto, missä sydän koettaa olla muille siunaukseksi ja lohdutukseksi, siellä ilmenee Jumalan Pyhän Hengen waikuttawa woima. Pakanuuden sywyydessä on ollut ihmisiä, joilla ei ole ollut tietoa Jumalan kirjotetusta laista, jotka eiwät ole kuulleet puhuttawankaan Kristus-nimestä, mutta kuitenkin olleet ystäwällisiä hänen palwelijoilleen ja suojelleet heitä oman henkensä uhalla. Heidän tekonsa osottawat jumalallisen woiman waikutusta. Pyhä Henki on painanut Kristuksen armon willin sydämeen ja elähyttänyt niitä tunteita, jotka taistelewat hänen luonnettaan ja kaswatustaan wastaan. ”Walo, joka walistaa jokaisen ihmisen, kun se tulee maailmaan”, loistaa hänen sieluunsa, ja tämä walo, jos sitä waalitaan, johtaa hänen askeleensa Jumalan waltakuntaan. {KW 380.3}

Taiwaan kunnia on langenneiden auttamisessa, murheellisten lohduttamisessa. Ja jokaisessa ihmissydämessä, missä Kristus asuu, ilmaisee

hän itsensä samalla tawalla. Missä Kristuksen palwelusta harjotetaan, tulee se siunaukseksi ja tuo mukanaan tosi iloa. {KW 381.1}

Jumala ei tunnusta mitään erotusta kansallisuuden, heimon eikä yhteiskuntaluokan wälillä. Hän on koko ihmissuwun Luoja. Kaikki ihmiset owat luomisen kautta yksi perhe ja kaikki owat pelastuksen kautta yksi. Kristus tuli repimään alas kaikki wälimuurit, awaamaan kaikki temppelin osastot, jotta joka sielu pääsisi wapaasti Jumalan luo. Hänen rakkautensa on niin laaja, niin sywä ja täysi, että se tunkee kaiken läpi. Se kohottaa saatanan pettämät sieluparat pois tämän wallasta ja asettaa ne Jumalan istuimen lähelle, sen istuimen, jota ympäröi lupauksen sateenkaari. {KW 381.2}

Kristuksessa ei ole juutalaisuutta eikä kreikkalaista, orjaa, eikä wapaata. Kaikki owat tulleet lähelle Kristuksen weren kautta.1 {KW 381.3}

Waikka uskontunnustuksessa olisikin eroawaisuuksia, on jokaista kärsiwän ihmiskunnan kutsua knnltawa ja nondatettawa. Siellä, missä on katkeria tunteita uskonnollisten eriäwäisyyksien takia, woidaan persoonallisella palweluksella tehdä paljon hywää. Hellä auttawaisuus murtaa ennakkoluulot ja woittaa sieluja Jumalalle. {KW 382.1}

Meidän tulee ottaa osaa toisten suruihin, waikeuksiin ja huoliin. Meidän tulee iloita ja murehtia ylhäisten ja alhaisten, rikkaiden ja köyhien kanssa. ”Lahjaksi olette saaneet”, sanoo Kristus, ”lahjaksi myös antakaa”.1 Meidän ympärillämme on köyhiä ja surullisia sieluja, jotka tarwitsewat ymmärtäwää sanaa ja auttawaa kättä; leskiä, jotka tarwitsewat ystäwällisyyttä ja apua; orpoja, jotka Kristus on jättänyt seuraajilleen Jumalan uskottuna omaisuutena. Liian usein heidät siwuutetaan ja laiminlyödään. He owat ehkä repaleisia, wastenmielisiä ja päältäpäin katsoen wähemmän pnoleensawetäwiä, mutta Jumalan omaisuutta he owat sittenkin. Heidät on ostettu kalliilla hinnalla ja owat he hänen silmissään yhtä kalliita kuin mekin. He owat Jumalan suuren perheen jäseniä, ja kristityt, hänen taloutensa hoitajina, owat heistä edeswastuussa. ”Heidän sielunsa”, sanoo hän, waadin minä sinun kädestäsi. {KW 382.2}

Synti on suurin kaikista onnettomuuksista, ja meidän welwollisuutemme on sääliä ja auttaa syntistä. Mutta kaikkia ei woida saawuttaa samalla tiellä. Niitä on paljo, jotka salaawat sielunsa nälän, ja toisia on, jotka owat mitä suurimmassa hädässä, tietämättä siitä mitään. He eiwät huomaa sielun hirwittämää awuttomuutta. Joukot owat niin syntiin wajonneet, että he owat menettäneet ikuisten totuuksien käsityskywyn, kadottaneet Jumalan kuwan itsestään, ja tuskin tietäwät, tarwitsewatko pelastusta wai ei. He eiwät usko

Jumalaan, eiwätkä luota ihmisiin. Monet näistä woidaan saawuttaa ainoastaan epäitsekkään ystäwyyden töillä. Ensin on huolehdittawa heidän ruumiillisista tarpeistaan. Heidät on ruokittawa, puhdistettawa ja puettawa. Kun he huomaawat epäitsekkään rakkautesi, on heidän helpompi uskoa Kristuksen rakkauteen. {KW 382.3}

Niitä on paljon, jotka owat joutuneet harhateille ja katkerasti tuntewat häpeänsä ja hulluutensa. He katsowat wirheitään ja surujaan, kunnes joutuwat melkein epätoiwoon. Näitä sieluja emme saa unohtaa. Kun jonkun heistä on uitawa wastawirtaan, wetää wirran woima heitä lakkaamatta takasin. Ojennettakoon silloin auttawa käsi taistelewaa kohti, kuten Jeesus ojensi kätensä wajoawalle Pietarille. Puhu toiworikkaita sanoja, jotka woiwat herättää luottamusta ja rakkautta. {KW 383.1}

Henkisesti sairas weljesi tarwitsee sinua, kuten sinä itse olet tarwinnut weljen rakkautta. Hän tarwitsee sellaisen kokemusta, joka itse on ollut heikko, kuten hänkin, sellaista, joka ymmärtää ja auttaa häntä. Oman heikkoutemme tunnon pitäisi ajaa meitä auttamaan toista suuressa hädässään. Meidän ei pitäisi koskaan kulkea kärsiwän sielun ohi koettamatta antaa hänelle sitä liewitystä, jolla Jumala on meidän hätäämme liewittänyt. {KW 383.2}

Yhteys Kristuksen kanssa, persoonallinen kosketus elämän Wapahtajan kanssa se on, joka asettaa mielen, sydämen ja sielun alemman luonnon yläpuolelle. Kerro harhateille joutuneelle kaikkiwaltiaasta kädestä, joka tahtoo pitää häntä pystyssä, äärettömästä ihmisluonnosta Kristuksessa, joka säälii häntä. Hänelle ei riitä usko lakiin ja pakkoon, asioihin, joissa ei ole sääliä, eiwätkä koskaan kuule awunhuutoa. Hänen tarwitsee puristaa kättä, joka on lämmin, painautua sydämelle, joka on hellyyttä täynnä. Pidä hänen mielensä kiinni siinä ajatuksessa, että Jumala on läsnä kaikissa waiheissa, katsoo aina häneen hellällä rakkaudella. Pyydä häntä ajattelemaan Isän sydäntä, joka aina suree syntiä, Isän kättä, joka wielä ojennetaan, Isän ääntä, joka sanoo: ”Ottakoot pakonsa Minun turwiini, tehköot rauhan Minun kanssani, rauhan tehköot he Minun kanssani.”1 {KW 383.3}

Kun toimit tässä työssä, ympäröiwät sinua seuralaiset, ihmissilmille näkymättömät. Taiwaan enkelit oliwat samarialaisen rinnalla, joka piti huolta haawoitetusta muukalaisesta. Enkelit taiwaallisista asunnoista auttawat kaikkia niitä, jotka tekewät Jumalan tahdon lähimäisiään palwelemalla. Kristus itse waikuttaa heidän kanssansa. Hän on parantaja, ja kun toimit hänen walwontansa alla, saat nähdä suuria tuloksia. {KW 383.4}

Urhoollisuudestasi tässä työssä ei riipu ainoastaan muiden menestys,

waan oma ikuinen kohtalosikin. Kristus koettaa nostaa kaikkia, jotka haluawat tulla nostetuksi, yhteyteen hänen kanssaan, jotta me olisimme yhtä hänen kanssaan kuten hän on yhtä Isänsä kanssa. Hän sallii kärsimysten ja onnettomuuksien tulla meidän osaksemme, jotta luopuisimme itsekkyydestämme; hän koettaa meissä kehittää luonteensa ominaisuuksia — armeliaisuutta, lempeyttä ja rakkautta. Rupeamalla tähän palvelukseen menemme hänen kouluunsa, jotta kelpaisimme Jumalan kartanoihin. Hylkäämällä sen hylkäämme hänen opetuksensa ja walitsemme ikuisen eron hänestä. {KW 384.1}

”Jos sinä pidät minun wartioni”, sanoo Herra, ”annan minä sinulle wapaan pääsön näiden keskitse, jotka tässä seisowat”1 — niiden enkelien keskellä, jotka ympäröiwät hänen istuintaan. Työskentelemällä taiwaallisten olentojen kanssa maan päällä, walmistumme heidän seuraansa taiwaassa. ”Palwelewia henkiä, palwelukseen lähetettyjä niitä warten, jotka saawat autuuden periä.”2 taiwaan enkelit lausuwat terwetulleiksi ne, jotka owat maan päällä eläneet, ”ei ollakseen palweltawina, waan palwellakseen”3 Tässä siunatussa seurassa me ikuiseksi iloksemme opimme kaiken sen merkityksen, joka on kysymyksessä: ”Kuka on lähimäiseni?”1 {KW 384.2}

Luku 28–Palkinto armosta.

Juutalaiset oliwat melkein kokonaan unohtaneet totuuden Jumalan wapaasta armosta. Heidän rabbiininsa opettiwat, että Jumalan suosio oli ansaittawa. He luuliwat omilla töillään woittawansa wanhurskaan palkinnon. Tällä tawoin heidän jumalanpalwelukseensa tuli ahneuden ja woitonhimon henki, ja Wapahtaja koetti joka tilaisuudessa huomauttaa heitä wirheistään. Wähää ennen kuin Kristus kertoi wertauksen työmiehistä, sattui tapaus, joka antoi hänelle tilaisuuden esittää oikeat periaatteet. {KW 385.1}

Hänen kulkiessaan tiellä tuli häntä wastaan nuori ylimys ja polwistui häntä terwehtimään. ”Hywä opettaja, mitä hywää minun on tehtäwä”, sanoi hän, ”jotta saisin ijankaikkisen elämän?” {KW 385.2}

Ylimys oli terwehtinyt Kristusta yksistään arwokkaana rabbiinina, käsittämättä häntä Jumalan Pojaksi. Wapahtaja sanoi: ”Miksi sanot minua hywäksi? Ei kukaan ole hywä muu kuin Jumala yksin.” Millä perusteella kutsut m i n u a hywäksi? Jumala on ainoa hywä. Jos tunnustat minut hywäksi, täytyy sinun wastaanottaa minut hänen poikanaan ja sijaisenaan. {KW 385.3}

”Mutta jos tahdot elämään päästä sisälle”, lisäsi hän, ”niin pidä käskyt”. Jumalan luonne on ilmaistu hänen laissaan, ja jotta sinä tulisit sopusointuun hänen kanssaan, tulee hänen lakinsa periaatteiden olla kaikkien tekojesi lähteenä. {KW 386.1}

Kristus ei pienennä lain waatimuksia. Selwästi esittää hän lain kuuliaisuuden ijankaikkisen elämän ehtona — samat ehdot, jotka waadittiin Adamilta ennen hänen lankeemistaan. Herra ei odota meiltä nyt wähempää kuin hän odotti ihmiseltä paratiisissa, täydellistä kuuliaisuutta, tahratonta wanhurskautta. Waatimukset armon liiton aikana owat yhtä laajalle ulottuwat kuin ne, jotka määrättiin Eedenissä — sopusointu Jumalan lain kanssa, joka on pyhä, wanhurskas ja hywä. {KW 386.2}

Kun Jeesus kehotti pitämään käskyt, kysyi nuori mies: ”Mitkä?” Hän otaksui, että Jeesus tarkotti joitakin ulkonaisia muodollisuuksia; mutta Jeesus tarkotti lakia, joka annettiin Sinailla. Hän luetteli useita käskyjä toisesta taulusta Jumalan laissa ja yhdisti ne sitte tähän käskyyn: ”Rakasta lähimäistäsi niinkuin itseäsi.” {KW 386.3}

Nuori mies wastasi epäröimättä: ”Kaikkea tätä olen noudattanut nuoruudestani asti, mitä minulta wielä puuttuu?” {KW 386.4}

”Jos tahdot olla täydellinen”, sanoi Kristus, ”niin mene, myö mitä sinulla on ja anna köyhille, ja sinulla on olewa aarre taiwaassa, ja tule seuraamaan minua.” Mutta kun nuori mies sen kuuli, meni hän murheellisena pois, sillä hänellä oli paljo tawaraa. {KW 386.5}

Se joka rakastaa itseään, rikkoo lakia. Tätä Jeesus tahtoi selittää nuorelle miehelle, ja hän pani hänet koetukselle, joka ilmaisisi hänen sydämensä itsekkyyden. Hän näytti miehen luonteessa olewan ruttopaiseen. Nuorukainen ei halunnut enää muita selityksiä. Hän oli hellinyt epäjumalaa sielussaan. Maailma oli hänen jumalansa. Hän tunnusti pitäneensä käskyt, mutta todellisuudessa oli hän aiwan tietämätön lain hengestä ja elämästä. Hänessä ei ollut tosirakkautta Jumalaan eikä ihmisiin. Häneltä puuttui kaikki se, mikä olisi oikeuttanut hänet pääsemään sisälle Jumalan waltakuntaan. Oman minän ja maallisen woiton rakkauden takia oli hän kokonaan taiwaallisten totuuksien ulkopuolella. {KW 386.6}

Kun tämä nuori ylimys tuli Jeesuksen luo, woitti hänen wilpittömyytensä ja wakawuutensa Wapahtajan sydämen. ”Jeesus katsoi häneen ja rakasti häntä.” Tässä nuoressa miehessä näki hän henkilön, joka olisi woinut olla wanhurskauden julistajana. Hän olisi wastaanottanut tämän lahjakkaan ja jalon nuorukaisen yhtä mielellään kuin hän otti wastaan ne köyhät kalastajat, jotka seurasiwat häntä. Jos nuori mies olisi uhrannut kykynsä sielujen pelastukseksi, olisi hänestä tullut taitawa Kristuksen työmies. {KW 387.1}

Mutta ensin täytyi hänen hywäksyä oppilaaksi pääsyn ehdot ja ehdottomasti antautua Jumalalle. Wapahtajan kutsumuksesta Johannes, Pietari, Matteus ja heidän towerinsa ”jättiwät kaikki, nousiwat ja seurasiwat häntä”.1 Samaa uhrausta waadittiin nuorelta ylimykseltä. Ja siinä suhteessa ei Kristus waatinut suurempaa uhria kuin minkä hän itse oli tehnyt. ”Hän, waikka oli rikas, tuli teidän tähtenne köyhäksi, että te hänen köyhyydestään rikastuisitte.”1 Nuoren miehen olisi tarwinnut waan kulkea sinne, mihin Jeesus häntä johti. {KW 387.2}

Kristus katsoi nuoreen mieheen ja halusi hänen sieluansa. Hän tahtoi lähettää hänet sanansaattajana ihmisten pelastukseksi. Korwaukseksi siitä, mikä hänen tuli hyljätä, tarjosi Kristus nuorelle miehelle edun olla hänen seurassaan. ”Seuraa minua”, sanoi hän. Tätä etua oliwat Pietari, Jaakob ja Johannes pitäneet ilona. Nuori mies itse katsoi Kristukseen ihaillen. Hänen sydämensä tunsi wetowoimaa Kristuksen puoleen. Mutta hän ei ollut walmis wastaanottamaan Wapahtajan itseuhrautumisoppia. Hän walitsi rikkautensa ennen Jeesusta. Hän ikäwöi ijäistä elämää, mutta kuitenkaan ei

hän tahtonut sieluunsa päästää sitä epäitsekästä rakkautta, joka yksin on elämä, ja surullisin sydämin kääntyi hän pois Kristuksesta. {KW 388.1}

Kun nuori mies oli mennyt pois, sanoi Jeesus opetuslapsilleen: ”Kuinka waikeaa on niiden, joilla on tawaraa, mennä sisälle Jumalan waltakuntaan!” Nämä sanat hämmästyttiwät opetuslapsia. Heidät oli opetettu pitämään rikkaita taiwaan suosikkeina, ja itse toiwoiwat he woittawansa waltaa ja rikkautta Messiaan waltakunnassa. Jos nyt rikkaat menettäisiwät oikeuden päästä Jumalan waltakuntaan, mitä toiwoa sitte muilla olisi? {KW 388.2}

”Jeesus rupesi taas puhumaan ja sanoi heille: Lapset, kuinka waikea on niiden, jotka luottawat tawaraansa, päästä Jumalan waltakuntaan! Helpompi on kamelin mennä neulansilmästä läpi, kuin rikkaan päästä Jumalan waltakuntaan. Niin he ylenmäärin hämmästyiwät.” Nyt huomasiwat he, että tämä wakawa warotus kuului heillekin. Wapahtajan sanojen walossa paljastui heidän oma salainen pyrkimyksensä rikkauteen ja waltaan. Lewottomina itsensä takia huudahtiwat he: ”Kuka silloin woi pelastua?” {KW 388.3}

”Jeesus katsoi heihin ja sanoi: Ihmisille se on mahdotonta, mutta ei Jumalalle; sillä Jumalalle on kaikki mahdollista.” {KW 389.1}

Rikas mies, hänen laisensa, ei woi koskaan päästä taiwaaseen. Hänen rikkautensa eiwät anna hänelle mikään oikeutta pyhien perintö-osaan walossa. Ainoastaan Kristuksen sulasta armosta ihminen pääsee Jumalan kaupunkiin. {KW 389.2}

Nämä sanat, jotka Pyhä Henki lausui: ”Te ette ole itsenne omat, sillä te olette kalliisti ostetut”,1 eiwät kuulu enemmän rikkaalle kuin köyhällekään. Kun ihminen uskoo tämän, pitää hän rikkauttaan uskottuna talenttina, jota on käytettäwä Jumalan määräyksen mukaan kadotettujen pelastukseksi ja kärsiwien ja köyhäin lohdutukseksi. Ihmiselle tämä on mahdotonta, sillä sydän riippuu kiinni maallisissa aarteissa. Sielu, joka on sidottu mammonan palwelukseen, on kuuro tarwitsewien ihmisten hätähuudoille. Mutta Jumalalle on kaikki mahdollista. Kristuksen werratonta rakkautta katsellessa itsekäs sydän pehmenee ja nöyrtyy. Rikas mies joutuu samallaiseen asemaan kuin Saulus, fariseus, niin että hän woi sanoa: ”Niinpä minä luen tosiaankin kaikki tappioksi tuon ylen kalliin asian, Kristuksen Jeesuksen, minun Herrani tuntemisen rinnalla.”2 Silloin eiwät he pidä mitään omanaan. He iloitsewat saadessaan olla Jumalan moninaisten lahjoin jakajana ja pitäwät itseään hänen tähtensä kaikkien ihmisten palwelijana. {KW 389.3}

Pietari oli ensimäinen, jolle selwisi se salainen wakaumus, joka heidät

kaikki oli wallannut Wapahtajan sanoja kuullessaan. Hän ajatteli tyydytyksellä sitä, mitä hän ja hänen weljensä oliwat uhranneet Kristuksen takia. ”Katso”, sanoi hän, ”me olemme luopuneet kaikesta ja seuranneet sinua”. ”Muistaen tuon nuorelle ylimykselle annetun ehdollisen lupauksen: sinulla on olewa aarre taiwaassa”, kysyi hän nyt, mitä hän ja towerinsa saisiwat palkaksi uhrauksistaan. Wapahtajan wastaus tunki läpi näiden galilealaisten kalastajain sydänten. Siinä kuwastui kunnia, joka woitti heidän ylpeimmätkin unelmansa: ”Totisesti minä sanon teille: uudestasyntymisessä, kun Ihmisen Poika istuu kirkkautensa waltaistuimella, silloin tekin, jotka olette seuranneet minua, saatte istua kahdellatoista waltaistuimella ja tuomita Israelin kahtatoista sukukuntaa.”1 Ja hän lisäsi: ”Ei ole ketään, joka minun tähteni ja ewankeliumin tähden on luopunut talosta tai weljistä tai sisarista tai isästä tai äidistä tai waimosta tai lapsista tai pellosta, eikä saisi satakertaisesti nyt tässä ajassa taloja ja weljiä ja sisaria ja äitejä ja lapsia ja peltoja, waimojen keskellä ja tulewassa maailmassa ijankaikkista elämää.”2 {KW 389.4}

Mutta Pietarin kysymyksessä: ”Mitä me sitte saamme?” ilmeni sellainen henki, että, jos se saisi jatkua, eiwät opetuslapset kykenisi olemaan Kristuksen sanansaattajia; sillä se oli palkkalaisen edeltäpäin laskewaa henkeä. Samalla kun Kristuksen rakkaus heitä weti, oli opetuslapsissa myöskin farisealaista henkeä. Yhä asui heissä ajatus ansaita palkinto työnsä mukaan. Heissä oli jonkunmoinen itsepalwomisen ja itsetyytywäisyyden henki ja tekiwät wertailuja keskenään. Jos joku heistä erehtyi jossain suhteessa, oliwat toiset heti mielestään paremmat. {KW 390.1}

Jotta opetuslapset eiwät unohtaisi ewankeliumin periaatteita, kertoi Kristus heille wertauksen, joka walaisee, miten Jumala menettelee palwelijoittensa kanssa, ja joka näyttää, missä hengessä heidän on työskenneltäwä hänen hywäkseen. {KW 390.2}

”Taiwaanwaltakunta”, sanoi hän, ”on perheen-isännän kaltainen, joka warhain aamulla meni ulos palkkaamaan työmiehiä wiinitarhaansa.” Työtä etsiwien miesten oli tapana odottaa torilla, ja sinne tuliwat työnantajat etsimään palwelijoita. Wertauksessa mainittu mies kuwataan kulkewaksi uusille tahoille palkkaamaan työmiehiä. Ne, jotka oliwat palkatut aikaisimmin, suostuiwat tekemään työtä määrätystä summasta, mutta wiimeksi palkatut jättiwät isännän ratkaistawaksi määrätä heidän palkkansa. {KW 390.3}

”Ja illan tultua wiinitarhan herra sanoi taloutensa hoitajille: Kutsu työmiehet ja maksa heille palkka, mutta ala wiimeisestä ja jatka siten

ensimäiseen asti.” Kun siis yhdennentoista tunnin waiheilla saapuneet tuliwat, saiwat he kukin denaarin. Ja kun ensimäiset tuliwat, luuliwat he saawansa enemmän, mutta hekin saiwat kukin denaarinsa. {KW 390.4}

Isännän menettely työmiesten kanssa wiinitarhassa esittää Kristuksen menettelyä ihmiskunnan suhteen. Se on wastakohta ihmisten kesken wallitsewalle tawalle. Maallisissa asioissa palkkio riippuu suoritetusta työstä. Työmies odottaa maksua ansionsa mukaan. Mutta wertauksessa Kristus walaisee waltakuntansa periaatteet — waltakunnan, joka ei ole tästä maailmasta. Häntä ei woida määritellä minkään inhimillisen mittapuun mukaan. Herra sanoo: ”Minun ajatukseni eiwät ole teidän ajatuksianne ja teidän tienne eiwät ole minun teitäni... Sillä niin paljon kuin taiwas on maata korkeampi, niin owat minun tieni korkeammat teidän ajatuksianne.”1 {KW 391.1}

Wertauksessa ensimäiset työmiehet suostuiwat tekemään työtä määrätystä summasta, ja he saiwat juuri sen summan, eikä enempää. Ne, jotka palkattiin myöhemmin, uskoiwat herransa lupaukseen: ”Mikä kohtuus on, sen te saatte.” He osottiwat luottamustaan häneen sillä, etteiwät palkasta mitään kyselleet. He luottiwat hänen oikeuteensa ja kohtuuteensa. Ja he saiwat palkinnon, ei työn määrän, waan isännän anteliaisuuden mukaan. {KW 391.2}

Jumala tahtoo, että meidän tulee luottaa häneen, joka tekee jumalattoman wanhurskaaksi. Hän ei maksa palkkaa meidän ansiomme mukaan, waan omalla mitallaan, ”jonka hän pani toimeen Kristuksessa Jeesuksessa, meidän Herrassamme”. Hän pelasti meidät ”ei wanhurskauden tekojen tähden, joita olimme tehneet, waan laupeutensa mukaan.”1 Ja niille, jotka luottawat häneen ”tekee hän monin werroin enemmän kuin kaikki, mitä me anomme tai ymmärrämme.”2 {KW 392.1}

Ei suoritetun työn määrä eikä sen näkywäiset tulokset, waan henki, jonka alaisena työ tehdään, tekee sen arwokkaaksi Jumalan silmissä. Ne, jotka tuliwat wiinitarhaan yhdennellätoista hetkellä, oliwat kiitollisia siitä, että saiwat työtä. Heidän sydämensä oliwat täynnä kiitollisuutta häntä kohtaan, joka oli ottanut heidät työhönsä, ja kun päiwän loputtua isäntä maksoi heille täyden päiwäpalkan, hämmästyiwät he suuresti. He tiesiwät, etteiwät olleet ansainneet sellaista palkkaa. Ja se ystäwällisyys, joka näkyi heidän työnantajansa kaswoista, täytti heidät ilolla. He eiwät koskaan unohtaneet isännän hywyyttä eikä sitä anteliasta hywitystä, jonka he oliwat saaneet. Samallainen on syntisen laita, joka arwottomuutensa tuntien, wasta yhdennellätoista tunnilla on astunut Mestarinsa wiinitarhaan. Hänen

palwelusaikansa näyttää niin lyhyeltä, hän tuntee, ettei ansaitse palkkaa, mutta hän on iloa täynnä siitä, että Jumala on ottanut hänet työhönsä. Hän työskentelee nöyrällä, luottawalla mielellä, kiitollisena siitä suuresta edusta, että saa olla Kristuksen työmies. Jumala iloitsee siitä, että woi palkita sellaista henkeä. {KW 392.2}

Herra tahtoo, että me, palkkaa kysymättä, olemme tyytywäisiä hänessä. Kun Kristus asuu sielussa, ei palkkakysymys ole tärkein. Se ei ole se waikutin, joka kannustaa meidän työtämme. Totta kyllä, että meidän tulee panna arwoa palkinnolle, sillä Herra tahtoo, että meidän on pideltäwä arwossa hänen lupaamiaan siunauksia. Mutta hän ei tahdo, että olemme palkan ahneita, tai ajattelemme, että meidän on joka palweluksesta saatawa korwaus. Me emme saa ponnistella palkan takia, waan on meidän aina noudatettawa oikeutta wälittämättä palkkiosta. Rakkaus Jumalaan ja lähimäisiimme on olewa kaikkien tekojemme kannustimena. {KW 392.3}

Tämä wertaus ei wapauta syyllisyydestä niitä, jotka kuulewat ensimäisen kutsun työhön, mutta eiwät astu Herran wiinitarhaan. Kun isäntä yhdennellätoista hetkellä meni torille ja näki muutamia miehiä toimettomina seisomassa, sanoi hän heille: ”Miksi seisotte täällä koko päiwän joutilaina?” Wastaus oli: ”Kun ei kukaan ole meitä palkannut.” Ei kukaan niistä, jotka saiwat kutsun myöhemmin päiwällä, ollut siellä aamulla. He eiwät olleet hyljänneet kutsua. Ne, jotka hylkääwät sen ja sitte katuwat, tekewät oikein katuessaan; mutta ei ole syytä kewytmielisesti menetellä ensimäisen armon kutsun suhteen. {KW 393.1}

Kun työmiehet winitarhassa oliwat saaneet ”kukin denaarinsa”, loukkautuiwat he, jotka oliwat alkaneet työnsä warhain aamulla. Oliwathan he tehneet työtä kaksitoista tuntia ja siis oli oikein, että heidän piti saada enemmän kuin niiden, jotka oliwat työskennelleet waan yhden tunnin, wiileimmän ajan päiwästä. ”Nämä wiimeiset owat tehneet työtä yhden tunnin”, sanoiwat he, ”ja sinä teit heidät meidän wertaisiksemme, jotka olemme kantaneet päiwän kuorman ja helteen”. {KW 393.2}

”Ystäwä”, wastasi isäntä eräälle heistä, ”en tee sinulle wääryyttä, etkö sopinut minun kanssani denaarista? Ota se, mikä sinulle on tulewa ja mene matkaasi. Mutta minä tahdon antaa tälle wiimeiselle saman werran kuin sinullekin. Enkö saa tehdä omallani, mitä tahdon? Wai katsotko sentähden karsaasti, että minä olen hywä?” {KW 394.1}

”Näin wiimeiset tulewat ensimäisiksi ja ensimäiset wiimeisiksi, sillä monta on kutsuttu, mutta harwat owat walitut.” {KW 394.2}

Työmiehet wertauksessa esittiwät sellaisia henkilöitä, jotka palweluksensa takia waatiwat päästä toisten edelle. He alottawat työnsä itsetyytywäisyyden hengessä, eiwätkä koskaan osota siinä itsekieltäymystä ei uhrautumista. He owat ehkä koko ikänsä tunnustaneet palwelewansa Jumalaa, ehkä owat he seisoneet etumaisina pitkä-aikaisessa tuskassa, kieltäymyksessä ja kärsimyksessä, ja arwelewat sentakia olewansa oikeutetut suurempaan palkkaan. He ajattelewat enemmän palkintoa kuin etua olla Kristuksen palwelija. Heidän mielestään heidän työnsä ja uhrauksensa oikeuttawat heidät kunniaan ennen muita, ja kun näitä waatimuksia ei tunnusteta, loukkaantuwat he. Jos heissä olisi rakkauden, luottamuksen henkeä, olisiwat he yhä edelleen ensimäisiä, mutta heidän napisemisensa ja walituksensa on epäkristillistä, ja osottaa, että heihin ei woi luottaa. Se paljastaa heidän pyrkimyksensä ylenemään, heidän epäuskonsa, heidän kateutensa ja napisewan olentonsa weljiään kohtaan. Herran hywyys ja anteliaisuus on heille waan tyytymättömyyden aiheena. Sillä osottawat he, ettei ole mitään yhteyttä heidän sielujensa ja Jumalan wälillä. He eiwät tunne iloa yhteistyöstä Mestarinsa kanssa. {KW 394.3}

Ei ole mitään Jumalalle niin wastenmielistä kuin tämä pikkumainen, itsekäs menettely. Hän ei woi työskennellä sellaisen kanssa, jossa nämä ominaisuudet näkywät. He eiwät ole wastaanottoisia hänen Henkensä waikutukselle. {KW 394.4}

Juutalaiset oli ensin kutsuttu Herran wiinitarhaan, ja sentakia he oliwat ylpeitä ja itsewanhurskaita. He luuliwat palweluswuosiensa oikeuttawan heitä saamaan suurempaa palkkaa kuin muut. Ei mikään woinut suuremmassa määrässä herättää heidän katkeruuttaan kuin se wiittaus, että pakanat saisiwat Jumalan waltakuntaa koskewissa asioissa samat oikeudet kuin hekin. {KW 395.1}

Kristus warotti niitä opetuslapsia, jotka ensin oli kutsuttu hänen seuraajikseen, ettei sama pahe pääsisi rehottamaan heidänkin keskuudessaan. Hän näki, että kirkon heikko puoli on sellaisessa itsewauhurskaassa hengessä. Ihmiset luulisiwat woiwansa suorittaa jotakin, millä woisiwat ansaita paikan taiwaan waltakunnassa. He kuwitteliwat, että, jos he edistyisiwät, Herra itse tulee heitä auttamaan. Tällä tawoin he kuitenkin tulisiwat saamaan paljon omasta itsestään ja wähän Kristuksesta. Moni niistä, jotka owat päässeet pienen askeleen eteenpäin, luulisi olewansa muita parempi. He odottaisiwat imartelua ja kateutta. Sellaisesta waarasta koettaa Kristus suojella opetuslapsiaan. {KW 395.2}

Omilla ansioilla kehuminen ei ole sopiwaa. ”Älköön wiisas kerskatko

wiisaudestansa, älköön wäkewä kerskatko wäkewyydestänsä, älköön rikas kerskatko rikkaudestansa. Waan joka tahtoo kerskata, kerskatkoon siitä, että hän on ymmärtäwä ja tuntee Minua, että Minä olen Herra, joka teen laupeutta ja oikeutta ja wanhurskautta maassa; sillä niihin minä mielistyn, sanoo Herra."1 {KW 395.3}

Palkka ei ole töistä, ettei kukaan kehuisi itseään, waan on se kokonaan armosta. "Mitä me sitten sanomme esi-isämme Abrahamin lihan puolesta saawuttaneen? Sillä jos Abraham on teoista wanhurskaaksi tullut, on hänellä aihetta kerskaamiseen, mutta ei Jumalan edessä. Sillä mitä Raamattu sanoo? Abraham uskoi Jumalaa, ja se luettiin hänelle wanhurskaudeksi. Mutta työtä tekewälle ei lueta palkkaa armosta, waan ansiosta. Mutta joka ei töitä tee, waan uskoo häneen, joka wanhurskauttaa jumalattoman, sille luetaan hänen uskonsa wanhurskaudeksi."2 Sentähden ei kellään ole syytä korottaa itseään toisten yläpuolelle. tai kadehtia toista. Ei kukaan ole etuoikeutettu, eikä kukaan woi waatia palkkaa itselleen kuuluwana oikeutena. {KW 395.4}

Sekä ensimäinen että wiimeinen tulewat osallisiksi suuresta ijäisestä palkinnosta, ja ensimäisen pitäisi ilolla lausua wiimeinen terwetulleeksi. Se, joka ei suo toiselle palkkaa, unohtaa, että hän itse on pelastettu sulasta armosta. Wertaus työmiehestä tuomitsee kaiken kateuden ja epäilyksen. Rakkaus iloitsee totuudessa eikä tee mitään kateellisia wertailuja. Se, jolla on rakkautta, wertaa ainoastaan Kristuksen rakkautta omaan puutteelliseen luonteeseensa. {KW 396.1}

Tämä wertaus on muistutus kaikille työmiehille Jumalan wiinitarhassa siitä, että heidät, olipa heidän työnsä miten pitkä ja miten merkityksellinen tahansa, katsotaan mitättömiksi, jollei heissä ole rakkautta weljiinsä, eikä ole oikeata nöyryyttä Jumalan edessä. Oman minän korottaminen ei ole uskonnon mukaista. Se, joka pitää itsekorotusta päämaalinaan, huomaa pian olewansa wailla sitä armoa, joka yksin tekee hänet kelwolliseksi Jumalaa palwelemaan. Missä ylpeys ja itsetyytywäisyys saawat wallita, siellä Jumalan työ kärsii wahinkoa. {KW 396.2}

Ei se ole työpäiwämme pituus, waan nöyryytemme ja uskollisuutemme työssä, joka tekee sen Jumalalle kelwolliseksi. Kaikessa palweluksessamme waaditaan täydellistä antaumusta. Pienimmätkin welwollisuudet, jotka tehdään wilpittömyydessä ja nöyryydessä, owat Jumalalle suotuisampia kuin itsekkyyden rumentamat suuret työt. Hän pitää meitä silmällä nähdäkseen, miten paljon meissä on Kristuksen henkeä ja miten paljon me olemme töissämme Kristuksen kaltaisia. Hän kiinnittää enemmän huomiota siihen rakkauteen ja uskollisuuteen, jota osotamme työssämme, kuin siihen,

miten paljon me suoritamme. {KW 396.3}

Wasta sitte kun kaikki itsekkyys on kuollut, kun kaikki herruuden tawoittelu on kadonnut, kun kiitollisuus täyttää sydämen ja rakkaus tekee elämän suloiseksi, wasta sitte woi Kristus tulla sieluun ja meidät tunnustetaan Jumalan työmiehiksi. {KW 397.1}

Waikka työ olisi miten raskas, eiwät Kristuksen todelliset työmiehet pidä sitä taakkana. He owat walmiit uhraamaan ja uhrattawiksi; se on hauskaa työtä, jota tehdään iloisin sydämin. Ilo Jumalassa on tullut ilmi Jeesuksessa Kristuksessa. Tämä ilo on se ilo, jonka Kristus esitti: — ”tehdä hänen tahtonsa, joka minut lähetti ja täyttää hänen tekonsa”1 He owat yhteistyössä kirkkauden Herran kanssa. Tämä ajatus sulostuttaa heidän waiwansa, wahwistaa heidän tahtonsa ja antaa hengen joustawuutta kaikissa elämän waiheissa. Tehden työtä epäitsekkäin sydämin, jalostuneina osallisuudesta Kristuksen kärsimyksessä, ottaen osaa hänen työhönsä, lisääwät he hänen ilonsa wirtauksia ja tuottawat kunniaa hänen korkealle nimelleen. {KW 397.2}

Sellainen on kaiken todellisen palweluksen sisällinen olemus Jumalan edessä. Tämän hengen puutteessa monet, jotka näyttäwät olewan ensimäisiä, tulewat wiimeiseksi, kun taas nämä, joilla on se henki, tulewat ensimäisiksi, waikka pitäwät itseään wiimeisinä. {KW 397.3}

Moni on antautunut Kristukselle, mutta eiwät ole olleet tilaisuudessa suorittamaan mitään suurtyötä eikä uhria hänen palweluksessaan. He saakoot lohdutusta siitä ajatuksesta, ettei marttyyrin epäitsekkyys ehdottomasti ole Jumalalle otollisin, eikä ole sanottu, että lähetyssaarnaaja, joka on seisonut wastakkain kuoleman kanssa, on aina ensimäisenä taiwaan aikakirjoissa. Se kristitty, joka yksityiselämässään jokapäiwäisellä itsensä unohtamisella, wilpittömällä elämällä ja puhtailla ajatuksilla, hiljaisuudella kärsimyksissä, uskolla ja armeliaisuudella esittää Kristuksen luonnetta — tämä kristitty on ehkä Jumalan silmissä kalliimpi kuin kuuluisin saarnaaja tai marttyyri. {KW 397.4}

Oi, miten erilailla Jumala arwostelee meitä kuin ihmiset! Jumala näkee monta kiusausta, joita on wastustettawa, joista ei maailma, eipä edes lähimmät ystäwämmekään monasti tiedä mitään, kiusauksia kodissa ja sydämessä. Hän näkee sielun nöyryyden katsoessaan hänen heikkouttaan, hän tuntee sydämen wilpittömän katumuksen pahoista ajatuksistakin. Hän näkee, miten ihminen koko sydämellään on antautunut hänen palwelukseensa. Hän on merkinnyt taistelun kowat hetket omaa minää wastaan — taistelun, jota seurasi woitto. Kaiken tämän tietäwät Jumala ja

enkelit. Hän on kirjottanut muistikirjan niistä, jotka pelkääwät Herraa ja ajattelewat hänen nimeänsä. {KW 398.1}

Menestyksen salaisuus ei ole opissa, eikä asemassa, ei lahjojemme paljoudessa eikä ihmisen omassa tahdossa. Tuntien puutteemme, tulee meidän katsella Kristusta ja hänen kauttaan, joka on kaiken woiman woima, kaiken ajatuksen ajatus, nöyrä ja alistuwa ihminen saa woiton toisensa perästä. {KW 398.2}

Ja waikka toimemme olisi kuinka lyhyt tai wähäinen, emme pety palkan suhteen, jos yksinkertaisessa uskossa seuraamme Kristusta. Se, mikä suurimmalle ja wiisaimmalle on mahdoton saawuttaa, on heikoimmalle ja nöyrimmälle mahdollinen. Taiwaan kultainen portti ei awaudu sille, joka luulee olewansa suuri, eikä henkisesti ylpeälle. Mutta ikuiset portit awautuwat pienen lapsen heikosta kosketuksesta. Siunattu on armon palkinto kaikille niille, jotka uskon ja rakkauden wilpittömyydessä owat työskennelleet Jumalan hywäksi.1 {KW 398.3}

Luku 29–”Mennä ylkää vastaan.”

Kristus ja hänen opetuslapsensa owat asettuneet Öljymäelle. Aurinko on laskenut merten taakse, ja kannas on illan warjojen peittämä. He näkewät asunnon, komeasti walaistun, ikäänkuin johonkin juhlaan. Walo wirtaa akkunasta ja odottawa kansanjoukko ympäröi taloa; siitä käy selwille, että hääjoukko on tulossa. Monissa paikoin Itämailla pidetään häitä illalla. Ylkä menee ulos morsiantaan wastaan tuodakseen hänet kotiinsa. Tulisoihtujen walossa kulkee saattue morsiamen kotitalosta sulhasen kotiin, jossa pidot on walmistettu kutsuwieraille. Siinä kohtauksessa, johon Kristuksen katse sattui, nähdään joukko ihmisiä, jotka odottawat hääseurueen tuloa, aikeessa yhtyä kulkueeseen. {KW 399.1}

Morsiamen kodin läheisyydessä nähdään kymmenen neitsyttä, puettuina walkoiseen pukuun. Jokaisella heistä on palawa lamppu sekä pieni öljy-astia. Kaikki odottawat jännityksellä yljän tuloa. Mutta hän wiipyy. Aika kuluu tunti tunnilta; odottajat wäsywät ja nukahtawat. Keski yön aikana kuuluu huuto: ,, Katsokaa, ylkä tulee! Menkää ulos häntä wastaan! Nukkujat herääwät ja hypähtäwät pystyyn. He näkewät kulkueen liikkuwan eteenpäin, tulisoihtujen walaistessa ja iloisen soiton kaikuessa. He kuulewat yljän ja morsiamen äänet. Ne kymmenen neitoa tarttuwat lamppuihinsa ja alkawat puhdistaa niitä liittyäkseen kiireesti saattojoukkoon. Mutta wiisi heistä on laiminlyönyt täyttää astiansa öljyllä. He eiwät aawistaneet tätä pitkää odotusta, eiwätkä siis olleet walmistuneet tähän odottamattomaan tapaukseen. Noloina kääntywät he wiisaampien towereittensa puoleen, sanoen: ”Antakaa meille öljyänne, sillä lamppumme sammuiwat.” Mutta nämä owat tyhjentäneet astiansa wasta puhdistettuihin lamppuihin, eikä heillä ole öljyä antaa muille. Siitä syystä sanowat he: ”Ei suinkaan, se ei riitä meille ja teille. Menkää paremmin myöjän luo ostamaan itsellenne.” {KW 399.2}

Heidän mennessään ostamaan kulkee kulkue ohi, jättäen heidät taakseen. Ne wiisi wiisasta neitsyttä yhtywät palawine lamppuineen joukkoon ja astuwat hääjoukon kanssa taloon, jonka owi suljetaan. Kun tyhmät neitsyet saapuwat hääsaliin, kohtaa heitä odottamaton isku. Häätalon isäntä selittää: ”En tunne teitä.” Heidät jätetään seisomaan ulkopuolelle yön pimeyteen autiolle tielle. {KW 400.1}

Kun Kristus istui ja katseli ylkää odottawaa seuruetta, kertoi hän opetuslapsilleen kertomuksen kymmenestä neitseestä walaistakseen heille sellaisen seurakunnan tilaa, joka elää juuri ennen Kristuksen toista tulemista. {KW 400.2}

Molemmat odottawien luokat esittäwät niitä kahta luokkaa, jotka tunnustawat odottawansa Herran toista tulemista. Heitä kutsutaan neitseiksi, kun he tunnustawat puhdasta oppia. Lamput esittäwät Jumalan sanaa. Psalmista sanoo: ”Sinun sanasi on minun jalkaini kynttilä ja walkeus minun teilläni.”1 Öljy on Pyhän Hengen wertauskuwa. Samalla tawoin on Henki esitetty Sakarian ennustuksessa: ”Enkeli, joka minua puhutteli, tuli jälleen ja herätti minut, niinkuin joku unestansa herätetään. Ja sanoi minulle: Mitä näet? Ja minä sanoin: Minä näen, ja katso kynttiläjalka, joka on kokonansa kullasta, ja öljymalja sen päällä, ja siinä seitsemän lamppua, ja seitsemän putkea kullakin lampulla, jotka sen päällä owat; ja kaksi öljypuuta sen wieressä, toinen öljymaljan oikealla puolella, toinen sen wasemmalla.” Ja minä wastasin ja sanoin sille enkelille, joka minua puhutteli, sanoen: Mitä nämä owat, herrani?... Ja hän wastasi ja puhui minulle, sanoen: tämä on Herran sana Serubabelille, näin kuuluwa: ei sotawäellä eikä woimalla, waan minun hengelläni, sanoo Herra Sebaot... Ja minä kysyin toisen kerran ja sanoin hänelle: Mitä owat ne kaksi öljypuun oksaa, jotka owat kahden kultaisen putken wieressä, joista kultainen öljy wuotaa?... Ja hän sanoi: Nämä owat ne kaksi öljyllä woideltua, jotka seisowat koko maan Herran edessä.1 {KW 400.3}

Niistä kahdesta öljypuusta tyhjennettiin kultainen öljy kultaisten putkien kautta kynttiläjalan öljyastiaan ja siitä niihin kultaisiin lamppuihin, jotka antoiwat waloa pyhälle. Siten säteilee pyhistä, jotka seisowat Jumalan läheisyydessä, hänen Henkensä niihin inhimillisiin aseisiin, jotka on wihitty hänen palwelukseensa. Molempain wihittyjen tarkotus on ilmottaa Jumalan kansalle se taiwaallinen armo, joka yksin woi tehdä hänen sanansa jalkojen lyhdyksi ja waloksi tiellä: ”Ei sotawäellä eikä woimalla, waan minun hengelläni, sanoo Herra Sebaot.”1 {KW 401.1}

Wertauksessa kaikki kymmenen neitsyttä meni ulos ylkää tapaamaan. Kaikilla oli lamput ja öljyastiat. Aluksi ei heidän wälillään näyttänyt olewan mitään erotusta. Niin on seurakunnankin laita, joka on olemassa juuri wähää ennen Kristuksen toista tulemista. Kaikki tuntewat Raamatun kirjoitukset, kaikki owat kuulleet sanoman Kristuksen pikaisesta tulosta, ja odottawat luottawasti hänen ilmestymistään. Mutta kuten oli wertauksessa, niin on nytkin. Tulee odotusaika, jolloin usko pannaan koetukselle, ja kun huuto kuuluu: ”Katso, ylkä tulee! Menkää häntä wastaan”, ei moni ole wielä walmis. Heillä ei ole öljyä astioissaan eikä lampuissaan. Heissä ei ole Pyhää Henkeä. {KW 402.1}

Ilman Jumalan Henkeä ei hänen sanansa tuntemisesta ole mitään hyötyä. Tieto totuudesta ei woi, jollei sitä seuraa Pyhä Henki, wirkistää sielua eikä

pyhittää sydäntä. Woidaan tuntea tarkkaan Raamatun käskyt ja lupaukset, ilman että luonne silti on muuttunut, mikä tapahtuu yksin Pyhän Hengen waikutuksesta. Ilman Hengen walaisewaa woimaa ei ihminen kykene erottamaan totuutta walheesta ja hän lankee helposti saatanan kiusauksiin. {KW 402.2}

Se luokka, jota tyhmät neitseet edustawat, ei ole farisealainen. Nämä ihmiset kunnioittawat totuutta, he owat sitä puolustaneet ja tuntewat wetowoimaa totuuden tunnustajien puoleen, mutta he eiwät ole antautuneet Pyhän Hengen waikutukselle. He eiwät ole laskeutuneet kulmakiwelle, Jeesukselle Kristukselle, eimwätkä sallineet wanhaa luontoaan murrettawan. Nämä owat samallaisia kuin kiwiperäisen maan kuulijat. He ottawat mielellään sanan wastaan, mutta he eiwät salli sen totuuksien tunkeutua sydämeen. Sanan waikutus ei ole pysywäinen. Henki waikuttaa ihmisen sydämeen ja painaa häneen uuden luonnon, mutta sen lajiset ihmiset, joita tyhmät neitseet edustawat, tuntewat tyydytystä ulkonaisesta waikutuksesta. He eiwät tunne Jumalaa. He eiwät ole tutkineet hänen luonnettaan, heillä ei ole ollut yhteyttä hänen kanssaan, ja siitä syystä he eiwät tiedä, miten heidän on toiwottawa, nähtäwä ja elettäwä. Heidän jumalanpalweluksensa on muodostunut muodoksi. ”He tulewat tyköni niinkuin kansan tapa on tulla, istuwat edessäni Minun kanssani; ja he kuulewat sanojasi, mutta eiwät niitä tee; mikä heidän suustansa on suloista, sen he tekewät, mutta oman woittonsa jäljissä kulkee heidän sydämensä.”1 Apostoli Paawali wiittaa siihen, että tämä on erityisesti kuwaawaa niille, jotka eläwät juuri ennen Kristuksen toista tulemista. Hän sanoo: ”Wiimeisinä päiwinä on tulewa waikeita aikoja. Sillä ihmiset tulewat olemaan itserakkaita..., jotka rakastawat hekumaa enemmän kuin Jumalaa, joissa on jumalisuuden kuori, mutta he kieltäwät sen woiman.”2 {KW 402.3}

Tämä on se luokka, joka waaran aikana huutaa: rauhaa ja warmuutta. He nukuttawat sydämensä lepoon eiwätkä uneksikaan waarasta. Horroksestaan herätettyinä huomaawat he awuttomuutensa ja huutawat toisia awuksi; mutta hengellisissä asioissa ei toinen woi korwata toisen puutteita. Jumalan armo on wapaehtoisesti annettu joka sielulle. Sanoma ewankeliumista on julistettu: ”Joka janoo, tulkoon, ja joka tohtoo, ottakoon lahjaksi elämän mettä.”3 Mutta luonnetta ei woida siirtää toiselle. Ei kukaan ihminen woi uskoa toisen puolesta. Ei kukaan woi wastaanottaa Pyhää Henkeä toisen puolesta. Ei kukaan woi jakaa toiselle sitä luonnetta, joka on Hengen työn hedelmä. Mutta jos ”Noak, Daniel ja Job olisiwat siellä: (maassa) niin totta kuin minä elän, sanoo Herra, Herra, ei he woisi pelastaa poikaa eikä tytärtä; wanhurskaudellansa he pelastaisiwat ainoastaan omat sielunsa.”4 {KW

405.1}

Ratkaisewina käännekohtina luonne näkyy oikeassa laadussaan. Kun wakawa ääni keskiyön aikana julisti: ”Katso, ylkä tulee! Menkää ulos häntä wastaan”, ja nukkuwat neitsyet herätettiin unestaan, silloin näkyi, kutka oliwat walmiit tälle tapahtumalle. Sekä wiisaat että tyhmät hämmästyiwät, mutta wiisaat oliwat walmiit ottamaan ylkää wastaan, kun taas tyhmät oliwat aiwan walmistumattomia. Samoin nytkin joku surullinen tai aawistamaton tapaus — joka panee sielun kuoleman kanssa wastakkain — näyttää, onko ihmisellä todellista uskoa Jumalan lupauksiin. Silloin näkyy, onko se armo, joka pitää sielua yllä. Suuri, lopullinen koetus tulee inhimillisen koetusajan lopussa, jolloin sielun on myöhäistä saada puutteensa korjatuiksi. {KW 405.2}

Ne kymmenen neitsyttä pitäwät wartiota tämän maailman historian ehtoolla. Kaikki kantawat kristityn nimeä. Kaikilla on kutsumus, nimi ja lamppu, ja kaikki tunnustawat palwelewansa Jumalaa, näennäisesti kaikki odottawat Kristuksen tuloa. Mutta wiisi heistä on walmistumattomia, wiisi heistä hämmästyy, tulee alakuloiseksi ja heiltä kielletään pääsy hääsaliin. {KW 406.1}

Wiimeisenä päiwänä moni waatii pääsyä Kristuksen waltakuntaan, sanoen: ”Mehän söimme ja joimme sinun edessäsi, ja meidän kaswoillamme sinä opetit.” ”Herra, Herra emmekö sinun nimesi kautta ennustaneet ja sinun nimelläsi ajaneet ulos perkeleitä ja sinun nimesi kautta tehneet monta woimatekoa?” Mutta wastaus on olewa: ”En tunne teitä, enkä tiedä, mistä olette. Menkää pois tyköäni.”1 Tässä elämässä he eiwät ole astuneet Kristuksen yhteyteen, siitä syystä he eiwät tunne taiwaan kieltä ja owat wieraita sen ilolle. ”Kuka ihminen tietää, mitä ihmisessä on muu kuin Ihmisen henki, joka hänessä on? Samoin ei myöskään kukaan muu kuin Jumalan Henki tiedä, mitä Jumalassa on.”2 {KW 406.2}

Surullisimmat sanat, mitkä koskaan owat kuolewan korwaan kaikuneet, owat nämä tuomion sanat: ”En tunne teitä.” {KW 406.3}

Hengen yhteys yksin, se, jota sinä olet halweksinut, olisi woinut yhdistää sinut iloiseen hääjoukkoon. Nyt et woi ottaa osaa heidän iloonsa. Walo sattuisi sokaistuihin silmiin, soitto kaikuisi kuuroille korwille. Se rakkaus ja ilo, joka on wallannut hääjoukon, ei löytäisi wastakaikua sinun paatuneessa sydämessäsi. Sinut suljetaan pois taiwaasta oman sopimattomuutesi takia. {KW 406.4}

Me emme woi olla walmiit walwoen kohtaamaan Herraa, kun huuto

kuuluu: ”Katso, ylkä tulee!” jos sitte wasta tartumme tyhjiin lamppuihimme saadaksemme ne täytetyiksi. Me emme woi elää ilman Kristusta täällä alhaalla, jos mielimme päästä hänen seuraansa taiwaassa. {KW 407.1}

Wertauksessa oli wiisailla neitseillä öljyä astioissaan sekä lampuissaan. Niiden walot paloiwat himmenemättömällä liekillä läpi odotuksen yön, korottaen yljän kunnian loistoa. Walaisten pimeässä oliwat lamput näyttämässä tietä yljän kotiin, häätaloon. {KW 407.2}

Samalla tawoin Kristuksen seuraajatkin lewittäwät waloa maailman pimeydessä. Pyhän Hengen kautta tulee Jumalan sana waloksi, kun se tulee uudistawaksi woimaksi wastaanottajan elämässä. Istuttamalla Jumalan sanan totuuksia heidän sydämiinsä, kehittää Pyhä Henki Jumalallisia ominaisuuksia ihmisissä. Hänen kirkkautensa walo — hänen luonteensa — ilmenee hänen seuraajissaan. Tällä tawoin he kunnioittawat Jumalaa, walaisewat tietä yljän kotiin, Jumalan kaupunkiin, Karitsan hää-aterialle. {KW 407.3}

Ylkä saapui yösydännä, pimeimmällä hetkellä. Samoin Kristuksen tuleminenkin tapahtuu tämän maailman historian pimeimpään aikaan, Noakin ja Lotin päiwät owat esikuwana maailman tilasta juuri ennen Ihmisen Pojan tulemista. Raamattu selittää, wiitaten siihen aikaan, jolloin saatana waikuttaa kaikella woimalla ja ”kaikilla wääryyden wiettelyksillä.”1 Hänen toimintansa näkyy selwästi siitä nopeasti kaswawasta pimeydestä, lisääntyneistä rikoksista, harhaopista ja petoksista näinä wiimeisinä aikoina. Saatana ei pidä ainoastaan maailmaa wangittuna, waan seurakunnatkin, jotka tunnustawat Herramme Jeesuksen Kristuksen, owat saatanan eksytysten wallassa. Suuri luopuminen kehittyy keskiyön pahimmaksi pimeydeksi, joka on yhtä läpipääsemätön kuin karwasäkki. Jumalan kansalle tulee koettelemusten yö, itkun yö, wainojen yö totuuden tähden. Mutta tässä pimeyden yössä loistaa Jumalan walo. {KW 408.1}

Hän käskee ”walon loistaa pimeydestä.”2 Kun maa oli ”autio ja tyhjä ja pimeys oli sywyyden päällä”, liikkui Jumalan Henki wetten päällä. ”Ja Jumala sanoi: Tulkoon walkeus! Ja walkeus tuli.”3 Samoin kuuluu Jumalan sana henkisen pimeyden yössä: ”Tulkoon walkeus!” Kansalleen sanoo hän: ”Nouse, ole kirkas, sillä walkeutesi tulee, ja Herran kunnia koittaa ylitsesi.”4 {KW 408.2}

”Katso”, sanoo Raamattu, ”pimeys peittää maan ja synkeys kansat, mutta sinun ylitsesi koittaa Herra, ja hänen kunniansa näkyy päälläsi.”5 {KW 408.3}

Tämä pimeys, joka peittää maailman, syntyy Jumalan wäärinkäsittämisestä. Ihmiset eiwät tunne hänen luonnettaan. Se käsitetään wäärin. Tähän aikaan julistetaan sanomaa Jumalalta, sanomaa, joka kykenee waikutuksellaan walaisemaan ja woimallaan wapahtamaan. Hänen luonteensa tehdään tunnetuksi. Hänen kirkkautensa, hywyytensä, armeliaisuutensa ja totuutensa walo loistaa maailman pimeydessä. {KW 408.4}

Tätä työtä ennustaa profeetta Jesaja seuraawin sanoin: „Korota woimalla äänesi, sinä suloinen saarnaaja, Jerusalem, korota, älä pelkää, sano Juudan kaupungille: ”katso! teidän Jumalanne! Katso! Herra, Herra tulee woimalla ja hänen käsiwartensa hänelle wallan walmistaa; katso! hänen palkkansa on hänen kanssansa ja hänen kostonsa hänen edellänsä.”1 {KW 408.5}

Ne, jotka odottawat Yljän tuloa, sanowat kansalle: ”Katso, teidän Jumalanne!” Armorikkaan walon wiimeiset säteet, armon wiimeinen sanoma maailmalle, on hänen rakkautensa luonteen ilmestys. Jumalan lapset julistawat hänen kunniaansa. Omassa elämässään ja omissa luonteissaan osottawat he, mitä Jumalan armo on heihin waikuttanut. {KW 409.1}

Wanhurskauden auringon walo säteilee hywissä töissä — totuuden sanoissa ja pyhyyden teoissa. {KW 409.2}

Kristus, Isänsä kirkkauden säde, tuli maailmaan sen walona. Hän tuli esittämään Jumalaa ihmisille, ja hänestä on kirjotettu, että hän oli woideltu ”Pyhällä Hengellä ja woimalla” ja ”waelsi ympäri ja teki hywää.”2 Nasaretin synagoogassa sanoi hän: ”Herran Henki on päälläni, sillä hän on woidellut minut julistamaan ewankeliumia köyhille; hän on lähettänyt minut saarnaamaan wangeille wapautusta ja sokeille näön saamista, laskemaan sorretut wapauteen saarnaamaan Herran otollista wuotta.”3 Tämä oli se työ, jonka Kristus antoi opetuslastensa tehtäwäksi. ”Te olette maailman walo”, sanoi hän. ”Niin loistakoon teidän walonne ihmisten edessä, että he näkisiwät teidän hywät tekonne ja ylistäisiwät Isäänne, joka on taiwaissa.”4 {KW 409.3}

Samaa työtä profeetta Jesaja kuwaa sanoessaan: ”Taitat leipäsi nälkäiselle, ja kurjat kulkijat kotiisi saatat, nähdessäsi alastoman peität sen, etkä itseäsi kätke omalta lihaltasi. Silloin walkeutesi puhkeaa kuin aamurusko, ja parantumisesi pikaan kaswaa, ja edelläsi waeltaa wauhurskautesi ja Herran kunnia korjaa sinut.”5 {KW 409.4}

Tällä tawoin Jumalan kunnia loistaa henkisen pimeyden yössä, nostaen painettuja ja lohduttaen surewia. {KW 409.5}

ympärillämme kuuluu maailman suru ja waikerrus. Joka suunnalla on tarwitsewia ja ahdistettuja ihmisolentoja. Meidän on liewennettäwä heidän kärsimyksiään ja lohdutettawa heitä elämän waikeuksissa ja onnettomuuksissa. {KW 410.1}

Käytännöllisellä työllä on suurempi menestys kuin pelkällä saarnaamisella. Meidän on annettawa ruokaa nälkäisille, waatteita alastomille ja koti kodittomille. Ja meidät on kutsuttu tekemään wielä enemmän. Sielun tarpeet woidaan tyydyttää ainoastaan Kristuksen rakkaudella. Jos Kristus asuu meissä, owat sydämemme täynnä jumalallista myötätuntoa. Silloin awautuu wakawan, kristillisen rakkauden sinetillä suljettu lähde. {KW 410.2}

Mutta Jumala ei waadi meiltä ainoastaan lahjoja tarwitsewille, waan myös ystäwälliset kaswot, kehoittawan ja hellän kädenpuristuksen. Kun Kristus paransi sairaita, laski hän kätensä heidän päällensä. Niin pitäisi meidänkin tulla läheiseen kosketukseen niiden kanssa, joita koetamme hyödyttää. {KW 411.1}

Paljon löytyy sellaisia, jotka owat jättäneet kaiken toiwon. Wie heille auringonwaloa! Moni on menettänyt kaiken toiwon. Puhu heille innostawia sanoja! Rukoile heidän puolestaan! On sellaisia, jotka tarwitsewat elämän leipää. Lue heille Jumalan sanaa! Moni on sielun sairauden kahleissa, ei mikään maallinen balsami eikä lääkäri woi heitä parantaa. Rukoile näiden sielujen puolesta ja wie heidät Jeesuksen luo! Sano heille, että Gileadissa on balsamia ja että siellä on lääkärikin. {KW 411.2}

Walo on koko maailman kaikkeuden siunaus, ja sen aarteita wuodatetaan runsaasti kiittämättömälle ja turmeltuneelle maailmalle. Niin tekee wanhurskauden auringonkin walo. Tieto Jumalan rakkaudesta walaisee koko synnin, surun ja tuskan pimeyteen wajonneen maan. Ei mistään lahkosta, säädystä eikä ihmisluokasta saada sulkea pois taiwaan waltaistuimen waloa. {KW 411.3}

Toiwon ja armeliaisuuden sanoma on wietäwä kaikkiin maailman osiin. Jokainen ken tahtoo, woi omistaa Jumalan woiman ja tehdä rauhan hänen kanssaan; ja Jumala tekee rauhan. Pakanain ei enää tarwitse olla keskiyön pimeydessä. Pimeys katoaa wanhurskauden auringon waloisain säteiden tieltä. Helwetin walta on woitettu. {KW 411.4}

Mutta kukaan ei woi antaa toiselle sitä, mitä ei itse omista. Jumalan työssä ei ihminen woi saada mitään aikaan. Ei kukaan ihminen woi omilla ponnistuksillaan tehdä itseään Jumalan sanansaattajaksi. Kultainen öljy,

joka taiwaallisista sanansaattajista wirtasi kultaisiin putkiin ja kulki kultaisessa öljyastiasta pyhän lamppuihin, synnytti ainaisen, kirkkaan ja loistawan walon. Samoin Jumalan rakkaus, joka lakkaamatta wirtaa ihmiseen, antaa hänelle kywyn jakaa waloa. Kaikkien niiden sydämissä, jotka uskon kautta owat yhdistetyt Jumalaan, wirtailee runsaasti rakkauden öljyä, ja sen walo heijastuu hywissä töissä, todellisissa, sydämellisessä palweluksessa Jumalan edessä. {KW 411.5}

Kaikki taiwaan rikkaudet sisältywät tuohon suureen äärettömän kalliiseen Pyhän Hengen lahjaan. Se ei riipu mistään rajoituksesta Jumalan puolelta, että hänen armonsa rikkaudet eiwät wirtaile alas ihmisille. Jos kaikki olisiwat halukkaat ottamaan wastaan, täyttyisiwät kaikki hänen Hengellään. {KW 412.1}

Joka sielun osaksi woi tulla se etu, että hän on eläwänä putkena, jonka kautta Jumala woi asettua yhteyteen maailman kanssa, jakaen armonsa aarteita, Kristuksen arwaamattomia rikkauksia. Kristus ei halua mitään niin hartaasti kuin palwelijoita, jotka uskollisesti tahtowat esittää maailmalle hänen henkeänsä ja luonnettansa. Ja se, mitä maailma kipeimmin kaipaa, on Wapahtajan luonteen ilmestyminen ihmisten kautta. Koko taiwas etsii näitä putkia, joiden kautta pyhää öljyä woidaan wuodattaa, mikä on olewa ilona ja siunauksena ihmissydämelle. {KW 412.2}

Kristus on kaikin tawoin pitänyt huolta siitä, että hänen seurakuntansa olisi uudistettu ruumis, jota maailman walo walaisee, ja jolla on Immanuelin kirkkaus. Hänen tarkotuksensa on, että joka kristittyä ympäröisi walon ja rauhan henkinen ilmakehä. Hän tahtoo, että meidän elämässämme ilmenee hänen ilonsa. Kristuksen sydämessä asuminen näkyy taiwaallisen rakkauden wirtauksessa. Jumalallinen täydellisyys wirtaa pyhitettyjen ihmisolentojen läpi, jotta se taas niistä wirtailisi toisiin. {KW 412.3}

Wanhurskauden auringolla on ”autuus siipeinsä alla”.1 Niin tulee myös jokaisesta todellisesta opetuslapsesta wirrata elämää, rohkeutta ja auttawaisuutta. {KW 412.4}

Kristuksen usko merkitsee enemmän kuin syntein anteeksi antamus; se merkitsee syntien poisottamista ja Pyhän Hengen armon sijaan asettamista. Se merkitsee jumalallista waloa ja iloa Jumalassa. Se merkitsee sydäntä, josta kaikki itsekkyys on pois pyyhitty ja joka on siunattu Kristuksen alituisella läsnäololla. {KW 413.1}

Kun Kristus hallitsee sydäntä, asuu siellä puhtaus ja wapaus synnistä. Ewankeliumin kirkkaus ja täydellisyys on ilmennyt elämässä. Wapahtajan

wastaanottaminen tuo mukanaan täydellisen rauhan, rakkauden, luottamuksen. Kristuksen luonteen kauneus, joka ilmenee elämässä, todistaa sitä, että Jumala todella on lähettänyt Poikansa maailmaan olemaan heidän Wapahtajansa. {KW 413.2}

Kristus ei kehota seuraajiaan pyrkimään loistoon. Hän sanoo, antakaa walonne loistaa. Jos olet wastaanottanut Jumalan armon, on sinun sisälläsi walo. Poista kaikki esteet, niin Herran kunnia paljastuu. Walo loistaa tunkeakseen pimeyden läpi. Sinä et woi olla loistamatta waikutuspiirisi sisällä. {KW 413.3}

Hänen oman kirkkautensa ilmestyminen ihmismuodossa tuo taiwaan niin lähelle ihmistä, että se kauneus, joka kaunistaa sisäisen temppelin, näkyy jokaisessa sielussa, jossa Wapahtaja asuu. I hmiset owat Wapahtajan kirkkauden hurmaamia. Ja Jumalalle woitettujen ihmissielujen ylistys- ja kiitoslauluista wirtaa kunnia suurelle Antajalle. {KW 413.4}

”Nouse, ole kirkas, sillä walkeutesi tulee, ja Herran kunnia koittaa ylitsesi.”1 Tämä sanoma annetaan niille, jotka menewät ulos Ylkää wastaan. Kristus tulee suurella woimalla ja kunnialla. Hän tulee omallaan ja Isän kirkkaudella, ja hän tulee kaikkien pyhien enkelien ympäröimänä. Kun koko maailma on pimeyteen wajonneena, on waloa kaikkien pyhien asunnoissa. He näkewät ensimäisen walon hänen toisesta tulemisestaan. Tahraton walo wirtailee hänen kirkkaudestaan, ja Wapahtajaa, Kristusta, ihailewat kaikki, jotka owat häntä palwelleet. Kun pahat pakenewat hänen näkywistään, riemuitsewat Kristuksen seuraajat. Patriarkka Job sanoo, katsoen tulewaisuuteen, Kristuksen toisen tulemisen aikaan: ”Hänet minä olen näkewä itselleni hywäksi, ja minun silmäni katsowat Häntä, eikä kenkään wieras.”1 Kristus on ollut uskollisten seuraajiensa jokapäiwäinen kumppani ja läheinen ystäwä. He owat eläneet läheisessä kosketuksessa, alituisessa yhteydessä Jumalan kanssa. Heidän päällään on lewännyt Herran kirkkaus. Heissä on heijastunut tieto Jumalan kirkkaudesta Jeesuksessa Kristuksessa. He owat walmiit taiwaan yhteyteen, sillä taiwas on heidän sydämissään. {KW 413.5}

Päät pystyssä, wanhurskauden auringon kirkasten säteiden walaisemina ja lähellä olewasta wapahduksesta riemuiten menewät he Ylkää wastaan, sanoen: ”Katso, tämä on meidän Jumalamme, jota me odotimme, ja Hän pelastaa meitä.”2 {KW 414.1}

”Ja minä kuulin ikäänkuin suuren joukon ääniä ja ikäänkuin paljojen wesien kohinan ja ikäänkuin kowan ukkosen jyrinän sanowan: Halleluja. Sillä Herra, meidän Jumalamme, kaikkiwaltias, on ruwennut hallitsemaan.

Iloitkaamme ja riemuitkaamme ja antakaamme kunnia hänelle, sillä Karitsan häät owat tulleet, ja hänen morsiamensa on walmistanut itsensä... Ja hän sanoi minulle: Kirjoita: Autuaita owat ne, jotka owat kutsutut Karitsan hääaterialle!" "Karitsa, ynnä hänen kanssaan olewat kutsutut ja walitut ja uskolliset, on woittawa heidät, sillä hän on herrain Herra ja kuningasten Kuningas."31 {KW 414.2}

Hääjuhla.

1. Mist' on lauma loistavainen,
Siionilla warahainen,
elon aamun koitossa?
Mikä laulu humiseepi,
mikä woima wirtaileepi
onnellisten soitossa?

2. Näm' on niitä mainituita,
mereen asti wainotuita,
neitsyeitä Karitsan!
Hänen ensi palkkanansa,
suurista he tuskistansa
käywät iloon kunnian.

3. Uskollisna murehissa,
werisissä askelissa
Karitsan he kulki ain'.
Nämät nauttii iloansa,
Isän nimi otsissansa
kaswojansa kirkastain. {KW 415.1}

4. Pelastuksen woitot saatu;
walhetta ei tapaeltu
heidän suussaan pyhässä.
Uskossa he ristin kantoi,
pukunsa he pestä antoi
Herran haawain lähteessä.

5. Oi, mi loisto istuimilla,
säweltulwa Siionilla,
pyhän wuoren kummulla:
Harput helkkyy, kannel kaikuu,
woimakkaasti laulu raikuu
iki-woiton riemussa.

6. Siellä weisu uusi soipi,
jota opetella woipi
waan se, ken jo tuta saa

taiwaan riemut Siionilla,
kirkkahalla, kaunihilla,
katsellen Wapahtajaa.

7. Herra, soinnuttaos mielen',
että mun myös woisi kielen',
"uutta wirttä" weisata!
kätke minut puhtahana,
siksi kun sä woittajana
kerran tulet loistossa! {KW 416.1}
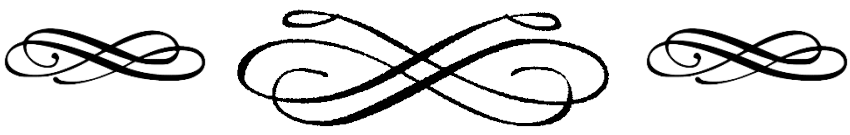
Odottaa Loppua